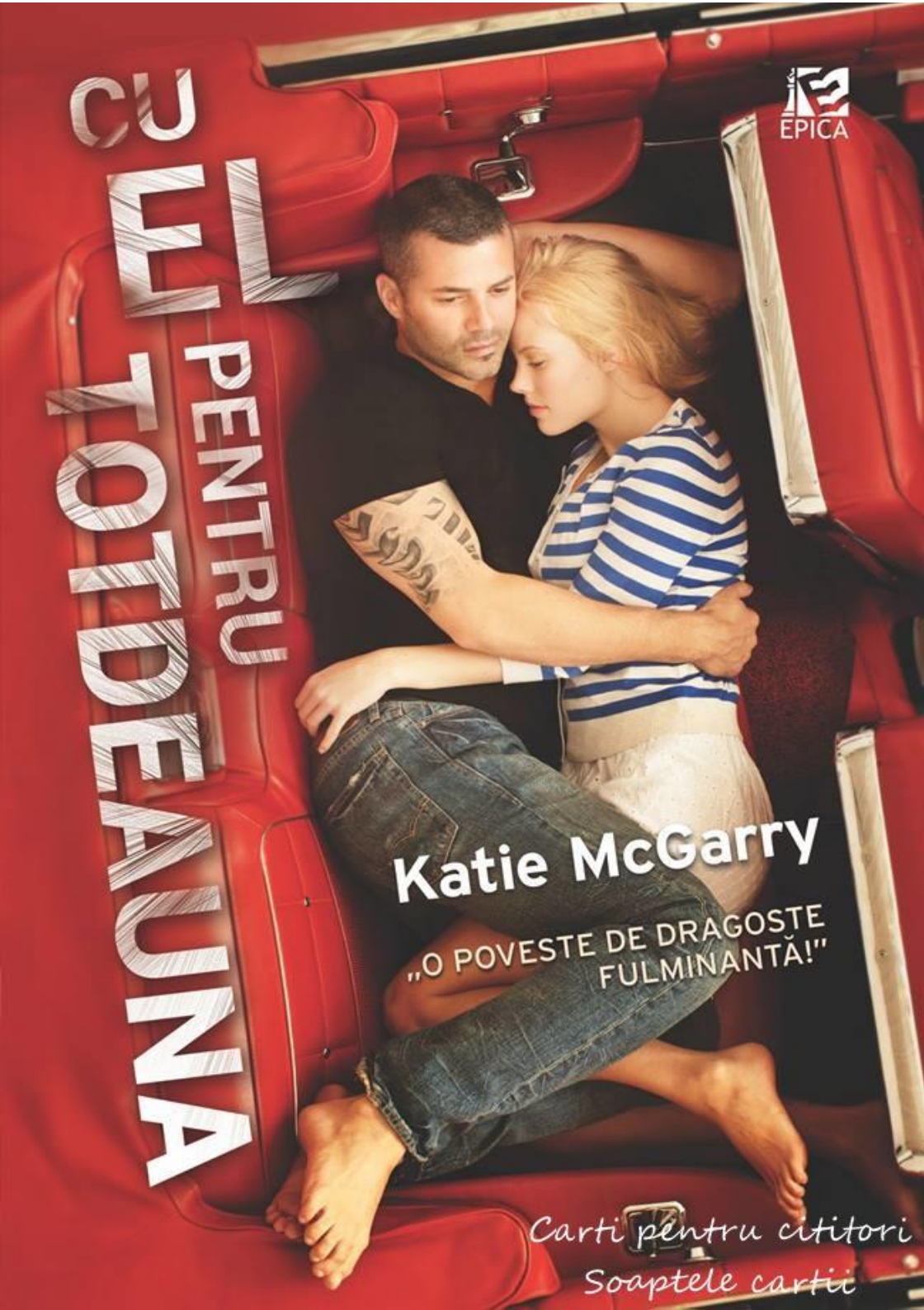
EPICA
CU EL PENTRU TOTDEAUNA
Katie McGarry
„O POVESTE DE DRAGOSTE FULMINANTĂ!"
Carti pentru cititori
Soaptele cartii

Isaiah

Unsprezece ani, două luni, șapte zile.

Atunci a fost ultima dată când am avut de-a face cu o rudă de sânge.

Cu degetele de la mâna stângă bat în volan și cu dreapta țin schimbătorul de viteze. Abia mă pot abține să bag în viteză, să apăs cu putere accelerația și să dispar din parcarea asta sumbră.

Mă forțez să descleștez degetele înțepenite pe schimbătorul de viteze. Muzica ar putea să-mi domolească tensiunea, însă bașii vibrează în difuzoare într-un fel care ar putea atrage atenția asupra mașinii mele, ascunsă în parcarea rezervată angajaților. De aici, pot să urmăresc cum intră și cum ies vizitatorii în și din clădirea serviciilor sociale.

Acum nouăzeci de minute, mama mea a intrat în imobil. Acum, simt nevoia s-o văd ieșind. Cu fiecare gură de aer rece inspirat, dorința presantă de a pleca îmi sporește, dar în același timp, ard de dorință să o revăd.

Încălzirea s-a oprit de acum o oră, iar motorul a clacat de două ori. Încă vreo câteva lucruri de pus la punct, pe o listă care tot crește. Având nevoie doar de o rezistență nouă, nu va fi scump de reparat.

Îmi sună telefonul mobil. Știu cine e, fără să mai verific identitatea apelantului, dar răspund, oricum.

— Da.

— Te-am văzut, mă anunță asistenta mea socială, al cărei accent sudist e accentuat de iritare. Ea încă așteaptă.

Îmi abat privirea spre ferestrele din colț, aliate aproape de biroul ei despărțit cu un paravan, la doi metri de mașina mea. Courtney trage transperantele și-și proptește o mână în șold.

Părul prins în coadă i se leagănă dintr-o parte în cealaltă, de parcă ar fi un cal de curse nervos. Proaspăt ieșită din facultate, în iunie s-a pomenit că i s-a repartizat cazul meu. Presupun că șeful ei și-a închipuit că ea n-ar avea cum să mă scoată din țâțâni mai mult decât sunt deja.

— Eu ți-am zis să nu programezi o vizită, îi dau replica, fixând-o cu privirea ca și cum ne-am afla în aceeași încăpere.

Știți ce-mi place la Courtney? Că-mi întoarce privirea. Ea e una dintre cele trei persoane care au curajul să susțină privirea unui tip de șaptesprezece ani plin de tatuaje, cu țeasta rasă și cu cercei. A doua persoană e cel mai bun prieten al meu. Cea de-a treia... mă rog, cea de-a treia a fost fata pe care am iubit-o.

Courtney oftează, iar coada i se oprește din mișcare.

— E Ajunul Crăciunului, Isaiah. Ea a sosit devreme și ți-a adus cadouri. A așteptat, răbdătoare, pentru o vizită de treizeci de minute, care ar fi trebuit să se încheie acum patruzeci de minute.

A așteptat. Răbdătoare. Simt cum îmi înțepenește gâtul și-l sucesc într-o parte și-n cealaltă, ca să nu-mi vărs supărarea pe cine nu trebuie.

— Zece ani...

Cuvintele astea două i le arunc în față ori de câte ori îmi pomenește despre mama mea. Courtney își lasă bărbia în piept.

— Termină cu asta. A avut motivele ei și vrea să stea de vorbă cu tine.

Ridic tonul și izbesc cu pumnul în volan.

— Zece ani!

— Ar fi putut să fie cincisprezece, dar ea a fost o deținută model, precizează Courtney, de parcă asta ar însemna o concesie din partea mamei. Ți-a scris în fiecare săptămână.

Îi arunc o privire furioasă prin parbriz.

— Atunci, n-ai decât să fii asistenta ei socială dacă-ți place atât de mult de ochii ei blestemați. S-a eliberat de mai mult de-un an și abia acum vine pentru vizită!

— Isaiah, replică ea, pe un ton înfrânt. Vino înăuntru. Mai dă-i o șansă.

Îmi plasez un picior pe ambreiaj, iar pe celălalt, pe accelerație. Motorul îmi urlă furios, iar tabla mașinii vibrează de dorința de a fugi. Third Street se termină în fața sediului serviciilor sociale, iar locul meu de parcare îmi oferă acces direct spre banda liberă a străzii. Să-i dau mamei o șansă? De ce-aș face una ca asta? Mie când mi s-a dat vreuna?

— Tu habar n-ai de ceea ce a făcut ea, îi zic.

— Ba am, răspunde Courtney, înmuindu-și tonul.

— Nu vorbesc despre motivul pentru care a ajuns la închisoare, insist, clătinând din cap ca și cum, prin gestul acesta, aș putea alunga amintirile care mi se derulează prin minte. Tu n-ai habar de ceea ce mi-a făcut ea mie.

— Ba da, am.

Tace pentru câteva clipe, apoi reia.

— Vino înăuntru. Putem să găsim o cale de rezolvare.

Nu. Pentru asta n-o să existe niciodată vreuna.

— Știai că semafoarele de pe Third Street sunt sincronizate? o întreb. Și că, dacă nimerești viteza potrivită poți să parcurgi toată întinderea fără să prinzi roșu?

Courtney izbește geamul cu pumnul.

— Să nu îndrăznești!

Ambalez din nou motorul.

— Ai parcurs vreodată patru sute de metri în zece secunde, Courtney?

— Isaiah! Ai face bine să...

Apăs pe butonul pentru terminarea convorbirii și azvârl telefonul pe scaunul din dreapta. Concentrându-mi atenția asupra luminii roșii a semaforului, trec în viteza întâi și-mi las talpa să plutească deasupra pedalei de accelerație. Viteză. După asta tânjesc. Pot să-mi alung sentimentele gonind. Culoarea semaforului se schimbă. Iau piciorul de pe ambreiaj și-mi izbesc spinarea de spătarul scaunului, în timp ce-mi trântesc piciorul pe accelerație.

E, oare, posibil, să gonești mai repede decât amintirile?

Rachel

Chelnerii îmbrăcați în alb se dau la o parte din calea mea, disperați, în timp ce fug pe culoar. Tablourile scumpe de pe pereți devin o ceață multicoloră, cu cât alerg mai repede. Respirația îmi e precipitată, iar rochia mi se înfoaie și se boțește. Provoc prea mult zgomot și atrag prea multă atenție. Nimic din toate astea nu e în avantajul meu, dacă vreau să obțin o evadare rapidă.

Pantofii cu toc îmi atârnă în mâna dreaptă, iar cu stânga îmi ridic tivul sclipitoarei rochii de bal, de un albastru-cenușiu. Cenușăreasa fugea, deoarece caleașca ei era pe cale să se prefacă la loc într-un dovleac. Eu fug, fiindcă aș prefera să fiu până la genunchi în ulei de motor, decât aici.

Trecând de încă un colț, pătrund pe coridorul pustiu din apropierea bucătăriei clubului privat. Zgomotele mulțimii râzând și acordurile ritmice ale orchestrei de jazz se estompează, pe măsură ce mă îndepărtez. Încă vreo câțiva pași și-o să fiu liberă în dragul, iubitul meu Mustang.

— Te-am prins!

O mână îmi cuprinde brațul și am ocazia să fac cunoștință cu o frânare bruscă. Părul îmi izbește fața, zburând înainte și înapoi. O șuviță blondă, ondulată, îmi zvâcnește în apropierea ochiului, desprinsă din agrafa cu pietre prețioase care-mi ține părul de-o parte și de cealaltă a capului.

Fratele meu geamăn mă întoarce cu fața spre el. O undă de amuzament îi joacă pe buze.

— Unde te duci, surioară?

— La toaletă.

De fapt, spre parcare, și apoi, pe cât posibil mai departe de sala asta de bal.

Ethan îmi arată cu degetul spre partea cealaltă a lungului culoar.

— Toaleta fetelor e în direcția aia, îmi zice.

Mă reazem de fratele meu. Fac ochii mari, întrebându-mă dacă nu cumva arăt ca o sărită de pe fix, asta pentru că mă simt nițel așa.

— Mama vrea să țin un discurs. Un discurs! Eu nu știu să țin discursuri. Nu pot! Ți-aduci aminte de ultima dată când m-a pus mama să mă dau în spectacol? Acum doi ani, când ne-a organizat fabuloasa petrecere "surpriză" oribilă, cu ocazia împlinirii a cincisprezece ani. Am vomitat. *Peste tot*.

— Mda, am fost acolo. Până și mie mi s-a făcut rău, mărturisește Ethan, schimonosindu-și fața într-un dezgust prefăcut.

Râde de mine, iar eu nu accept să se râdă de mine; cel puțin, nu acum.

Îl apuc de cămașa albă încheiată până-n gât și-l scutur. Sau încerc să-l scutur. Băiatul nu se clintește.

— Mi-au trebuit luni de zile ca să-mi găsesc curajul de a mai vorbi iar la școală. Toată lumea de acolo are memoria bună, Ethan, și de-abia acum a uitat întâmplarea. Mi-ar plăcea să fiu sărutată de un băiat înainte de a absolvi liceul. Băieții nu le sărută pe fetele care vomită întruna.

— Ai remarcat vreodată că devii foarte vorbăreață când ești în pragul unui atac de panică?

Ethan glumește, însă panica mea e una veritabilă. Sunt aproape de un atac: foarte aproape. Și, dacă nu ies cât mai repede de-aici, el o să-mi descopere secretul.

— În plus, continuă el, asta a fost acum doi ani. Așadar, tu detești să vorbești în public. O să transpiri abundent, o să te bâlbâi puțin, dar o să treci mai departe.

Înghit în sec. Măcar dacă asta mi-ar fi cea mai rea temere.

Ethan e opusul meu. Seamănă cu tata, cu părul negru și ochii de culoare închisă, e cu vreo treizeci de centimetri buni mai înalt ca mine și are curaj. Mă privește cu ochii îngustați și-și înclină capul, când ajunge să prelucreze ultimele două cuvinte din izbucnirea mea.

— Ai zis că *vomiți*. Ceea ce înseamnă un atac de panică în toată regula. Crezusem că ai trecut peste astea.

Degetele mele se strâng mai tare în materialul cămășii lui. Am feștelit-o. Cum de-am putut să comit o astfel de greșeală necugetată? De doi ani am păstrat secretul ăsta față de familia mea: că încă sufăr de atacuri de panică. Și că, atunci când sunt în centrul atenției, sau prea îngrijorată, sau stresată, devin ca paralizată și-mi pierd capacitatea de a respira. Greața îmi strânge stomacul, bila mi se ridică în gât și presiunea se acumulează continuu, până când dau afară.

Viața a fost grea pentru părinții mei, ca și pentru cei doi frați mai mari. M-am hotărât, după acea oripilantă petrecere aniversară, să fac astfel încât să nu le mai provoc griji niciodată în privința mea: a copilei care n-o să moară din cauza maladiei de care suferă.

— Am trecut peste ele, îi zic. Dar nu vreau să mă fac de băcănie. Am... am...

Mă poticnesc, fiindcă nu-mi vine în minte un motiv îndeajuns de temeinic cu care să scap din povestea asta.

— Mi-am uitat discursul și-am lăsat notițele acasă, așa că o să par o idioată, reușesc să bâigui.

Uau: fantastică salvare!

— Uite ce e, apelez la favorul de frate geamăn, la faza asta.

Îmi cercetează fața cu privirea; sunt convinsă că evaluează cam cât de aproape sunt de nebunie. Cu ani în urmă, am căzut de acord să ne acoperim unul pe celălalt de zece ori pe an, indiferent de repercusiuni. Ethan și-a epuizat favorurile de-acum câteva săptămâni și știe că eu, de obicei, mi le păstrez pe-ale mele pentru cursele din miez de noapte, când pot să-mi dau peste cap vitezometrul Mustangului.

— Ți-a mai rămas doar unul pe anul ăsta, îmi atrage el atenția, sugerând ostentativ că, peste câteva zile, când noul an se va repezi să ne întâmpine, vom porni fiecare de la zero, iar eu aș urma să-l acopăr iarăși. Ești sigură că vrei să-ți joci cartea la mâna asta? continuă Ethan. Mai bine îți ții discursul și-o să-ți acopăr pielea pe urmă, când o să te furișezi afară ca să gonești cu Mustangul. Condusul totdeauna te face să te simți mai bine și cursa asta ar trebui să fie una relativ nevinovată. O să fie prima ta cursă legală de la miezul nopții.

Fratelui meu îi place să-mi amintească permanent de faptul că pasiunea mea pentru condusul noaptea târziu era ilegală, din moment ce aveam un permis de conducere provizoriu. Și Ethan are dreptate: ador să conduc, iar acum am un permis cu drepturi depline. Singurele situații în care aș putea fi prinsă că am încălcat ora limită de sosire acasă ar fi ori dacă Ethan m-ar da de gol, ori dacă aș pleca înainte de a-mi ține discursul. Oricare dintre aceste două variante ar însemna consemnarea în casă pe vecie.

Toate aceste argumente ar trebui luate în considerare, iar eu ar trebui să judec situația logic, însă mi-am abandonat logica în

momentul ieșirii din salonul de bal. Pulsul începe să-mi zvâcnească în timpane.

— Da, îi răspund.

Categoric, da.

— Da, o să-mi joc cartea acum.

Îmi dă drumul și privește spre degetele mele, care încă se țin de cămașa lui.

— Eu nu te-am văzut. Ai înțeles? Te-ai strecurat afară și n-am schimbat o vorbă. N-am de gând să încasez papara de la Gavin pentru asta, cu toată convenția noastră.

— Să încasezi papara pentru ce? se aude vocea profundă a lui Gavin, din celălalt capăt al culoarului.

Speranțele mi se dezintegrează și se risipesc pe podea. Ce porcărie! N-o să mai scap în veci de-aici.

Mă forțez să-i dau drumul lui Ethan și să mă prefac zâmbitoare, chiar dacă inima mi se zbate în cutia toracică. Frații mei s-au obișnuit cu toanele mele, pe care Ethan le denumește, într-un mod enervant, ca fiind raze de soare și curcubeie. Și să mor dacă n-o să fiu *numai* raze de soare și curcubeie!

— Bună, Gavin. Te-am văzut dansând cu Jeannie Riley. E drăguță.

Gavin e cel mai mare din recolta de cinci copii a părinților mei. Suntem o familie unită, chiar dacă între progenituri există un uriaș decalaj de vârstă. Gavin avea opt ani, iar Jack, șapte, când ne-am născut eu și Ethan. Jack e în spatele lui Gavin și-i văd pe amândoi încrucișându-și brațele pe piept când ne observă, pe mine și pe Ethan. Presupun că de data asta n-am reușit să simulez suficient de bine razele de soare și curcubeiele.

— Te caută mama, mă informează Jack. E momentul pentru discursul tău.

După care Jack tace și probabil că am asistat la cel mai lung monolog al lui pe seara asta. Ceea ce-mi îngreunează mult sarcina de a-i spune nu, tocmai lui.

— Haide, Rach, mă îmboldește Gavin. Tu ești cea care i-a abordat pe mama și pe tata, cerând să vorbești la evenimentul ăsta. Nu invers. Trebuie să-ți depășești frica asta de a fi în centrul atenției. E numai în capul tău. Una era când aveai șapte ani și alta e acum, când ai crescut. Ești în anul al treilea de liceu, pentru numele lui Dumnezeu!

Gavin are dreptate. Eu m-am oferit să vorbesc la evenimentul organizat în beneficiul suferinzilor de leucemie. Acum două săptămâni, am surprins-o pe mama plângând, după ce găsise o fotografie a fiicei ei mai mari, Colleen, și n-am putut să-i suport suferința din ochi. O auzisem întâmplător, cu câteva zile înainte, spunându-i unei prietene că mereu visase ca eu să vorbesc în memoria lui Colleen. Când prietena i-a propus mamei să-mi ceară să particip la evenimentul caritabil, mama a refuzat, spunându-i că nu m-ar putea pune niciodată într-o situație care să mă facă să mă simt stânjenită.

Mama trece printr-un iad de peste douăzeci și unu de ani și unica rațiune a nașterii mele a fost ca ea să se simtă mai bine. Încă plânge, așa că, din câte presupun, nu m-am descurcat prea grozav.

Stomacul îmi e cuprins de crampe și palmele încep să-mi transpire. Iată-l venind: atacul. Încerc să-mi amintesc ce mi-a zis terapeuta, când eram în gimnaziu, despre respirație, însă nu pot să respir dacă plămânii nu vor să mi se dilate.

— M-am răzgândit, șoptesc. Nu pot să țin discursul.

Trebuie să ies de-aici cât mai repede, altfel toată lumea o să-și dea seama că am mințit. Toată lumea o să știe că sufăr încă de atacuri de panică.

— Chiar ai de gând să ne lași baltă? mă întreabă Gavin.

Scârțâitul ușii din fund anunță sosirea ultimului dintre frații mei. Cu pași lejeri, săltați, West se strecoară în micul nostru cerc intim. Noi doi o onorăm pe mama, cu părul blond și ochii de un albastru atât de intens, încât aproape că par violeți. Pe lângă cămașa lui albă pentru smoching și papionul dezlegat, West poartă o șapcă de baseball, cu cozorocul la spate.

— Nu știu precis ce se-ntâmplă aici, dar ar fi cazul să-mi lăsați surioara în pace, zice el.

— Scoate-ți șapca aia, îi ordonă Gavin. Mama ți-a zis că nu vrea să te vadă cu nimic pe cap, până mâine-dimineață.

Gavin e liderul nostru. Totdeauna a fost. Dar numai faptul că noi patru l-am ascultat mereu nu înseamnă că l-am considera un tip excepțional. În realitate, eu, Ethan și West îl găsim, mai degrabă, enervant. Jack, însă, e cel mai bun prieten al lui Gavin.

West își smulge șapca de pe cap și ne oferă zâmbetul acela al lui, care dă de înțeles că e la vânătoare... iar.

— Era o fată pe-acolo căreia îi plac șepcile, se justifică el.

Îmi dau ochii peste cap, iar frații mei încep să chicotească. Totdeauna există o fată. Cu aproape un an mai mare decât mine și Ethan, West e copia din liceul nostru a tipilor din serialele reality-show de la MTV, care se culcă în fiecare seară cu câte o altă fată. Și, spre norocul nostru, eu și Ethan avem locuri rezervate în primul rând ca să urmărim spectacolul lui West.

— Ești un porc, îl apostrofez.

— Guiț, îmi răspunde West, bâțâindu-și sprâncenele spre mine.

— Fără șepci, insistă Gavin, îndreptându-și arătătorul spre West, care se supune și și-o îndeasă în buzunarul de la spate al pantalonilor de costum.

Apoi, Gavin se întoarce spre Ethan.

— Ea nu pleacă de-aici, așa că nu te mai obosi să-i șterpelești cheile.

Îmi reped privirea spre mica poșetă pe care o port prinsă de încheietură, și-l surprind pe Ethan retrăgându-și mâna, cu tot cu cheile mele. Gavin îi face semn din degete să i le predea. Oftând, Ethan aruncă spre cel mai mare dintre frații noștri unica mea speranță de evadare.

Gavin își ridică brațele pe lângă corp, apropiindu-se de noi. E un gest care mă face să mă simt o parte din cuprinzătoarea noastră familie, cu toate că, în același timp, îl face pe Gavin, și-așa cu o constituție masivă, să pară și mai mare. Statura lui umple într-atât strâmtul coridor, încât mă simt nevoită să-mi strâng brațele și picioarele, ca să-i fac mai mult loc. Fiecare dintre noi reacționează față de Gavin în felul propriu, însă eu totdeauna bat în retragere, din cauză că sunt cea mai tânără, cea mai scundă și cea mai slabă.

— E important pentru mama și tata, zice Gavin. Iar tu, dacă nu te duci acolo ca să spui câteva cuvinte, o să-i dezamăgești pe amândoi. Gândește-te la cât de necăjită o să fii mai târziu, în seara asta, când o să înceapă să te roadă vinovăția.

Mi se pune un nod în gât și plămânii mi se chircesc. Gavin are dreptate. Urăsc să-i dezamăgesc pe mama și pe tata și nu mă descurc prea bine cu îndurarea sentimentului de vinovăție. Dar, cel puțin, dacă aleg fuga, n-o să-mi asum riscul de a mă umili în public.

— Rach, continuă Gavin, pe un ton de implorare. E important pentru ei.

— Pentru noi, îl completează Jack.

Inspir adânc ca să-mi împiedic un icnet de vomă. Mama și tata organizează evenimentul acesta în săptămâna dintre Crăciun și Anul Nou de șaisprezece ani încoace. Are o importanță capitală, nu numai pentru ei, ci și pentru Gavin și Jack. Cei mai puternici aliați ai mei, Ethan și West, își lasă amândoi capetele în jos. Pentru noi trei, seara asta înseamnă un memento al motivului pentru care trăim, pentru care mama și-a mai dorit și alți copii. Tânjea să mai aibă o fată.

West se foiește de pe un picior pe celălalt.

— Să respiri tot timpul, bine? Și să te uiți la mine, sau la Ethan, în timp ce vorbești.

Ethan ridică dintr-un umăr.

— Sau să te uiți la Gavin și să-ți închipui că i-au crescut coarne de cerb, ca să se potrivească la botul ăla dezgustător de mare al lui.

Gavin îi dă cu tifla lui Ethan și, în scurt timp, frații mei încep să-și azvârle insulte așa cum își aruncă sportivii mingile. Frații mei mă consideră slabă și poate că așa sunt, dar cum să-i fac să priceapă că nu am niciun control asupra panicii care mă mistuie?

— De ce eu? De ce nu unul dintre voi?

Întrebările mele fac să înceteze rafalele de insulte. Cei patru schimbă priviri prelungi între ei. Eu știu răspunsul, dar dacă tot sunt nevoită să fac asta, atunci trebuie s-o recunoască unul dintre ei cu voce tare.

— Pentru că, încearcă Gavin, tu ești cea pe care a vrut-o mama.

Nu, nu sunt, dar sunt cea mai bună înlocuitoare pe care a putut să i-o ofere tata. Închid ochii și încerc să-mi găsesc un oarecare echilibru. O s-o fac. O să țin discursul. Dac-o să am noroc, cel mai rău lucru care o să se-ntâmple o să fie c-o să mă bâlbâi și-o să tremur, pe tot timpul lui. De ce-o fi trebuit ca mama să-i invite, anul acesta, pe prietenii lui West și-ai lui Ethan? Pur și simplu, de ce?

— N-o să ajung în veci să fiu sărutată.

Deschid ochii și-mi văd frații holbându-se la mine cu gurile căscate, ca la una care și-a pierdut mințile.

— Tu nu trebuie să te săruți cu băieții, zice West. Băieții n-au ce să caute în preajma ta. Băieții nu vor decât un singur lucru, Rach, și aici n-avem ce să discutăm. Crede-mă, că eu știu.

Face un semn prin care declară subiectul închis, după care scutură din cap și reia.

— Dar de ce discutăm despre asta? Doar tu nu ieși cu nimeni.

— Of, ce naiba, bombăne Jack. Am ajuns la faza discuției despre sex cu surioara mea cea mică.

— Iese cu cineva? îi ia la rost Gavin pe West și pe Ethan. Nu se poate să fie așa! Acum o să trebuiască să-i rupem botul cine știe cărui adolescent în călduri. Trebuia să-mi fi spus că despre asta era vorba.

— Fă-i să înceteze, îi cer în șoaptă lui Ethan.

Pe lângă groaza de discursuri și de vomitat, acum mai și mor de rușine.

— Ea nu iese cu nimeni! exclamă West, cutremurându-se de parcă ar fi plin de păienjeni. E o porcărie, Rach. Să nu mai vorbești așa. Niciodată. În ruptul capului!

Înainte de a se îndrepta spre salonul principal, Gavin îmi expediază o privire fioroasă, avertizându-mă să nu cumva să mă sărut sau să ies cu băieții. Privirea asta, însă, e inutilă în cazul meu, din moment ce pentru ambele variante, ca să se materializeze, ar fi nevoie mai întâi ca vreun băiat să manifeste vreo atenție oarecare față de mine.

Jack și West pornesc în urma lui Gavin, amândoi bodogănind despre necesitatea de a-i rupe cu bătaia pe băieți. Ethan mă cuprinde cu un braț după gât și mă împinge înainte.

— Două propoziții. Trei, maximum.

Lui îi e ușor să vorbească. Nu el e cel nevoit să stea în fața a sute de persoane, fiecare dintre ele agățându-se de orice cuvânt rostit sau nerostit de-al meu. Ochii adulților, judecându-mi mâinile tremurătoare și vocea nesigură. Oricine cu vârsta de optsprezece ani sau mai puțin va chicoti, amintindu-și eșecul meu din trecut.

La fiecare pas, îmi tremură genunchii de parcă ar fi gata să se înmoaie și o transpirație rece mă năpădește la ceafă. Stomacul îmi tresaltă și-mi astup gura cu palma. Când mă vede sprijinindu-mă cu spatele de perete, Ethan face ochii mari de îngrijorare.

Îmi abat privirea spre frații mei, dar el îmi sare în față, blocându-mi câmpul vizual.

— Lăsați-mă o clipă cu ea, le strigă. Vă promit că n-o să fugă.

— Ethan, protestez eu, în clipa în care aud ușile sălii de bal închizându-se.

Ethan mă împinge cu o mână de la spate către toaleta femeilor și încuie ușa după el. Dau drumul pantofilor din mână și-i aud cum cad cu zgomot pe podeaua toaletei pustii. Mă

împleticesc, mă poticnesc în rochia mea enormă, înfoiată, abia izbutind să ajung la o cabină. Apa începe să curgă în chiuveta din spatele meu, iar Ethan se apropie atunci când mă vede capabilă să respir timp de treizeci de secunde fără să mă opintesc.

Îmi întinde un prosop din hârtie, rece, umed.

— A fost cu sânge?

Îmi șterg fața cu precauție.

— Nu. Dar să nu le spui mamei sau tatii, bine? Sau oricui altcuiva.

— Ce naiba? Eu crezusem că n-ai mai avut nicio criză de când eram în anul întâi!

Tresar la auzul amestecului de furie și de mustrare din tonul lui.

Urăsc afecțiunea asta. O urăsc într-un fel care-mi îngheață sângele în vene și-mi îngreunează mușchii de furie. Urăsc felul în care m-a privit mereu familia mea, de parcă aș fi o ratată. Urăsc faptul că am însemnat o permanentă dezamăgire, în timp ce fiecare dintre frații mei a excelat la atâtea activități publice, ca sporturile sau dezbaterile pe echipe.

Eu sunt mereu undeva, în umbră, și după dezastrul de la cea de-a cincisprezecea mea aniversare, m-am hotărât să înghit totul și să-mi compun cu forța o fațadă fericită în public, chiar dacă pe dinăuntru simt că mor. Iar fațada asta probabil că a prins, din moment ce mama și tata mi-au permis să țin discursul, atunci când m-am oferit. Ei nu fac niciodată cu intenție ceva ce m-ar putea necăji.

— Ai continuat să vomiți în toată perioada asta? insistă Ethan.

— Las-o baltă.

Ethan se freacă la ochi.

— Mama și tata vor să știe când ai vreun atac de panică. Eu vreau să știu. Nu e de joacă.

Tâmplele îmi zvâcnesc. Sunt cea mai slabă din familia asta. Totdeauna am fost.

— Dacă le-aș spune, m-ar trimite acasă, iar mama s-ar da de ceasul morții. Voi aveți dreptate. Sunt o papă-lapte, dar am puterea să trec prin asta. În seara asta nu e vorba despre mine. E vorba despre mama și tata. E seara lor, în care și-o amintesc pe Colleen, iar eu nu pot să stau în calea dorinței lor, da?

Ethan se prelinge pe perete, așezându-se lângă mine.

— O să-ți țin spatele în seara asta. Scapă de discurs, după care du-te să dai o tură cu mașina. O să am grijă să nu ți se simtă lipsa.

Oftează.

— Aș face orice, numai să nu-ți mai fie rău.

Isaiah

Pătrund în casa veche cu etaj transformată în imobil de apartamente, întâmpinat de cântecul lui Elvis Presley, *Blue Christmas*, care încă răsună prin ușa apartamentului de la parter. Sărind peste a treia și a șasea treaptă, din cauză că sunt putrede, urc scara și mă strecor prin ușa din dreapta.

Stau aici din august, deși Courtney crede că locuiesc în casa unor tutori. Ceea ce nu știe ea nu mă doare pe mine[1]. Familia care mi-a fost desemnată pentru tutelă a fost de acord să mă mut, atât timp cât mă feresc de necazuri, iar ei își primesc în continuare cecurile din partea statului.

Coji de tencuială cad de pe pereți când trece câte un tren, lemnul miroase a rânced atunci când plouă, iar șobolanii cât iepurii se simt ca la ei acasă; cu toate astea, e cu al naibii de mult mai bine decât sub tutelă.

Noah iese din dormitor cu un zâmbet satisfăcut și bustul gol.

— Hei, iubito, s-a întors Isaiah!

— Bună, Isaiah!

Echo scoate capul pe după ușa pe jumătate deschisă a dormitorului. Cârlionții roșcați i se revarsă pe umăr.

— Bună, Echo, îi răspund, în timp ce ea închide ușa.

Pantofi răsfirați, tricoul lui Noah și puloverul lui Echo trasează drumul de la canapea spre dormitor. Se pare că ei doi s-au bucurat de întârziatul meu cadou de Crăciun pentru ei: momente de intimitate.

Noah culege hainele de pe podea, bate în ușa dormitorului, o deschide, apoi bălmăjește ceva, întinzându-i puloverul. El a

[1] Aluzie la *Ce nu știi nu te doare*.

încercat s-o dea pe glumă în ultimele două săptămâni, dar e îngrijorat pentru ea. Cinstit să fiu, și eu sunt. Echo a reînceput să-și acopere brațele săptămâna trecută.

Îi pune o mână pe obraz în timp ce vorbește cu ea. E o simplă atingere, dar una la care ea îi răspunde îmbrățișându-l. Odată, am crezut că am descoperit și eu ceea ce au Noah și Echo: iubirea. Numai că m-am înșelat, sau poate că am ajuns prea târziu. Indiferent care a fost varianta, am dat-o în bară.

Noah închide ușa, lăsând-o singură pe Echo, apoi își drege glasul.

— Mersi, frate.

— N-ai pentru ce. Ea e... ăăă... bine?

Noah își trage tricoul pe el.

— Mama ei îi tot face zile fripte, folosindu-se pentru asta de pretextul cu aniversarea morții fratelui lui Echo. Nu înțeleg de ce-o mai bagă în seamă. Maică-sa e o nenorocită.

Se oprește, așteptând să-l aprob, însă nu mă interesează să fiu ipocrit. Săptămâna trecută mi-am petrecut două ore într-o parcare ca să-mi pândesc mama. Mi-e clar că Noah reprezintă un magnet pentru cei care au probleme cu mamele. Nu că ar ști ceva despre asta. Singura persoană pe care am informat-o despre faptul că mama a ieșit din închisoare a fost Beth, iar cu Beth n-am mai vorbit de mai mult de două luni.

— Toate bune? se interesează Noah, văzând că nu zic nimic.

Stau să mă gândesc... dacă să-i spun că mama a fost eliberată din închisoare de mai mult de un an și că abia acum a solicitat o vizită. Noah și Echo sunt pentru mine cele mai apropiate persoane de ideea de familie și ar fi plăcut să nu-mi mai car povara de unul singur. Să am pe cineva care să știe cum e să fii aruncat pe drumuri, de mic copil.

Aș putea chiar să le spun de ce a fost închisă și ce rol am jucat eu în povestea asta.

Dar, în timp ce mă pregătesc să răspund, privirea mi se oprește pe teancul de cursuri universitare ale lui Noah. Nu, el n-ar putea să înțeleagă. Practic, el n-a fost un copil abandonat.

— Da, nicio grijă, zic, în cele din urmă.

Deschid ușa frigiderului și văd aceeași imagine ca azi-dimineață: două beri și nimic altceva.

— Cred că ar fi trebuit să agățăm în frigider un ciorap pentru Moș Crăciun, frate.

— Pe naiba, replică Noah. Ar trebui să punem la ciorap ceva bani.

Se instalează pe unica piesă de mobilier din living, cu excepția televizorului: canapeaua pe care am cumpărat-o cu treizeci de dolari de la Goodwill. Eu și Noah ducem un trai simplu. Avem o debara botezată dormitor, două saltele cu arcuri, o cameră de baie și un spațiu ceva mai mare, care cuprinde livingul și bucătăria. *Bucătărie* e un termen pretențios. Conține o chiuvetă, frigiderul, două dulapuri și un cuptor cu microunde.

Noah își strecoară mâinile între genunchi și-și lasă capul în jos, ca și cum ar fi pierdut în rugăciune. Cel mai bun prieten al meu nu e un tip dur, iar povara pe care o duce pe umeri... parcă apasă întreaga încăpere.

— Nu ți-au aprobat împrumutul pentru facultate, așa-i? îl întreb.

Noah se freacă la ochi cu nodurile degetelor.

— Am nevoie să contrasemneze cererea un adult "responsabil".

— Ce tâmpenie!

Parcă e un făcut ca oameni ca noi să nu răzbată în viață.

— Asta e.

— Ai cerut ajutorul cuiva?

Noah are o terapeută țicnită de care s-a apropiat încă din primăvara trecută și începe să-și rezolve problemele cu părinții adoptivi ai fraților lui mai mici.

— Contrasemnarea unei cereri de împrumut nu e același lucru cu a cere bani pentru benzină.

Nu-mi dă niciun indiciu ca să deduc că mândria lui ar fi fost obstacolul, sau că ar fi căutat ajutor, dar ar fi fost refuzat. Din cauza asta, las baltă subiectul. Dac-aș continua să sap, n-aș face altceva decât să-i implânt țărușul și mai adânc în inimă.

— Detest că sunt nevoit să întreb, zice Noah, dar cam cu cât ai putea să contribui luna asta la plata facturilor?

Nu cu mare scofală. La atelierul în care lucrez, comenzile au fost puține, iar cele care au fost s-au rezolvat cât timp am avut eu școală. Plus că bruma de bani care mi-a rămas după plata facturilor i-am dat-o lui Echo, în contul unei datorii față de ea.

O datorie cu care m-am ales din cauza lui Beth. Când familiarul junghi de durere mă fulgeră prin piept, îmi deviez imediat toate gândurile spre subiectul de la ordinea zilei.

— De cât avem nevoie?

Noah schițează zâmbetul lui înnebunitor.

— De toți. Mi-am cheltuit ultimul salariu ca să-mi cumpăr cursurile care-mi trebuie pentru semestrul următor și borcanul ăla cu unt de arahide din care am tot mâncat săptămâna asta.

Zâmbetul îi piere, lăsând din nou locul înfățișării împovărate.

— Când am căzut de acord să ne mutăm împreună din casa tutorilor, am crezut c-o să lucrez mai multe ore la Malt and Burger, în loc să le reduc, dar, știi...

Tace, privind în altă parte. Notele lui au cunoscut un veritabil picaj în primul semestru al celui dintâi an de facultate. Cel mai bun prieten al meu e un isteț afurisit, însă tranziția de la liceu la facultate l-a dat peste cap. Ca să-și ridice media generală, și-a redus numărul orelor de muncă. Împrumutul acela pentru studenți a însemnat ultimul lui efort disperat de a găsi un mijloc de asigurare a existenței.

— Propune-i lui Echo să se mute aici, îi sugerez. Și-așa vă petreceți tot timpul vostru liber împreună. Un al treilea locatar ne-ar fi de ajutor cu facturile. Voi doi puteți să ocupați dormitorul, iar eu o să mă trântesc pe canapea.

Își lasă capul într-o parte, parcă analizând ideea, dar apoi și-l scutură.

— Bursa ei se duce toată pe cheltuielile pe care le are și ea e prea concentrată la învățătură și la arta ei, ca să scoată bani ca lumea.

Un șobolan țâșnește dintr-un colț și dispare în altul.

— În plus, să vină în vizită e una. Să locuiască aici e cu totul alta.

Corect. Depresia lui devine molipsitoare și mă reazem de frigider.

— Spune ce-ai de spus, frate.

— Singurul avantaj al faptului că am absolvit liceul cât timp eram sub tutelă e că statul îmi plătește costurile școlarizării pentru facultate. Mi-ar plăti, de asemenea, și cazarea în cămin.

Stomacul mi se prăbușește de parcă aș cădea într-un afurisit de puț. El se gândește să profite de avantajele faptului că e

ocrotit de sistem și vrea ca eu să mă întorc în căminul tutelar pe care l-am împărțit înainte ca el să împlinească optsprezece ani și să termine liceul.

— Nu pot să mă întorc în sistem, protestez eu.

— Mai ai doar cinci luni până la absolvire, argumentează Noah. Iar Shirley și Dale n-au fost deloc răi. Aia a fost cea mai bună casă în care am stat sub tutelă.

— Dar sunt rude cu Beth, mă răstesc eu.

Pumnii îmi zvâcnesc pe lângă corp. I-am dăruit fetei ăleia tot ce aveam în mine, dar ea m-a părăsit oricum. Nici gând să mă târăsc din nou în fața unchiului și a mătușii ei și să-i implor să mă primească la loc, iar decât să ajung în altă casă, aș prefera să mor.

— Trebuie să existe vreo altă cale, zic apoi. Trebuie să existe.

— Înțeleg, zice Noah. Am fost în iadul ăla alături de tine, însă aici ne ducem la fund.

— Dar dac-aș găsi o cale ca să rezolvăm totul? Dacă aș strânge eu banii?

— Cum? întreabă Noah, făcându-și gura pungă.

— Tu doar lasă-mă s-o rezolv!

Pentru că am posibilitatea, dar în modalități despre care Noah n-ar vrea să știe.

Niciunul dintre noi nu clipește în timp ce ne fixăm reciproc cu privirea. Da, amândoi am cunoscut iadul, iar Noah mi-a promis, când a ieșit de sub tutelă, că n-o să mă lase de izbeliște.

Noah face un semn de încuviințare exact în clipa în care Echo deschide ușa dormitorului. Își întinde mânecile lungi până peste vârfurile degetelor, iar eu înjur în barbă. E clar că ea își ascunde iar cicatricele. Fata asta a avut parte de o viață nenorocită, iar anul trecut și-a găsit, în fine, curajul de a nu mai

da o para chioară pe ceea ce crede lumea despre ea. Dar nu e nevoie decât ca o mamă să apară din nou în viața copilului ei și să dea totul peste cap. Pentru mine și pentru Echo, ar fi fost mai bine dacă am fi fost crescuți de lupi.

Noah o trage la adăpostul trupului lui.

— Gata, putem pleca?

A, corect, e cina cu părinții adoptivi ai fraților lui mai mici. Eu și Noah... suntem frați, chiar dacă prin vene nu ne curge același sânge, iar Echo a devenit sora mea din ziua în care i-a apărut zâmbetul pe față. Ei sunt familia mea, iar eu o să mă lupt ca să-mi păstrez ce-i al meu.

— Cred c-o să sar peste asta, le zic. Am ceva afaceri de care trebuie să mă ocup.

Rachel

La volanul Mustangului meu e unul dintre puținele locuri în care-mi găsesc pacea. S-ar putea lesne bănui că frații mei mai mari mi-au insuflat dragostea pentru mașini, dar nu e așa.

Eu *înțeleg* mașinile. Îmi plac senzațiile date de ele. Sunetele lor. Mintea mi se limpezește când sunt la volan, iar în sunetul motorului intrat în viteză când apăs pe accelerație e ceva care mă face să mă simt... puternică.

Nu mai există frică. Nici greață. Nici frați care să-mi dea ordine. Nici părinți cărora să le fac impresie bună. Suntem doar eu, pedala de accelerație și drumul liber. Și o rochie imensă, umflată, înfoiată, care-mi amintește de o floare. A fost un coșmar să o dau jos de pe mine.

Faldurile rochiei de bal se ițesc din vechea geantă de sport a lui Ethan și mă străduiesc să împing la loc dantela dată de dinafară în timp ce ies din toaleta benzinăriei. Dar, oricât încerc, faldurile tot nu încap. Fac slalom printre rafturi și ies, prin ușile automate, în noaptea rece de iarnă. Părinții mei m-ar omorî dac-ar ști că sunt în partea sudică din Louisville, însă nu asta e destinația mea. Ci doar un popas pentru alimentare. Districtul aflat la sud de-aici cuprinde drumuri lăturalnice, de țară, care merg în linie dreaptă pe distanțe de mai mulți kilometri. Perfecte pentru a da vitezometrul peste cap.

Doi tipi de vârsta studenției, îmbrăcați în jeans și paltoane drăguțe, sunt prinși într-o conversație, în timp ce unul dintre ei pompează benzină într-o Corvette Coupe model 2011. Mașina e impresionantă. Patru sute treizeci de cai sunt îndesați în prețiosul ei motor cu opt cilindri în V. Totuși, nu e la fel de

frumoasă ca modelele mai vechi. Ceea ce e valabil pentru majoritatea mașinilor.

Eu sunt de partea cealaltă a pompei. Îmi introduc cardul de credit și desfac bușonul rezervorului. Copilașul meu nu primește decât cea mai bună benzină. Poate c-o fi mai scumpă, dar pentru motor e ceea ce trebuie.

Inspir adânc și aerul rece le face bine plămânilor. Stomacul mi s-a potolit când am ieșit din clubul privat, iar greața a dispărut când am pornit motorul. Am reușit să-mi duc discursul până la capăt cu mâinile și vocea tremurătoare. Dar numai câteva persoane de la școală au râs.

Când am terminat, mama a plâns, iar tata m-a îmbrățișat.

Numai astea, și ar fi meritat toate excursiile la toaletă.

Băieții se opresc din discuție. Îmi ridic privirea spre ei și-i văd examinându-mi copilașul.

— Salut, zice șoferul, făcând un semn cu capul spre mine.

Cu mine vorbește?

— Bună.

— Care-i treaba?

Ăăă... mhî, chiar cu mine vorbește.

— Nimic.

Asta se numește conversație. E ceva obișnuit pentru oamenii normali. Așa că, deschide-ți gura și încearcă să continui.

— Tu?

— Ca de obicei.

— Ai o 'Vette care-mi place, îi zic, hotărându-mă să-l pun la încercare. Are un V-8? întreb.

Normal că are un V-8. E motorizarea standard pentru o 'Vette model 2011, însă unii habar n-au ce marfă frumoasă dețin sub capotă.

Proprietarul clatină afirmativ din cap.

— 3LT. O am de săptămâna trecută. Frumos Mustang. E al iubitului tău?

Întrebare cu subînțeles.

— E al meu.

— Frumos, repetă el. Ai participat la vreo cursă cu el?

Scutur din cap. E o senzație stranie, că stau de vorbă cu băieți. Eu sunt fata care rămâne pe margine. Celelalte fete de la cea mai costisitoare școală particulară din întregul stat nu vor să discute despre mașini, iar cei mai mulți dintre băieți se intimidează când constată că știu mai multe despre mașinile lor decât ei înșiși. Iar când se ajunge la oricare alt subiect de conversație, adesea limba mea paralizează.

— Ți-ar plăcea să participi la curse? mă întreabă tipul.

Pompele noastre de benzină țăcănesc exact în aceeași clipă, și inima îmi flutură în piept, într-un amestec de neliniște și adrenalină. Nu-mi dau seama precis dacă-mi vine să leșin sau să râd.

— Unde?

El își înclină capul, indicând, dincolo de siguranța autostrăzii, spre șoseaua cu patru benzi: și mai departe, spre sud. Am mai auzit eu zvonuri despre cursele ilegale de mașini, dar am crezut că sunt doar atât: zvonuri. Chestii din acelea care se petrec numai în filme.

— Vorbești serios?

— Nu mai serios decât locul în care o să te duc. Hai cu noi și-o să te ajutăm să participi la o cursă drăguță.

Eu am patru frați, unul dintre ei fiind chiar de genul împotriva căruia obișnuiesc mamele să-și avertizeze fiicele. Cu alte cuvinte, nu sunt chiar atât de naivă, dar, sinceră să fiu,

propunerea lui mă intrigă. Pe de altă parte, știu sigur că așa încep filmele de groază. Sau cele mai bune filme de acțiune de pe suprafața planetei. Scot furtunul, îl agăț la loc pe pompă și cercetez cu coada ochiului mașina tipului. Un ecuson pentru parcare, de student al Universității din Louisville, atârnă de oglinda retrovizoare, împreună cu un ciucure maro-auriu. Numai la școala mea găsești culorile astea îngrozitoare.

Dar, pentru mai multă siguranță...

— Unde-ai făcut liceul? îl întreb.

— La școala particulară Worthington, îmi răspunde, cu acea aroganță a majorității băieților din școala noastră, atunci când pronunță cuvântul *particulară*.

— Acolo sunt și eu, mărturisesc, fără să-mi maschez zâmbetul.

Nici ei nu se sinchisesc să și le ascundă. Proprietarul mașinii continuă să joace rolul purtătorului de cuvânt pentru ambii.

— În ce an ești?

— Trei.

— Noi am terminat anul trecut.

— Super, zic eu.

E chiar super. Chiar dacă fratele meu e cu un an în urma lor, West s-a preocupat totdeauna să fie îndrăgit de oameni.

— Îl știți pe West Young?

— Da, răspunde băiatul, luminându-se la față.

Am mai văzut figura asta, la alți băieți de la școală, atunci când vorbesc cu fetele. Proprietarul de 'Vette își închipuie că e foarte aproape de țintă. E o nebunie să văd expresia asta la el, când vorbește cu mine.

— E o figură. Voi doi mergeți împreună la petreceri?

Izbucnesc în râs, fără să mă pot stăpâni.

— Nu. E fratele meu.

Zâmbetele lor se topesc mai repede decât o înghețată într-o după-amiază de vară.

— Tu ești sora lui mai mică?

— Prefer să mi se spună Rachel. Iar tu?

Tipul își trece o mână peste față.

— Eu o să-mi iau șuturi de la frații tăi. L-am văzut pe ultimul tip care l-a călcat pe bătături pe West Young și nu sunt interesat să văd cum e o operație la nas. Uită că am pomenit ceva despre curse, ba chiar și faptul că ne-am văzut.

În timp ce se apropie de mașina lui, eu sar peste micul gard din beton. Nu voisem decât să mă asigur că tipul păstrează distanța, nu c-o ia la goană spre Alaska.

— Stai. Vreau să particip la cursă.

— Frații tăi nu știu de glumă când vine vorba despre tine... și nu e adevărat ce se spune, că ai fi bolnăvicioasă, sau cam așa ceva?

Tâmpiți, tâmpiți frații mei, tâmpite, tâmpite zvonurile și tâmpite, tâmpite vizitele la spital, de când tâmpită, tâmpită de mine am fost atât de panicată, în primul meu an de liceu, încât a trebuit să rămân peste noapte în două rânduri.

— După cum se vede, chestia cu boala nu e adevărată și dacă nu mă duci la cursa de mașini, o să-i povestesc lui West despre întâlnirea de astă-seară.

Nu, n-o să-i povestesc, dar încerc să blufez.

Proprietarul mașinii își îndreaptă privirea spre amicul lui, care se învârtește pe lângă portiera din dreapta. Acesta ridică din umeri.

— Eu sunt sigur c-o să-și țină gura.

— O să mi-o țin, mă grăbesc eu să-i asigur. O să-mi țin gura.

Tipul cu ’Vette înjură în barbă.
— O singură cursă, zice.

Isaiah

Stau rezemat de portiera mașinii și studiez grupul care trândăvește ilegal prin parcarea complexului comercial abandonat. Lumini verzi, albastre și roșii încadrează partea de jos a automobilelor de diverse fabricații și modele. Câțiva dintre noi, puritanii, rămânem pe străzi, refuzând să ne împodobim mașinile ca pe pomii de Crăciun. Bașii pieselor de rap fac să zbârnâie caroseriile, iar vreo doi dintre șoferi au îndeajuns curaj încât să difuzeze scrâșnetele chitarelor electrice de heavy-metal.

Norii acoperă cerul, lăsându-ne în întuneric. Suntem la aproape o săptămână după Crăciun, cadourile s-au deschis, curcanii au fost devorați, iar mămicile și tăticii sunt fie în pat, fie absorbiți de câte-o sticlă de Jack. E vremea ca șobolanii să iasă pe străzi.

— Isaiah!

Cel care mă strigă e Eric Hall. Tocmai le-a abandonat pe două fete în fuste scurte și haine de blană artificială, iar acum se îndreaptă spre mine. Majoritatea oamenilor îl subestimează pe ticălosul ăsta blond spălăcit, slăbănog, însă o astfel de eroare se poate dovedi fatală pentru portofele și pentru sănătate. Pe străzile din partea sudică a orașului, băiatul ăsta de nouăsprezece ani e rege.

— Crăciun fericit, cu întârziere, fratele meu! Ți-a adus Moșul vreo chestie bună?

— Nu știu dacă s-o numesc bună, îi răspund, acceptându-i mâna întinsă și jumătatea de îmbrățișare.

Eric e cel pe care am venit să-l caut și, dacă nu sunt cu luare-aminte, o să ajung să-i fiu îndatorat. Țelul meu în viață e să nu depind de nimeni: nici de tutelă, nici de școală, nici de asistenții

sociali. Eric Hall poate că n-o fi o persoană oficială, dar reprezintă o veritabilă organizație în sine, cu toate afacerile derulate de el pe străzi. Are chiar și "angajați": tipi cu bâte și rângi dispuși să rupă în bătaie pe oricine nu plătește.

— Mie Moș Crăciun mi-a adus gemene, zice el, făcând semn spre cele două fete care chicotesc. Și, în spiritul Crăciunului, sunt dispus să le împart. Asta, dacă vrei să alergi pentru mine astă-seară.

E tocmai motivul pentru care sunt aici. Eu și Noah avem nevoie de bani, iar Eric mă poate ajuta să-i obțin. Dacă-mi joc cartea așa cum trebuie, pun mâna pe bani și rămân independent.

Geamăna brunetă, sugând dintr-o acadea, mă privește mai prelung decât sora ei.

— Ho, ho, ho, bombăne Eric.

Exact asta îmi trecea și mie prin minte, așa că le întorc spatele. Am antecedente neplăcute în privința fetelor cu părul negru.

— Știi că eu nu particip la cursele ilegale, îi zic lui Eric.

În principiu, așa e. Cursele ilegale m-ar putea trimite la închisoare și strica aranjamentul cu Noah. N-am nici cea mai mică intenție să ajung într-o închisoare pentru minori... sau, și mai rău, într-un cămin cu internat. Alerg în cursele legale de mașini de la The Motor Yard, numai că, pe perioada Sărbătorilor, circuitul e închis. Astă-seară va fi o întâmplare irepetabilă.

Eric se apleacă mai aproape de mine, ca și cum s-ar pregăti să-mi spună un secret.

— Îți dau douăzeci la sută din ce scot peste plafonul vânzărilor de băuturi. Celorlalți băieți ai mei le dau zece.

Stau să mă gândesc la cele douăzeci de procente. Eric nu i-a oferit niciodată cuiva un astfel de comision, dar dacă pornește de atât de sus, poate c-ar fi dispus să mai urce.

— Douăzeci la sută n-ar fi de-ajuns pentru cauțiune, dacă mă arestează.

— Eu te cunosc, fratele meu, insistă Eric. Ție îți trebuie viteză, iar eu am trebuință de verzișori. Spune da și-o să poți să gonești cu recent achiziționată mea Honda Civic, tunată, cu două rezervoare pline de monoxid de azot.

Îmi încrucișez brațele pe piept. "Recent achiziționată" înseamnă că vreun puști aiurit a intrat în bucluc până peste cap din cauza unui pariu și a pierdut proprietatea mașinii. Posibil să fi petrecut și vreo câteva nopți în spital.

— Monoxid de azot și Honda, bombănesc, ca și cum ar fi o înjurătură. Dă-mi una americană, cu un motor adevărat, propulsat de cai-putere.

Eric clatină din cap.

— Pentru cultura ta generală: James Dean a murit acum mai mult de șaizeci de ani.

Se întrerupe și fața i se luminează.

— N-ai spus nu!

— Mă interesează o singură cursă, Eric. Una și gata. Asta, dacă putem să cădem la o înțelegere.

Dulcele tors al unui motor îmi captează atenția nu numai mie, ci și tuturor masculilor cu sânge cald și împătimiți ai mașinilor din zonă. Dumnezeule... e un Mustang GT model 2005! Și, spre deosebire de toate celelalte mașini performante parcate aici, nici măcar o bucățică din ea nu pare să fi văzut interiorul vreunui atelier de reparații.

Un val de trupuri masculine năvălește în jurul frumosului căluț. Eu rămân deoparte și le las lupilor privilegiul primei mușcături. O mașină ca asta poate fi aici pentru un singur motiv: ca să participe la cursă, și oricare nouă mașinărie trebuie să treacă prin inspecția lui Eric. Cineva trebuie să aprobe motorul și n-am nici cea mai mică îndoială asupra faptului că eu voi fi cel care va mângâia pântecul ăla delicat.

Persoana de la volan oprește motorul și o aureolă de raze solare lunecă afară din mașină, în lumina singurului felinar stradal funcțional. Naiba să mă ia! Dumnezeu chiar există și El mi-a trimis un înger într-un Mustang alb, ca să mi-o dovedească.

Îngerii sunt mici de înălțime; cel puțin, așa e cel din fața mea. Se înalță cu doar vreo treizeci de centimetri deasupra celui mai înalt punct al mașinii. Părul auriu, lung, îi e ondulat la vârfuri. Are o siluetă zveltă. Mâna înmănușată în piele se apucă de marginea de sus a portierei, de care se folosește ca de o pavăză între ea și șobolanii de stradă.

— Frumoasă mașină, apreciază Eric, care, precum un vultur, îi dă târcoale cu încetineală.

— Mersi, răspunde ea, aruncând o privire spre doi tipi care coboară dintr-o Corvette.

Băieții ăștia de vârsta facultății se potrivesc aici chiar și mai puțin decât ea. Tustrei sunt prăzi ușoare.

Eric se pricepe să se joace cu oamenii. Odată mi-a spus că a fost votat ca elevul cu cele mai mari șanse de a reuși în liceu. Dacă stoarcerea oamenilor de bani și manipularea lor către afaceri din care să profite numai el ar da măsura succesului, atunci Eric s-a ridicat la înălțimea așteptărilor amicilor lui din liceu.

Îngerul își îndeasă șuvițele de păr după ureche.

— Aici e locul în care pot să particip la cursă?

Tresar în sinea mea auzindu-i cuvintele. Să pui orice fel de întrebare pe stradă înseamnă un păcat capital. Să întrebi cu frumosul înseamnă, în esență, să-ți oferi sufletul diavolului. Dumnezeu n-a trimis îngerul ăsta ca să mă salveze pe mine. L-a trimis ca pe un sacrificiu.

Câțiva râd, iar privirea ei săgetează prin mulțime ca să depisteze pericolul. Îi văd pe cei doi tipi făcându-se mici lângă Corvette. *Haideți, băieți. Acum e momentul să puneți piciorul în prag și să vă apărați fata.*

Ochii lui Eric o măsoară din cap până-n picioare. De acord, ai ce să vezi la ea, în paltonul din stofa neagră croit ca să-i îmbrățișeze curburile, însă totul la ea țipă a prețuri mari și îngrijire de clasă. Numai îngâmfatele de la școală mai poartă țoale atât de tari.

Eric face semn cu bărbia spre Corvette.

— Băieții ăștia sunt cu tine?

Răspunde-i că da, îngeraș. Spune-i că băieții ăștia bogați sunt faimoși asasini în serie bolnavi de gelozie și i-ar lua bucuroși zilele oricui și-ar face de cap cu fata lor.

Ea își drege glasul.

— Nu. Ei mi-au spus despre cursă.

Fir-ar să fie! Un mușchi îmi tresaltă în maxilar. Fata asta parcă ar ține morțiș să se profite de ea. Dac-ar fi fost oricare altă seară, mi-aș fi croit drum prin înghesuială, aș fi aruncat-o pe fată înapoi în mașina ei și i-aș fi spus să plece acasă. Numai că seara asta nu e una normală, iar eu am nevoie de bani. Nu pot să fac ce-aș vrea. Nu pot să mă implic. Îmi simt ceafa înțepenită și-o smucesc într-o parte ca să eliberez tensiunea.

Un zâmbet viclean se lăbărțează pe chipul lui Eric.

— Bun. Atunci o punem de-o înțelegere. Deschide capota și-o să începem. Isaiah, am nevoie de un mic ajutor.

Pentru că nimeni nu se pune cu mine, mulțimea se dă deoparte fără ca eu să fiu nevoit să spun vreo vorbă. Ochii îngerașului se fac mari și încep să se plimbe pe brațele mele. Oare ce o preocupa-o? Că sunt patru grade afară și eu n-am haină pe mine? Sau, cumva, o descumpănesc tatuajele?

Nu mai contează. Peste mai puțin de patru minute, fata asta o să iasă din viața mea.

Ridic capota și un val de adrenalină mă inundă când văd frumusețea și puterea absolută din fața ochilor mei. Îmi ridic brusc privirea spre ea.

— Ai cumva idee despre ce deții aici?

Normal că n-are. Nu e decât vreo prostănacă bogată care s-a înfruptat din rămășițele de la masa de Crăciun ale lui tati.

Își mușcă buza de jos înainte de a-mi răspunde.

— Patru virgulă șase litri, opt cilindri în V.

— Fata își cunoaște marfa, zice Eric, cu o undă de respect în glas.

Păcat că, totuși, cunoștințele ei despre motoare n-o pot salva de el.

Îmi proptesc palmele de marginile mașinii și mă aplec ca să privesc mai îndeaproape.

— Al naibii, e motorul original! exclam.

Neatins, ca și cum abia ar fi ieșit de pe linia de montaj. Aluminiul motorului are un luciu care nu poate fi decât omagiat. Cineva se îngrijește de frumusețea asta.

Fata își părăsește siguranța scutului oferit de portieră și se repede spre mine, făcându-mi semn să mă îndepărtez.

— Eu chiar aș prefera să nu-l atingi, îmi zice.

Mda, pentru că sunt un gunoi care nu știe nimic despre mașini și o simplă atingere a mea ar distruge motorul.

— Tati Panicatul și-ar da seama că i-ai șterpelit mașina dacar găsi amprente?

Ea mai face un pas, cu o atitudine posesivă, se strecoară între mine și mașină și mă privește drept în ochi. Își înalță bărbia într-un fel care o face să semene cu o pisicuță drăguță, furioasă.

— Nimeni nu se atinge de motorul ăsta, în afara mea!

Un cor de "Ooo" și de "Fir-ar" se ridică dinspre mulțime. Una dintre sprâncene mi se înalță spre rădăcina părului. Ea m-a provocat. Dac-ar fi fost băiat, mi-ar fi plecat pumnul deja, însă fetele merită să li se acorde respect. Îmi susține privirea pentru un timp record de cinci secunde, după care își pierde efemerul aflux de curaj și lasă capul în jos.

— Te rog să nu-mi atingi mașina, îmi zice, cu delicatețe. Bine?

Mă săgetează cu privirea, pentru mai multă siguranță, iar eu înclin capul cu un centimetru. Dacă asta ar fi fost mașina mea, nici eu n-aș fi vrut s-o atingă alte mâini.

— Du-te acasă, murmur, astfel încât numai ea să mă poată auzi.

Fruntea ei perfectă se încrețește și Eric mă bate cu palma pe spinare.

— Care e verdictul?

Eu și îngerașul avem un schimb de priviri. *Haide, nu mă face să mă implic mai mult decât sunt deja.*

— Isaiah? mă îmboldește Eric.

Fir-ar să fie...

— Mașina are viteză, rostesc, cu o voce suficient de tare încât să fie auzită de toată lumea.

Eric poate să scoată o grămadă de la un proprietar nebănuitor, însă încasările vin din pariurile colaterale.

— Dar e motorul original, zic în continuare. Fără modificări. Fără monoxid de azot.

— Cât? o întreabă Eric.

— Ce cât? se miră ea.

Ținându-se cu mâinile de coate, parcă se strânge în ea însăși, ca și cum, dacă s-ar face mai mică, și-ar îmbunătăți situația. *Du-te acasă, îngeraș. Ia-ți frumosul căluț și parchează-l într-un garaj sigur, într-un cartier select, acolo unde vă e locul amândurora.*

Eric chicotește gros și-și flutură degetele prin aer. Mișcarea îmi amintește de felul grațios în care lucrează picioarele unui păianjen care-și deapănă pânza.

— Câți bani pui jos ca să participi cu mașina în cursă?

— Dar nu pot doar să mă întrec cu cineva?

— Mă scuzați, se aude o voce.

Tipul cu Corvette se apropie de noi, cu un mers ciudat: ezitant, dar, în același timp, nerăbdător. De parcă picioarelor le-ar fi teamă să se miște, însă partea superioară a corpului ar fi atrasă spre noi ca de o forță gravitațională.

— Ați spus cumva că ea ar trebui să parieze?

Îngerașul închide ochii, relaxându-se vizibil și murmurând: "În sfârșit!"

— Da, răspunde Eric, maimuțărind tonul formal al dobitocului. Ești dispus să pariezi în numele ei?

— Sunteți persoana care ține pariurile? se interesează el.

Eric îl măsoară din ochi pe tipul cu Corvette.

— Da.

Mâna tipului se îndreaptă, nerăbdătoare, spre buzunarul de la spate. Nu. Așa ceva nu se poate întâmpla. Am văzut de sute de ori mutre ca asta la tipii de la curse: atitudinea care dă de înțeles că li se scoală când pariază. Fata urmează să-și piardă chiloții prin mașină pe la sfârșitul serii, dacă se implică ei.

Pe naiba!

— Ai bani? întreb, aruncându-i îngerașului o privire aspră.

— Da, răspunde dobitocul proprietar de Corvette.

— Nu tu, boule! îl reped, măsurându-l din ochi și apoi țintuindu-l cu privirea, ca să-l împiedic să mai deschidă gura, după care întorc iar capul spre ea. Tu. Ai bani?

Sprâncenele ei aurii se împreunează. Îngrijorarea nu e o expresie potrivită pentru îngeri.

— Am douăzeci de dolari.

Gloata râde și Eric îi ține isonul. Îmi scot portofelul și trântesc ultimii mei douăzeci de dolari pe capota mașinii lui Eric. Râsetele încetează și singurele sunete care mai umplu aerul nopții sunt bubuiturile unei partituri de bas și acordurile unei chitare electrice.

Eric își trece o mână peste chipul tras.

— Ce faci, fratele meu?

— Îmi aleg cursa.

Eric aruncă o privire spre mulțimea care, acum, e total absorbită de noi. Implicarea mea în cursele de mașini îl costă ceva bani pe Eric și toată lumea de aici știe asta. Măsurându-mă cu privirea, Eric pornește în direcția mea cu un pas de gangster cherchelit și se apleacă spre mine.

— Pune-mă la curent cu ce mi-a scăpat la faza asta.

Îi răspund pe același ton scăzut.

— Mi-ai cerut să alerg pentru tine. Asta înseamnă că am acceptat.

— Să alergi pentru mine înseamnă ca eu să aleg cursele la care participi și tot eu să negociez tarifele curselor.

Eu știu asta. Ce naiba, toți cei de-aici o știu, cu excepția îngerașului și a aiuriților ei de prieteni, dar o fac pe niznaiul.

— Greșeala mea. N-am mai ajuns la partea cu negocierile.

— Corect, rostește el, tărăgănat. Încerci cumva să mă tragi pe sfoară?

Îl cântăresc cu privirea pe proprietarul de Corvette. E la doi pași distanță de îngeraș. Ori e cel mai nepotrivit iubit posibil, ori chiar e ceea ce a zis ea adineauri: doar cel care a informat-o despre curse. Și totuși, ea n-ar trebui să se afle în poziția asta.

Indiferent cum ar fi, e clar că fata asta mi-a distrus orice marjă de negociere aș fi avut.

— Fata are un Mustang GT model 2005. Cu motorul original. Sunt curios dacă Mustangul meu făcut din bucăți poate să-l întreacă pe-al ei. Tu obții pariuri mai avantajoase când mașinile sunt pe potrivă. Lasă-mă să-mi fac treaba, iar tu fă-ți-o pe-a ta.

Eric zăbovește puțin cu privirea pe îngeraș și abia apoi îmi răspunde.

— Foarte bine, însă data viitoare când te hotărăști că vrei o cursă personală, discuți cu mine mai întâi. Nu te-ai uitat mai bine la băiatul ăla de facultate? Aș fi putut să scot vreo două miare de la el.

Băiatul poartă o pereche de pantaloni de firmă și un ceas care costă mai mult decât câștig eu cu munca pe un an de zile în atelierul auto. Eric clatină din cap, evident dezgustat de ocazia pierdută.

— Comisionul tău e de douăzeci la sută în seara asta, ca bonificație la semnare, dar pentru că-mi placi, o să-ți dau cincisprezece la sută în fiecare seară următoare. O să conduci mașinile mele, nu pe-a ta. Cele de fabricație americană n-au cum să le întreacă pe cele care folosesc monoxid de azot.

— Înțelegerea dintre noi e valabilă numai pentru astă-seară.

— Sigur că da, pufnește Eric.

Îmi întoarce spatele, dar îmi amintesc întrebarea pe care ar fi trebuit s-o pun înainte de a accepta învoiala. Afurisitul de îngeraș a dat naibii toată seara asta.

— Și ce-o să se-ntâmple dac-o să pierd?

Eric mă privește peste umăr, schițând zâmbetul lui maniacal.

— Fratele meu, eu ți-aș recomanda să nu pierzi.

Aruncă o privire spre GT, apoi îmi face cu ochiul, de parcă am fi prieteni.

— Ar fi cazul să treci peste povestea cu Beth și să-ți încerci norocul cu gagica asta. Fata cu Mustangul îți e datoare pentru că i-ai salvat mașina.

Rachel

Îi dau douăzeci de dolari tipului care s-a prezentat ca fiind Eric și mă izbesc cu picioarele de bara din față a mașinii mele, retrăgându-mă ca să mențin o distanță prudentă între noi. Mă înspăimântă, la modul că simt nevoia să fac un duș.

Celălalt, tipul căruia ei îi spun Isaiah, nu mă sperie, cu toate că ar trebui. Brațele îi sunt pline de tatuaje și câte două belciuge din argint îi atârnă de fiecare ureche. Îl văd întorcându-se spre mine de lângă un Mustang negru și țintuindu-mă cu privirea. Îmi aduce în minte imaginea unei variante din liceu a lui Kyle, prieten cu Gavin și membru al trupelor de elită ale infanteriei ușoare americane. Mă rog, dacă lăsăm deoparte cerceii. Isaiah are aceeași construcție solidă, colțuroasă, cu părul închis la culoare, tuns cu mașina aproape la piele și o umbră de barbă conturându-i maxilarul. E un pachet de mușchi, ca un jaguar.

Dar ceea ce-mi place la el sunt ochii. Au o privire serioasă. Prea serioasă. Și sunt cenușii. Cenușii și hipnotici.

N-ar trebui să-l privesc în ochi, fiindcă el n-are nicio jenă să-mi susțină privirea. Nu-mi place când oamenii își concentrează atenția asupra mea și detest mai ales când mă fixează cu privirea cei pe care nu-i cunosc.

Isaiah vine lângă mine și inima mi se poticnește din bătaie. De regulă, băieții nu stau atât de aproape de mine. Niciodată. Cu o mișcare mai blândă decât mi-aș fi putut imagina din partea unuia ca el, îmi închide capota mașinii cu un pocnet simplu. Apoi, privirea îi rătăcește spre drumul care dă în autostradă.

— Tu nu ești în siguranță aici, îmi zice, cu o voce profundă care sună ca apa unui râu de munte trecând peste o albie cu pietre netede. Trebuie să pleci!

Arunc o privire spre diversele grupuri care discută, râd și pariază. Felul în care mă sorb unii din ochi mă împinge să-mi încrucișez brațele peste piept. Dar chiar și cu această mică barieră protectoare, tot simt că ei văd părți din mine pe care nu le-a mai văzut nimeni până acum.

— O să plec după cursă, îi răspund, nefiind sigură dacă faptul de a veni împreună cu amicii lui West într-un astfel de loc a fost, practic, cea mai proastă decizie din viața mea sau cea mai bună.

Sângele din vene îmi fierbe de nerăbdare. Îmi doresc cursa asta. Vreau să știu cum e când îmi forțez mașina împotriva alteia.

— Ultima strigare! anunță Eric, cu ochii pe mine și pe Isaiah. Ridicați miza!

Isaiah își înclină capul spre umăr, vrând parcă să degajeze tensiunea.

— Vezi strada aia lăturalnică, paralelă cu depozitul părăsit?

Cele două părți antagoniste ale personalității mele, fata care intră în panică și fata moartă după viteză, își declară război, iar deznodământul este o senzație de amețeală euforică.

— Da, îi răspund.

— Tragi la prima linie a zebrei. O să ne întrecem pe o distanță de patru sute de metri, până la indicatorul de stop. Pe urmă, pleci și nu te mai întorci niciodată.

Cu asta, se răsucește pe călcâie și se întoarce la Mustangul negru. Un val de entuziasm mă străbate la vederea caroseriei. E un GT model 1994. Mă întrec cu un GT model 1994!

— Și dac-o să câștig? strig după el.

— Nu e cazul, îmi răspunde.

Pufnesc și-i văd umerii încordându-se spre spate. De parcă un Mustang GT model 1994 ar putea să fie mai tare decât copilașul meu!

Mulțimea se pune în mișcare. Unii sar în mașinile lor și le îndreaptă spre drumul părăsit. Alții pornesc pe jos. Mă strecor la volan și închid portiera. În timp ce întorc cheia în contact, buzele mi se arcuiesc în sus, la auzul huruitului familiar al motorului.

Ador mașina asta. Zău, zău că da.

Bag în viteză și conduc mașina până la linia de start. În momentul în care ajung pe locul stabilit, lupta pentru controlul asupra trupului meu își face simțită prezența. Postați pe marginile drumului, băieți de vârsta mea strigă, fumează, râd și beau. Îmi frec palmele de blugi. Locul meu poate c-o fi în mașina asta, dar sigur nu e aici.

Simt o încordare în gât, dar n-o iau în seamă. Greața n-are ce să caute în mașina mea. Nici respirația superficială, nici transpirația palmelor, nici gândurile haotice. Asta e mașina mea: universul meu.

Anunțându-și prezența cu un mârâit furios, Mustangul negru mi se alătură la linia de start. Eu și Isaiah ne privim reciproc în același timp, dar eu întorc imediat capul, făcându-mi de lucru cu manetele și butoanele. Inspir adânc, străduindu-mă să-mi reprim panica.

Logica. Am nevoie să mă concentrez asupra logicii. Să opresc încălzirea, aparatul de radio, tot ce nu e esențial. Să nu știrbesc cu nimic puterea motorului.

Prietenii lui West își opresc mașina lângă Eric și-i întind bani. Mă întreb dac-or paria pe mine sau pe Isaiah. Pierzându-mi încrederea în mine, mă gândesc, fatalistă, că eu aș paria pe Isaiah.

Eric și prietenii lui West sunt cu ochii pe mine.

La drept vorbind, toți sunt cu ochii pe mine.

Absolut toți cei care stau de-a lungul drumului sunt cu ochii fixați pe mine.

Inima îmi bate repede de două ori și aștept ca familiara senzație de fierbințeală să-mi explodeze în toată fața, dar nu se întâmplă așa ceva. Strâng volanul în mâini și un singur gând îmi învăluie creierul: că asta e mașina mea și asta e cursa mea.

Două bubuituri în capotă mă fac să-mi mijesc ochii spre băiatul cu cozi rasta blonde care-mi face semn să mă apropii mai mult de linie. Ce naiba? De ce-și închipuie alții că le e permis să-mi brutalizeze copilașul? Apăsând un buton, îmi las jos geamurile de pe ambele părți.

— Nu te atinge de mașina mea!

— Ai auzit, Isaiah? strigă tipul, dându-și ochii peste cap. Cățeaua asta de bani gata nu vrea să mă ating de mașina ei!

Scoțând un huruit, Mustangul lui Isaiah zvâcnește în față, oprindu-se cu o fracțiune de secundă înainte de a-l lovi pe individ. Aproape lipit de bara de protecție, tipul ridică brațele spre Isaiah.

— Ți-ar trebui să fumezi ceva, ca să te calmezi!

Îmi mut mașina pe linie cu a lui Isaiah. Mâna mea dreaptă strânge cu putere schimbătorul de viteze, în timp ce-mi plasez talpa pe ambreiaj. Motorul lui Isaiah urlă lângă mine când el, cu schimbătorul de viteză în punctul mort, apasă pe accelerație.

Cei 300 de cai putere ai mei, cu un cuplu de 434 de Newtoni-metru, contra celor 215 cai putere ai lui, cu un cuplu de 386.

Cursa asta e a mea.

Adrenalina îmi bombardează fluxul sanguin și simt cum puterea motorului mă imploră s-o descătușez. Tipul cu cozi rasta își azvârle ambele brațe spre cer. N-am mai făcut niciodată așa ceva. Am ajuns doar până la viteze mari, dar nu cât să-mi iau zborul; totuși, n-are cum să fie chiar atât de greu. Apăs ambreiajul exact în aceeași clipă în care pun piciorul pe pedala de accelerație și trec mașina în viteză.

Pentru asta a fost construit Mustangul meu.

Urletul motorului lui Isaiah se aude din nou, iar sunetul îmi vibrează între straturile de piele și mușchi. Tipul cu cozi îmi aruncă o singură privire. Apoi, se uită la Isaiah. Cât ai clipi, brațele sale se lasă cu repeziciune spre pământ.

Piciorul meu drept apasă pe accelerație, iar celălalt alunecă de pe ambreiaj. Botul Mustangului lui Isaiah se înalță. Mașina lui se avântă înainte, iar eu mă pregătesc pentru lovitura de bici a vitezei, însă mașina mea se zguduie o dată, după care se oprește, redusă la tăcere.

Nu se poate.

Imposibil să se-ntâmple una ca asta!

Nu!

Mi-am luat piciorul de pe ambreiaj mult prea devreme.

Nu!

N-am ambalat motorul la timp.

Pe naiba!

N-am avut nici cea mai mică șansă.

Isaiah a trecut deja de jumătatea cursei. Pornesc motorul, fără să-mi iau în seamă instinctul care-mi cere un start în forță

și concentrându-mă asupra schimbării vitezei. O să termin cursa asta, chiar dacă e evident cine a câștigat-o.

Isaiah

Privesc în oglinda retrovizoare și văd cum îngerul pornește din nou motorul și calcă pedala de accelerație până la podea. Cu câteva secunde mai devreme, avusesem îndoieli cu privire la șansele mele de câștig, însă instinctele mi se dovediseră juste: ea nu avusese viteza de reacție necesară pentru un start perfect. Am câștigat fabuloasa sumă de douăzeci de dolari din pariul direct pe cursa asta, însă sper la cel puțin un miar pentru când îmi va da Eric cota mea din câștigurile lui.

Buzele mi se arcuiesc în sus când trec de indicatorul de finiș. Rabla mea a bătut un GT 2005. Numai isprava asta și ar merita o vizită la salonul de tatuaje. Asta, cu condiția să am bani.

Ridic piciorul de pe accelerație și întorc capul, ca să văd în ce stadiu e îngerașul. Fir-ar să fie, rapidă mașină mai are! Încetinesc, opresc și o aștept să ajungă lângă mine. Gloata adunată la patru sute de metri urlă din rărunchi. O imensă parte din mine ar vrea ca ea să treacă mai departe și să se ducă direct acasă. Fetele ca ea n-ar trebui să audă astfel de cuvinte azvârlite în noapte. O mică parte din mine ar vrea ca ea să se oprească, astfel încât să-i pot vedea expresia simpatic-iritată din clipa în care-și va da seama că un vagabond oarecare a întrecut-o pe ea și mașina ei scumpă.

Îngerașul mă ajunge, în sfârșit, și zâmbetul superior îmi piere de pe buze când îi examinez înfățișarea. Becul de deasupra noastră formează o aureolă strălucitoare în jurul părului ei răvășit. Ea n-ar trebui să fie aici. La drept vorbind, totul e nepotrivit la situația asta.

Gâtul îmi zvâcnește când înghit în sec și, deodată, pielea parcă mi-e prea strâmtă. Instinctul? Al șaselea simț? Am învățat

de timpuriu, în viața mea, să nu minimalizez niciodată senzația asta. Zarva spectatorilor se transformă într-un zumzet slab și privesc în oglinzile laterale, încercând să descopăr primejdia iminentă.

Și atunci o zăresc: o ușoară fulgerare de lumini intermitente. Las deoparte toate celelalte sunete și-mi încordez auzul, căutându-l pe cel care mi-ar putea nărui întreaga lume: un vaiet îndepărtat de sirenă.

— Poliția! răcnesc.

Fulgerele albastre și roșii strălucesc în depărtare. Se dezlănțuie haosul. Spectatorii se reped spre mașinile lor. Portierele se trântesc și motoarele prind viață, huruind îngrijorate. Tălpile izbesc caldarâmul și se aud voci îndemnându-i pe ceilalți să se ascundă pe aleile întunecate din spatele depozitelor.

Bag în viteză și-mi trântesc piciorul pe accelerație. Demarez în scrâșnet de cauciucuri. O înjurătură îmi scapă printre buze în timp ce trec într-a doua. Banii mei sunt la Eric și-o să fie mult mai greu să-mi capăt ceea ce am câștigat pe merit, fără martorii care să ateste pariurile încheiate.

Oricât de mult m-aș strădui, naibii, până la urmă tot ajung de fiecare dată la pământ.

Privesc în oglinzi ca să văd din ce direcție se produce invazia. Există trei ieșiri din labirintul ăsta de depozite, iar polițiștii cunosc una dintre ele, poate chiar două, însă cea de-a treia va însemna un drum al naibii de complicat.

Un obstacol alb, solitar, din mijlocul străzii, mă obligă să frânez brusc.

— Ce naiba?!

Ea a rămas tot acolo — îngerașul — ca o afurisită de ofrandă pironită de pământ. Smucesc volanul și fac stânga-mprejur spre locul din care am pornit acum câteva secunde. Ce mama naibii o fi pățit?

Oglinda din stânga mea trece milimetric de a ei când opresc lângă geamul ei deschis.

— Pleacă mai repede de-aici!

— Nu știu încotro, îmi răspunde, cu obrajii viu îmbujorați, într-un izbitor contrast cu pielea palidă din jurul ochilor. Are ochii mari, înnebuniți de frică.

Îmi încordez mai tare degetele pe volan. Mama mă-sii! Să scapi de polițiști cu o singură mașină e, și-așa, destul de greu. Să mai ai și o coadă, asta nu face decât să complice situația, dar nu pot s-o las de izbeliște.

— Hai după mine!

Rachel

Isaiah îmi ocolește mașina și demarează în direcția din care venise. Pornesc în mare viteză și fac tot posibilul ca să manevrez cu mâinile și picioarele care nu mai vor să răspundă la comenzi. Acul vitezometrului urcă, în strădania mea de a nu rămâne de căruță.

Poliția.

Aerul mi se poticnește în plămâni și în gât, făcându-mă să mă sufoc. Frații mei or să mă asasineze. Să mă omoare. Să mă răstignească. Și să nu-mi ierte niciodată boacăna asta. Mâna îmi alunecă de pe schimbătorul de viteze și-mi apasă stomacul mistuit de greață.

Tata o să-mi ia mașina. Copilașul meu. Nu mi-ar fi cumpărat-o în ruptul capului dac-ar fi știut că sunt dependentă de viteză.

Cât despre mama...

Cum să-i explic eu toate astea? De ce nu sunt acasă la o oră atât de târzie? De ce sunt la periferia orașului? De ce particip la curse ilegale? Sau, încă și mai rău, cum să-i explic de ce-am vrut să particip la curse ilegale?

Isaiah virează strâns la stânga. Luminile de frână nu i se aprind nici măcar o dată. Întind mâna spre schimbătorul de viteze și alternez apăsarea pe pedale, ca să pot lua virajul. Cauciucurile din spate derapează sub mine și mă lupt cu ambele mâini să țin volanul ca să nu intru cu mașina într-un container pentru gunoi.

Senzația de claustrofobie mă copleșește tot mai mult pe măsură ce clădirile se apropie treptat din ambele laturi, făcând ca drumul să devină din ce în ce mai îngust și mai dificil de

condus pe el. Carosabilul e plin de gunoaie și simt un gol în stomac când îmi dau seama că n-am cum să le evit. Isaiah trece peste ele, ceea ce trebuie să fac și eu.

Isaiah stinge farurile, iar eu îi urmez exemplul. Strălucirea lunii pline e singura lumină prăpădită care ne călăuzește. Mustangul lui se îndepărtează de al meu, așa că trec într-a patra. Mergem prea repede. Prea repede, pe un drum mult prea îngust. Mă cutremur simțind cum trec roțile peste gunoaie și un zăngănit de sub mașină mă determină să mă chircesc de spaimă. O fi lovit ceva rezervorul de benzină? Transmisia?

Inima îmi bate de să-mi sară din piept când mașina mea trece zburând printr-o intersecție. Cu coada ochiului, descopăr mașinile poliției gonind în paralel cu noi, pe o stradă mult mai largă. Sirenele urlă prin noapte și, când Mustangul meu se trântește din nou pe caldarâm, mă aștept să le aud țipând chiar în spatele meu.

Întunericul mă învăluie din nou. Trec într-o viteză inferioară când văd că Isaiah ia un viraj la dreapta în ultimul moment. E prea rapid, ceea ce mi se pare imposibil, fiindcă mașina mea e mai bună ca a lui. Clatin din cap, conștientizând diferența: el e un șofer mai bun. Nu e greu să-ți dai seama. Eu nu sunt bună de nimic.

Spatele mașinii lui Isaiah derapează, așa că-mi trântesc piciorul pe frână, ca să nu mă izbesc de el. Tot aerul îmi iese din plămâni, șuierând. De-o parte și de cealaltă a mașinii mele, pereții metalici ai magaziilor amenință să-mi zgârie oglinzile laterale. El încetinește și, mulțumită luminii slabe a unei lămpi de veghe de deasupra unei uși pentru aprovizionare, observ motivul pentru care a redus viteza: din cauciucul din stânga-față ies fâșii-fâșii. Isaiah și-a distrus cauciucul.

Ce porcărie! O să ajung la închisoare, iar mama o să facă o criză de nervi. O să plângă și apoi o să-și dea seama că eu nu sunt câtuși de puțin fata pe care o iubește ea cu adevărat: că nu semăn câtuși de puțin cu Colleen.

Isaiah scoate un braț pe geam și-mi face semn să mă apropii, în timp ce manevrează astfel încât să pătrundă cu mașina în spațiul dintre două containere pentru gunoi. Opresc lângă el și-l văd sărind jos din mașină.

— De două ori la dreapta. O dată la stânga. Apoi dai în autostradă. Fii cu ochii pe polițiști. Goneau pe străzile din stânga și din dreapta noastră.

Mi se pune un nod în gât. Din stânga și din dreapta?

— Hai cu mine.

Isaiah se propteşte cu palmele de plafonul mașinii mele și se apleacă, ajungând cu fața la același nivel. Puternica aromă de mirodenii exotice îmi gâdilă nările și mă obligă să inspir adânc. Mă simt străbătută brusc de un sentiment liniștitor, convinsă fiind, cumva, că Isaiah mă va scoate din încurcătura asta.

— Ei se străduiesc din răsputeri să-i găsească pe concurenți, adică pe noi. Dacă te-ar trage pe dreapta — își plimbă privirea pe părul meu, apoi pe haine — probabil că ți-ar da drumul, dar nu și dacă ai fi cu mine. Sau, mai ales, dacă ai fi cu mine. Du-te. Imediat.

Încuviințez din cap și fixez cu privirea drumul din față. De două ori la dreapta. O dată la stânga. Și, dacă ar fi să mă prindă, probabil că mi-ar da drumul. Arunc o privire spre Isaiah. El îmi atinge mașina, dar mie nici măcar nu-mi pasă. Ceea ce înseamnă una din două: ori sunt înfricoșată peste măsură, ori îmi place tipul. Îmi flexez degetele, care-mi transpiraseră pe volan, și mă opresc la prima variantă. E clar că sunt înfricoșată.

— Și tu ce-o să faci? îl întreb.

— O s-o iau pe jos, îmi răspunde și cerceii din argint îi sclipesc în lumina lunii când ridică ușor din umeri. Du-te. Pot să-mi port de grijă și singur, mă îmboldește, apoi se îndepărtează de mașina mea, luând cu el și mireasma pronunțată a liniștii.

Comut în viteza întâi, dar un nou val de adrenalină îmi inundă sângele când văd o mașină a poliției trecând în viteză printr-o intersecție, la două magazii în fața noastră. Isaiah se retrage în penumbră, lipindu-se cu spinarea de peretele unui depozit. Săgetează cu privirea în susul și-n josul aleii. Acum o oră, nu mi-ar fi trecut nicidecum prin minte că unul ca el ar putea să fie salvatorul meu, însă asta e. Ce fel de om aș fi, dacă mi-aș lăsa de izbeliște salvatorul?

— Nu plec fără tine, îi zic.

— Fir-ar să fie, exclamă el, frecându-și țeasta rasă cu palma. Pleacă, și gata!

— Promite-mi că n-o să fii prins. Promite-mi c-o să fii bine.

Încremenește la jumătatea mișcării și mă săgetează cu o privire înghețată.

— N-o să te torn, n-ai grijă!

Să mă toarne? Îmi încrețesc fruntea. Cui? Se aude vaietul unei sirene, mult mai aproape decât mi-ar fi plăcut. Clipesc iute și răspunsul mi se dezvăluie, aducând cu el un sentiment apăsător. Se referă la poliție. Isaiah știe c-o să fie prins.

— Eu... eu nu-mi fac griji pentru asta. Îmi fac griji pentru tine.

Isaiah mormăie un cuvânt care începe cu F și se apropie de mine cu pași apăsați.

— Eu conduc.

Să conducă el? Nici gând! Nimeni nu-mi conduce mie mașina!

— Nu cred că...

Isaiah deschide portiera și mă fixează de sus cu ochii lui cenușii, duri.

— Treci în dreapta. Acum!

Trec în dreapta. Acum. Gata. Mă preling pe lângă bord și mă prind cu mâinile de marginea scaunului, iar Isaiah închide portiera și, simultan, ambalează motorul. Îmi închei centura de siguranță în timp ce el ia un viraj strâns la stânga. Acul vitezometrului continuă să urce.

— Crezusem c-ai zis de două ori la dreapta, remarc eu.

— Polițistul pe care l-am văzut a luat-o chiar pe drumul ăla, îmi explică, verificând fără astâmpăr imaginea din oglinda retrovizoare. Nu sunt interesat să gonesc după el. Tu ești?

Scutur din cap, deși mă îndoiesc că vede. Rămâne cu ochii spre spațiul din ce în ce mai strâmt din fața noastră. Parcă nici măcar n-am mai fi pe o stradă, ci pe un trotuar. Stomacul îmi e cuprins de crampe. Porcăria naibii! Suntem pe o pasarelă! Zgomotul profund al motorului turat sporește, până când Isaiah trece într-a patra. Of, ce naiba, o să vărs! Avem suta la oră!

— Ia-o mai încet!

— S-o iau mai încet? repetă el, zâmbind.

Eu sunt la câteva clipe distanță de un atac de panică, iar tipul chiar zâmbește!

— Mașina ta poate mai mult decât dublu față de ce-i cer eu. De fapt, a fost construită ca să fie lăsată să se dezlănțuie. N-ar fi rău s-o încerci, din când în când.

— Ba chiar o las să se dezlănțuie. Tomberonul!

Închid ochii și-mi înghit un țipăt, în timp ce mașina cotește la stânga. *Respiră, Rachel, respiră*. O criză de isterie n-ar putea să amelioreze cu nimic situația.

— Serios, ia-o mai încet!

Deschid ochii, la timp ca să-mi doresc să-i fi lăsat închiși. Un container. Un container uriaș. Un container al naibii de uriaș, care o să-mi distrugă mașina.

— Nu poți să treci. Nu poți, nu poți, nu poți...

El, însă, virează la dreapta, pătrunzând pe o alee în toată regula.

— Să nu-i faci rău. Te rog, să nu-i faci rău. Da? îl implor, în timp ce ochii înlăcrimați mă ustură, chestia cu respirația nu-mi funcționează și totul pare scăpat de sub control. E a mea, îi mărturisesc. Mașina asta e a mea. Nu am prea multe care să fie ale mele. Așa că nu vreau s-o distrugi, bine?

— Cum te cheamă? întreabă el, cu cea mai calmă și mai profundă voce din câte am auzit vreodată.

— Ce?

— Numele tău. Vreau să-ți știu numele.

— Rachel, îi răspund, cu un glas pițigăiat.

— Rachel, repetă el, lungind mult silabele.

Văzând că nu mai spune și altceva, întorc fața spre el. Privirea i se plimbă între drum și mine.

— Eu sunt Isaiah, îmi zice, și-ți jur c-o să am grijă de tine și de mașina ta.

Respirația îmi devine un pic mai ușoară.

— Bine, îi zic.

Îi simt din nou mirosul. Aroma aia liniștitoare. Cea care a devenit noua mea preferință. Inspir și mai adânc.

Isaiah schimbă viteza și, pentru prima dată, apasă pe frână.

— Imediat cum opresc, cobori.

Nu mai am timp să-l întreb ce vrea să zică. Oprește motorul, sare jos și apasă câteva butoane ale unei telecomenzi. Eu cobor, așa cum mi-a cerut, și-mi frec brațele în timp ce el îmi împinge mașina în garaj și încuie la loc ușa după ea.

— Ce faci? îl întreb.

Ne smucim amândoi capetele spre dreapta când auzim sirena țipând de cealaltă parte a magaziei. Fulgerele albastre se reflectă de perete. Isaiah mă apucă de mână și mă dirijează cât mai departe de polițiști.

— Nu se poate să mă prindă aici! îmi zice.

Inima îmi dă rateuri. El mă ține de mână. Un băiat mă ține de mână. Mă atinge. Degetele lui parcă s-au împletit cu ale mele. N-am mai ținut niciodată un băiat de mână și-mi place senzația. Foarte plăcută. Caldă. Puternică. Minunată. Și-ar fi de un milion de ori mai bine dacă i-aș plăcea băiatului care mă ține de mână.

Sau dacă el mi-ar plăcea mie.

Ieșim amândoi pe un trotuar plin de freamăt. Frica îmi invadează tot trupul și, dacă n-ar fi fost mâna lui vânjoasă învăluind-o pe-a mea, îmboldindu-mă să merg înainte, aș fi încremenit locului.

Of, ce rahat...

Rahatul naibii!

Rahatul naibii, cu cireașă în vârf!

Sunt în zona cluburilor de noapte. Nu e un loc în care să te duci când ai șaptesprezece ani. Nu. E un loc în care să te duci când ai douăzeci și unu. Sau, un loc în care să te duci când te dai ca având douăzeci și unu de ani. Și ești la facultate. Și vrei să te îmbeți. Sau ai o motocicletă. Și vrei să te îmbeți. Sau ești

prostituată. Și vrei să te îmbeți. Sau ești un tip dubios. Și vrei să te îmbeți.

Fratele meu West vine pe-aici.

Dar eu? Eu, nu.

Firme luminoase atârnă deasupra intrărilor în barurile păzite de bărbați vânjoși. Oamenii alcătuiesc șiruri lungi, șerpuind de-a lungul trotuarului, așteptând să fie primiți înăuntru. Bărbații se înalță deasupra fetelor foarte sumar îmbrăcate. Majoritatea celor de pe trotuar râde. Unii se giugiulesc. Toți sunt piliți.

Isaiah mă trage de mână, aducându-mă mai aproape de el. Brațele ni se ating și mă cutremur de parcă aș fi fost traversată de un fulger.

— Încă n-am ieșit din bucluc, mă avertizează el. Mașinile poliției sunt peste tot.

Dau să întorc capul spre stradă, dar mă opresc când Isaiah mă strânge de mână.

— Nu te uita. Nu trebuie să dăm de bănuit.

— Nu înțeleg, protestez în șoaptă. Nu suntem în mașinile noastre. De unde-ar putea să știe?

— Ți-am spus doar că eu n-o să te torn. N-am spus nimic despre oricine altcineva, îmi răspunde el, rămânând cu privirea îndreptată înainte.

Brusc, îmi simt gura uscată... prietenii lui West! Oare au scăpat sau acum stau să le dicteze polițiștilor numărul meu de telefon și adresa? Oare se poate și mai rău de-atât?

Isaiah îmi lasă mâna și, dintr-o singură mișcare rapidă, mă lipește cu spatele de un perete rece din cărămidă. Trupul lui se preface într-o pătură fierbinte, groasă, peste al meu. Firicelele

fine de păr de la ceafă mi se zbârlesc și închid ochii simțindu-i răsuflarea caldă pe pielea din spatele urechii.

Sunt pe deplin îngrozită, însă în același timp am în tot trupul furnicăturile unei ciudate nerăbdări.

— Doi polițiști patrulează pe stradă, îmi șoptește el.

Zgâindu-mă peste bicepșii lui, zăresc două uniforme albastre venind cu pași mari în direcția noastră.

— Ce facem? întreb, într-o șoaptă abia mai presus de o răsuflare.

Își coboară mâinile spre mijlocul meu... spre mijlocul meu! Și mi se par foarte la locul lor acolo. Îmi place apropierea asta. Poate că-mi place prea mult. Niciodată n-a mai fost vreun băiat atât de aproape de mine. Niciodată! Și nu-mi vine să cred că se întâmplă acum, chiar dacă e numai ca să evităm o arestare.

Inima îmi bate cu frenezie. Isaiah e încins și înfricoșător și... fierbinte. De ce Dumnezeu și-ar dori un băiat ca el să aibă de-a face cu o fată ca mine?

Valul de adrenalină trebuie să fie explicația. Asta trebuie să fie. Îmi dau seama ce simte el, fiindcă și prin mine curge încă șuvoiul de adrenalină al cursei de pilot NASCAR a lui Isaiah. Își mișcă brațul, și-mi place la nebunie cum i se încordează mușchii cu ocazia asta.

Încetează, Rachel. Nu e nimic adevărat. Concentrează-te.

— Sărută-mă, îmi șoptește. Dacă mă săruți, nu dăm de bănuit.

Casc gura, dar nu iese niciun sunet. Cum aș putea să spun că... eu nu știu să sărut?

Isaiah

Simt cum Rachel înțepenește din tot trupul. Am speriat-o. Normal că am speriat-o. Am trântit un îngeraș de perete, în întuneric, și i-am cerut să facă un lucru de neconceput.

Zona dintre omoplați mă furnică de parcă aș avea o țintă pictată acolo. Probabil că polițiștii ne cercetează cu privirile.

Ea își pune mâinile delicate pe antebrațele mele goale și-mi șoptește numele cu o tentă panicată.

— Isaiah, se uită la noi!

Fetele ca ea nu-i iau niciodată în seamă pe cei ca mine și naiba să mă ia dacă nu-mi plac atingerile ei și felul în care îmi pronunță numele. Poate că sunt eu în multe feluri, dar naiv nu sunt. Dependența ei de mine e din cauza groazei provocate de polițiști.

— Spune-mi cât sunt de aproape, îi cer.

— Foarte, murmură ea.

— Se mai uită la noi?

Ea încuviințează. Mama mă-sii!

Ar fi mult mai bine dacă ne-am săruta, dar nu vreau s-o târăsc mai adânc în iad forțând o interacțiune fizică. Îmi las capul în jos, îndepărtându-l de fața ei și oprindu-mă cu buzele aproape de gât. Pieptul lui Rachel tresaltă, inspirând precipitat. Dumnezeu să mă ierte pentru faptul că o sperii.

— Apleacă-ți capul spre mine ca să-ți ascunzi fața, o povățuiesc în șoaptă. Doar o să pară că ne sărutăm.

Se conformează și fruntea ei îmi atinge în treacăt obrazul.

— Iartă-mă, îmi zice.

— Pentru ce? o întreb, încruntându-mă.

— Pentru... pentru că... am provocat încurcătura asta. Ai fi fost în siguranță acum, dacă n-aș fi fost eu.

— Ba nu, n-aș fi fost, o contrazic, întorcându-mi capul spre ea.

Chipurile noastre sunt la doar câțiva centimetri depărtare, iar ea mă privește cu frumoșii ei ochi mari și albaștri. Deasupra noastră, o lampă de veghe pâlpâie, aprinzându-se și apoi stingându-se. M-am înșelat. Nu sunt albaștri. Au o nuanță atât de închisă, încât par violet.

— Ai fi putut să pleci fără mine, îi amintesc.

Fiindcă eu n-o să uit asta niciodată. Niciodată. O singură altă persoană din viața mea ar fi riscat totul pentru mine. Și acea persoană e Noah. Legătura dintre noi a fost făurită din sângele bătăliilor câștigate și pierdute împotriva sistemului. Ne înțelegem unul pe celălalt. Ne intuim reciproc. Ne acoperim reciproc. Suntem doi războinici supraviețuitori.

În schimb, fata asta... ea nu-mi era datoare cu nimic. E drept, eu m-am întors după ea, dar când am făcut-o, știam că tot aveam să ies la liman. Pentru ea, scenariul a fost cu totul altul. Când mi-a explodat cauciucul, Satana ne-a suflat în ceafă, dar ea a stat în calea văpăilor. Ce naiba, fără măcar să clipească, ea încă înfruntă infernul.

Eu îi sunt dator.

Expiră încet, tremurător. Își fixează privirea pe tatuajul cu Nodul Fraților Săgeții[2] de pe antebrațul meu stâng, apoi urmărește coada învăpăiată a dragonului care-mi șerpuiește pe

[2] Simbol celtic, Frăția Săgeții (*Brotherhood of the Arrow*) simbolizând virilitatea și puterea masculină, precum și legătura spirituală dintre doi bărbați, nu neapărat frați de sânge.

biceps şi dispare din vedere sub mâneca mea scurtă. Îmi dau seama ce vede: un vagabond.

Fără să-şi mişte capul, Rachel priveşte spre dreapta şi-şi muşcă uşor buza de jos. Am văzut trandafiri având culoarea buzelor ei.

— Au traversat pe partea cealaltă, mă anunţă.

Încordarea mi se scurge din muşchi. Îmi strecor din nou degetele printre ale ei şi-o trag în direcţia opusă celei în care au plecat poliţiştii. Avem nevoie să intrăm undeva, ca să nu mai fiu nevoit să dau cu fata asta de pereţii tuturor clădirilor. Ea merită mai mult. Apartamentul meu e aproape, dar nu destul de aproape. Eu şi Rachel avem nevoie de ziduri între noi şi străzi.

Sigur o fi înălţat Rachel o rugăciune către Dumnezeu, pentru că, la câţiva paşi mai încolo, pe trotuar, sub o firmă luminoasă, se află răspunsul nostru: un tip care mi-a rămas dator pentru că i-am reparat maşina. Rândul celor care aşteaptă să intre în club se întinde dincolo de cordoanele din plastic şi înconjoară clădirea, însă noi nu vom avea de aşteptat.

Jerry îşi ridică bărbia în semn de recunoaştere din clipa în care mă zăreşte.

— Isaiah, care-i treaba?

— Am probleme.

— Eu n-am douăzeci şi unu de ani, şopteşte Rachel.

Nici eu n-am, dar putem să ne ascundem aici.

Afurisitului de grăsan îi tremură lanţurile de la gât când ne examinează din ochi, mai întâi pe mine, apoi pe Rachel. Ea mă apucă zdravăn de încheietură cu mâna cealaltă şi se mută astfel încât să ajungă în spatele meu. *Bine lucrat, îngeraş. Fă-l să înţeleagă că sunt omul tău. Bine, cel puţin, că prinzi repede.*

Îi mângâi cu degetul mare pielea delicată, în semn de aprobare, apoi mă opresc. Ea n-are nevoie de aprobarea mea. Nu sunt omul ei, însă, deocamdată, îi sunt pe post de protector.

Doi tipi aflați mai pe la mijlocul rândului încep să strige, întrebând ce-i nedreptatea asta, iar Jerry îi informează unde pot să-și vâre plângerile. Își aprinde o țigară și-și înclină capul spre scanner-ul poliției, plasat pe măsuța de lângă ușă.

— Cineva a denunțat o cursă ilegală de mașini, iar polițiștii numai de asta se ocupă. E primul pont zdravăn pe care l-au primit, de mai multe luni. Nu ești implicat în acțiunea asta, nu-i așa?

— Ar avea vreo importanță?

Jerry rânjește, cu țigara încă atârnându-i lipită de buza inferioară.

— Nu, răspunde, ridicând cordonul și făcând un pas în lateral, ca să putem trece. Sunt foarte impresionat de faptul că te-ai scos.

Ne facem loc pe lângă Jerry, Rachel urmându-mă îndeaproape. Mă opresc în pragul ușii, pe jumătate încins de căldura din club, cealaltă jumătate fiind înghețată de aerul nopții. Jerry a spus că polițiștii au avut un pont, nu un raport. O furie primejdioasă îmi încordează șira spinării.

— Ai spus că i-a informat cineva?

Jerry trage un fum, apoi îl dă afară.

— Mda. Spune-i lui Eric că are un sifon.

Un sifon... Pe naiba! Nu-i trebuie nimănui așa ceva. Eric și-așa e un nemernic afurisit și-o să-l apuce demența dac-o să afle că le-a vorbit cineva polițiștilor despre învârtelile lui. Rachel mă trage ușor de mână, făcându-mă să-i acord din nou atenția.

— Isaiah, hai înăuntru.

Mda. Înăuntru.

Ușa se închide în urma mea și aștept ca Rachel să-și retragă mâna. Numai că, în loc de așa ceva, ea se apropie și mai mult de mine în timp ce studiază încăperea strâmtă. Tejgheaua barului, cu lemnul ei ros și ciobit, se întinde pe toată lungimea peretelui din stânga, iar pe cel de vizavi, într-un colț, e o scenă.

Acordurile unei chitare electrice interpretând un rock sudist îmi vibrează pe piele. Îmi lipesc palma între omoplații lui Rachel și-o călăuzesc prin mulțimea densă spre fundul sălii, unde sper să găsim un separeu. Chiar dac-ar intra polițiștii, s-ar da bătuți până să treacă de toate grupulețele.

— Poate c-ar fi mai bine să mergi tu înainte, strigă ea, când o împing în față.

Mă aplec spre ea, ca să-i pot șopti la ureche.

— Și să risc ca nu știu ce nemernic beat să te pipăie pe fund? Nu mă tentează să intru în vreo încăierare.

Întoarce repede capul, ca să vadă dacă vorbesc serios. Clatin din cap în semn de încuviințare și-o îndemn să meargă mai departe. Într-o gloată atât de compactă, s-ar găsi unii care să meargă și mai departe cu pipăitul, dar nu e nevoie să-i mai spun și asta. Pe măsură ce ne continuăm drumul, muzica se aude din ce în ce mai înfundat.

Ea se oprește și vrea să se așeze la o masă pusă în mijlocul drumului, dar eu scutur din cap și-i arăt spre un separeu din colț.

— Acolo, îi zic.

Preferând să am toată încăperea sub ochi, îi fac semn să se așeze vizavi de mine, în timp ce eu îmi ocup locul pe banca lipită de perete. Rachel își scoate haina și se lasă moale pe scaunul ei, ascunzându-și fața între palme.

— Părinții mei or să mă omoare, suspină ea.

Nu știu de ce afirmația ei are un astfel de efect asupra mea, dar îl are. Pentru prima dată, după luni de zile, izbucnesc în râs.

Rachel

Îmi răsfir degetele și mă zgâiesc printre ele la Isaiah. Râde de mine. Nu e un râs tare, nici zgomotos. La început, îi zăresc în ochi o mică notă de amuzament, însă, încetul cu încetul, ea dispare, iar râsul lui devine amar.

— Ce e? îl întreb.

— Tu, îmi răspunde, cercetând între timp cu privirea mulțimea.

Extrem de rușinată, îmi îndrept spinarea și-mi înfig degetele în păr. Probabil că arăt ca naiba.

— Ce e cu mine?

— O armată întreagă mobilizată împotriva curselor ilegale umblă să ne vâneze, iar pe tine te preocupă să nu fii pedepsită acasă, îmi explică Isaiah, aplecându-se în față.

Așa, acoperă cu brațele cea mai mare parte a jumătății lui de masă, plus un pic din a mea. Îmi pun mâinile pe genunchi și-mi dau picioarele la o parte, ca să și le întindă el pe sub masă. Partea nostimă e că pare destins, însă ochii lui continuă să scruteze mulțimea.

— După ce te uiți? mă interesez eu.

— După necazuri, îmi răspunde, fără să mă privească.

Înghit în sec și iau un șervețel din cutia de pe masă. Inima începe să-mi bată mai repede în timp ce rememorez evenimentele derulate în ultima oră.

— Sunt aici, polițiștii?

El nu-mi răspunde și palmele încep să-mi transpire. Netezesc șervețelul, după care încep să-l împăturesc.

— Trebuie să plecăm? Sau să rămânem?

Junghiuri de panică îmi străpung pieptul. Mașina mea! Of, ce porcărie... copilașul meu...

— Dar mașina mea? E în siguranță? Ar putea s-o găsească? Sau s-o ia cineva? Dar mașina ta? Ce facem?

— Rachel, îmi răspunde Isaiah, cu o voce joasă, calmă, care mă determină să-l privesc în ochi. N-avem probleme. Am scăpat de polițiști. Mașina ta e în garajul pentru care lucrez eu. Și trebuie să fie cineva disperat de-a binelea ca să-mi șterpelească rahatul de mașină.

Toți mușchii îmi înțepenesc, inclusiv inima. Mi s-a părut mie sau a zis că...

— Mașina ta *nu* e un rahat, protestez, tresărind când pronunț cuvântul *rahat*, iar colțul drept al gurii i se arcuiește în sus, ca reacție.

Fixez cu privirea șervețelul pe care mâinile mele îl împăturesc și-l despăturesc fără încetare. Nu-mi place faptul că el mă descifrează atât de limpede.

— E... e superbă, mă bâlbâi mai departe. Mașina ta, adică. Preferata mea e Cobra model 2004.

Părinții noștri ne-au cumpărat, mie și fraților mei, câte o mașină la alegerea noastră, când am împlinit șaisprezece ani. Eu am cerut un Mustang Cobra din 2004, ultimul an în care s-a fabricat modelul acela, dar tata a crezut că n-o să observ diferența și mi-a luat copilașul de acum. Îmi iubesc copilașul, dar știu care e diferența, chiar dacă mă prefac că nu.

— N-am mai văzut până acum un GT din '94 atât de îndeaproape, continui, sperând că pot declanșa o conversație.

Niciun răspuns. Ochii îi sunt iarăși neastâmpărați, chiar dacă restul trupului rămâne complet nemișcat. Împăturește. Despăturește. Împăturește până când șervețelul devine atât de

gros, încât nu-l mai poți împături. Degetele mele dau drumul șervețelului și pliurile i se desfac. Îl netezesc și-o iau de la capăt.

Nu-l cunosc pe băiatul ăsta și nici el nu mă cunoaște pe mine. Mă urăște. Sigur mă urăște. Sunt o povară pentru el și am remarcat cum mi-a privit hainele, cerceii cu diamante, brățările din aur de la încheietură, mașina. Își dă seama clar că nu sunt din partea asta a orașului... că nu e locul meu aici. Cu toate că nici acasă nu e locul meu. Dar el mi-a spus, înaintea cursei, să plec. Nu l-am ascultat. Iar acum sunt o piatră de moară pe care o duce după el.

Buza de jos începe să-mi tremure, așa că mi-o prind între dinți. Mai întâi, discursul ăla odios. Iar acum, asta. Sunt înfricoșată. Sunt la câteva secunde distanță de un atac de panică și vreau să merg acasă.

Încerc să respir adânc. Așa m-a învățat să procedez terapeuta mea din gimnaziu. Asta, și să mă gândesc la alte lucruri.

— N-ar trebui să vorbești așa despre mașina ta, zic iar.

Nu știu de ce nu mă pot abține de la vorbit, însă mașina lui e o comoară, el sigur o știe, iar mașinile sunt singurele lucruri care nu mă fac să plâng.

— A fost desemnată de *Motor Trend* mașina anului '94.

— Mda, răspunde el, pe un ton plictisit.

— A fost anul în care au pus la loc pe grătarul mașinii emblema cu căluțul.

— Mmm-hmm.

— Are un motor cu opt cilindri în V.

Iar eu nu mai am ce să mai spun despre mașina lui.

— Dar ceea ce nu înțeleg eu e de ce au acceptat uzinele Ford să producă mașina pentru cea de-a treizecea aniversare folosind același motor ca la modelul ’93 și pierzând zece cai putere.

Bat câmpii. Închid gura și oftez adânc. Oricum, nu se poate spune că el ar asculta ceva. Cum am mai zis, băieților nu le plac fetele care discută despre mașini.

Spre surprinderea mea, îmi răspunde.

— Eu n-am motorul original al mașinii.

Îmi ridic brusc privirea spre el.

— Serios? Știu că, probabil, sună de parcă ți-aș vorbi de rău mașina, dar, pe bune, motorul a fost super. Adică, pui un alt filtru pentru aer, mai umbli la transmisie, sau, nu știu, alte chestii, și... bang! Căluțul tău zboară!

Sprâncenele i se apropie una de cealaltă, formând o grămadă de cute între ele. Deschide gura. O închide la loc. Trage de cercelul de jos din urechea dreaptă, apoi se relaxează pe spătar.

— Cum de știi atât de multe despre mașini? se interesează.

— Am citit, răspund, ridicând din umeri.

— Ai citit, mă imită el maimuțărindu-se și privindu-mă amuzat.

— Am citit, repet eu, după care se lasă câteva clipe de tăcere între noi, timp în care formația începe să interpreteze o piesă de-a lui Jason Aldean[3]. Mersi pentru că te-ai întors după mine, îi zic.

E rândul lui să ridice din umeri.

— N-ai pentru ce. Eu îți mulțumesc pentru că nu m-ai lăsat acolo, la depozite. Îți sunt dator.

Îți sunt dator.

[3] Muzician american de country, pe numele adevărat Jason Aldine Williams.

O minusculă fluturare de aripi îmi gâdilă pieptul pe dinăuntru la auzul acestor ultime trei cuvinte. Sau poate e din cauza felului în care ochii lui cenușii se fac precum cărbunele, ca și cum ar jura să îndeplinească un pact. Oricum ar fi, momentul are o încărcătură grea și nu mă pot abține să-mi abat privirea.

— Oricine ar fi făcut la fel, îi răspund.

— Ba nu, n-ar fi făcut, insistă el. Tu puteai să scapi basma curată și fără mine. Eu nu-mi pot permite să fiu arestat, Rachel, așa că-ți sunt dator vândut.

Pielițele de la unghiile mele nu mi s-au părut niciodată atât de interesante.

— Prin urmare, presupun că și eu îți sunt îndatorată, din moment ce te-ai întors după mine.

— Nu, răspunde el, automat. Tu ai sacrificat al naibii de mult mai mult pentru mine.

Îmi mușc buza pe dinăuntru ca să-mi camuflez zâmbetul în formare. Foarte bine, așadar toată povestea asta e super. Sunt pe deplin conștientă de faptul că am doar șaptesprezece ani și mă aflu într-un bar din cauză că mă ascund de poliție, iar tipul din fața mea e opusul meu din mai multe puncte de vedere decât aș putea eu să număr, dar nu mă pot împiedica să mă simt ca o prințesă, al cărei cavaler îi declară credință.

Și, fiindcă momentul e atât de intens, și nici gând să fie la fel de important pentru el, pe cât e pentru mine, îmi dreg glasul și forțez o schimbare a subiectului.

— Așadar, asta înseamnă că suntem prieteni?

Bun, asta înseamnă că modific regulile jocului în ultima clipă. Știu, știu, orice fată care se respectă ar fi lăsat baltă

subiectul, dar simt nevoia să știu. Nu am prea mulți prieteni și-mi place ideea de a avea un prieten în afara fraților mei.

— Mda, zice el, ciocănind cu degetul în masă. Cred că da.

Super. Las șervețelul și întorc capul spre scenă. Bateristul încheie *My kinda party*[4], iar chitaristul trece direct în *Sweet home Alabama*[5].

— Îmi place cântecul ăsta, îi zic.

Cei adunați grămadă în apropierea scenei își aruncă brațele spre tavan și se leagănă în ritm cu acordurile care fac să vibreze nu numai podeaua de sub noi, ci și masa și scaunul meu. În asemenea măsură, încât întregul trup îmi tremură odată cu sunetele. În jurul scenei există o anume energie care luminează barul, mai devreme întunecos. Ceea ce părea, acum câteva momente, mohorât și copleșitor, acum arată luminos și hipnotic.

— Dansezi de obicei? îl întreb pe Isaiah, cu un zâmbet pe față care mă surprinde chiar și pe mine.

El mă fixează cu privirea pentru câteva clipe, nemișcat ca o statuie.

— Nu.

— De ce?

— Nu sunt mare amator de înghesuială.

Nici despre mine n-ar putea spune careva că mă dau în vânt după îmbulzeală, dar privesc din nou peste umăr furnicarul de

[4] Cântec compus și înregistrat pentru prima dată în 2009 de Brantley Gilbert, dar care a cunoscut notorietatea prin versiunea interpretată, în anul următor, de Jason Aldean.

[5] Celebră piesă din anul 1974 a formației Lynyrd Skynyrd, una dintre principalele exponente alte curentului muzical denumit Southern rock (rock sudist).

trupuri agitându-și pumnii la unison cu solistul vocal, în timp ce toată lumea zbiară refrenul.

— Pare distractiv. Atât timp cât nu ești pe scenă, nu te vede nimeni.

— Sunt prea multe variabile într-o mulțime de dimensiunile astea.

Nu pricep ce vrea să zică.

— Ce înțelegi prin variabile?

Isaiah răsuflă încet, iritat, parcă vrând să-și adune răbdarea.

— Golani băuți puși pe fapte rele. Nemernici nebăuți care sar la bătaie din te miri ce. Hoți de buzunare. Nu poți să știi ce se poate petrece acolo.

— Nu cred că ar îndrăzni cineva să se pună cu tine, îi zic, dar imediat simt un gol în stomac, fiindcă a fost o replică foarte neinspirată. Nu că ai fi o persoană înfricoșătoare, sau mai știu eu cum, adaug, încercând s-o dreg.

Isaiah ridică dintr-o sprânceană.

— Nu sunt?

— Nu, mă grăbesc să-i răspund, dar încep să șovăi când îi descopăr un licăr jucăuș în ochi.

Chiar dacă tot ce mai am rațional în mine îmi urlă să las baltă conversația asta, mă hotărăsc să mizez pe dramul de amuzament de pe chipul lui.

— Bine, dacă ai conduce un Camaro, aș fi nevoită să reevaluez situația, îi zic, iar el râde.

Dar nu e râsul acela apăsător de mai devreme. E un râs grozav. Un râs sănătos. Unul care-mi face colturile buzelor să se arcuiască în sus. Isaiah, tipul care acum o oră se comporta ca un animal de pradă din junglă, are acum aura satisfăcută a unui motan scăldat de razele soarelui.

— Câți ani ai? se interesează el.

— Tocmai am împlinit șaptesprezece.

— Ești în ultimul an la liceu?

Scutur din cap.

— Sunt în anul al treilea la școala particulară Worthington.

Ceva din aerul de panteră îi reapare când își face gâtul să trosnească, întorcându-l spre dreapta și amintindu-mi că, totuși, poate fi letal. Presupun că a auzit de școala mea.

— Dar tu, câți ai? îl întreb, la rândul meu.

— Șaptesprezece.

Aerul îmi rămâne în gât și mă înec, tușind în palmă de parc-aș fi ciumată. Nu-l crezusem prea bătrân, dar felul în care se comportă, vorbește, se mișcă... Eu crezusem c-ar fi mai mare decât...

— Șaptesprezece ani?

— Mda.

Pentru câteva clipe fugare, uluitoare, veșnic-rătăcitorii lui ochi cenușii privesc în ochii mei și atunci văd: are șaptesprezece ani. În ei găsesc o mică fărâmă din acea vulnerabilitate care mă mistuie și mă sugrumă. Dar, la fel de repede pe cât a apărut, farâma aia dispare, iar el reîncepe să cerceteze salonul după cine știe ce amenințare.

Îmi place că suntem de aceeași vârstă, cel puțin din punct de vedere fizic. Ceva îmi spune că sufletul lui e mult mai matur.

Pauza din conversație devine stânjenitoare, așa că forțez mai departe.

— Și?

— Și ce?

— Tu ești...?

Oare chiar trebuie să smulg de la el fiecare răspuns? Îi fac semn cu mâna să continue.

— Aici era spațiul pe care trebuia să-l completezi cu anul tău de liceu.

— Ultimul, răspunde el. Și eu nu sunt la școala particulară Worthington.

— Nu mai spune, replic eu, lăsându-mi sarcasmul să se reverse. Aș fi pus pariu că ai candidat anul trecut pentru un loc în comitetul elevilor pe școală.

Isaiah își scarpină țepii din barbă și pot să jur că vrea să-și mascheze un zâmbet.

— Nu crezi că ești cam prea vitează?

Fac ochii mari. Chiar a zis asta?

Se apleacă spre mine, își împreunează mâinile pe masă și face din nou figura aia, când mă privește drept în ochi. Încerc să destram transa hipnotică, însă, pe bune, e de parcă privirea lui m-ar ține prizonieră.

— Dintre studenții ăia care au fost cu tine, era vreunul iubitul tău?

O ușoară dogoare mi se strecoară în obraji. De data asta, nu e provocată de panică, ci de... de...

— Nu, n-am niciun iubit.

Răspunsul pe care i-l dau mă face să mă intimidez, iar timiditatea îmi dă puterea de a privi în altă parte. Când te gândești că lui i-am părut vitează... Mi-aș fi dorit eu să fiu vitează. Mi-aș fi dorit ca toți oamenii pe care-i întâlnesc să mă creadă astfel. Și nu o lașă, așa cum sunt în realitate.

— E bine. Aia erau niște fraieri. Stai la distanță de ei.

— Ești cam despotic, îi zic, în glumă.

Isaiah e mult prea serios ca să-și găsească timp pentru demonstrații de despotism. Însă principalul e că el e total diferit de frații mei, care cer totul de la mine, pur și simplu, terorizându-mă.

— Nu sunt despotic, răspunde și un mic fior îmi sugerează că e dispus să intre în joc.

Asta nu sunt eu. În viața mea de zi cu zi, n-aș fi niciodată în stare să-mi găsesc curajul de a vorbi cu băieții, darămite să-i tachinez; și totuși, asta fac chiar acum.

— Să știi că eu am patru frați mai mari. Practic, trei frați mai mari și unul geamăn, însă Ethan pretinde că e mai mare cu un minut. Ce vreau să spun eu e că știu ce înseamnă să fii despotic... iar tu ești.

— Consideră că sunt sfaturi călduroase pentru asigurarea supraviețuirii.

Râd, iar umbra întunecată de pe fața lui se dă deoparte când schițează un zâmbet. Chiar dacă nu e primul lui zâmbet pe seara asta, e primul care-i implică și ochii, iar după felul prudent în care zâmbetul ăsta îi tot apare și-i dispare, îmi dă impresia că-l surprinde și pe el. Poate că-i lipsește antrenamentul, ceea ce ar fi mare păcat. Are un zâmbet de-a dreptul năucitor.

Nu vreau ca jocul să se sfârșească. Nu vreau ca torentul ăsta să se oprească. Vreau să rămân aici, în separeul ăsta, cât mai mult timp posibil.

— Așadar, primul sfat pentru mine e să stau la distanță de prietenii fraților mei?

— Nu. Primul sfat pentru tine e să stai naibii la distanță de cursele ilegale.

— Și al doilea?

— Să devii mai conștientă de ceea ce te înconjoară. Tu te concentrezi prea mult pe ceea ce e în fața ta și nu pe ceea ce te pândește dintr-o parte și din cealaltă. Să te ferești de prietenii fraților tăi ar fi al treilea. Iar dacă fratele tău seamănă cât de puțin cu ei, să te ferești și de el.

— Am ajuns la patru sfaturi. Mai sunt?

— Grămezi.

— Hai, ce mai aștepți?

Abia acum îmi dau seama că suntem amândoi aplecați peste masă. Suntem ca două oglinzi, reflectându-ne reciproc, și stăm șocant de aproape. Atât de aproape, încât frunțile mai au puțin și se ating, și-i simt căldura emanând din trup. Capetele ne sunt înclinate în aceeași parte, iar pe mijlocul mesei, mâinile noastre sunt la o adiere distanță de o mângâiere.

Energia și căldura care ne înconjoară... un roi de fluturi își ia zborul în stomacul meu. Asta nu sunt eu. Câtuși de puțin. Eu nu sunt fata care să-și piardă vremea într-un bar. Eu nu sunt fata care să se simtă confortabil când discută cu băieții. Și cu certitudine nu sunt fata care să se aplece peste masă, ca să fie mai aproape de cineva.

Și totuși, fac toate lucrurile astea și savurez din plin fiecare clipă afurisită.

Isaiah

O șuviță cârlionțată din lungul ei păr auriu îi cade peste față, scoțându-i în evidență curbura sexy a bărbiei și genele dese. Aș face orice ca s-o determin să vorbească în continuare, fiindcă sunetul vocii ei creează un puternic contact. Rachel e ca o flacără strălucitoare dogorind prin întuneric. Nu știu ce naiba se petrece, însă eu totdeauna am fost dintre cei cărora le place focul.

Mi-a cerut încă un sfat pentru supraviețuire. Sunt martorul primului ei contact cu realitatea. Dac-ar fi să fiu cinstit cu ea, următorul sfat ar fi să stea la distanță de mine. De un vagabond care nu s-ar potrivi niciodată în lumea unei fete care poartă bijuterii ca ale ei, conduce o mașină ca a ei sau merge la o școală ca a ei. Un vagabond crescut de sistem, crescut practic pe străzi.

— Isaiah, mă interpelează ea, cu un zâmbet orbitor, ai de gând să-mi spui care ar fi următorul sfat, sau ce?

Fii bărbat! Spune-i să stea departe de tine.

Sau ia-o acasă și petreceți-vă noaptea împreună.

Aș putea să fac asta, dar poate că n-ar trebui. Chiar dacă am dezbrăcat-o de mai multe ori mental, de fiecare dată încet și metodic, imaginându-mi părul ăsta blond revărsat pe pernă, în patul meu, trebuie să țin cont de faptul că fata e naivă rău.

Însă faptul că e naivă cu privire la viața pe străzi nu înseamnă că ar fi naivă și în privința lumii în general. Fată frumoasă, suficient de încrezătoare în sine ca să mă tachineze... probabil că și-a făcut și ea destule jocuri. În definitiv, ea a fost cea care a căutat o cursă iegală: senzații tari.

— Nu te înțeleg, îi zic.

— Cum adică, nu mă înțelegi?

Rachel își lasă capul într-o parte, ca un cățeluș, și e al naibii de drăguță, într-atât, încât sunt nevoit să mă lupt cu impulsul de a-i zâmbi iar. Discuția asta jucăușă derulată între noi e ceva nou pentru mine, iar eu nu mă dau în vânt după noutăți.

— Ce căutai pe străzi în seara asta? o întreb la rândul meu, neluându-i în seamă întrebarea.

— Cursa de astă-seară a fost o întâmplare. De obicei, doar conduc pe ici, pe colo, îmi răspunde Rachel, făcându-și de lucru cu una dintre brățările din aur masiv de la încheietură.

Dac-aș amaneta-o, probabil că mi-aș putea plăti chiria pe un an cu banii primiți.

O umbră îi coboară pe față, răpindu-i o parte din lumină. Mare păcat, naibii!

— Să fiu în mașina mea, s-o las să alerge... astea sunt printre puținele momente în care mă simt eu însămi.

Rachel se retrage ceva mai înapoi pe scaunul ei, părând un pic dezorientată. Nu vreau să văd cum exteriorul ei reflectă interiorul meu. Îmi amintește prea mult de lucrurile pe care încerc să le dau deoparte.

— În orice caz, reia Rachel, dându-și ochii peste cap ostentativ, ca să-și minimalizeze importanța afirmației, eu conduc de plăcere. Știu că sună prostește, dar când îmi conduc mașina... atunci sunt eu însămi.

— Nu sună prostește!

Pentru că așa mă simt și eu când sunt la volanul Mustangului meu.

— Pe bune? Chiar nu ți se pare că sună prostește?

— Chiar nu.

Un zâmbet timid îi arcuiește buzele și, chiar dacă se concentrează în continuare asupra brățării, văd că o sucește cu o energie reînnoită. Mă las și eu pe spătar. Ce naiba e cu mine, de-mi place că am făcut-o pe o fată bogată să se simtă mai bine? Fir-ar să fie, mi-ar trebui o bere!

Un zgomot de sticlă spartă îmi smulge atenția de la Rachel și mă face să sar în picioare. O vânzoleală de brațe și pumni izbind al naibii de îndârjit îmi aprinde instinctele. Cei doi studenți care s-au încăierat se prăbușesc pe o masă din apropiere. Fiind programat pentru luptă sau fugă, aleg să comut pe luptă. Rachel, pe de altă parte, nu face nimic: încremenește.

— Vino și suie-te pe bancă! urlu la ea. Cu spatele la perete.

Cei doi se pun pe picioare și, înainte ca Rachel să înțeleagă măcar ce i-am spus, nemernicul blond se azvârle ca berbecul în brunetul care se străduiește să stea la verticală. Sărind peste masă, o salt pe Rachel de pe scaun, o lipesc cu spatele de perete și-i fac scut din trupul meu.

Încleștați în îmbrățișarea lor belicoasă, cei doi se izbesc de masa noastră, care se răstoarnă, muchia ei trecând milimetric pe lângă brațul și piciorul meu. Mă aplec spre dreapta, ca să nu mă lovească în coapsă. Masa se răsucește cu o sută optzeci de grade și aterizează în locul în care stătusem cu câteva clipe mai devreme.

— O, Doamne, o aud șoptind și, în exact aceeași clipă, simt o umezeală răspândindu-se în jos pe tricoul meu și o picătură de lichid curgându-mi pe braț.

— Scuze!

Ridicat în picioare pe banca de lângă noi, un bărbat mai înalt decât Rachel ține în mână o sticlă de bere goală, răsturnată în direcția noastră.

— M-a luat valul uitându-mă la bătaia ăstora, se justifică el.

Întinde mâna spre Rachel, probabil ca s-o șteargă de bere, însă gheața care mi se formează în privire îl determină pe dobitoc să se oprească. *Așa, ține-ți mâna la locul ei. Doar să te atingi de ea și ești mort.*

Zgomotele încăierării se sting.

— Partida s-a terminat! anunță namila de paznic.

Are lejer o sută cincisprezece kilograme și sfidează cu privirea pe oricine să-l contrazică, în timp ce-și îndreaptă spinarea și-și încleștează pumnii. Alți doi paznici se întorc dinspre partea din față a localului. Deja îi aruncaseră afară pe zurbagii.

Mirosul amărui de alcool îmi arde nările și, când arunc o privire spre Rachel, închid ochii. Are părul și tricoul îmbibate de bere. Ce porcărie!

— Rachel...

— Nu pot să mă urc într-o mașină în halul ăsta, exclamă, cu o evidentă notă de panică în voce. Dacă m-ar trage pe dreapta, polițiștii ar crede că am băut, iar eu nu beau. Niciodată.

Începe să-și scuture brațele ca o pisicuță intrată în casă după ploaie. Fac un pas înapoi. Câțiva stropi de bere cad de pe ea pe bancă. Îmi frec țeasta cu o mână. Dac-ar fi fost oricare altă fată, i-aș fi făcut capul mare pentru că dramatizează exagerat întâmplarea, însă văzând cum i se scurge culoarea din obraji și cum începe să tremure din tot corpul, îmi dau seama că nu dramatizează. E îngrozită.

— Și dacă reușesc să ajung acasă? Ce-o să mă fac? continuă ea, scuturându-și din nou brațele. Tonul îi devine mai strident, iar cuvintele se rostogolesc unul peste altul. Nu se poate să merg acasă așa. Nu se poate!

— Rachel!

Trebuie s-o fac să-și revină.

— Te-a lovit cumva?

Rămâne complet nemișcată, numai privirea îi săgetează spre mine.

— Tu ai păţit ceva? De tine au fost mai aproape. Of, Dumnezeule, Isaiah! Ai nevoie să mergi la spital? Of, fir-ar al naibii, sângerezi! Sângerezi! Doamne, Dumnezeule! ţipă, ducându-și o mână tremurătoare la gură.

Îi urmăresc privirea aprinsă până la cotul meu. Fir-aș al naibii, chiar sângerez. Probabil că m-a lovit muchia mesei. Îmi sucesc cotul în sus și, cu poalele tricoului, șterg mica pată de sânge.

— E doar o zgârietură, îi spun.

Degete delicate mă apucă de încheietură și de antebraţ. Îmi ridic repede privirea spre ea, dar e prea ocupată să se agite pentru rana inexistentă ca să observe în ce hal mă tulbură atingerea ei. În sensul bun. Într-un fel ciudat. Într-un fel în care nu m-am mai simţit... de la Beth.

— Dar îţi curge sânge, protestează ea.

Pieptul i se umflă și se dezumflă mai repede decât ar trebui, și absoarbe prea mult aer.

— Eşti rănit! Trebuie să ne asigurăm că n-ai nimic. Poţi să-ţi mişti braţul? N-o fi rupt? Of, ce porcărie... dacă ţi-ai rupt braţul?

O mărgea cristalină îi apare pe frunte și i se scurge pe față. Când îi ajunge pe obraz, nu-mi mai dau seama dacă e o picătură de bere, sau una izvorâtă din ochii ei. Mâna îmi pornește, nevoia de a o atinge fiind mai puternică decât judecata. Până să-mi dau seama ce fac, îi șterg dâra de umezeală.

Au, fir-ar să fie, nu așa! Nu vreau să fiu cretinul căruia îi pasă. Am mai încercat o dată jocul ăsta cu Beth, dar în momentul în care a întrezărit o altfel de viață decât cea cunoscută împreună cu mine, m-a aruncat la gunoi. *Potolește-te, omule. Potolește-te.*

— După tot ce-ai făcut deja pentru mine în seara asta, continuă Rachel, și după ce-ai făcut pentru mine adineauri, acum sângerezi!

Ia mâna. Ia, naibii, mâna de pe fața ei!

Dar n-o iau. Dimpotrivă, degetul mare mi se mișcă din nou, ca să captureze o nouă picătură. Ea parcă nici n-ar observa c-o ating, ceea ce mi se pare enervant, pentru că degetele mele îi memorează fiecare curbură a feței.

Ea continuă să vorbească, într-o singură frază, neîntreruptă.

— Ar putea să fie o tăietură serioasă sau o luxație și tu sângerezi, iar eu nu știu cât de adâncă trebuie să fie o rană ca să aibă nevoie de cusături. Of, ce naiba, ce naiba? Copci! Dacă ai nevoie de...

— Rachel?

— Copci! Ar putea să fie grav!

Îngrijorarea ei nespus de sinceră pentru mine mă copleșește. Ceva întărit din pieptul meu se clintește, expediind o vibrație de avertisment prin tot organismul. Indiferent ce naiba s-o petrece înăuntrul meu, trebuie să înceteze.

— Rachel!

Ochii ei violet, încărcați de isterie, se ridică în sfârșit spre ai mei. De când am intrat în grija statului, n-am întâlnit niciodată vreo persoană căreia să-i pese de mine îndeajuns cât să se sperie în asemenea hal pentru o zgârietură. Ea nu era doar îngrijorată. Era panicată.

— N-am nimic. Trage aer adânc în piept, până nu leșini, îi zic, glumind și nu prea.

Ea încuviințează, de parcă i-aș fi furnizat un sfat util, după care face exact ce i-am zis. Mica parte vizibilă a adânciturii dintre sâni i se ridică odată cu mișcarea de inspirație, apoi coboară la loc. Rachel mai execută o dată exercițiul, strângându-se cu mâinile de brațul meu ca și cum ar căuta în el un sprijin.

— Mi-a trecut acum. Zău că da. Iartă-mă.

Pentru că așa vreau, rămân în continuare cu mâna pe fața ei. Obrazul lui Rachel e cald și neted. Îmi face plăcere s-o ating și, chiar mai mult de-atât, îmi face plăcere ca ea să mă atingă. Îngerul ăsta mi-a spulberat toate ideile preconcepute despre cum ar trebui să arate o fată bogată, elevă la un liceu particular. Nu bea, n-are iubit, îi plac mașinile rapide — ce naiba, se *pricepe* la mașinile rapide — și e preocupată de starea mea.

— Cine ești tu? bolborosesc.

O nouă picătură de bere îi coboară de la rădăcina părului, iar eu îmi mișc pentru a treia oară degetul mare pe pielea ei, ca s-o prind.

— Ce-ai zis? mă întreabă, clipind nedumerită.

— Nimic.

Îmi las mâna în jos și-o apuc de degete. Ar trebui s-o duc direct la garaj și s-o expediez acasă, dar, din cauză că sunt un nemernic fără scrupule, nu fac așa ceva. Dobitocul care și-a vărsat berea mi-a oferit un pretext ca să mă bucur de ea pentru încă puțin timp.

— Hai să mergem să te speli, îi zic.

Sar jos de pe bancă, ținând-o de mână ca s-o "ajut" când coboară, la rândul ei, pe podea. Personalul barului adună în

grabă mesele și scaunele rupte. Găliganul, acum înarmat cu mătură și făraș, își întoarce privirea spre noi.

— Voi doi sunteți bine?

— Mda. Putem să ieșim pe ușa dinspre alee?

Dându-mi undă verde, omul își înclină capul spre ieșirea din spate. Conștient de faptul că nu mai am motiv s-o țin de mână pe Rachel, îi dau drumul și-i înhață geaca de pe masa ruptă. În schimb, îmi lipesc o palmă de talia ei, ca s-o îndrum afară, spre alee.

Când ajungem afară, îmi iau mâna, cu tot regretul, apoi îi ridic geaca până în dreptul nasului. Are un miros dulceag, care-mi amintește de ocean. Pentru mine, e un miros dulce-amar. Îmi alung amintirile și mă concentrez asupra prezentului. Nu reușesc să disting mirosul de bere, dar, dacă mă gândesc mai bine, îl avem peste tot pe noi.

— Știu că e frig, îi zic, dar dacă poți să stai fără geacă, e mai bine. Așa, n-o să prindă miros de bere.

Undeva, în spatele nostru, un tomberon cade zăngănind pe asfalt. Îmi iuțesc pasul, iar Rachel e nevoită să și-i dubleze pe-ai ei ca să poată ține ritmul cu mine. Ar trebui să merg mai încet, dar nu-mi place gândul că umblu pe aleile astea întunecate împreună cu ea. Prea multe accidente și tâmpenii se pot întâmpla pe-aici, noaptea.

— Cum rămâne cu poliția? se interesează ea. Oare nu ne mai caută si-acum?

— Eu locuiesc la câteva străzi de-aici. Probabil că, între timp, i-au prins pe toți cei pe care-și închipuie că i-ar putea prinde. Totuși, încă aș prefera să evităm străzile principale.

— Unde mergem e casa ta? mă întreabă, pe un ton în care sesizez o tentă de ușurare.

— Apartamentul, o corectez eu.

Ea probabil că locuiește într-o casă imensă, plină de chestii drăguțe. Îmi las capul în jos. Fir-ar să fie! Dintr-odată, nu mi se mai pare o idee prea bună. O să fie șocată când o să vadă unde stau.

— Nu avem mare lucru pe-acolo, îi spun.

— Nu-i nimic. Dar ești sigur că vrei să mă iei la tine? E târziu.

Pe Noah n-o să-l deranjeze.

— Tu la ce oră trebuie să fii acasă? o întreb, fiindcă fetele ca ea sigur au o oră limită stabilită.

Singurele sunete în afara claxoanelor de pe strada principală din spate sunt cele scoase de încălțările noastre în contact cu asfaltul. Ea tace, lucru care, după tot ce s-a întâmplat în scurtul răstimp de când am cunoscut-o, mi se pare izbitor de neobișnuit.

Cotim pe altă alee și încep să respir mai ușor când zăresc ieșirea de incendiu a imobilului meu. Casă, dulcea naibii casă. Tot ce sper e că Noah, înainte să plece, a golit cursele de șobolani.

Brațul lui Rachel mă atinge în treacăt și tresar simțindu-l cât e de rece.

— Aproape c-am ajuns. Poți să faci un duș, dacă vrei să scoți mirosul de bere.

— Zece, rostește ea, cu o voce firavă. Ora la care trebuia să fiu acasă e zece.

Ridic o sprânceană și, când mă întorc cu fața spre ea, își ferește grăbită privirea.

— Ai întârziat un pic, nu?

Vreo două ore și jumătate.

Rachel își răsucește pe deget o șuviță de păr.

— Am o înțelegere cu fratele meu geamăn, îmi mărturisește. Ne acoperim unul pe celălalt când... mă rog, când vrem să întârziem peste ora limită.

N-o înțeleg. Absolut deloc.

— Așadar, tu nu bei?

— Nu, îmi răspunde, lăsându-și în pace șuvița de păr și ridicându-și bărbia.

Presupun că ar fi cazul să-mi țin gura în legătură cu faptul că beau și că se știe despre legăturile mele cu consumul de droguri.

— Și n-ai un iubit.

Bărbia coboară la loc.

— Nu.

Poate că răspunsul i-o provoca stânjeneală, însă pentru mine e cea mai bună veste auzită de multe zile încoace. Cu toate că n-ar trebui să conteze, nu-mi face plăcere gândul că ar săruta-o un altul. Stomacul mi se face ghem când îmi imaginez câte sute de băieți s-or ține după ea, așteptând să fie băgați în seamă.

Mă frec încetișor la ceafă. Unde naiba mi-e capul? Ce treabă am eu cu ea? Între noi nu e nimic altceva decât seara asta.

— Și-ți place să participi la cursele ilegale, adaug.

Îi văd fruntea destinzându-se, chiar dacă pare dusă pe gânduri.

— Nu tocmai. A fost cam nașpa. Cursele ilegale sunt foarte diferite de felul în care trag eu de mașină ca să văd cât de rapidă poate să fie. Chiar îmi place s-o las în voia ei. Poate să atingă suta în cinci secunde.

Privirea ei surescitată așteaptă o confirmare din partea mea. Ezită, așa că-i fac semn cu capul să continue. Și, ca și cum

aprobarea mea i-ar însufleți universul, pașii îi devin ceva mai săltărești.

— Cu toate astea, a fost super. Am fost inundată de un val uriaș de adrenalină când ți-am auzit mașina demarând. Dar am fost cam bleagă. Ca și cum brațele și picioarele ar fi început să-mi funcționeze independent. Și până am reușit să mă adun, tu câștigaseși deja.

Ajungem în fața bătrânei case în stil victorian pe care proprietarul meu a lăsat-o să putrezească de îndată ce a transformat-o în patru apartamente distincte. Îi țin deschisă ușa de la intrare, apoi pornesc înainte pe scară.

— Ai grijă la treapta a treia și la a șasea, o povățuiesc.

— Aici stai? mă întreabă Rachel, înfășurându-și brațele în jurul abdomenului și privind nivelul de jos peste balustradă.

Lumina din casa scării pâlpâie.

— Mhî, răspund, în timp ce descui zăvorul, apoi vâr cheia în încuietoarea propriu-zisă. Nu e mare lucru, dar e o casă, adaug și nota de mândrie din ton mă surprinde chiar și pe mine.

Deschid ușa, aprind lumina și-i fac semn lui Rachel să intre. Încă ținându-se cu mâinile de-o parte și de cealaltă a corpului, pătrunde cu pași mici și târșâiți în apartament. De îndată ce e înăuntru, închid ușa, o încui la loc și mă îndrept spre baie. Ea o să vrea să se spele, iar apa are nevoie de cel puțin cinci minute până să curgă măcar călâie.

Țeava scoate un geamăt când răsucesc robinetul.

— O să-ți scot un prosop curat. Va trebui să te apleci ca să folosești dușul... sau poate că nu. Ești mai scundă ca mine, îi zic, peste zgomotul apei curgând în vechea cadă cu picioare. O să-ți dau un tricou de-al meu, ca să te schimbi. Blugii tăi cred că n-au pățit nimic.

Ies din baie și dau să mă duc în dormitor ca să-i găsesc un tricou, dar mă opresc brusc. Rachel fixează cu privirea zăvorul ușii, cu o mână ținându-se încă de stomac, iar cu cealaltă, apăsându-și gâtul.

— Rachel? Ai păţit ceva?

— Unde sunt... unde sunt părinții tăi?

Aerul din plămâni îmi țâșnește deodată afară. Îmi scarpin țepii din barbă, ca să-mi camuflez groaza. Atât de mult m-am obișnuit ca lumea să știe... sau să presupună... sau, pur și simplu, să accepte faptul că toți cei care vin de unde vin eu n-au părinți... sau că, dacă i-au avut, oricum n-au fost buni de nimic.

— Sunt de la o casă de plasament, îi răspund.

— Bine, rostește ea lent, deși clar nu i se pare c-ar fi bine. Atunci, tutorii tăi. Unde sunt?

Îmi mut greutatea de pe un picior pe celălalt și-mi dreg glasul, încercând să mă împac cu situația în care am pus-o fără să știu. Mă rog, am știut. Acum un sfert de oră, mă gândeam s-o aduc la mine ca să petrecem noaptea împreună. Dar asta a fost înainte să-mi dau seama cât e de neprihănită. Și totuși, am adus-o aici, chiar dacă mi-am schimbat intențiile.

Mă forţez să articulez cuvintele.

— M-am mutat din casa tutorilor mei acum vreo două luni, împreună cu cel mai bun prieten, Noah.

Cercetează repede cu privirea prin încăpere, în căutarea pericolului.

— Iar el e...

Mă grăbesc s-o întrerup.

— Un băiat de treabă care, probabil, își petrece noaptea împreună cu iubita lui. E la facultate, și la fel e și Echo. Ea stă

într-un cartier foarte bun, ca și tine. În Middleheights, am impresia.

— Eu stau în Summitview, zice ea încetișor, fixând cu privirea cursa goală pentru șobolani din mijlocul bucătăriei.

Mi se pare normal. Acolo e blestematul de Beverly Hills din Louisville. E îngrădit. Are pază. Iar ea probabil se întreabă dacă nu cumva am bucăți de carne de om prin congelator.

Apa dușului continuă să izbească zgomotos cada veche din porțelan, iar afurisita de bătrână insomniacă de jos începe să asculte Elvis. Numai că, de data asta, e unul dintre cântecele lui deprimante.

— Rachel, îți jur, intențiile mele sunt cinstite. N-o să te ating. O să stau tot timpul în cealaltă parte a camerei, îi zic, dar ea de ce naiba m-ar crede? Păreai al naibii de speriată la gândul c-o să te duci acasă mirosind a bere. Nu știu ce rahat se întâmplă în casa ta, dar am trecut prin destule ca să te înțeleg. Uite, serios, vreau doar să te ajut.

Ea se apucă să-și roadă o unghie.

— Așadar, tu te mai duci la liceu?

— Mda. La Eastwick.

Tăcere. Cizmele ei din piele scârțâie când își mută greutatea pe celălalt picior. Apa continuă să se abată asupra căzii. Elvis cântă despre ploaie[6].

— Eastwick e un liceu bun, apreciază ea, lăsându-și mâna în jos și privindu-mă pe sub gene.

În sfârșit, încep să ajung undeva.

— Mda, e, îi răspund.

[6] Probabil, este vorba despre *Kentycky Rain*, cântec de succes al lui Elvis Presley, din anul 1970, compus de Eddie Rabbitt și Dick Heard.

Nu e cazul să-i mai pomenesc și despre faptul că tutorii mei locuiesc exact pe linia care unește Eastwick, un liceu bun, de acea școală unică în district aflată doar cu o treaptă deasupra unui centru de detenție.

— Fac parte și din Programul intensiv de reparare a autovehiculelor. Am avut cele mai bune calificative dintre toți elevii cuprinși în program, în ultimii doi ani.

În ultimii patru, de fapt, dar nu le spun niciodată oamenilor că mi-au fost conferite astfel de onoruri, cu atât mai puțin și câți ani la rând le-am obținut.

— Am auzit despre programul ăsta. Am citit broșurile, când eram într-a opta, dar...

Rachel își astupă gura cu palma, vrând parcă să se împiedice de la a spune mai multe.

— În orice caz, îți place? se interesează ea.

— Mda, îmi place.

Am reușit, am dat-o gata. Senzația de ușurare care mă străbate e comparabilă cu a unui vânător după ce trage. Îmi alung instinctele care-mi spun că mă joc cu o grenadă căreia i s-a scos inelul de siguranță. Persoanele ca ea, nopțile ca asta, nu se găsesc pe toate drumurile, așa că vreau doar să mai întrețin încă un pic flacăra asta. Tipii ca mine nu le fac pe fetele ca ea să zâmbească.

— Acolo am învățat să-mi reconstruiesc motorul Mustangului, îi mărturisesc și văd cum se aprinde o scânteie în ochii ei violet.

— Ți-ai reconstruit singur motorul? Ce drăguț! Eu am cochetat cu ideea de a aduce câteva modificări la al meu, ca să-i sporesc puterea.

Tresar auzind-o.

— Pentru ce? Mașina ta e virgina perfectă. Neatinsă vreodată și într-o formă excelentă.

— De-asta nici n-am făcut-o, dar fie vorba între noi...

Se apleacă spre mine, ca și cum ar vrea să-mi destăinuie un secret extrem de bine păzit.

— ... De fapt, eu îmi doream un Mustang Cobra 2004.

Zâmbetul ăla afurisit pe care mi l-a stârnit deja o dată pe seara asta îmi traversează din nou fața.

— Cobra 2004... Ar fi fost...

Și aici, îi fur unul dintre cuvintele preferate.

— ... Drăguț.

— Da, nu-i așa? replică Rachel, legănându-se pe călcâie și dându-și după ureche părul ei lung, îmbibat de bere. Și, ai uscător de păr?

Rachel

Pun uscătorul pe chiuvetă și-mi trec din nou degetele prin păr. Gata: e uscat și fără bere. Tivul tricoului de culoare închisă al lui Isaiah îmi vine cu vreo doi-trei centimetri deasupra genunchilor și-mi surprind un zâmbet prostesc în oglinda aburită. Am pe mine tricoul unui băiat. A naibii de minunată situație!

Îmi las bărbia în jos și adulmec din nou tricoul. Aș vrea să-l port toată viața, fără să-l spăl. Mirosul lui pronunțat, condimentat, impregnează materialul. Mă zgâiesc la el cu coada ochiului, întrebându-mă dacă m-o fi zărit adulmecând sau dacă știe cât de captivant e mirosul lui pentru fete.

Deodată, mi se pune un nod în gât. Oare o avea multe fete?

După cum a promis, Isaiah se instalează pe blatul bucătăriei, de cealaltă parte a încăperii. Se apleacă în față, întinzându-și alene picioarele și strecurându-și mâinile între ele, în timp ce mă urmărește cu privirea.

E un bun observator. Exagerat de bun. Cred că ar putea spune mai multe decât mine despre gesturile mele. Ceea ce-mi displace în foarte mare măsură. Acasă mă adaptez având grijă să trec neobservată. E greu să porți o mască atunci când ești în centrul atenției. Dar aici nu sunt acasă. Sunt la kilometri distanță.

Iar aici, în încăperea asta, îmi face plăcere felul în care mă privește Isaiah: ca și cum aș fi singura fată din lume.

Sau o antilopă pe care se pregătește să sară.

Inima începe să-mi bată mai repede la gândul că el ar sări pe mine.

Îmi mai fac de lucru încă vreo câteva secunde cu părul, ca să câștig timp. Oare ce-i spui unui tip extrem de sexy când ești singură cu el, în apartamentul lui?

Singură.

Un vârtej de furnicături mi se stârnește în centrul pieptului și-mi amintesc de cum mi-a mângâiat fața mâna lui puternică, în bar. Furnicăturile mi se revarsă în fluxul sanguin ca un val de adrenalină și expir prelung și regulat ca să mă calmez.

Vreau, chiar vreau ca el să mă atingă iar.

Îmi îndes încă o dată părul după ureche și ies din baie.

— Mersi pentru tricou, îi zic, făcându-mi din nou de lucru cu vârfurile părului.

— Îți stă bine, îmi răspunde, oprindu-și privirea pe curbura coapselor mele. Ce mama naibii, tare cald s-a făcut aici!

Geaca mea e pe brațul canapelei. Mă duc spre ea și-mi extrag din buzunar telefonul mobil. E unu dimineața și am un mesaj de la Ethan: unde ești?

Isaiah se foiește, neliniștit, când vede că-i răspund la mesaj lui Ethan. Îi arunc o privire în timp ce tastez răspunsul. S-a schimbat cât timp eram eu la duș, înlocuind tricoul negru inscripționat cu un altul, având o altă inscripție. Îl văd scrutând cu privirea în continuare apartamentul și, în sfârșit, înțeleg de ce. Își calculează cum să se mențină la o distanță prudentă de mine.

— Nu e nevoie să stai atât de departe, îi zic. Am încredere în tine.

— N-ar trebui să ai.

După ce mint că sunt încă la volan, apăs pe Expediere și pun la loc telefonul în buzunarul gecii.

— Dacă aveai de gând să-mi faci rău, nu m-ai fi salvat de încăierarea asta, nici nu m-ai fi adus în apartamentul tău, ca să-ți folosesc dușul. De asemenea, n-ai fi stat tocmai acolo, așa că am încredere în tine.

— Ceea ce e foarte rău pentru amândoi, bombăne el, după care mi se adresează pe un ton normal. Ai probleme pe-acasă?

Scutur din cap.

— Nu încă. Fratele meu se pricepe să le distragă atenția părinților.

— Nu la asta mă referem, replică el. Chiar te dădeai de ceasul morții când te gândeai că trebuie să mergi acasă mirosind a bere. Părinții tăi... cât de severi sunt?

Îmi șterg fruntea cu palma, de parcă ar fi pe-acolo o șuviță rebelă care ar trebui potrivită, și mă simt expusă când nu găsesc așa ceva.

— Nu înțeleg, îi răspund.

Isaiah sare jos de pe blatul bucătăriei și mă fascinează cu mișcările lui fluide: ca un animal de pradă suplu, pornit la atac.

— Nu-i nimic. Înțeleg. Uneori, situațiile sunt...

Și, deodată, e lângă mine. Suficient de aproape, încât sunt nevoită să ridic capul ca să-l văd la față.

— Dificile, încheie el.

— E... ăăă... e...

Îmi plac la nebunie ochii lui și mă furnică pielea la gândul că mâinile lui m-ar putea atinge iar.

— Ăăă...

Despre ce vorbeam? Despre părinți. Așa e. Despre părinții mei.

— E complicat.

Complicat, în sensul că am eșuat lamentabil în misiunea de a o înlocui, pentru mama, pe fata ei moartă. Părinții și frații mei mi-au pus destule povestiri despre Colleen ca să fiu pe deplin conștientă de faptul că ea n-ar fi încălcat niciodată ora limită, n-ar fi participat la curse ilegale și nici n-ar fi rămas singură cu un tip.

— Corect, răspunde el, atât de tărăgănat, încât cuvântul sună incredibil de sexy. E complicat. Așadar...

Tace pentru o clipă, apoi reia.

— ... vrei să te duc la mașina ta?

Da. Nu. Da. Poate că nu. Of, fir-ar să fie! Se termină prea repede și eu nu vreau să se termine. Nu mă pricep la astea. Nu sunt abilă sau pricepută la vorbe, nu mă pricep la băieți, nu mă pricep la oameni. Știu să tac. Să mă pierd în peisaj. Cum să fac să nu se termine?

— Îmi placi, șoptesc și, imediat, îmi cobor privirea în podea.

Dintre toate lucrurile pe care le-aș fi putut spune, ăsta era cel mai nepotrivit. Sunt. O. Tâmpită.

Mă trage ușor de păr și mi se face pielea ca de găină pe brațe. Închid ochii și savurez ușoara atingere a degetelor lui pe gât, când îmi aruncă părul peste umăr.

— Rachel?

— Da? răspund, atât de încet, încât poate că nici nu mă aude.

Degetele lui îmi mângâie locul sensibil aflat imediat sub bărbie și, cu o ușoară apăsare, îmi împing capul în sus, până când ajung să privesc în ochii lui calzi, argintii.

— Și tu îmi placi, îmi spune.

Colțul drept al gurii mi se arcuiește într-un zâmbet și un mic izvor de speranță începe să bolborosească înăuntrul meu.

Un tip extrem de sexy, de-a dreptul minunat, îmi spune că-i plac.

— Bun, zic, cu răsuflarea un pic cam tăiată. Asta e bine.

Mai mult decât bine. E nemaipomenit.

Isaiah

Privesc gura lui Rachel și simt o nevoie presantă să-mi lipesc buzele de ea. *Sunt un nemernic*. Inspir pe gură ca să nu-i inhalez mirosul și fac un pas înapoi, lăsându-mi mâna să-mi cadă pe lângă corp. N-am adus-o aici pentru o partidă de sex.

Ce naiba, da, e foarte ispititoare, iar creierul meu nu încetează să deruleze cele douăsprezece moduri diferite în care aș putea s-o am, dar ea nu e genul acela de fată.

Mă frec la ochi. Nu m-am mai atins de nimeni, de la Beth încoace, dar asta nu înseamnă c-aș avea dreptul să mă arunc pe o fată prea bună pentru mine. Mă trântesc pe canapea și observ că ea se foiește, stânjenită. Fir-ar să fie, ea nu e obligată să-mi suporte schimbările de dispoziție.

— Chiar îmi placi, îi repet. Există doar o singură altă persoană care și-ar pune pielea la saramură pentru mine. Dacă pot să fac ceva pentru tine, spune-mi și s-a făcut.

Haosul din minte începe să mi se limpezească pe măsură ce încep să înțeleg de ce mă comport ca un maniac. Beth a fost singura fată care a însemnat ceva pentru mine și, în general, nu dau o para chioară pe alții. Confund prietenia cu pofta trupească și generez porcării care nu-și au locul. Ce naiba, da, sunt atras de Rachel, însă sentimentele care mă mână... provin din faptul că-i sunt dator.

— Îmi dai voie să-ți curăț rana? mă întreabă.

Îmi examinez micul petic de piele lipsă de pe antebraț, fiindcă uitasem de rană.

— Nu e nimic. Am avut altele mai rele.

— Nu, ai zis că, dac-ai putea să faci ceva pentru mine, ai face, așa că lasă-mă să fac asta.

— Mda. Dacă pot să fac ceva pentru tine. Nu să te pun să faci ceva pentru mine.

Rachel își împreunează mâinile la spate, ca și cum n-ar ști ce altceva să facă cu ele.

— Eu asta vreau să fac și mi-ar plăcea să-mi dai voie.

Trebuie să-mi țin mâinile la distanță de ea și să fiu respectuos, dar o să-mi fie al naibii de greu, dacă ea continuă să se posteze în raza mea de acțiune.

— Bine, îi zic.

Mă ridic și consum mai mult timp decât ar fi fost necesar cu scotocirea prin dulăpiorul de sub chiuvetă, după leucoplast, spirt și un prosop. Echo ne-a adus toate astea când ne-am mutat aici, dar de-atunci nu ne-am atins de ele, nici eu, nici Noah. După ce le pun pe podea, în fața canapelei, Rachel îmi face semn să mă așez și, când mă conformez, se instalează alături, atingându-mi coapsa cu genunchiul.

Naiba să mă ia, cât e de caldă!

Rachel deschide cutia cu pansamente și caută prin ea, ca și cum ar fi un medic adevărat care-și alege scalpelul potrivit. Mirosul oceanului îmi invadează nările și-mi simt blugii că se strâmtează.

— Dacă te gândești serios la modificări pentru mașina ta, ți le fac eu, dacă-ți procuri piesele. Fără bani.

Asta ar putea fi calea de a mă achita de datorie, fără să mă mai gândesc întruna cum ar fi dacă mi-aș lăsa degetele să rătăcească spre tricoul meu, ca să mângâie, probabil, cea mai delicată piele de pe planetă.

Jupoaie hârtia de pe pansament, pe care-l pune în echilibru pe genunchi.

— Dacă e să fac modificări, cred că mi-ar plăcea să le fac personal. N-am prea des ocazia să lucrez la mașini și, când se iveşte, mă cam apucă frenezia.

Dumnezeule, e de parcă mi-aș fi cunoscut sora geamănă! Dar îmi ajunge o singură privire îndreptată spre silueta ei subțire, ca să-mi șterg gândul din minte. N-aș fi fost atras de o persoană cu care aș avea vreo legătură de sânge.

— Atunci, gândește-te ce-ți trebuie și-ți fac eu rost de piese, îi propun, fiindcă am relații la care pot apela.

— Întinde brațul, îmi ordonă și, cu toate că mă simt ca un nătărău afurisit, mă supun.

Rachel toarnă spirt pe prosop și începe să-mi tamponeze rana.

— Poate c-o să-ți accept propunerea, dar nu sunt convinsă c-aș vrea să-mi fac de cap cu mașina. Marele meu vis e să găsesc un Mustang vechi pe care să-l îmbunătățesc. Cam ceea ce ai făcut tu, cu al tău. Ar fi minunat.

Neluând în seamă ușoara senzație de usturime, întorc capul ca s-o privesc. Fata asta e prea bună ca să fie adevărată.

— Atunci, o să te ajut la asta.

Rachel apasă prosopul pe rană.

— Nu ești obligat să faci asta.

— Îți sunt dator.

Strâmbă din nas, de parcă ar gândi anumite lucruri pe care nu le consideră demne să fie rostite, iar eu sunt nevoit să mă abțin de la a o întreba care sunt acelea.

— Doare? se interesează ea. Pentru că, uneori, eu îmi suflu pe răni când pun spirt pe ele.

— N-am nimic.

— Atunci, presupun că sunt o papă-lapte. Aș fi crezut că spirtul ustură. Ție îți lipsește tot stratul superior de piele.

Apoi, fără altă vorbă, lasă prosopul pe podea, smulge banda de plastic de pe pansament și mi-l lipește de piele. N-am mai purtat așa ceva de când aveam cinci ani. Ceva mai devreme, situația mi se păruse disperată după ce vorbisem cu Noah, dar prezența ei lângă mine are darul de a-mi șterge gândurile negative.

Rachel își ridică privirea și-și încrețește fruntea.

— Ce e?

În lumina estompată, unele șuvițe de păr îi strălucesc, stârnindu-mi pofta de a-mi trece degetele printre ele. Fir-ar a naibii de treabă! După ce-o să plece acasă, ea n-o să se mai întoarcă niciodată. Dacă e vreun lucru pe care să-l fi învățat de la Beth, e să pun mâna pe ceea ce am în fața mea, cât încă pot.

— Ce-ai face dacă te-aș săruta?

Rachel

Casc gura și abia când începe să mi se usuce o închid la loc. Ce-aș face dacă m-ar săruta? Aș fi șocată? M-ar lovi apoplexia? Aș sări în sus?

Inspir, tremurătoare. Isaiah mi-a zis că sunt vitează, așa că las cuvintele să-mi iasă, precipitate.

— Ți-aș răspunde la sărut.

Ochii lui cenușii se îndulcesc, ca și cum aș fi dat un răspuns acceptabil, dar apoi îmi cercetează fața cu o expresie serioasă.

— Câți iubiți ai avut până acum?

Întregul corp mi se pleoștește. Îmi împletesc degetele între ele, apoi le despletesc, ca să le împletesc la loc.

— De ce?

— Așa, îmi răspunde, prinzându-mă de mâini ca să-mi oprească împletitul în serie. N-am mai cunoscut niciodată pe cineva ca tine. Și... încerc să te înțeleg.

Nu vreau să-i răspund. Îmi face plăcere gândul că el mă socotește vitează, pe mine, fata care l-a tachinat într-un bar. Nu vreau să mă vadă așa cum sunt: ca pe o pisicuță fricoasă, cu limba legată, care n-a ieșit în viața ei cu un băiat.

— Nu-mi pasă care ar fi răspunsul, insistă el. Dar am nevoie să-l știu.

N-am cum să recunosc una ca asta privindu-l în ochi, așa că mă concentrez asupra mâinilor noastre suprapuse.

— N-am avut niciodată un iubit.

Arunc o scurtă privire pe furiș, ca să-l văd pe Isaiah clătinând din cap o singură dată, în semn de încuviințare, ca și cum ar fi știut dinainte ce aveam să-i răspund. Își ridică din nou mâna spre obrazul meu și-l las să-l atingă. Degetele îi lunecă pe

maxilar și căldura mângâierii lui îmi pătrunde prin piele, până în sânge. Din nou mi se face pielea de găină, dar de data asta la ceafă, și de plăcere.

— Crezi c-ai putea să mai vii, cândva? mă întreabă. Și să mă lași să te ajut la mașina ta?

Urechile încep să-mi țiuie de sacadatul bum, bum, bum al inimii. Dumnezeule mare, nu pot să cred că mi se întâmplă una ca asta!

— O să fac eu cumva. Jur!

Cuvintele mi se revarsă de pe buze negândite. De fapt, nu e adevărat. În realitate, mi se revarsă împreună cu o grămadă de gânduri despre cum n-or să fie de acord părinții mei, despre cum or să-l omoare frații mei pe Isaiah, după care, poate, să mă omoare și pe mine. Numai că, în clipa de față, nu-mi pasă de părerea niciunuia dintre ei.

— Vreau să te sărut, zice Isaiah.

Un val de groază și de tulburare îmi inundă corpul.

— Isaiah, eu... niciodată...

— Nu-i nimic.

Of, Doamne, cât de misterioasă îi sună vocea, și cât de lină, și cât de hipnotică!

Iau o gură de aer și-mi mișc, cu o oarecare stângăcie, capul, ca să-și dea seama că e ceea ce vreau.

— Eu ce să fac? Adică, nu știu cum să...

Dar el nu mă lasă să-mi termin vorba. Își înclină alene, dar cu hotărâre, capul, în timp ce mă privește în ochi. Întregul corp îmi zbârnâie și o senzație difuză îmi umple mintea, îngreunându-mi concentrarea. Deschid gura, apoi o închid. Iar în timp ce el se apleacă, lent, îmi trec repede limba peste buzele uscate.

Sper că fac ceea ce trebuie. Vreau s-o fac așa cum trebuie.

Isaiah își mută încet mâna de sub bărbia mea, cuprinzându-mi obrazul. Degetele i se strecoară în părul meu, stârnindu-mi furnicături de nerăbdare la ceafă când buricul degetului mare i se plimbă, cu blândețe, pe obrazul meu. Buzele îi sunt chiar lângă ale mele, iar răsuflarea lui îmi încălzește fața.

Sângele îmi curge atât de năvalnic în vene, încât sunt mai mult ca sigură că el îmi simte vibrațiile. E ca o forță de atracție magnetică, tinzând să anuleze mica distanță dintre buzele noastre. O forță căreia nu pot să-i rezist. Îmi aplec capul în partea opusă și, în clipa în care închid ochii, buzele lui mi le ating pe-ale mele.

Moi. Calde. Blânde. I se mișcă încet, dar apăsat. Și simt că nu mai pot să respir, dar am senzația că zbor. Apăsarea încetează, dar buzele lui rămân aproape. Mă apucă de talie cu o mână și coloana vertebrală mi se înmoaie de șocant de fireasca plăcere a atingerii lui.

Isaiah îmi sesizează slăbiciunea și mâna lui îmi șerpuiește pe mijloc, brațul lui puternic ținându-mă aproape. Și reîncepe să exploreze. O mică apăsare pe buza mea de jos. O mică apăsare pe cea de sus. Și abia atunci îmi amintesc că era vorba să-i răspund la sărut.

Nervozitatea îmi declanșează mici unde de șoc prin piept și mâna îmi tremură când o ridic spre umerii lui. Îmi apăs ambele buze pe cea de jos a lui, în timp ce-i mângâi gâtul pe o parte cu degetele. Isaiah se cutremură. De bine, cred.

Deschid gura să-l întreb, dar tocmai atunci gura lui se mișcă repede, sorbindu-mi buza de jos, provocându-mi explozii de căldură și de excitație în tot corpul, urmările acestei divine întâlniri topind fiecare bucățică din mine.

Scot un geamăt și brațul lui Isaiah mă strânge mai tare, aducându-mi trupul mai aproape de al lui. Reacționez, mișcându-mi buzele, ca un *da* răspunzând la faptul că m-a tras mai aproape de el. Un *da* pentru buzele lui, care pun stăpânire pe ale mele. Un *da* pentru că-mi permite să-i administrez un sărut la fel de delicios.

Nu mă pot stăpâni. Îmi las limba să-i atingă foarte ușor cu vârful buza de jos. Isaiah își strânge pumnul în părul meu și-mi place la nebunie felul în care-l afectează atingerile mele, dar și felul în care mă afectează pe mine. Încolăcindu-i gâtul cu celălalt braț, îmi pierd orice sentiment de independență simțindu-i gustul dulce.

Îmi place. Îmi place foarte mult.

Isaiah preia din nou inițiativa și mă sărută, cu blândețe, încă o dată. De două ori. A treia oară, ceva mai prelung. După care buzele lui se îndepărtează.

Isaiah

Rachel zâmbește.

E un zâmbet frumos. Unul care luminează încăperea infestată de șobolani de la mansardă. Nimeni nu mi-a mai zâmbit așa vreodată. Nimeni. Totul din mine se contorsionează de nevoia de a o ține lipită de mine.

Ar trebui să fiu enervat. Cine știe dac-o să-mi mai văd vreodată banii de la Eric. Cine știe dacă Noah și cu mine n-o să pierdem apartamentul închiriat, iar eu n-o să ajung la loc în brațele sistemului. Numai că, în clipa de față, nici atâtica nu-mi pasă. Acum, ating un înger.

Simt înțepături pe șira spinării când aud trosnind fereastra dinspre scara de incendiu. O strâng mai tare cu brațul pe Rachel și-o fac să se ridice odată cu mine. Prin deschizătura lărgită se ițește un picior, iar eu o împing pe Rachel în spatele meu. Absolut toate instinctele îmi urlă s-o protejez, să lupt. Mecanic, măresc pasul și-mi țin brațele pe lângă corp, depărtate, dispus să primesc orice glonț s-ar abate în direcția noastră, dispus să mă reped peste nemernic încă din clipa în care va fi înăuntru.

Pătruns pe jumătate înăuntru, Noah se oprește în cadrul ferestrei. Mușchii i se încordează în timp ce mă măsoară, prudent, cu privirea.

— Probleme, frățioare?

Îmi las brațele în jos.

— Avem ușă, naibii, omule!

Noah închide fereastra și încearcă s-o încuie, dar numai ca să-și amintească de faptul că zăvorul e defect.

— Mi-am uitat cheia acasă la Echo. Mașina ta nu era afară, motiv pentru care am presupus că nu ești acasă.

Se îndreaptă spre dormitor, dar se oprește când privirea i se abate spre locul în care presupun că se află Rachel.

— Scuzele mele! exclamă, apoi se răsucește pe călcâie și pornește spre ușă.

— Noah, stai!

Cuprinzând-o cu brațul de umeri pe Rachel, o trag lângă mine.

— Nu pleca, îi zic lui Noah.

— Nu-i nimic, zice el, întinzând o mână spre clanță și frecându-se la ochi cu cealaltă. Am uitat ceva în mașină.

— Rămâi, insist, aruncând o privire spre ceas.

E trecut de unu. El e în tura de dimineață la serviciu și trebuie să se trezească peste câteva ore. Are cearcăne negre sub ochi, dar vrea să-mi lase terenul liber, crezând că încerc să dau lovitura.

— Tocmai voiam s-o conduc pe Rachel la mașina ei, îi explic.

— Ești sigur? mă întreabă, smucindu-și degetul mare spre casa scării.

— Mda. Stai liniștit. Rachel... el e Noah. Noah, ți-o prezint pe Rachel.

Noah își înalță încetișor sprâncenele, până când ajung să-i dispară pe sub breton. Noi doi nu obișnuim să ne prezentăm fetele pe care le aducem acasă. În trecut, unele dintre aventurile noastre de-o noapte deveniseră prea lipicioase și niciunul dintre noi n-avea chef de așa ceva. Normal, Noah nu mai e în situația asta acum, că o are pe Echo.

Privirea i se plimbă între mine și ea.

— Ce ’aci, Rachel?

— Bine, zice ea, pe un ton de parcă s-ar întreba dacă a răspuns corect.

Se apleacă mai mult spre mine și-i mângâi umărul ca s-o liniștesc și sperând ca Noah să-și dea seama că Rachel înseamnă mai mult decât o partidă de sex.

— Mi se pare că mi-am uitat brățările la baie, zice Rachel, luându-și imediat zborul ca o mică pasăre și trântind ușa de la baie în urma ei.

Câteva fărâme de tencuială se desprind din tavan și se împrăștie pe podeaua bucătăriei.

Colțurile gurii lui Noah se arcuiesc în sus.

— Asta înseamnă, presupun, că ne pierdem depozitul de siguranță.

Îmi desfac brațele și ripostez, pe jumătate șoptind, pe jumătate urlând.

— Ce naiba tot zici? Ea nu e o curvă!

— N-am zis că ar fi, replică Noah, traversând încăperea și deschizând frigiderul. Vrei o bere?

Sigur. Și de ce n-aș merge mai departe și mi-aș aprinde un joint, dacă tot veni vorba? Mă duc după el și-mi proptesc mâna de ușa deschisă a frigiderului, ca să-i captez atenția, după care continui, tot în șoaptă.

— Am vorbit serios. Ea nu e așa. Trateaz-o cu ceva respect.

Noah răsucește capacul unei sticle de MGD[7] și mă examinează cu privirea în timp ce gâlgâie.

— Eu am crezut că v-am tratat pe amândoi cu respect, îmi răspunde, coborând tonul când îi fac semn spre camera de baie,

[7] Abreviere pentru Miller Genuine Draft, populară marcă de bere produsă de firma americană Miller Brewing Company.

indicându-i că nu e necesar să audă și Rachel conversația noastră. Ba chiar am vrut să plec, argumentează el.

— Ai făcut-o să creadă că e o partidă de-o noapte, îi dau replica, trântind ușa frigiderului.

— Scuză-mă, naibii, dar eu așa am crezut, zice Noah, îndreptând gâtul sticlei spre mine. Ești singur. Ultima de care te-ai atins a fost Beth.

Pumnii mi se strâng instinctiv la auzul numelui, dar Noah îmi face semn să mă calmez.

— Și nu începe iar cu porcăriile alea. Ea s-a dus, e fericită și n-o să se mai întoarcă. Și, mda, încă vorbesc despre ea, pentru că mi-a fost aproape ca o soră, așa că am dreptul să-i pronunț, naibii, numele, dacă am chef.

— Noah, rostesc eu, pe un ton de avertisment.

— Beth, șoptește el, sfidător. Beth, Beth, Beth, Beth, Beth. Dacă ai de gând să-mi tragi vreun pumn, dă-i drumul, frățioare, pentru că m-am săturat, naibii, să merg ca pe coji de ouă din cauza fetei ăleia.

De fiecare dată când mi se amintește de existența ei, simt că inima mi se sfâșie din nou. El trebuie să înceteze, și asta, chiar acum. Mai ales că e și Rachel aici. Fata îmi place și n-am nevoie ca Noah să-mi strice relația cu ea, amintindu-mi de un trecut pe care n-am cum să-l mai schimb vreodată.

— Când ești obosit, devii un ticălos irascibil, îi zic și tensiunea dintre noi se risipește când Noah îmi răspunde cu un chicotit, după care soarbe din bere.

Nu sunt eu priceput la multe, dar mă pricep la dezamorsarea conflictelor.

Noah se freacă iar la ochi cu nodurile degetelor și expiră prelung.

— Uite ce e, intru în casă la unu dimineața și te găsesc ținând în brațe o fată îmbrăcată cu un tricou de-al tău.

Are dreptate. Am exagerat.

— Noah, intervin eu.

— Ți-am zis eu că am terminat de vorbit? Aparențele arătau că v-ați cuplat, așa că am presupus că v-ați cuplat. Scuzele mele. Îmi pare rău. Eu sunt nemernicul. Faptul e consumat, așa că treci, naibii, peste. Cât despre faptul că aș fi făcut-o să se simtă ca o partidă de-o noapte, după cunoștințele mele, "ce 'aci" nu se traduce prin "mersi că ți-o tragi cu cel mai bun prieten al meu". Și ești amabil să-mi spui de ce naiba vorbesc în șoaptă în propriul meu apartament?

— *Pentru că mie îmi place de ea.*

Noah clipește mirat, fiindcă astfel de cuvinte nu ies prea ușor de pe buzele mele. Ridică sticla, îi dă pe gât conținutul, apoi lasă recipientul golit pe masă.

— Asta schimbă situația.

— Îmi place, ca prietenă, adaug la repezeală, dar îmi dau seama imediat că prietenii nu se sărută între ei.

Ce porcărie, am făcut totul varză!

Ușa de la baie se deschide și amândoi ne întoarcem privirile spre Rachel, care se joacă stânjenită cu brățările din aur de la încheietură.

— Iertați-mă că mi-a luat atât. Mi-au căzut brățările și s-au rostogolit pe după chiuvetă și... a cam durat până le-am scos de-acolo.

Până și Noah se crispează vizibil la gândul că și-ar vârî cineva mâna în deschizătura de cinci centimetri de după chiuvetă.

— Trebuia să mă fi chemat, îi zic. Le-aș fi scos eu.

Privirea lui Rachel se tot mută de la mine la Noah și înapoi.

— Nu-i nimic. Le-am scos. Și-acum, mă întreabă, legănându-se pe vârfuri, ești gata să plecăm?

— Mda. Hai s-o luăm din loc.

Rachel își recuperează geaca de pe canapea, dar se oprește din mișcare când își aude numele pronunțat de Noah. *Ce naiba, Noah, nu-mi strica totul!*

— Rachel, repetă el, căutând evident ceva potrivit de spus. Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Să mai vii. Să-ți fac cunoștință cu iubita mea, Echo. Să petrecem o seară împreună, sau ce mama mă-sii om face.

Sau ce mama mă-sii om face... Îmi vine să-l dau cu capul de pereți, și pe mine, în același timp.

— Bine, răspunde ea, dar având pe chip acea expresie de *ce mama naibii* a oamenilor atunci când urmăresc la televizor câte un reality-show. Și mie mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Când se întoarce cu spatele spre noi doi, mimez din buze către Noah: *sau ce mama mă-sii om face?*

Fac și eu ce pot, mimează el, ca răspuns.

Descui ușa, iar după ce ea iese, mă întorc spre Noah și șoptesc:

— Foarte elegant, domnule. Și când mă gândesc că fetele te cred vreun stilat, la dracu'!

— Dar, sunt, frățioare, zice Noah, izbucnind în râs. Numai că, în prezent, sunt stilat doar cu Echo.

Imediat înainte să închid ușa, îi dau cu tifla. Râsetele lui Noah fac să răsune întreg palierul.

Când ajunge la poalele scării, Rachel se oprește, așteptându-mă să-i deschid ușa. N-am mai văzut până acum o fată așteptând așa, nici n-am cunoscut vreo fată care să presupună

că băiatul urmează să i-o deschidă. Rachel a fost, probabil, educată astfel încât să se aștepte ca băieții să-i deschidă ușile și probabil că în anturajul ei sunt destui care au fost educați să procedeze așa.

Îmi place faptul că așteaptă și-mi place să-i deschid eu ușa. Când eram copil, îi preferam, dintre tipii care umblau cu mama, pe cei care făceau astfel de gesturi trăsnite.

Aerul rece îmi zbârlește pielea de pe brațele goale atunci când ieșim pe trotuar. Temperatura a scăzut spectaculos de când ne-am întâlnit noi. Un moment de care am impresia că suntem la câteva vieți distanță.

Rachel se cutremură și-și vâră mâinile în buzunarele gecii, lăsându-mă nedumerit cu privire la ce aș putea să fac. I-o fi frig, și-o trebui s-o cuprind cu brațul de umeri, sau mi-o transmite să păstrez distanța? Simt cum mi se încordează mușchii gâtului, așa că-mi scutur capul, ca să limpezesc harababura. *Vino-ți în fire, omule!* Cum e posibil să mă tulbure atât o fată?

— Colegul tău de apartament pare simpatic, îmi spune ea, cu o veselie forțată.

Încercarea ei de a destinde atmosfera dintre noi mă zguduie... în sensul bun. Nu-mi vin în minte prea multe exemple de oameni care să fi încercat vreodată să lege o relație normală cu mine.

— Noah e un tip grozav, dar era cam întors pe dos astă-seară.

— Nu-i nimic. Sunt sigură că i s-a părut ciudat să găsească o fată în apartamentul lui.

Mă ciupesc de cercelul de jos. Eu am mai adus și alte fete. Dintre cele interesate să fie, pentru o noapte, împreună cu tipul cu tatuaje și cercei. Nu m-a deranjat niciodată să fiu folosit. În

cazul lui Rachel, însă, există o anume delicateţe în ochii ei, atunci când priveşte spre mine, care mă dă gata.

— Să-i transmiţi scuze din partea mea, pentru că m-a găsit acolo atât de târziu, continuă ea. Nu vreau să-şi facă o impresie proastă despre mine.

— Tu... ăăă... *Nu te-ai prins că el te-a crezut o partidă de-o noapte?* Nu te-ai speriat de Noah?

Rachel izbucneşte într-un soi de râs.

— Trebuia să mă fi speriat? Pare prietenos.

— Nu, e un tip super. Doar că te-ai repezit în baie şi...

Ea îşi lasă capul în jos şi, când trecem pe sub un stâlp de iluminat, observ că obrajii îi sunt invadaţi de roşeaţă.

— Scuze pentru asta. Dar *chiar* mi-am uitat brăţările şi *chiar* le-am scăpat. Pe de altă parte, a fost ciudat, ştii, să faci cunoştinţă cu cineva la ora unu dimineaţa.

— Mda.

Dar partea cea mai ciudată este alta: că Rachel a fost în casa mea la ora unu dimineaţa, iar eu nu m-am culcat cu ea. Îmi înfund mâinile în buzunarele blugilor şi mă apostrofez în sinea mea.

Arunc o privire spre Rachel, dar ea îşi fereşte în grabă ochii când remarc că mă studia pe furiş. Ce naiba o vedea ea când se uită la mine? Dac-ar vedea ceea ce se află în interior, ar lua-o la fugă, ţipând de mama focului. Exteriorul nu e decât o modestă proiecţie.

E imposibil să-i plac lui Rachel, pentru că ea nu mă cunoaşte. Pe mine, cel din realitate. Pentru Rachel, viaţa încă înseamnă soare, curcubeie şi mama dracu' de unicorni roz din pluş. Eu nu însemn decât întuneric, nori si şobolani.

În ruptul capului n-ar fi trebuit s-o sărut sau s-o iau acasă. Ea merită mai mult decât ruina din interiorul meu. O să mă rezum la seara asta. Să-mi alung din memorie felul în care m-a privit, fiindcă mai aproape decât atât n-o să mai ajung vreodată de cineva. Plus că, dacă ea m-ar vedea la lumina zilei, departe de mizeria în care trăiesc, s-ar răzgândi imediat.

Exact cum a făcut Beth, după ce a plecat din oraș.

Mai repede decât mi-ar fi plăcut, ajungem în parcarea atelierului auto.

— Cum rămâne cu mașina ta? mă întreabă, în timp ce introduc codul de securitate.

Ușa garajului începe să se ridice, în vaietele motorului care o acționează.

— O să mă duc imediat să-i înlocuiesc cauciucul.

— Vrei să te ajut? Sunt destul de îndemânatică la mânuitul cricului și al levierului.

Mă întorc ca s-o refuz, dar mă opresc când îi zăresc chipul. Strălucește, jur! Ochii îi sclipesc ca stelele, iar zâmbetul ei parcă emană o lumină de sine stătătoare. Simt un nod mare în gât. Nu vreau să renunț la ea.

— Nu. Nu vreau să dai de necazuri pe-acasă.

— Vezi, chiar *ești* despotic, îmi răspunde, scoțându-și în sfârșit mâinile din buzunare și împungându-mi bicepsul cu un deget delicat.

Inima mi se poticnește la atingerea ei și, când își lasă brațul în jos, mă reped să-mi înlănțui degetele de ale ei. Fusesem cât pe ce s-o las să plece. N-ar trebui s-o ating, dar, în apărarea mea, trebuie spus că ea m-a atins prima.

— Nu despotic. Îngrijorat. Adevărul, Rachel, este că vreau să știu dacă te simți în siguranță ducându-te acasă.

— Nu-i problemă. Ethan mi-ar fi trimis un mesaj dacă s-ar fi întâmplat ceva. Mama și tata probabil că încă n-au ajuns acasă nici la ora asta.

Mda. Știu totul despre părinții care zăbovesc până târziu la petreceri. Presupun că faptul de a avea bani nu schimbă nimic în domeniul carențelor parentale.

— Spune-mi că te protejează frații tăi.

Pentru că, dacă nu e așa, va trebui să-i aștept la un moment dat pe vreo alee întunecată și să-i instruiesc cum trebuie să se poarte cu sora lor.

— Mai degrabă, aș spune că exagerează cu protecția.

Savurez senzația pe care mi-o dă pielea delicată a mâinii ei.

Nicio fată din câte am atins n-avea mâini atât de fine.

— Ăsta nu e un lucru rău.

Rachel scoate un suspin deznădăjduit.

— Știi ceva, încep să cred că te-am judecat greșit. Vorbești enervant de asemănător cu frații mei.

Are dreptate într-o singură privință: că m-a judecat greșit, dar nu așa cum își închipuie.

— Bun. Sunt partizanul total al protecției exagerate.

— Despotic.

Chicotesc, ceea ce-i smulge un zâmbet. O să-mi lipsească zâmbetul ăsta. *Spune-i că până aici a fost, nemernicule!* Spune-i că proveniți din două lumi diferite și că o relație între voi n-ar funcționa niciodată. Spune-i că sărutul ăla a însemnat pentru tine mai mult decât și-ar putea imagina vreodată. Spune-i că o visezi și că te gândești la ea, numai că aici se sfârșește totul.

Culoarea i se scurge din obraji, iar mâna îi rămâne moale într-a mea. Oare și-o fi dat seama că sunt nepotrivit pentru ea? Se apropie de mașină.

— Cheile mele sunt la tine?

Le extrag din buzunar și i le azvârl ușor. Apasă pe un buton, descuie portierele, apoi o deschide pe cea din dreapta. Pentru o clipă, rămâne cu spatele spre mine, după care se întoarce, ținând în mână o bucățică de hârtie.

— Uite numărul meu. Cât pe ce să uit să ți-l las.

Înghit în sec, privind numărul de telefon. *Spune-i. Spune-i, naibii, odată.*

Rachel...

— Mă suni, da? întreabă si mica undă de suferință din tonul ei îmi străpunge inima.

O cuprind în brațe și-i lipesc capul de pieptul meu. Miroase frumos. Ca oceanul. Ca geaca ei. Încerc să memorez felul în care-i simt trupul: numai moliciune și căldură și unduiri. Hârtia din mâna ei se boțește când îmi înlănțuie mijlocul cu un braț, apoi și cu celălalt. Lăsându-se pe mine, scoate un suspin satisfăcut, iar eu închid ochii când îl aud.

Zece secunde. O s-o mai țin în brațe doar zece secunde.

Două.

N-ar trebui să fac una ca asta.

Patru.

Poate că ea e capabilă să vadă dincolo de ceea ce sunt. Nu trebuie să fim mai mult. Putem să fim prieteni.

Șapte.

Pot să rezolv asta.

Nouă.

Sunt capabil să fac orice să funcționeze.

Zece.

— O să te sun.

Privindu-mă cu ochii strălucitori, îmi îndeasă în mână hârtia cu numărul de telefon.

— Bine. Vorbim cât de curând.

Încuviinţez şi, fără să mai spună o vorbă, Rachel se strecoară pe scaunul din dreptul volanului, porneşte motorul şi-şi scoate Mustangul din garaj. Ţinând strâns în mână cordonul care mă leagă de ea, îi privesc semnalizatoarele roşii din spate cum dispar în depărtare.

Zâmbesc, apoi scap un geamăt când inspir.

Pot să recunosc trei fete după mirosul lor. În seara asta, am aflat că Rachel miroase ca oceanul. Beth îmi amintea de petale de trandafiri strivite. Iar fata asta... a miere sălbatică. Şi dacă n-o văd, tot îmi dau seama că e aici. Până şi ultimul dram de fericire îmi piere când conştientizez faptul că viaţa mea nu poate fi schimbată.

— Ce vrei, Abby?

Umbra unei siluete subţiratice pluteşte fantomatic spre mine dintr-o margine a atelierului.

— Nu ştiam că ţi-ai găsit o jucărie nouă.

— Nu mi-am găsit, îi răspund, încrucişându-mi braţele pe piept.

Păşeşte în conul de lumină al stâlpului, aruncându-şi părul lung, şaten închis, peste umărul hanoracului strâmt.

— De ce eşti atât de supărăcios, Isaiah? Mi s-a părut drăguţă. Hotărâtă. Îmi plac fetele drăguţe şi hotărâte. Am avut odată un iepuraş în genul ăsta, unul din ăia, mari şi pufoşi.

— Nu pari genul care să se dea în vânt după iepuraşi.

— Nu sunt, îmi răspunde, cu un fulger răutăcios al ochilor ei negri. De aici, şi cuvântul *odată*.

— Ce vrei? o întreb din nou, privind spre ceasul inexistent de la mână. E târziu.

Între mine și Abby există o relație de prietenie ciudată, cu atât mai neobișnuită, cu cât Abby nu agreează relațiile. Curbura sarcastică a buzelor ei indică faptul că, în momentul de față, ea a plasat prietenia noastră undeva în suspensie.

— Măi, măi. Suntem sensibili astă-seară. Dar, ca să-ți răspund la întrebare, eram în drum spre apartamentul tău, fiindcă avem anumite afaceri de pus la punct, dar m-am decis să las planul în așteptare când am văzut-o pe drăguța și hotărâta...

Se oprește, așteptând s-o pun la curent în privința lui Rachel. Dar singurul răspuns pe care-l primește e zbârnâitul becului de deasupra noastră.

— Așadar, asta înseamnă că ai trecut, în sfârșit, peste povestea cu Beth?

Dacă Abby s-ar fi comportat ca o prietenă, poate că i-aș fi spus. Însă viața, pentru Abby, mai ales aici, în ultima vreme, înseamnă numai afaceri. Chiar dacă abia e pe cale să împlinească șaptesprezece ani.

— Treci la subiect.

— N-ai niciun haz, îmi reproșează ea, în timp ce-și vâră mâna în buzunarul de la spate al, practic, pictaților ei blugi, scoțând de acolo un teanc de bancnote. M-am întâlnit cu Eric astă-seară, îmi explică ea. Mă rog, adică l-am ascuns pe Eric astă-seară.

Cu asta îmi captează atenția.

— Dar tu îl urăști pe Eric.

Iar Eric o urăște pe ea. "Afacerile" lor intră frecvent în coliziune pe străzi.

— Îmi place ideea ca Eric să-mi fie dator.

Ca să vezi. Abby lucrează totdeauna la două capete.

— Și asta ce-are a face cu mine?

Ca o fetiță de cinci ani pe terenul de joacă, Abby întinde brațul și se apucă de stâlpul metalic de iluminat, după care începe să meargă, încet, în cerc.

— Am avut ceva timp de omorât, așa că am pălăvrăgit.

— Ați pălăvrăgit?

— Da, îmi răspunde, scoțând limba la mine. Sunt capabilă să susțin o conversație, din când în când. Știi, de genul dacă echipa de baschet a Universității din Kentucky va prinde anul ăsta finala de patru, dacă se va întâmpla vreodată ca Guns N' Roses să se reunească în componența originală, dacă eu o să termin liceul, sau despre cunoștințele comune. Și ghici despre cine a venit vorba în conversația noastră?

Ridic din umeri și mimez o înfățișare nevinovată.

— Despre mine?

Abby își boțește fața micuță și răutăcioasă.

— Tipii inteligenți mă înfierbântă foarte tare, numai că, din nefericire, tu nu ai niciun efect asupra mea. Te cunosc de prea multă vreme.

— Abby, o întrerup eu, cu o tentă de nerăbdare. Ai de gând să zici ce-ai de zis, sau nu?

— Eric mi-a spus că-ți datorează ceva, așa că m-am oferit să joc rolul curierului.

— Câtă generozitate din partea ta! o laud, dar îmi ascut simțurile cât pot. E clar că ea vrea ceva.

— Da, așa e. Dar asta iese din discuție, pentru că, domnule, acum tu îmi ești dator.

Scutur din cap înainte ca ea să-și termine fraza.

— Greșit. Tu te-ai oferit de bunăvoie să-mi aduci banii. Nu-ți datorez niciun rahat.

Abby izbucnește în râs, iar eu simt că mi se usucă gura. Unde naiba vrea să ajungă?

— N-am vorbit numai despre tine, tolomacule. Eric a avut multe de spus și despre doi studenți care le-au vândut pontul polițiștilor, astfel încât să creeze haos, apoi să-l amenințe pe Eric cu o armă și să-l jumulească.

Mă concentrez ca să-mi mențin expresia feței neschimbată. Abby nu oferă informații pentru că i-ar plăcea să vorbească. Ea aruncă o nadă.

— Și cât a pierdut?

— Cinci mii de dolari. Și, dă-mi voie să-ți spun, Eric nu e deloc bucuros.

Sunt convins că nu. Jumulit pe propriul teritoriu și pierzând bani. Sunt convins că Eric a declarat război.

— Așadar, dacă Eric a fost jumulit, atunci de ce mai vrea să mă plătească?

— Îl cunoști pe Eric: el nu crede în bănci, sau în investiții, ceea ce e păcat, la câți bani rulează. Într-una din zile, cineva o să-i tragă un glonț în cap și-o să-i găsească ascunzătoarea secretă plină de bani gheață.

O parte din mine se întreabă dacă nu cumva Abby va fi aceea. Las să-mi scape un oftat. M-am dus cu imaginația prea departe. Abby e preocupată numai de afacerile ei cu traficul de droguri, dar nu e și ucigașă. Cel puțin, nu încă.

— Tu i-ai salvat o parte din băieți astă-seară, continuă ea, descoperindu-i pe curcani. El a vrut să se asigure că-și achită datoria față de tine.

— Nu că nu te-aș considera interesantă, dar aș prefera să-mi dai banii.

— Îmi placi mai mult când ești în preajma mașinilor. Ești mai puțin încordat. În fine...

Își freacă teancul de bancnote între degete.

— Cred c-o să păstrez banii ăștia, ca recompensă pentru faptul că-mi țin gura.

— Dă-mi banii, naibii, Abby, o reped, sătul de porcăriile ei.

— Foarte bine, dar trebuie să știi că Eric nu era interesat numai de unde i-ar putea găsi pe studenții ăia doi, dar și de o anume blondă pe care tocmai am văzut-o amândoi plecând. Arătați drăguț împreună... tu și blonda. Sunt convinsă că Eric ar plăti regește ca să afle că erai călare pe fata aia.

Un urlet îmi umple timpanele și toți mușchii mi se încordează. Nimeni n-are voie să se apropie de Rachel.

Nimeni.

Rachel

N-a mai sunat. Am aşteptat. Dar el tot n-a sunat. Ceea ce mi-e mai greu să înţeleg e de ce-mi pare atât de rău pentru ceva care, în mod evident, nu mi-a aparţinut niciodată, de la bun început.

La câteva mese mai încolo, fraţii mei râd. Fiecare dintre ei ţine în mână câte o sticlă cu bere. Ca să ascundă implicarea fraţilor noştri în consumul de băuturi alcoolice sub vârsta permisă de lege, Gavin şi Jack stau în picioare în faţa lui West şi-a lui Ethan. Aerul rece pătrunde prin partea de jos a uriaşului cort alb care găzduieşte sute de oaspeţi, făcându-mi gleznele să îngheţe. Radiatoarele de deasupra mă ajută să mă încălzesc, însă fraţii mei sunt şi mai încălziţi datorită alcoolului.

O candelă pluteşte într-un bol din cristal, plin cu apă şi cu pietre translucide. Îmi las mâna să plutească prin aer deasupra unicei flăcări pâlpâitoare. În centrul fiecărei mese acoperite cu pânză albă e câte un astfel de aranjament. Pariez că sunt singura dintre cei prezenţi care se întreabă cât de mult îşi poate apropia mâna de flacără fără să se ardă.

Aşezată la masa aflată cel mai departe de perechile care dansează lent în faţa estradei, îmi pun un picior peste celălalt. Fâţâiala asta continuă e menită să-mi împiedice amorţirea membrelor şi, de fiecare dată când mă mişc, îmi netezesc materialul rochiei aurii, fiindcă aş muri dacă s-ar şifona. Cred că arăt destul de drăguţ astă-seară, ceea ce reprezintă şi motivul pentru care, ori de câte ori îmi zăresc imaginea reflectată în oglindă, mi se umplu ochii de lacrimi. Aş fi vrut să mă vadă şi Isaiah îmbrăcată aşa.

— Dansezi?

Inima îmi bate de două ori cu putere și-mi ridic privirea, sperând ca, nu știu cum, Isaiah să mă fi găsit, chiar dacă mă aflu la o petrecere exclusivistă de revelion la reședința viceprimarului. Cum să spun, ar fi posibil. Cel puțin, ar fi posibil în visele mele cu ochii deschiși, pe care le am de când m-am așezat la masa asta dintr-un colț, acum o oră. Îmi compun cu forța o pretenție de zâmbet când descopăr că, de sus, mă privește Brian Toddsworth. Acum o lună, mi-ar fi făcut o mare plăcere ca el să mă invite la dans. Dar acum... De ce n-o fi sunat Isaiah?

Ridic din umerii goi, în același timp scuturând din cap. Fierbințeala îmi îmbujorează fața când îmi dau seama că încă nu i-am răspuns, iar transmiterea atâtor semnale diferite prin intermediul limbajului corporal poate da impresia că sufăr de un atac de apoplexie.

— Nu, mersi, abia reușesc să șoptesc.

Brian aparține unui cu totul alt tărâm al popularității decât mine, iar gândul că aș putea să spun ce nu trebuie și să devin obiectul râsetelor îmi face măruntaiele să se revolte. Brian își lasă capul pe spate, ca și cum ar fi șocat de răspuns.

— Ești sigură?

— Frumoasă petrecere, Brian, intervine fratele meu geamăn, Ethan, apropiindu-se agale de la locul lui, urmărit cu privirile de ceilalți frați ai mei.

Toți ne privesc cu mare atenție pe mine și pe Brian. Cam cum privesc vulturii ultimele zvâcnete ale prăzii.

Brian își întinde pumnul spre Ethan și-și ciocnesc articulațiile. Sunt prieteni încă din grădiniță. În timp ce eu și Brian suntem prieteni de nicicând.

— Ba e groaznică, zice Brian. Toți cei de la școala noastră sunt la Sarah. E de rahat să-mi petrec revelionul tăifăsuind cu toată lumea de dragul părinților mei. O parte din mine speră ca tata să-și piardă mandatul în primăvara viitoare.

Ethan își smucește capul spre mine, ca și cum aș fi o mucoasă de cinci ani incapabilă să urmărească o conversație.

— Și ce treabă ai cu Rachel?

Obrajii lui Brian se înroșesc.

— Mama ta i-a pomenit mamei despre faptul că nimeni nu stătea de vorbă cu Rachel și știi ce s-a întâmplat în weekendul trecut, așa că nu sunt în măsură să mă opun.

Uau, Brian nici măcar nu încearcă să pretindă că nu m-ar fi invitat la dans din milă. Când tocurile mele țăcănesc pe podeaua din lemn provizorie a cortului, cei doi își amintesc de existența mea.

Atunci, Ethan face un semn spre mine cu sticla de bere.

— N-ai putea încerca să ai un pic de tact când vine vorba despre Rach? E sora mea.

Geamănă. Prefer termenul de *geamănă*. Gavin, Jack și West sunt frații mei. Cu Ethan simt că am o legătură specială. Brian mă ia în seamă, acordându-mi o privire.

— N-am vrut să arăt lipsă de respect. Părinții mei m-au pedepsit când mi-au găsit iarba și, dacă-i fac mamei pe plac, o să se potolească.

Îmi fixez cu privirea mâinile împreunate în poală. Totdeauna mi-am dorit să mi se spună că un dans cu mine reprezintă pedeapsa rezervată pentru autorii celor mai grave infracțiuni. Brian, presupun, își regândește cuvintele și le retractează.

— Nu că n-ai fi drăguță, sau mai știu eu cum. Că ești.

— Ce-ai zis? îl ia la rost Ethan, iar eu îmi muşc buza de jos.

Taci, Ethan! Dar, din cauză că nu pot comunica telepatic cu fratele meu geamăn, Ethan continuă:

— Vrei să te dai la Rachel?

— Nu, cum naiba?

Minunat. Care fată n-ar dori să audă aşa ceva?

— Ai zis că e drăguţă, se stropşeşte Ethan, ca şi cum remarca asta ar însemna o insultă.

— Este, se apără Brian. Dar nu vreau să mă dau la ea.

Umerii lui Ethan se destind.

— Bine.

Grozav. Cred c-o să înfig o furculiţă în abdomenul fratelui meu.

— Uite ce e, îmi zice Brian, întorcându-şi faţa spre mine. Eşti drăguţă, dar eşti Rachel, înţelegi?

Da, sunt cât se poate de conştientă cine sunt: fata obsedant de timidă şi de panicată, care se poticneşte când e să-şi pronunţe propriul nume. Cea cu fraţii ridicol de protectori.

— Nu-i nimic.

Ba e. Dar ce-aş putea să fac? Singurul băiat care a arătat vreodată o cât de mică urmă de interes faţă de mine nu m-a sunat, aşa că, de ce ar fi altfel orice altceva din viaţa asta a mea?

— Cere-ţi iertare surorii mele, ordonă Ethan.

— Pentru ce? se miră Brian, încreţindu-şi fruntea.

— Pentru că exişti.

Brian izbucneşte în râs şi-şi ciocneşte din nou pumnul cu Ethan.

— Iartă-mă că exist, Rachel. Şi, Ethan, ne vedem mai târziu, la petrecerea lui Sarah.

Mai târziu? Cu autoproclamatul fumător de iarbă. Îmi ridic fruntea, în timp ce Ethan închide ochii pentru o clipă. Îmi îndrept spinarea, bat cu palma scaunul de lângă mine, după care îmi împreunez frumos mâinile în poală.

— Șiii? Cum îți merge?

Ethan se lasă să cadă pe scaun și-și pune berea pe masă.

— Nu e nimic. Las-o baltă.

Îmi fâlfâi genele și zâmbesc prostește, ca un fotomodel sudist, pentru că el probabil mă crede idioată dacă-și închipuie că înghit gogoașa asta.

— Mie nu mi s-a părut că n-ar fi nimic.

— Brian are experiență cu iarba. Nu e mare scofală.

— Asta înseamnă că și tu ai experiență cu iarba?

Ethan își întinde picioarele și rămâne tăcut. Renunț la rolul de fotomodel sudist și mă aplec spre el.

— Dacă discuția asta s-ar fi desfășurat între West și oricare dintre prietenii lui, aș lăsa-o baltă. West face tot felul de prostii. Pentru asta s-a născut el. Tu, în schimb... tu nu faci tâmpenii.

Ethan întoarce capul spre mine și nu văd decât ochi negri și păr negru: un memento al faptului că e opusul meu.

— Am fost cu el, dar n-am fumat, bine? îmi zice, întinzându-mi degetul mic. Jur!

Îi împing degetul în jos și-l bat cu palma spre genunchi. Jurământul pe degetul mic a fost mereu suficient între noi doi. Dacă el jură, îl cred.

Ethan privește spre telefonul din fața mea.

— Aștepți să te sune cineva?

Neîncrederea din tonul lui mă ustură.

— Nu. Nu aștept.

Din nefericire.

Cu toate astea, nu mă pot abține să tot privesc spre aparatul ăsta nenorocit. Pentru că, dacă-l fixez cu privirea timp de fix zece ore, printr-un farmec, Isaiah își va aminti că i-am dat numărul meu.

— Mă gândeam... începe Ethan.

— Ceea ce nu înseamnă niciodată un lucru bun, îl întrerup eu. Nu face decât să-ți suprasolicite neuronii care chiar funcționează și ăștia doi merită și ei o pauză.

Ethan îmi zâmbește cu superioritate.

— Știi ce, dac-ai ieși din carapacea ta și ai fi tu însăți în prezența tuturor celorlalți, atunci telefonul ăsta ar suna non-stop, ai putea participa din când în când și la câte-o petrecere fără prezența adulților și n-ar mai trebui să te bazezi pe Brian ca să te invite la dans din milă.

Încă o dată, privesc cu atenție în poală și, încă o dată, îmi netezesc rochia. Am fost eu însămi cu Isaiah și uite unde am ajuns.

— *Asta* sunt eu.

— Urăști să fii în centrul atenției... asta o înțeleg. Dar urăsc felul în care te vede toată lumea. Dacă mă deranjează pe mine, știu că sigur te deranjează și pe tine.

Firicelele de păr de la ceafă mi se zbârlesc și spinarea mi se îndreaptă. Ethan n-a fost niciodată atât de brutal, ceea ce nu-mi face plăcere.

— Îmi cer iertare pentru că nu pot să fiu perfectă, ca tine, îi zic.

Golgeterul echipei de lacrosse[8], votat pentru consiliul elevilor, popular... nu ca mine. Exact ca toți ceilalți fabuloși frați ai mei.

— Ei, haide, replică el. Nu mai fi așa. Eu nu fac decât să subliniez ceea ce tu știi deja. Toată lumea te crede tăcută, timidă, un pic dusă, din cauza atacurilor tale de panică din timpul gimnaziului și...

Se întrerupe, trăgând de eticheta sticlei de bere.

— Și toți au impresia că ești bolnavă.

Îmi ridic brusc privirea spre el.

— Eu nu sunt bolnavă!

Eu nu sunt Colleen.

În ochii lui văd acumulându-se o furie cu care nu sunt obișnuită.

— Nici eu n-am crezut că ai fi, dar tot eu am fost cel care te-a ținut de cap acum câteva zile, când ai vomitat într-o toaletă. Așa că, dacă nu ești bolnavă, cum ești?

— Dar nu sunt bolnavă.

— Și, cu toate astea, pretinzi că ai depășit faza cu atacurile de panică. Prin urmare, care dintre zvonuri e adevărat? Ești fata care și-a petrecut ceva timp în spital când eram în anul întâi de liceu din cauză că era bolnăvicioasă sau ești fata care și-a petrecut ceva timp în spital din cauză că avea atacuri de panică?

Urăsc cuvântul ăsta: *bolnăvicioasă*. În același timp, urăsc și cuvintele *panică*, *frică* și *lașitate*. Mi se pune un nod în gât și nu

[8] Sport de echipă în care jucătorii sunt echipați cu un fel de crose prevăzute la capătul de jos cu câte o mică plasă cu ochiuri rare, menită să prindă și să poarte mingea, o mică sferă din cauciuc cu diametru cuprins între 62,8 – 64,77 de milimetri și greutatea între 140 – 147 de grame. Punctele se obțin introducând această minge în poarta echipei adverse.

pot să-mi dau seama dacă mă simt înfuriată, jignită, sau ambele deopotrivă.

— E o josnicie din partea ta.

— Să mă minți e o josnicie.

Deschid gura, dar nu-mi iese niciun cuvânt. O parte din mine moare de dorință să-i spună. Să lase pe cineva să pătrundă în coșmarul meu personal; și totuși, am rezistat atât de mult timp ascunzându-mi secretul, iar el, dacă-l va cunoaște, nu i-l va destăinui și mamei?

— Un singur atac de panică. Atât.

— Minți, Rachel.

— Nu mint.

— Ba minți, insistă el, aplecându-se în față.

Datorită legăturii dintre noi, el îmi poate descifra fața de pocherist ca nimeni altul. Ceea ce mă surprinde e că, după doi ani, abia acum mă prinde cu minciuna.

— Ești capabilă s-o convingi pe mama că nu ești fata obsedată de Mustangul Cobra, care citește Motor Trend, care se furișează afară după cină ca să se scalde în ulei pentru osii și depășește ora limită ca să gonească pe străzi cu mașina. Dacă ești în stare de toate astea, te cred capabilă să mă minți și pe mine în legătură cu atacurile de panică.

Trântesc cu pumnul în masă, iar cei de la o masă vecină rămân cu gura căscată. Ethan le face semn cu mâna că nu e nimic, în timp ce eu îmi las capul în jos, rușinată.

— Chiar vrei să știi adevărul? îl întreb în șoaptă.

— Îmi pare rău, Rachel. N-am știut că noi doi am încetat să ne spunem adevărul.

Ce ipocrit!

— Ce se face în ziua amnistiei între gemeni?

Un mușchi îi tresare la coada ochiului.

— A minți și a ascunde informații sunt două lucruri diferite.

— Foarte bine. Vrei adevărul? Știm amândoi la fel de bine că nu pot să fiu eu însămi. N-aș fi fata pe care și-o dorește mama.

— Aici nu e vorba despre mama, îmi răspunde el, într-o șoaptă aspră. Aici e vorba despre mine și despre tine.

Buza de jos începe să-mi tremure. L-am făcut pe fratele meu, pe cel mai bun prieten al meu, pe singurul meu prieten, să se supere pe mine. Ethan îmi strânge mâna, apoi mi-o abandonează, ca și subiectul.

— Nu plânge. Urăsc să te văd plângând.

Din două înghițituri, își termină berea.

— Te-ai întrebat vreodată cum ar fi fost dacă ne-am fi născut din oricare alți părinți?

Adevărul brutal conținut în întrebarea lui îmi stârnește crampe în stomac.

— Tot timpul.

— Rachel! mă strigă mama.

Când se convinge că mi-a atras atenția, îmi face semn să vin la ea.

Îmi lipesc cu forța pe față zâmbetul meu exersat.

— Uite de ce n-am cum să fiu eu însămi. Poți să-ți imaginezi cum ar reacționa prietenii ei dac-aș discuta despre mecanisme pneumatice pentru schimbătoarele de viteză și turbocompresoare? Pentru evenimentele astea... pentru astea și-a dorit o altă fată. Ăsta e motivul pentru care m-am născut.

Mă ridic, strângându-mi rochia pe lângă corp. Ethan mă trage de mână și știu că vrea să-l privesc în ochi, însă refuz.

— Tu o faci fericită, Rach. Și toți îți mulțumim pentru asta. Nimănui nu-i place s-o vadă tristă pe mama.

Răsuflu adânc, căutându-mi inexistentul tărâm al fericirii.

— M-am săturat să tot joc rolul ăsta.

— Știu, îmi zice, trăgându-mă din nou de mână și de data asta cedez, iar el îmi adresează zâmbetul lui jucăuș. Chiar dacă n-am habar ce e un mecanism pneumatic pentru schimbătorul de viteză.

Îl plesnesc peste braț și zâmbetul îmi devine relaxat când îl aud râzând.

Mama e superbă în rochia ei roșie, mulată, cu paiete, și cu părul blond lins pe spate. Ca de fiecare dată, mama e în centrul grupului. Oamenii sunt atrași în modul cel mai firesc de ea, iar ea adoră, în modul cel mai firesc, atenția de care se bucură.

Orchestra a trecut la muzica de jazz, iar mișcările mamei par să curgă în ritmul muzicii. Simt nevoia să mă duc la toaletă și am așteptat prea mult, în speranța că mama își va muta grupul cu care socializează ceva mai departe de intrarea în cort. Dar asta nu s-a întâmplat, așa că iată-mă: cu vezica plină, într-o rochie aurie, privită de un grup de femei vârstnice, cu gurile căscate. Zâmbetul devine din ce în ce mai greu de susținut.

— Bună, mamă, îi zic cu o voce pe jumătate șoptită, pe jumătate sufocată — sunt mult prea mulți ochi îndreptați spre mine.

— Doamnele sunt de la Fundația pentru lupta împotriva leucemiei. Doamnelor, v-o amintiți pe fata mea cea mică, Rachel, mă prezintă mama, gratulându-mă cu un zâmbet pe care-l crezusem rezervat numai pentru frații mei: unul de mândrie.

Toate doamnele comentează despre câtă plăcere le face să mă vadă și cât de frumoasă sunt, după care o întreabă pe mama

de unde mi-a cumpărat rochia. Îmi mișc capul ca un hopa-mitică, în timp ce-mi frâng, la spate, degetele transpirate și reci.

— Mi-a plăcut la nebunie discursul pe care l-ai ținut acum câteva seri, zice o femeie mai în vârstă din dreapta mea.

Parfumul ei înțepător mă izbește într-un mod neplăcut și mă concentrez ca nu cumva să vărs. Fac un semn de încuviințare cu capul, dar prin asta doar o încurajez să vorbească în continuare.

Spre stânga și un pic pe diagonală față de mine, o zăresc pe o doamnă de vârsta mamei, care o ține pe mama de braț. Mama ne-a făcut prezentările mai devreme: Meg e numele ei, cred. A fost infirmiera particulară a lui Colleen. Amândouă mă fixează cu privirile și îmi piere tot curajul la gândul că sigur sunt subiectul conversației dintre ele.

— Ai dreptate, o aud pe Meg zicându-i mamei. Ea chiar seamănă cu Colleen.

Femeia din dreapta mea continuă să vorbească despre discursul pe care l-am ținut la evenimentul organizat în memoria lui Colleen. O privesc fugitiv în ochi, deoarece mă interesează mai mult să trag cu urechea la ce spune mama.

— Dar nu e la fel de sociabilă pe cât era Colleen, adaugă Meg.

— Nu, îi răspunde mama, cu o undă de tristețe. Rachel e un pic mai tăcută.

Urmează o pauză extrem de teatrală.

— Însă tatăl ei și cu mine o ajutăm în privința aceasta. A făcut progrese enorme în ultimii doi ani. Numai prin forțele proprii, adaugă mama și-i simt mândria în voce. Totul, fără terapie.

Mi-e dor de terapie. Mi-e dor să am pe cineva cu care să vorbesc, cineva care poate empatiza cu sentimentele trăite atunci când intru într-o încăpere, iar frica și neliniștea mă mistuie într-atât, încât nu mai pot să respir. Dar, apropo de terapie, nu mi-e dor deloc de felul în care mă privea familia mea, de parcă aș fi fost ființă slabă.

— Cu fiecare zi, îmi amintește tot mai mult de sora ei, zice mama.

Îi amintesc de Colleen. Ar trebui să fiu fericită. Încep să devin ceea ce-și dorește mama. Numai că, în clipa de față, eu îmi doresc să plâng.

— Mă scuzați, o întrerup pe femeia mai în vârstă, care zumzăie în continuare. Trebuie să mă duc până undeva.

Isaiah

Stau în picioare pe coama zidului năruit din cărămidă, construit ca să-i păzească pe oameni de căderea în râpa adâncă de nouă metri. În depărtare, strălucesc clădirile înalte și mii de luminițe albe clipesc, înconjurând orașul. Fiecare dintre aceste lumini reprezintă câte un cartier, o casă, un cămin, o familie, o persoană... oameni care sunt doriți. E ultima noapte a lui decembrie și sunt zece grade cu plus. Grozavă temperatură pentru unul care nu are geacă de iarnă.

Au trecut patruzeci și opt de ore în cap de când am cunoscut-o pe Rachel. M-am tot gândit la ea: la frumusețea ei, la râsul ei, la zâmbetul acela sfios, la sărutul nostru. Ea mi-a descoperit golul adânc din piept și, cumva, mi l-a umplut cu existența ei. Acum, însă, ea nu mai e, iar eu am rămas singur, am rămas gol pe dinăuntru.

Privind peisajul panoramic, îmi dau seama că aș fi vrut s-o aduc aici. Locul acesta e părăsit de decenii și pe puțini îi interesează că poți încă să urci cu mașina pe dealul abrupt, atât timp cât dai deoparte șubredele bariere din lemn.

Acum șaizeci de ani, adolescenții veneau aici ca să se giugiulească. Iar cei mai curajoși dintre ei, susține legenda, se întreceau cu mașinile pe șerpuitul drum lung de o milă și jucau jocul lașului[9] pe culme, unde pe atunci nu exista zidul. Mă întreb dacă piloții care au zburat în râpă încercaseră să se

[9] Joc care, la origine, opunea doi antagoniști, fiecare pornind de la câte un capăt al unui pod cu o singură bandă de circulație. Cel dintâi care virează ca să evite coliziunea pierde partida, fiind declarat "laș". Ulterior, jocul a ajuns să fie practicat și pe alte tipuri de teren, în cazul de față fiind vorba de cine frânează primul în cursa spre marginea râpei.

oprească sau doar căutaseră cu lumânarea un pretext ca să-și pună capăt vieților.

Mi-ar fi plăcut la nebunie să-i văd fața lui Rachel când ar fi dat cu ochii de o asemenea imagine a orașului. Însă Eric și echipa lui urmăresc îndeaproape orice mișcare a tuturor, în căutarea ei și a celor doi studenți. Iar eu refuz să fiu veriga de legătură între Eric și Rachel. Ea e mai în siguranță fără mine. Îi e mai bine fără mine. Plus că... doar nu m-aș putea aștepta să se întâmple ceva între noi.

O mișcare printre tufișuri îmi captează atenția și mă întorc la timp ca să văd o umbră ieșind de acolo.

— Ești al naibii de previzibil, îmi zice Abby.

În sfârșit, încep să-i disting trăsăturile, pe măsură ce se apropie de locul în care stau, pe zid. Ca de fiecare dată, poartă un hanorac strâmt, albastru, cu glugă, și o pereche de blugi chiar și mai strâmți.

Aș avea să-i adresez un milion de întrebări, dar mă opresc la cea mai importantă.

— Ce cauți aici?

— Tradiția, tolomacule!

Fără să-i pese de faptul că la nouă metri sub noi nu e nimic altceva decât stânci ascuțite, se așază pe zid, lăsându-și picioarele să-i atârne dincolo.

— Am un cadou pentru tine, mă anunță.

Încă supărat din cauză că mi-am pierdut banii pentru chirie, îi întorc, parțial, spatele.

— Pleacă de-aici, Abby.

— Termină cu țâfna. Atunci a fost vorba despre afaceri. Acum e despre prietenie. Îți vrei cadoul, sau nu?

Între noi doi există o relație neobișnuită. Ne-am cunoscut pe când aveam zece ani. Tutorele meu din vremea aia obișnuia să mă ducă la atelierul auto în care lucrez acum, iar ea se juca pe aleea din spatele garajului. Atunci, am legat o prietenie care n-a pierit niciodată și niciodată n-a încetat să fie neobișnuită. Abby e persoana cu care am cea mai îndelungată relație de pe lumea asta, ceea ce o face să fie o persoană specială.

Specială înseamnă că sunt dispus să-i trec cu vederea rahaturile. Oftând, mă așez, lăsând câțiva metri între noi.

Abby își vâră mâna în buzunarul hanoracului.

— L-am rugat pe un client să mă aducă până mai aproape, după care am mers pe jos.

Un client, însemnând un cumpărător, fiindcă ea e vânzătoare.

— N-ar trebui să te urci în mașină cu ei.

— Nu-ți face griji, tati. De regulă, nu mă urc. Numai că ăsta era sigur.

— Ceea ce înseamnă că, fără discuție, ar fi cazul să înveți cum să-ți păzești spatele. Aparențele înșală.

Ceea ce proiectează oamenii pentru ochii lumii nu înfățișează niciodată ceea ce pândește din interior.

— Ți-a plăcut, nu-i așa? mă întreabă, neluându-mi în seamă spusele. Iepurașul drăguț și pufos?

Nu-i răspund, preferând să privesc partea dinspre nord-est a orașului. Ea e pe undeva pe-acolo. Oare s-o bucura că n-am sunat-o sau, dimpotrivă, i-am frânt inima? Oricât de mult aș detesta ideea asta, sper să se simtă ușurată. Merită ceva mai bun decât pe mine.

— Știi ce mi se pare interesant? mă întreabă Abby.

— Ce?

— Că încă îl minți pe Noah cu privire la locul în care-ți petreci revelionul.

— Asta mă privește pe mine. Nu pe el.

— De asemenea, mi se pare curios că Iepurașul Pufos nu e aici, cu tine, din moment ce ți-a plăcut atât de mult.

— Pe Beth n-am adus-o aici niciodată, argumentez, în apărarea mea.

— Dar nici nu i-ai zâmbit vreodată lui Beth așa cum te-am văzut zâmbindu-i ei.

Mă foiesc, stingherit de faptul că Abby a observat un amănunt atât de intim între mine și Rachel.

— Ziceai că ai un cadou.

Aud plasticul foșnindu-i în mână și, fiindcă Abby nu obișnuiește să ducă prea multe cu ea, trag concluzia că trebuie să fie o punguță cu ceva.

— Răbdare, Lăcustă. Dacă e să fac astfel de cadouri, atunci vreau să fiu convinsă că e pentru o cauză potrivită. Răspunde-mi la ce te-am întrebat despre fată.

Invadat de nevoia presantă de a-i destăinui cuiva, mă ciupesc de cercelul de jos.

— Mda. Mi-a plăcut, îi spun.

Pentru că, spunând asta, o fac să sune adevărată și chiar a fost adevărată.

— Dar n-am fi putut să fim decât prieteni, adaug.

Abby nu spune nimic, doar izbește din când în când cu călcâiele în zidul din cărămidă.

— Mie mi-a plăcut un tip, anul trecut, dar i-am făcut vânt după vreo două zile. Provenea dintr-o familie bună și era băiat de treabă. Uneori, e mai bine să ne lăsăm prinși de ceea ce e bun, știi?

Picioarele ei continuă să lovească zidul. Abby nu e genul care să facă mărturisiri personale, așa că, pentru destăinuirea asta, sigur a avut nevoie de un efort considerabil.

— Mda. Chiar știu, îi răspund.

— Am auzit că ai nevoie de bani, zice ea.

Cu asta, îmi captează atenția.

— Cine ți-a spus?

— Nimeni, răspunde Abby, zâmbind cu superioritate. Tu nu te implici în cursele ilegale, dar acum te-ai implicat. Singurul motiv care-mi poate veni în minte pentru asta e că stai prost cu fondurile.

— Și vrei să-mi dai banii înapoi?

— Pe naiba!

Pentru asta, sunt nevoit s-o privesc cu respect.

— Cunosc pe cineva interesat de cunoștințele tale despre mașini, Isaiah. Te urmărește de ceva vreme și-o să te plătească bine.

— Și prietenul tău dăruiește fișe fiscale?

Abby chicotește.

— O mie, bani în mână, pentru fiecare mașină șterpelită. N-ai nevoie decât de o parcare plină cu mașini goale și de talentele tale la șuntat motoare.

— Nu mă interesează.

— Dacă te răzgândești...

— N-o să fie cazul.

Nu mă interesează să devin infractor. Din momentul în care pătrunzi pe teritoriul ilegalităților, cineva, undeva, îți devine stăpân.

Abby scoate un joint din punguță.

— Asta e ultima mea rezervă. Imediat cum se termină, jur să nu mai vând nimic în tot restul anului.

Uşor de promis, fiindcă mai sunt doar câteva minute până când va începe noul an. Abby nu se dă în vânt după ceea ce face, dar are talent la afaceri şi la vânzări. Dac-ar putea vreodată să scape naibii de lumea străzii, probabil c-ar ajunge cineva.

— Nu eşti obligată să vinzi, îi zic.

— Nici tu nu eşti obligat să alergi în curse ilegale.

Are dreptate.

Abby îşi îndreaptă privirea spre luminile pâlpâitoare ale oraşului.

— M-am întâlnit azi cu tata, îmi zice şi-i remarc durerea din voce.

Mă doare sufletul pentru ea. Dar, până să-mi vină în minte ceva de spus, ca s-o ajut să se simtă mai bine, ea continuă.

— Voiam să împart asta cu tine, dar acum nu cred c-aş mai vrea, îmi spune, întinzându-mi ţigara. Poţi s-o fumezi tu.

Îmi rulez joint-ul în palmă: lung de cinci centimetri şi subţire. Prima dată am fumat când eram într-a opta. Ţin minte că mi-a displăcut senzaţia de pierdere a controlului. Ulterior, umblând cu oamenii pe care-i cunoşteam, supravieţuind în casele în care-mi duceam traiul, am învăţat repede să mă adaptez şi să mă conformez. E uimitor de câte-i poţi convinge pe oameni doar ducându-ţi un joint la buze.

— Eşti sigură că nu vrei?

Ea scutură din cap. Prind joint-ul între degetul mare şi cel arătător şi, cu un bobârnac, îl azvârl în râpa adâncă de nouă metri. Abby aplaudă.

— Bine jucat!

Chiuie, apoi urlă:

— La mulți ani, nenorocită de natură! Poți să-ți primești porcăriile înapoi!

După care se cufundă în tăcere. Undeva, dedesubt, în depărtare, se aude un zgomot de cioburi. Cel mai probabil, o spargere. Trist e faptul că niciunul dintre noi nu tresare măcar.

— Știam eu că te-ai dat pe brazdă, îmi spune Abby. Sau, retractez, nu că te-ai fi dat pe brazdă, dar că nu erai chiar atât de împătimit pe cât credea toată lumea.

— Știu, îi răspund.

Abby e singura persoană care a știut totdeauna. Când toți ceilalți pluteau mai sus decât zmeiele, ea mă privea și-și dădea seama că sunt treaz... pentru că și ea era, la rândul ei.

— Dacă te-aș fi rugat, ai fi fumat-o cu mine, zice ea.

Încuviințez fără cuvinte. Pentru că ea n-ar fi vrut să fumeze singură, iar singurul motiv pentru care ar fi făcut-o ar fi fost suferința atât de mare de a-și fi întâlnit tatăl.

— Aș fi tras un fum.

Unul singur. Pentru că numai atât am tras vreodată, cu oricine.

Telefonul ei piuie. "Un minut până la Anul Nou."

O privesc, șocat.

— Ți-ai programat alarma?

— Poate că anul viitor o să fie mai bun, îmi răspunde Abby, ridicându-și privirea spre cer.

Asta tot spune ea de când o știu.

Îmi vâr mâna în buzunar și scot o brichetă. Abby zâmbește, fiindcă știe ce vreau să fac.

— Vrei să țin eu numărătoarea inversă? mă întreabă.

— Cum vrei tu.

Abby își privește ecranul telefonului și numără de la zece la doi. În momentul în care ajunge la unu, îmi aprind bricheta și ridic flacăra solitară spre cerul nopții.

Așa e, lume: a mai trecut un an, iar eu tot aici sunt, naibii.

Rachel

Am dormit până foarte târziu. Aseară, mi-a venit foarte greu să adorm, fiindcă am tot derulat în minte evenimentele din vacanța de iarnă. Mi-am tot făcut griji legate de Isaiah, de Ethan, de școală, de mama, de minciuni și... de Isaiah. Ca de fiecare dată, până la urmă, somnul a venit, dar nu fără consecințe.

Sunt în întârziere. Nu la modul că imediat trebuie să înceapă orele, ci că am tabieturile mele de zi cu zi și nu pot să mi le respect. West spune că sunt superstiții. Eu spun că e un idiot. Zilele decurg mai bine pentru mine dacă-mi urmez ritualul: mănânc un măr și o felie de pâine prăjită la micul dejun, urmăresc primele minute ale știrilor dimineții, îmi verific încă o dată ghiozdanul, conduc pe drumul cel mai lung spre școală, apoi mai zăbovesc timp de cinci minute în mașină, înainte de a intra în clădirea școlii.

Mama m-a oprit ieri, așa că am ratat micul dejun. Această unică abatere de la program a generat un efect de avalanșă, având ca finalitate obligația mea de a citi cu voce tare un poem în clasă. Cu greu mi-am ascuns panica de care am fost stăpânită și mi-a displăcut profund felul în care privirea, acum foarte perspicace, a lui Ethan, a remarcat cum mi se înroșise pielea din jurul gâtului.

Trăgându-mi un pulover peste uniforma de școală, țâșnesc afară din baie, îmi strâng cărțile împrăștiate pe pat și încerc să le îndes în ghiozdan în timp ce cobor în goană scara în spirală.

Zgomotul unor voci ridicate se aude din biroul tatii, obligându-mă să frânez pe la mijlocul scării.

— Iar? urlă tata și simt o greutate în stomac.

E cu West. Tata strigă așa numai la West.

— Patru bătăi, numai de la începutul anului școlar! Când o să înceteze toate astea?

Bătăile. Punctul nevralgic al fratelui meu. Sinceră să fiu, West a fost implicat în mai mult de patru încăierări la școală, anul acesta, dar numai patru au fost cele oprite de câte o persoană oficială. Numai Dumnezeu știe în câte o mai fi fost implicat în afara teritoriului școlii. West e un tip destul de cumsecade, dar când cineva îl calcă prea tare pe bătături, totdeauna răspunde cu aceeași monedă. O parte din mine îl invidiază pentru neînfricarea asta.

— Bătaia a fost săptămâna trecută, răspunde West, pe un ton scăzut. Abia acum a ajuns secretara ta să te informeze despre asta sau e prima dată când reușești să-ți găsești o fereastră în program pentru mine?

Mama probabil că e plecată, dacă-și permit să se certe atât de fățiș.

Una dintre cărțile pe care încercam să le îndes în ghiozdan îmi scapă din mână și, mișcându-se cu încetinitorul, mă lovește peste degetele. Apoi, în loc să cadă spre ghiozdan, ricoșează în direcția cealaltă, cade și pornește într-o coborâre rapidă a treptelor, bubuind pe fiecare în parte, până când își anunță măreața intrare în antreu cu un BUM! răsunător.

Îmi îndrept spinarea, uluită de tăcerea absolută care s-a lăsat, și-mi dau seama că, fără îndoială, le-am atras atenția tatii și lui West.

— Rach? mă strigă tata, din biroul lui de la picioarele scării. Ai pățit ceva?

Trag repede aer în piept ca să-mi revin. El nici măcar n-are nevoie să scoată capul pe ușă ca să-și dea seama că eu sunt.

Nimeni altcineva din familia noastră n-ar fi capabil să comită vreodată un gest atât de neîndemânatic. Mă reped în jos pe trepte și mă opresc în dreptul largii intrări a biroului lui.

— Doar o mică boacănă, îi răspund.

Buzele tatii tremură, ca și cum i-ar veni să râdă de un clovn de la circ. Cum e posibil să-și schimbe starea de spirit atât de repede, n-o să știu niciodată, dar îl invidiez pentru asta și-mi doresc să-mi împărtășească secretul. Probabil asta e cauza pentru care n-a înțeles niciodată de ce nu-mi pot stăpâni atacurile de panică.

Când vede că mă foiesc, tremurul buzelor încetează. Își amintește că detest să se râdă de mine... iar eu detest faptul că-și amintește.

Arunc pe furiș o privire spre West, care-și înfundă mâinile în buzunare și-și pironește privirea în podea. Mama habar n-are de câte ori s-a lăsat West biruit de temperamentul lui. West e capabil să simuleze perfecțiunea, în timp ce eu totdeauna mă înec ca țiganul la mal.

— Poate c-ar trebui să dau o probă la circ, zic, ca să înseninez atmosfera. Aș fi maestră la jongleriile cu farfurii.

Și-mi iese. Tata râde... de poanta mea.

— Mare noroc că nu ți-am pus și prenumele Grace[10]!

După un schimb de priviri fioroase între el și tata, West iese din birou, iar eu îl urmăresc cu privirea.

Tata se desprinde de biroul lui din lemn masiv de stejar, se îndreaptă în toată înălțimea lui de un metru optzeci și ceva, apoi îmi face semn să mă apropii de el. Cam așa va arăta Ethan într-o zi: înalt, cu părul șaten închis, ochi căprui într-o nuanță chiar și mai închisă și plin de încredere în sine. Mama

[10] Grație, în limba engleză.

povestește că s-a îndrăgostit de tata în clipa în care l-a văzut în biroul îndrumătorului pentru alegerea facultății.

Se instalează pe unul dintre cele două fotolii din fața biroului și-mi indică să-l ocup pe celălalt. Îmi răsucesc brățara din aur de la încheietură. Eu am un program al meu, iar el mi-l dă peste cap.

— West a fost provocat de ăla, îi zic, considerând că e de datoria mea. Am auzit vorbindu-se despre asta la școală și...

— Nu vreau să vorbesc despre West.

Îmi mai răsucesc o dată brățara. West și iminenta mea întârziere se luptă pentru obținerea primordialității în gândurile mele.

— Mama nu e acasă?

— A plecat mai devreme, să ajungă la un mic dejun.

Și eu ar trebui să-mi iau micul dejun. De ce nu m-o lăsa el să-mi continui ritualul?

— Am vrut să-ți spun că sunt mândru de tine, îmi zice.

Cu toată atmosfera tensionată a dimineții, totul din interiorul meu explodează de bucurie.

— Ceea ce ai făcut tu săptămâna trecută, la evenimentul caritabil, a fost uluitor. Dacă mi-ai fi spus acum doi ani că vei ajunge să ții un discurs în public, nu te-aș fi crezut. M-ai surprins, Rachel, și m-ai făcut să mă simt mândru de tine.

Zâmbetul ăsta cred c-o să-mi rămână pe chip toată săptămâna.

— Mulțumesc.

Tata se apleacă în față, își sprijină coatele pe genunchi și-și împreunează palmele.

— Știi cât de greu ne-a fost, mamei tale și mie, să suportăm pierderea lui Colleen.

Toată bucuria mi se risipește, lăsând în loc o senzație de frig. Cum de-am putut să mă aștept la altceva? Prezența mea aici e doar motivul pentru ca el să-și recite obișnuitul discurs din ianuarie. Arunc o privire spre fotografiile înrămate de pe biroul lui. Sunt mai multe cu Colleen decât cu toți ceilalți la un loc. Știu asta foarte bine. Le-am numărat încă de când aveam șase ani.

— Da.

— Și știi cât de grea e perioada asta a anului pentru mama ta.

Încuviințez. Colleen se născuse pe douăzeci și opt decembrie. Balul caritabil și toată varietatea petrecerilor de Sărbători o mențin pe mama pe linia de plutire, însă după ce ornamentele de Crăciun sunt strânse și depozitate în cutiile lor, după ce toate donațiile sunt contabilizate, ea se prăbușește într-o depresie care durează o lună întreagă.

— După ce-a răposat Colleen, habar n-am avut cum o să reușească mama ta să meargă mai departe, însă deodată a aflat c-o să te aibă pe tine: o fată. Ziua în care ecografia te-a dezvăluit pe tine a însemnat și prima dată când am văzut-o pe mama ta zâmbind, după multe luni. Tu mereu i-ai dat mamei tale un imbold.

Clipesc de două ori, ca să nu-mi observe tata lacrimile. O avea habar cât de mult urăsc predica asta, ca și rolul pe care-l dețin în cadrul familiei? Sunt sătulă peste cap să fiu văzută ca înlocuitoarea lui Colleen.

Tata mă surprinde cu un zâmbet.

— Îmi amintești mult de mama ta.

Îmi ridic privirea, șocată de această nouă întorsătură a vechiului său discurs.

— Serios? îl întreb, fiindcă aș da orice să fiu ca ea.

E frumoasă, echilibrată și vitează. Deodată, inima mi se oprește din bătaie, străpunsă de un junghi de durere. Isaiah mi-a spus că sunt vitează.

— Da, îmi răspunde el, și zâmbetul i se întinde și mai mult. Și de Colleen.

Îmi frec fruntea cu palma, ca să nu vadă suferința care-mi schimonosește chipul. Ce s-ar întâmpla dacă vreodată ei ar descoperi că nu semăn absolut deloc cu Colleen?

— Feminină, din cap până-n picioare. N-o puteam dezlipi pe Colleen de trusa ei de machiaj, iar mamei tale îi place să fie femeie mai mult decât oricui.

Și tatii îi place s-o trateze pe mama ca pe o prințesă. Privirea mi se oprește pe o fotografie care o înfățișează pe Colleen la vârsta de opt ani, îmbrăcată precum Cenușăreasa și pozând lângă castelul din Disney World. Eu, la opt ani, am făcut-o să plângă pe mama, când am cerut stăruitor să merg împreună cu frații mei la Space Mountain[11], în loc să mă dau drept o prințesă ridicolă. Chiar și în ziua de azi, urăsc locul cel mai fericit din lume.

— În ciuda faptului că era ziua de naștere a surorii tale, continuă tata, mama ta s-a simțit minunat săptămâna trecută. S-a bucurat că și-a putut petrece timpul cu tine.

Se referă la orele petrecute la spa, când ne pregăteam pentru balul caritabil. Până la urmă, nu e o întorsătură nouă a poveștii, ci doar o nouă manieră de a spune aceleași vechituri. Ca s-o ajute pe mama să evite prăbușirea iminentă, tata mă va scuti de

[11] Una dintre cele mai vechi atracții ale parcului din Disneyland din Anaheim, California, un montagne-russe cu tematică spațială inaugurat în 1977.

școală, așa cum a procedat în fiecare ianuarie de când am împlinit zece ani, și mă va trimite împreună cu mama într-o vacanță de o săptămână, cu toate cheltuielile plătite în avans, pentru cumpărături și răsfăț la spa, în New York City.

Eu nu sunt mare amatoare de cumpărături. Și-aș prefera să mi se înfigă cuie în cap, decât să stea cineva să-mi pilească unghiile de la picioare. Nu mă interesează câtuși de puțin care creator de modă a conceput nu știu ce toaletă. Să mă prefac că mă distrez de minune într-un mediu care mi-e tot atât de străin ca și planeta Marte e o misiune istovitoare, însă perioada petrecută împreună cu mama are mereu darul de a o înveseli. Numai asta, și tot merită efortul expediției, iar uneori e câte ceva care prezintă interes și pentru mine. Anul trecut, am reușit să pun mâna pe un Ferrari.

— Bun, îi zic, preferând să preîntâmpin lovitura. Când plecăm?

Tata îmi face cu ochiul.

— Îmi pare rău, anul ăsta nu mai avem excursii la Marele Măr[12].

Ura!

— Și mama?

— Cred că am abordat o strategie greșită cu mama ta. Balul caritabil o menține ocupată în decembrie, însă ea are nevoie de așa ceva tot anul. La petrecerea de Anul Nou, am vorbit cu conducerea Fundației pentru lupta împotriva leucemiei. Au fost de acord să-i ofere mamei tale un post cu rolul de a strânge fonduri.

Parcă mi-ar fi luat cineva o greutate de cincizeci de kilograme de pe piept.

[12] Supranumele metropolei New York.

— Dar e grozav!

— Este, încuviințează tata, apoi își îndreaptă arătătorul spre mine. Numai că mama ta va primi postul doar dacă va lucra împreună cu tine. Tu ai făcut să se deschidă multe carnete de cecuri cu discursul ținut săptămâna trecută. Ea vrea să strângă mai mulți bani ca să finanțeze cercetările pentru combaterea bolii care ți-a răpit sora, așa că vrea să ții tu discursurile.

Greutatea se întoarce, lovindu-mă cu putere în moalele capului. Iată un exemplu excelent despre motivele pentru care n-ar trebui să mă abat niciodată de la ritualul meu.

Isaiah

În timp ce aștept în parcarea școlii, îmi las degetele să alunece peste căluțul stanțat pe volan și gândurile îmi zboară din nou spre Rachel. Trei ore: atât timp am petrecut cu ea. N-a fost mult, dar a existat ceva la ea, o scânteie care a făcut-o să fie... de neuitat.

Nu pot să înțeleg de ce mă mai gândesc la ea. Trei ore petrecute împreună cu o persoană nu sunt suficiente ca s-o cunoști, numai că ea nu se încadrează într-un șablon sau într-un tipar. E ca un mister pe care eram aproape să-l dezleg, dar deodată am fost îndepărtat cu brutalitate.

Soarele ăsta blestemat nici măcar n-a răsărit, iar școala va începe curând. Șapte ore de tortură se așternîn fața mea. Aș prefera să fiu în garaj și să lucrez la un Chevelle[13] adus de un tip aseară. Ce naiba, aș prefera să lucrez chiar și la un Ford Focus. Aș prefera să fiu cu Rachel.

Privirea îmi zboară spre biletul cu numărul ei de telefon, care se odihnește în suportul pentru pahare. Are exact acel scris la care m-aș fi așteptat din partea unei fete ca ea: feminin, cu bucle și cerneală roz. Clatin din cap. Cine naiba mai ține la îndemână un stilou cu cerneală roz? Rachel. Ea ține. Era de așteptat și mi-a plăcut asta la ea.

Îmi zvâcnește un mușchi al maxilarului și strâng mai tare volanul cu mâna stângă. Toți cei care-și duc veacul pe străzi știu că Eric o caută, ca și pe ratații ăia doi, studenții. Nimeni, cu excepția lui Abby, nu știe că eu am plecat după cursă împreună cu Rachel, iar banii lăsați de mine lui Abby i-au cumpărat

[13] Chevrolet Chevelle, model de automobile sport de talie medie produs de General Motors între anii 1963 – 1977.

tăcerea. Atât timp cât stau la distanță de Rachel, ea n-o să fie găsită niciodată.

Portiera scoate un geamăt când o deschid și-mi însemnez în minte să ung cu ulei nemernicia asta mai târziu, când o să ajung la atelier.

— Isaiah!

Un flux precipitat de adrenalină îmi inundă venele la auzul vocii lui Echo. Strecurându-se afară pe portiera din dreapta a mașinii lui Noah, Echo mă strigă încă o dată. Pornesc imediat spre ei. Dă-o în mă-sa de școală. Echo și Noah: ei sunt familia mea.

Cu brațele înfășurate în jurul corpului și cu cârlionții roșcați spulberați de vânt peste față, Echo se apropie cu pași șovăitori de mine. Noah rămâne lângă mașină. Îi arunc o privire, sperând să-mi ofere vreun indiciu despre ce naiba o fi vorba, însă el nu-mi divulgă nimic, doar se reazemă de bara de protecție. Privirea i se abate spre Echo și, pentru o clipă, îngrijorarea îi umbrește fața.

— Echo, zic, de îndată ce ea ajunge suficient de aproape. Care-i problema?

Între timp, prin minte îmi gonesc tot felul de ipoteze. Echo a pomenit despre fratele ei mai mic, care ar fi avut unele simptome de alergie. O fi bolnav? Sau o fi vorba despre țicnită ei de mamă? O fi încercat iar să-i facă vreun rău?

Echo își înlătură părul căzut peste față, dezvăluindu-și ochii înroșiți de atâta plâns.

— Am tot încercat să dau de tine de aseară. De ce nu te-ai dus acasă?

Privesc din nou spre Noah. Nopțile pe care nu le-am dormit acasă n-au fost niciodată o problemă. Noah e prietenul meu cel mai bun, nu o dădacă.

— Am lucrat până târziu și am rămas să dorm la garaj, îi răspund, fără să mai menționez și că a fost vorba despre un efort zadarnic de a mi-o șterge din minte pe Rachel.

Echo bate cu piciorul în asfalt și-și freacă brațele cu palmele.

— Am încercat să te sun pe mobil.

— Era închis.

Asta pentru că voiam să-mi alung ispita de a o suna pe Rachel.

Echo își lasă capul să-i cadă pe spate și trage adânc aer în piept.

— Am dat-o în bară și-mi pare rău. Îmi pare foarte rău. Dar ea nu poate să spună nimănui. Am avut grijă de asta. Scăparea mea a fost în timpul ședinței de ieri, iar tot ceea ce se spune în timpul unei ședințe e confidențial. Am amenințat-o: dacă-i spune cuiva, o denunț.

Stomacul începe să mi se zvârcolească. Știu unde se va ajunge și detest să aud continuarea.

— Cui i-ai spus și ce?

— I-am spus accidental doamnei Collins că tu locuiești cu Noah. Îmi pare foarte rău, Isaiah...

Cuvintele mă lovesc ca o palmă, determinându-mă să fac un pas înapoi. Fir-ar a naibii de treabă! Echo i-a spus terapeutei ei, care e și îndrumător la școala mea, că eu nu locuiesc în casa familiei care mi-a fost desemnată ca tutelă. Toți mușchii din corp mi se crispează de furie.

— Îmi pare nespus de rău, continuă ea, cu o voce întretăiată, ștergându-și ochii. Jur pe Dumnezeu c-o denunț dacă spune o vorbă. Jur.

Încă o lacrimă i se rostogolește pe obraz. Echo vorbește cât se poate de serios, chiar dacă doamna Collins e singura persoană care o poate ajuta să-și înfrunte problemele. Sunt nervos. Fără discuție. Însă membrii unei familii trebuie să se apere între ei.

— O să se rezolve, îi spun, deși habar n-am dacă afirmația mea o fi adevărată.

Iertarea pe care i-o acord nu anulează faptul că e posibil ca ea să-mi fi distrus viața.

— Și, dacă nu s-o rezolva, o dreg eu, adaug apoi, ca s-o liniștesc.

Fiindcă e o fată foarte sensibilă, Echo mă îmbrățișează. Îi răspund la îmbrățișare, căutându-i privirea lui Noah. El înțelege că între iubita lui și mine există o dragoste ca între soră și frate. Înclină aprobator din cap, iar eu îi răspund cu un gest identic. Și totuși, cum naiba o să ies eu din asta?

Rachel

— Știi ce mi-ar trebui mie?

Mă îndepărtez de capota ridicată a SUV-ului lui West și-mi șterg degetele unsuroase pe o cârpă, având grijă să nu-mi ating hainele. West m-a strecurat pe furiș aici, în garajul "copiilor mari", după cină, pretinzând că e o problemă urgentă, aproape pe viață și pe moarte.

— O viață?

West, fratele mai mare ca mine cu mai puțin de un an, se lasă pe Mustangul meu. Cu blugii lui largi și tricoul negru de firmă, aduce perfect cu cei din ghetouri.

— Să-ți miști fundul de pe copilașul meu.

— E doar o mașină, speriato de bombe! Nu știu dacă-ți dai seama, dar nu sunt mulți băieți în halul ăsta de obsedați ca tine!

Totuși, fiindcă știe că vorbesc serios, West se îndepărtează de Mustang.

Las cârpa să cadă și-i trântesc capota.

— N-am venit aici ca să fiu insultată. Du-te înăuntru, târăște-te în patru labe până la tata și spune-i că iar ai uitat să-ți schimbi uleiul, după care o să vedem cum o să se deruleze scena.

West își smulge șapca de baseball de pe cap și-și plesnește piciorul cu ea.

— Mama mă-sii! Uleiul... Am uitat să schimb uleiul. De-asta s-a aprins becul!

Îmi înhață geaca și întind mâna ca să deschid ușa, dar West mi se pune în cale.

— Am glumit. Știi doar. Eu te tachinez, tu accepți. E jocul nostru.

— Eu nu mă mai joc, îi răspund, încercând să mă strecor prin dreapta, însă el îmi imită mișcările.

— Nu, nu se poate să mă lași. Tata o să se facă foc dac-o să afle că am uitat iar să schimb uleiul. L-ai văzut cum face cu mine. Haide, Rach! Ai și tu un suflet. Doar știi că ești sora mea preferată.

— Sunt singura ta soră, i-o întorc eu. În fine, adică singura în viață.

— Gavin e un pic cam fetiță, argumentează el și izbucnesc în râs.

— Ba nu, nu e.

West schițează un zâmbet șiret. Râd, motiv pentru care el știe că a câștigat partida.

— Pe bune, ai văzut ce sprâncene are? Nefirești pentru un băiat. Pariez pe zece dolari că și le pensează.

Nefiind încă total dispusă să cedez, oftez și-mi încrucișez brațele pe piept. West se lasă într-un genunchi.

— Te rog, Rach. Te rog. Uite, chiar te implor.

— Bine.

— Grozav, exclamă el, sărind în picioare, șterpelindu-mi geaca din mână și întorcându-și șapca cu cozorocul la spate.

— Cu o condiție, adaug.

— Spune.

— Să schimbi uleiul. Regulat. Nu mai aștepta până-ți clipește becul de la bord și nu mai aștepta până când ajungi aproape pe sec. Nu e chiar atât de complicat. La fiecare cinci mii de kilometri sau la fiecare trei luni. Ți s-a pus și un autocolant, ca să-ți amintească, în partea de sus a parbrizului.

— Mda, sigur. Mă rog.

Și știm amândoi la fel de bine c-o să reluăm conversația asta peste vreo două luni.

Deschid dulapul și scotocesc prin câteva cutii, ca să găsesc filtrele de ulei pe care le-am cumpărat ca rezervă pentru SUV-ul lui West.

— Dac-aș fi avut un scanner pentru codurile de diagnosticare, ți-aș fi putut spune dacă există și alt motiv pentru care ți s-a aprins indicatorul de avarie.

West se așază pe capota mașinii mele, așa că azvârl cu cârpa în el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ridică-te de pe mașina mea! O dată dac-o mai atingi, îți sparg blocul motor!

— Scuze!

Spășit, West pornește spre cealaltă parte a garajului construit de mama și tata ca să găzduiască mașinile fraților mei și pe ale mele. Părinții noștri sunt singurii care au dreptul de a folosi garajul lipit de casă.

— Parcă zisesesi că-mi trebuie doar ulei.

— Da, ai nevoie de ulei, dar e posibil să fi afectat grav și alte componente, pentru că mașina avea nevoie de ulei de multă vreme.

West se lasă să cadă cu spatele de perete, dar îi arunc o încurajare.

— Nu te teme. O să fie bine.

Speranța îi luminează chipul.

— Poți s-o repari?

— Mda, pot s-o repar.

Cu noul filtru în mână, ridic din nou capota și-mi încep misiunea de salvare a SUV-ului lui West.

— Însă un scanner ar fi bun pentru situațiile în care am avea ceva mai grav decât un schimb de ulei omis.

Telefonul mobil începe să-i zbârnâie și West îl scoate ca să-și citească mesajul primit.

— Trebuia să-l fi cerut ca dar de ziua ta, sau de Crăciun.

— L-am cerut, bombănesc eu, însă West e prea prins de cine știe ce-o scrie, ca să mă mai audă.

Cerusem scannerul împreună cu alte lucruri "pentru fete", sperând că părinții mei n-or să-l observe și doar or să bifeze obiectul pe lista lor de cumpărături, însă n-a fost așa. Mi-au cumpărat un nou e-book reader și bijuterii. Nici vorbă de scanner.

Ciocăniturile lui West pe ecranul telefonului mobil continuă în dreapta mea.

— Am auzit că tata ți-a cerut să lucrezi cu mama la Fundația aia cu leucemia.

Oare o exista ceva din viața mea care să nu reprezinte un subiect de discuție pentru toată familia?

— Mhî.

— Știi că ea o să accepte postul numai dacă ești de acord să vorbești în public.

— Da, răspund, mai încet.

Detest sentimentul de vinovăție care-mi mocnește în măruntaie.

— Și mai știi, adaugă el, pe un ton mult prea bucuros, că dacă ea o să accepte postul, o să aibă în permanență euforia aia maniacală de genul "pun eu ceva la cale".

Iar eu o să fiu permanent în pragul unui atac de panică și-o să fiu permanent nevoită să-l ascund. Când apar atacurile astea,

vomit. Vomitatul a fost cel care m-a făcut o dată să ajung în spital.

Văzând că nu spun nimic, West continuă.

— Ea o să fie fericită. Vorba vine.

Inspir adânc. De ce depinde totdeauna de mine fericirea mamei?

— I-ai dat deja vreun răspuns tatii?

— Nu, nu i-am dat.

Am vrut să-i spun nu, dar nu mi-am găsit curajul necesar pentru asta. N-am putut nici să zic da. Ca o laşă, mi-am căutat scăparea atunci când telefonul tatii a început să sune pe neaşteptate. Mai târziu, tata a spus că e de acord să-mi lase răgaz pentru gândire până vineri. E miercuri seara, aşa că mai am o zi la dispoziţie până când va trebui să dau răspunsul. Atât Gavin, cât şi Jack, m-au hăituit ca să-mi spună părerea lor despre asta şi anume că ar trebui să trec peste frica mea de-a vorbi în public şi să lucrez împreună cu mama.

— Ar trebui să accepţi, Rach, zice West, cu degetele încă alergând pe ecranul telefonului.

Ridic capul şi-mi dau părul deoparte, ca să-mi eliberez urechea.

— Ce? Ce-a fost asta? Mi s-a părut sau l-am auzit pe tata strigându-te?

— Bine. Consideră-mă retras din discuţie, zice West, vârându-şi telefonul la loc în buzunarul blugilor. Maşina mea o să fie gata până sâmbătă? Am o întâlnire.

Dar când n-are West o întâlnire?

— Cu cine?

Fratele meu ia un clichet şi-l face să se învârtească până când scoate un sunet ciudat.

— Cu o fată pe care am cunoscut-o la orele de franceză.

Sunt sigură că-i știe numele. Cum să spun, a invitat-o să iasă împreună și presupun că ea a fost cea căreia îi scria el adineauri. Fixez cheia de tip bandă pe filtru, dar am o scurtă ezitare.

— Fetele cu care ieși au însemnat vreodată ceva pentru tine?

— Dac-au însemnat ceva? repetă el, rămânând pentru câteva clipe cu privirea în gol. Nu știu. Cred că da. Unele îmi plac mai mult decât altele.

Simt că-mi ard obrajii și nevoia de a-mi șterge ochii, dar, dacă aș face așa ceva, m-aș mânji de unsoare pe toată fața, iar mama și-ar da seama că m-am apucat iar să "cârpăcesc la mașinile alea". Ea încearcă să-mi înțeleagă fascinația pentru mașini, însă mereu îi citesc dezamăgirea în ochi. Așa că-mi ascund pasiunea de ea și discut despre cine știe ce mai citesc prin revistele ei de modă. Mama adoră moda.

Următoarea întrebare o rostesc atât de încet, încât, dacă West n-o s-o audă, înseamnă că nu trebuie să-mi dea el răspunsul.

— I-ai promis vreodată unei fete c-o s-o suni, fără s-o mai suni vreodată?

Zgomotul clichetului încetează și tăcerea apăsătoare mă determină să-mi ridic privirea. Cu o seriozitate atipică, West mă privește țintă.

— Ce înseamnă asta?

Îmi întorc iar atenția spre filtru.

— Nimic.

Tenișii lui West scârțâie pe beton, în timp ce el se apropie de mine.

— Aici e ceva. Îți cari telefonul după tine peste tot, ca o... ca oricare adolescentă normală, când tu obișnuiai să-l lași în

cameră. Şi te comporţi ciudat încă de după balul caritabil. Ai cunoscut vreun tip? Care nu te-a mai sunat?

Smucesc cheia cu putere, însă uleiul scurs pe filtru a făcut ca suprafaţa să devină alunecoasă.

— Fă-te şi tu util şi ţine tava pentru ulei. O să picure uleiul când o să-i desfac chestia asta.

Pufnind, West se conformează şi se apleacă deasupra motorului, lângă mine.

— Cine e, Rach? Cine e nemernicul care nu te-a sunat?

— Nimeni.

Nimeni altcineva decât un tip de-a dreptul sexy cu care am cunoscut primul meu sărut. Scrâşnesc din dinţi şi-mi concentrez toată puterea în cheie.

— Spune-mi cine e. Îi pun eu pielea pe băţ!

Răutatea absolută din tonul lui mă înfioară. West are un temperament incandescent când se ambalează prea tare şi se pricepe să cotonogească pe oricine sare calul. Dar n-am crezut niciodată c-o să ia la bătaie vreun băiat pentru onoarea mea... până acum.

— E cumva Brian? mă întreabă şi simt cum furia din el creşte ca un bulgăre de zăpadă rostogolit în pantă.

Tava pentru ulei îi tremură în mâini.

— L-am văzut vorbind cu tine la petrecere, continuă. Dacă despre el e vorba, stai la distanţă. E un nenorocit.

Deschid gura ca să-l felicit pentru ce fel de prieteni are, fiindcă tot prieteni de-ai lui au fost cei care m-au dus la cursa ilegală şi m-au lăsat de izbelişte ca să mă descurc singură. Dar imediat îmi dau seama că ar fi în stare să mă răstignească dac-ar afla că am stat de vorbă cu ei, că am participat la aşa ceva, că

am fugit de polițiști și că, pe urmă, m-am sărutat cu un tip, când am rămas singuri în apartamentul lui.

West mișcă tava ca să prindă picăturile, în timp ce eu scot filtrul vechi.

— Nu e nimeni, înțelegi? Eram curioasă. Tu ieși cu o mulțime de fete și mă întrebam dacă le suni chiar pe toate.

Șterg lagărul filtrului și abia apoi termin ce aveam de spus.

— Și ce anume înseamnă dacă nu mai suni.

Fratele meu rămâne neobișnuit de tăcut cât timp înlocuiesc filtrul vechi cu cel nou și torn uleiul proaspăt. Când îi fac semn cu capul că poate să ia tava, West îmi răspunde, în sfârșit.

— Pe cele care nu-mi plac, nu le mai sun.

Colțurile gurii îmi coboară și un junghi îmi străbate pieptul. Arunc la gunoi vechiul filtru, înșfac cheile lui West de pe masa cu unelte și deschid portiera din dreptul volanului, ca să pornesc motorul și să verific dacă sunt scăpări. Aș fi preferat să fiu singură.

— Asta-i tot ce-am vrut să știu, îi zic.

West începe să mai spună ceva, însă eu întorc cheia în contact și apăs pe accelerație, astfel încât zgomotul motorului turat să-l acopere. Cuvintele lui West mi-au confirmat ceea ce aflasem deja de la tăcere: că nu i-am plăcut niciodată lui Isaiah.

Îmi vâr mâna în buzunar și-mi închid telefonul. De ce să mai aștept un apel care n-o să vină niciodată?

Isaiah

Doamna Collins a aşteptat până joi ca să mă scoată de la ore. Cu toate că nu m-a surprins convocarea, întârzierea m-a prins, totuşi, pe picior greşit.

Mă duc în secretariat şi încremenesc când văd cine e persoana care aşteaptă în cabinetul doamnei Collins. Inima mi se poticneşte. *Căţeaua asta a chemat-o, naibii, pe asistenta mea socială.*

Courtney mă observă, se întrerupe în mijlocul frazei şi urlă imediat:

— Să nu îndrăzneşti s-o rupi la fugă, Isaiah!

Legănarea părului ei blond îi dă iarăşi acea înfăţişare de cal de curse înfuriat.

Trebuie să-i recunosc meritul: ştie să-mi ghicească gândurile, îmi arunc cărţile pe unul dintre scaunele înşirate de-a lungul peretelui şi pornesc spre cabinetul doamnei Collins. E posibil să nu mai am nevoie de porcăriile astea. Am dat-o în bară, iar asta înseamnă internatul. Nu că i-aş lăsa să ajungă atât de departe. Aş fugi înainte să mă poată sili cineva să pun piciorul în iadul ăla.

Când ajung înăuntru, mă sprijin de peretele de lângă uşă. Doamna Courtney, o ipostază de vârstă mijlocie a lui Courtney, se leagănă înainte şi-napoi în scaunul ei directorial supradimensionat. Biroul e înţesat de teancuri de hârtii parcă gata să se răstoarne. Doamna asta are tot atâtea deprinderi organizatorice câte are un cămătar.

— Nu vrei să stai jos? mă întreabă ea, cu un zâmbet plăcut.

— Nu.

Îmi încrucișez brațele pe piept. Singurul scaun disponibil e cel care m-ar face prizonier în camera asta. Or, pe mine mă interesează doar ieșirile de urgență.

— Isaiah, ar trebui să stai... începe Courtney, însă doctorița pentru cap a lui Echo o întrerupe.

— Nu-i nimic. Ești liber să stai în picioare.

Naiba să mă ia dacă nu sunt!

— Ce vreți de la mine?

Courtney se leagănă pe marginea scaunului, de parcă s-ar gândi să se lipească de perete lângă mine. Nu suportă ca eu să stau în picioare când ea stă jos.

— Nu mi-ai răspuns la niciunul dintre apelurile telefonice.

— Și?

— Și? Sarcina mea e să te țin sub observație. Vreau să mă asigur că ești bine.

— Acum m-ai găsit, îi răspund, bătând de două ori din palme, ca un *ta-da*. Sunt viu. Pot să plec?

Courtney e o fată mărunțică. Se mișcă pe scaun, astfel încât să ajungă cu genunchii îndreptați în direcția mea.

— Mama ta încă vrea să stați de vorbă.

Îmi las brațele să cadă pe lângă corp și mă desprind de perete.

— Mama mea poate să mă pupe undeva.

Rotilele scaunului scârțâie în timp ce doamna Collins îl apropie de birou.

— Isaiah, Courtney se află aici deoarece i-am solicitat prezența într-o problemă legată de școală. Dacă nu vrei să discuți despre mama ta, nu ești obligat.

— Dar... încearcă să protesteze Courtney, aruncând o privire dezorientată spre doamna Collins, a cărei discretă clătinare din cap o sesizez până și eu.

Apoi, doamna Collins își accentuează următoarele cuvinte, pronunțate pe un ton dulceag.

— Nu este obligat.

Și n-o să vorbesc.

— L-am rugat pe domnul Holden să ni se alăture, continuă doamna Collins. Ar trebui să ajungă în scurt timp.

Străduindu-mă să nu-mi arăt curiozitatea nebunească legată de motivul pentru care doamna Collins îl implică și pe instructorul meu de reparații auto, îmi reiau poziția de lângă perete.

Doamna Collins ciocănește cu un creion în birou.

— Cum ți-ai petrecut vacanța de iarnă, Isaiah?

Noah m-a prevenit în legătură cu femeia asta. Mi-a povestit că, atunci când a fost obligat, prin șantaj, să participe la ședințe de consiliere, ea se delecta torturându-l cu întrebări.

— Bine, îi răspund.

— Grozav!

Creionul continuă să ciocănească suprafața biroului.

— Ce mai face Noah?

— Bine.

— Excelent. Și, l-ai mai văzut în ultima vreme?

Abia acum mi se face lumină: doamna Collins n-a suflat o vorbă nimănui despre faptul că eu locuiesc împreună cu Noah. Toată întâlnirea asta e doar o cacialma.

— Când?

— Azi-dimineață.

S-a luminat imediat la fată.

— L-ai văzut pe Noah, atât de devreme, în dimineața asta? Ai fost acasă la el?

— Nu.

Am fost acasă la noi.

— Am văzut-o și pe Echo.

Creionul se oprește din ciocănit.

— Ce mai face Echo? A avut ceva interesant de spus?

Ridic din umeri.

— Nu mare lucru. În afară de faptul că nu-i plac ciripitorii.

O umbră îi traversează fața, dar naiba să mă ia dacă nu se pricepe să-și revină imediat.

Courtney își netezește părul prins în coadă.

— Oare de ce am impresia că-mi scapă ceva din discuția asta?

Scrâșnetul unei ascuțitori de creioane dinspre secretariat umple tăcerea lăsată în timp ce eu și doamna Collins ne privim reciproc. E mult prea distractiv.

— Pentru că așa și e, îi răspund.

Courtney își agită picioarele. E tânără, e nouă și detestă să fie prostită. Doamna Collins își sprijină coatele de birou. Dac-ar avea două pistoale de calibru mare, ar trage cu ele în clipa asta.

— Ce-ți mai fac tutorii? mă întreabă.

— Bine.

N-am auzit să fi murit, așa că, presupun, afirmația asta e adevărată.

— Și Crăciunul cu ei a fost...

— Minunat.

Pentru că nu i-am văzut la față.

— Și ți-au luat cadou...

— Un cățeluș.

Acum deja mă joc cu ea.

Buzele îi zvâcnesc. Oare ar fi posibil ca și ei să-i placă jocul?

— Ți-au luat un cățeluș?

— Mhî.

— Ce rasă?

— Corcitură[14].

— Și l-ai botezat...?

— Iwin.

Doamna Collins își trece ușor degetele peste buze.

— Ciudat nume pentru un cățeluș.

— Mda. Dar îmi place cum sună cuvintele astea din gura mea: I win[15].

Pentru că am învins.

Courtney își drege glasul.

— Tutorii tăi ţi-au cumpărat un cățeluș?

— Nu te gândi că i-aș putea face vreun rău, îi zic, fără s-o privesc. A fugit.

— Of, Isaiah, zice ea, ducându-și o mână la inimă. îmi pare foarte rău!

Dumnezeule, îi detest pe cei care sunt obsedați de animale. Lumea care se dă de ceasul morții pentru un câine malnutrit e mai mult decât fericită când își bate joc de oameni ca mine.

— Toate se duc, îi zic. Așa e firea lumii.

Domnul Holden intră în încăpere, învârtindu-și în mână ochelarii de protecție.

— Doamnă Collins, zice, în chip de salut.

[14] Joc de cuvinte în original, *mutt* însemnând și corcitură, dar și, în argou, persoană redusă la minte.

[15] În limba engleză, eu învinge.

Îmi face un semn cu capul și-i răspund la fel. Îmbrăcat în obișnuita lui salopetă albastră de mecanic, instructorul meu preferat o privește pe Courtney ca și cum ar fi un autoturism hibrid oprit la o pompă de benzină.

— Domnule Holden, zice doamna Collins, v-o prezint pe asistenta socială a lui Isaiah, Courtney Blevins.

Courtney dă să-i întindă mâna, dar și-o retrage când domnul Holden o salută cu o scurtă înclinare a capului.

— Sunt între două ore, doamnă Collins, o informează instructorul.

Doamna Collins deschide un laptop și începe să deruleze în josul ecranului.

— Vă mulțumesc pentru că ați venit, domnule Holden. Vă rog, lăsați-mă o secundă, până-i deschid fișierul cu dosarul lui Isaiah.

Domnul Holden chicotește.

— Cum e fără hârțoage?

— Incomod, dar apreciez protecția dată de parolă. În sfârșit... Domnul Walker. Locuiește în prezent cu...

— Shirley și Dale Easum, completez eu în locul ei.

— Da, așa scrie aici, confirmă ea, ridicându-și privirea din computer. Domnule Holden, ați reușit să rezolvați ce am discutat aseară?

— Fără nicio problemă, răspunde el. Talentul lui Isaiah mi-a facilitat sarcina.

Îmi întorc repede capul spre el. Nu e omul care să arunce prea lesne cu laudele.

— Am discutat cu proprietarul companiei Pro Performance, anunță domnul Holden, care de data asta mi se adresează

direct. O să-ți ofere șansa unui post cu normă întreagă după ce vei absolvi liceul.

Domnul Holden mai discutase de câteva ori cu mine despre posibilitatea asta. Pro Performance se ocupă de automobile de lux și de mașini de curse mult îmbunătățite. E serviciul viselor mele, însă în toată treaba există o cerință pe care n-o pot îndeplini.

— Și cum rămâne cu stagiul intern?

Ca să obțin postul cu normă întreagă, ar trebui să efectuez un stagiu ca intern la ei în semestrul ăsta. Munca de intern nu e plătită, iar eu am nevoie de bani.

— Poți să lucrezi la Pro Performance în după-amiezile de marți si de joi, când în mod normal ai avea programate orele cu mine. Poți să-ți păstrezi turele de seară de la atelierul lui Tom și să-ți completezi stagiul de intern pe timpul zilei. Tipul de la Pro Performance ne va trimite un calificativ privitor la munca ta de acolo. Doamna Collins numește asta o experiență extrașcolară.

Mintea mi se golește de orice gând. Imposibil să mi se întâmple mie una ca asta. Pot să fac bani și, în același timp, să am o șansă de a-mi îndeplini visul: să lucrez pe mașini capabile să alerge repede... foarte repede.

— Vă bateți joc de mine?

— Nu. Singura altă cerință e să obții certificatul ASE până la absolvire, ceea ce ar trebui să fie floare la ureche pentru tine.

Certificatul ASE... adică, Automotive Service Excellence. Atestatul de excelență în repararea și întreținerea autovehiculelor. Pentru examenul ăsta învăț și acumulez ore lucrate la garaj de peste doi ani.

Doamna Collins ridică o mână.

— De fapt, mai există o cerință. Compania în cauză m-a sunat, ca să verifice calificativele și mediile lui Isaiah. Au pomenit ceva despre necesitatea aducerii a trei scrisori de recomandare.

Capul mi se izbește de perete. Aș putea să aduc două scrisori. Una, din partea domnului Holden. A doua, de la actualul meu loc de muncă. Dar a treia? Adulții tind să mă evite. N-ar fi trebuit să-mi permit vreodată să sper.

Domnul Holden mă cunoaște mai bine decât majoritatea celorlalți.

— Eu o să-ți dau o scrisoare. Și Tom o să-ți dea, îmi zice. Ai idee de unde să mai obții una?

— Cine poate fi un adult responsabil care să știe de ce e capabil Isaiah? bombăne doamna Collins.

O urăsc pe femeia asta. Zău c-o urăsc. Cum de pot s-o înghită Echo și Noah?

— Îți dau eu, intervine Courtney, care fusese atât de tăcută, încât și uitasem de prezența ei. Cu o condiție.

— Și anume? întreb, frecându-mă la ceafă ca să-mi eliberez tensiunea acumulată.

— Să-mi răspunzi la telefon și să te întâlnești cu mine când ți-o cer.

Doamna Collins abia dacă-și mai poate stăpâni entuziasmul, întâlnirea asta n-a fost nicidecum o cacialma. Doctorița de capete a avut un ful în mână de la bun început.

Cu mâinile împreunate în poală, Courtney îmi așteaptă, răbdătoare, răspunsul. Detest să fiu ținut în lesă. Tot ceea ce-mi doresc e libertatea: să ies de sub orice m-ar ține jos. Cu Courtney, n-aș fi ținut numai într-o lesă blestemată: ea m-ar ține într-o lesă pentru dresaj. Însă cu o ocazie ca asta te

întâlnești o singură dată în viață. Iar cei de la Pro Performance își plătesc mecanicii cu bani frumoși.

— Bine, răspund.

Courtney îmi zâmbește cu toată dantura.

— Excelent. Prima noastră întâlnire va fi joia viitoare. Imediat după ore.

Simțind cum lesa deja îmi strânge gâtul, mă apuc de gulerul tricoului.

— Perfect.

Courtney se ridică.

— Doamnă Collins, vă mulțumesc pentru invitație. Acum, totuși, trebuie să fug. Am o întâlnire de consiliu.

— Mai vorbim cât de curând, îi răspunde doamna Collins, în timp ce Courtney iese deja pe ușă.

Domnul Holden pleacă fără să mai salute pe cineva. Ticăitul secundarului rămâne singurul sunet care se aude în cameră. Doamna Collins se destinde, lăsându-se pe spătarul scaunului și împreunându-și mâinile în poală.

— Acum, că am rămas singuri, ai mai avea ceva să-mi spui?

— Nu.

— Ceva despre tutorii tăi, sau despre Noah, sau despre locul în care-ți petreci nopțile?

— Nu.

Privirea i se abate spre busola împopoțonată tatuată pe interiorul brațului meu drept.

— Ce semnificație are tatuajul tău?

— Nimic din ce v-ar putea privi.

Ea trebuie să rămână la distanță de orice amănunt personal.

— Credeți că ați fost șmecheră fiindcă mi-ați înscenat toate astea, astfel încât Courtney să mă poată ține sub observație, nu?

Un zâmbet satisfăcut îi flutură pe buze.

— Din când în când, știu să fiu dibace. Indiferent de cum te vezi tu, ești încă minor. Poate că sistemul n-o fi perfect, dar el există ca să te mențină în siguranță.

Asta, venind din partea unei doamne care n-a fost crescută în sistemul imperfect încă de la vârsta de șase ani. Ceasul de perete continuă să ticăie. Până la urmă, ea rupe tăcerea.

— A fost interesant ceea ce ai spus mai devreme.

Mușchii mi se încordează.

— Ce?

— Ai spus că toate se duc.

Din moment ce nu mă interesează să fiu analizat, schimb subiectul.

— Pot să plec?

— Eu pot să te ajut, îmi spune, pe un ton liniștitor cu care probabil îi adoarme pe insomniaci. Echo are încredere în mine, și Noah, la fel.

Echo și Noah au nevoie de ajutor. Ce naiba, ei au probleme care pot fi rezolvate.

— Ei sunt ei, eu sunt eu.

— Așa e, mă aprobă, sfredelindu-mă cu privirea. Tu ești tu, dar asta nu înseamnă că n-aș putea să te ajut.

Mă desprind de perete.

— La drept vorbind, exact asta înseamnă, îi spun.

Și plec.

Enervat, lovesc cu pumnul un fanion agățat de tavan. Am întârziat la ora a șasea. Doamna Collins mi-ar fi putut scrie un bilet de învoire, dar mai degrabă risc o pedeapsă decât să mai stau în aceeași încăpere cu ea. Trec de un colț și mă opresc

brusc când o zăresc pe Abby stând pe podea, lângă dulăpiorul meu.

— Era și timpul să apari, îi zic.

Ea deja a chiulit două zile pe săptămâna asta. Își smucește capul în sus și mă sperii văzându-i ochii mari.

— Ce s-a întâmplat?

Abby se ridică în grabă.

— Eric. A găsit-o pe Rachel.

Rachel

Liceul particular Worthington are o parcare imensă și, din cauza numărului foarte mare al elevilor proprietari de mașini, conducerea permite, atunci când sunt ocupate toate locurile, să parchezi și în apropierea stadionului de fotbal. Acolo parchez eu în fiecare dimineață: la câțiva pași de casa de bilete. Frații mei, pe de altă parte, care vin fiecare cu mașina lui, din cauza milioanelor de activități extrașcolare în care sunt implicați, parchează cât pot de aproape de intrarea în școală, lângă locurile pentru persoanele cu handicap.

Parcând aici, nu mai trebuie să-mi fac griji că mi-ar putea lovi mașina vreun idiot fără permis de conducere, sau că vreun zelos deschizător de portieră mi-ar putea zgâria vopseaua. De asemenea, pot să stau de una singură, fără ca lumea să caște gura la unicul vlăstar al familie Young care nu știe să se adune.

Ultima cifră a ceasului de pe aparatul de radio se schimbă și-mi simt gura uscată. Ziua de azi o să fie groaznică. Îmi înșfac ghiozdanul de pe scaunul din dreapta, deschid portiera, mă strecor afară și mă cutremur la contactul cu aerul de ianuarie. Primele raze ale zorilor fac să sclipească bruma de pe iarbă.

Simt presiunea din interiorul meu ca pe un ascensor plin cu noroi care urcă încet spre ultimul etaj. Ușile imploră să fie deschise, ca să poată vărsa totul afară.

Jack și Gavin s-au dovedit neobosiți în cicăleala lor despre necesitatea ca eu s-o ajut pe mama cu acțiunile caritabile. Tata mi-a amintit de dimineață că-i datorez răspunsul în după-amiaza asta, zicând că e convins că voi lua hotărârea corectă. Copleșitoarea combinație dintre presiunea exercitată de frații mei cei mai mari și insistențele lui West și ale lui Ethan de a

accepta oferta tatii mă împinge, puțin câte puțin, spre demență. Toate astea sunt ingredientele perfecte pentru un atac de panică și nu pot să-mi permit încă unul, atât timp cât Ethan mă supraveghează cu ochi de șoim.

— Rachel Young, aud o voce în spatele meu.

Nu cunosc vocea asta. Scrutând cu privirea parcarea de rezervă, îmi dau seama cât sunt de singură. Raze de soare se ițesc pe după clădirea școlii, însă întunericul încă stăpânește cea mai mare parte a cerului. Mă întorc încet și icnesc scurt când recunosc un chip pe care nu crezusem c-o să-l mai văd vreodată. E tipul de la cursa ilegală de mașini. Cel care m-a înfricoșat. E Eric.

Un val de adrenalină îmi inundă trupul. Pe unii, adrenalina îi face să fie mai puternici, ascuțindu-le reacțiile. Pe mine mă face să încremenesc. Mă gândesc dacă să țip, dar chiar dac-aș reuși să-mi recapăt controlul asupra mușchilor gâtului, m-ar auzi cineva? Dinspre parcarea principală se aud bubuiturile bașilor din câteva mașini scumpe dotate cu sisteme de sunet chiar și mai scumpe.

Vederea lui Eric e înfricoșătoare. La cursa de mașini era potrivit, însă aici, între tipii de la școală, cu cămăși albe și cravate, arată... îngrozitor. E înalt, blond, mai mult oase decât mușchi, ca tipul costeliv pe care l-am văzut odată într-un videoclip din campania pentru prevenirea consumului de droguri. Inima mea își iuțește ritmul. Ce caută el aici? De unde-mi știe numele?

— Rachel Young, zice încă o dată. Ai ceva care-mi aparține.

Capul mi se zgâlțâie înainte și înapoi, ceea ce mă face să mă întreb dacă nu-mi tremură trupul.

— N-am nimic care să-ți aparțină.

El își duce o mână pâlnie la ureche.

— Ce-ai zis? Nu te-am auzit. Ar trebui să vorbești mai tare.

Zâmbetul de pe fața lui îmi spune că-și bate joc de mine, dar nu-mi dau seama de ce. Eu nu i-am făcut nimic.

Eric îmi invadează spațiul personal, iar eu îmi implor picioarele să se miște. Ele, dimpotrivă, se transformă în stane de piatră îngropate în pământ. Expir din ce în ce mai repede și nu reușesc să inspir aer suficient ca să compenseze pierderea. Întinde mâna spre mine, atingându-mi părul. Are pielea cenușie, crăpată pe alocuri, și-mi doresc amarnic să-l văd dispărut.

— Ești drăguță, îmi zice, în timp ce părul meu auriu i se scurge printre degete ca ploaia. Și ai jucat bine rolul nevinovăției. Te-am crezut atunci, dar acum n-o să te mai cred. Dă-mi afurisiții mei de bani sau îi pun pe băieții mei să te bage în spital.

— Nu știu despre ce vorbești, îi spun, cu o voce tremurătoare.

— Baliverne! se răsteste el.

Furia lui îmi dă curajul de a face câțiva pași împleticiți înapoi. El înaintează, fluturându-și mâna prin aer.

— Polițiștii nu pot să se atingă de mine. Părinții tăi nu pot să se atingă de mine. În schimb, eu pot să mă ating de tine. Singurul lucru care ar împiedica asta ar fi ca tu să-mi dai banii.

Lumea se învârtește cu mine și toate gândurile mi se învălmășesc în cap. Nu pot să respir. Nu pot. Instinctiv, îmi cuprind stomacul cu mâinile, clătinându-mă.

Două mâini aspre mă prind de obraji și tot ceea ce văd sunt ochi fără suflet.

— Pe naiba! N-o să leșini. Dă-mi banii sau spune-mi unde sunt.

Stomacul îmi zvâcnește și un zumzet ascuțit îi acoperă vocea. Sunt incapabilă să gândesc. Sunt incapabilă să respir. Eric mă strânge mai tare de bărbie, provocându-mi durere, făcându-mă să nu mai pot deschide gura în căutarea aerului. O să-mi zdrobească maxilarul.

Căile mele respiratorii nu mai funcționează. La periferia vederii îmi pâlpâie mici luminițe și văd gura lui Eric mișcându-se, ca și cum ar țipa. Dar nu pot să-l aud de zbârnâitul asurzitor din capul meu. Închid ochii. O mână mă apucă de umăr și mă zgâlțâie ca pe o păpușă. Zbârnâitul se preface în urlet.

Presiunea de pe bărbia mea, de pe umărul meu, dispar... lăsându-mă să plutesc în neant, până când forța de gravitație mă repede spre sol. Mă prăbușesc, icnind. Sunt zguduită de convulsii, opintindu-mă în gol. Pulsul îmi zvâcnește în toate punctele. Horcăi, proptindu-mă cu palmele de asfaltul rece, ca să nu mă izbesc cu fața de pietrele răzlețe.

Sorb aerul, scoțând un șuierat. Mai iau o gură de aer, ridic capul și, privind dezorientată, ca printr-un tunel, zăresc o umbră care-l trântește pe Eric peste mașina mea. Cineva a venit după mine. Un salvator.

Se întoarce cu fața și-i recunosc ochii. E Isaiah.

— Rachel!

Mă las pe genunchi, dar mă clatin din nou, dezechilibrată de un nou val de amețeală.

Cu o mână strângând materialul gecii lui Eric și cu cealaltă înfiptă în beregata lui, Isaiah îl trântește peste mașina mea.

— Ce mama naibii i-ai făcut?

Eric îi răspunde cu o voce de parcă ar avea, și el, dificultăți de respirație.

— Fă ce crezi, fratele meu. Dar să știi că ai face mai bine să mă omori, fiindcă răzbunarea mea n-o să-ți facă plăcere.

Isaiah îl privește drept în ochi și am senzația că tăcerea se prelungește cât o viață de om. Cu un ultim brânci, Isaiah îi dă drumul.

— Să nu te mai apropii de ea, îl avertizează.

Eric își netezește cămașa și-și aranjează geaca, apoi se apleacă spre Isaiah.

— Nu eu sunt dușmanul tău. Fata asta (arată spre mine) mi-a furat ce era al meu. Nu mai gândi cu boașele și pune-ți mintea la contribuție. Aia erau și banii tăi.

Schimbul de priviri continuă, iar Eric e cel care cedează primul. Isaiah se întoarce spre mine, iar eu cad în fund de groază. Cel din fața mea nu e tipul care m-a apărat în bar și m-a sărutat în apartamentul lui. E ca un nor de furtună gonind pe cer, e masiv, puternic și vine spre mine. Mușchii brațelor i se unduiesc în timp ce se apropie cu pași mari și apăsați.

Respirația îmi e, în continuare, superficială. Isaiah se ghemuiește lângă mine. Ochii îi sunt o furtună cenușie; expresia, rece, impenetrabilă.

— Rachel.

Nu-mi amintesc să-i fi sunat vocea atât de aspru. Nu-mi amintesc să fi fost atât de înfricoșător.

Ridică o mână, dar ezită când mă vede că mă cutremur. Strânge clin buze, subțiindu-le.

— O să plătească pentru că s-a atins de tine.

La câțiva pași în urma lui Isaiah, Eric strigă:

— Oricând vei fi pregătit ca să discutăm situația asta, eu o să fiu aici.

Privirea îmi fuge dincolo de umărul lui Isaiah, însă el se mută astfel încât să-mi umple tot câmpul vizual.

— Ești cu mine, Rachel. Trebuie să ai încredere în mine.

Să am încredere în el. Ochii i se îndulcesc, arătând acum ca argintul topit, și pentru prima oară izbutesc să-mi umplu plămânii cu aer. Și să-i simt mirosul: liniștitoarea lui aromă de mirodenii. Isaiah m-a mai speriat și înainte: prima dată când l-am întâlnit, dar apoi m-a salvat, așa cum o face și acum.

Îi fac un semn de încuviințare, iar el mă mângâie pe obraz. Îi simt degetele calde pe pielea mea înghețată.

— Am nevoie să fii tare, da? îmi șoptește. Eric se hrănește din slăbiciunea altora. Am nevoie să te ridici în picioare și să mă lași pe mine să rezolv toate astea.

Îmi trec limba peste buzele uscate și-mi pun vocea la încercare.

— El a zis că banii lui sunt la mine.

A zis c-o să-mi facă rău.

— Nu înțeleg, adaug.

Isaiah îmi lipește un deget de buze. Inima mi se poticnește. E o atingere liniștitoare și, totuși, la fel de puternică.

— Știu. O să rezolv eu totul.

Nu m-a sunat. Asta aș vrea să-i spun, dar deocamdată accept mâna oferită de Isaiah și mă ridic pe picioarele care-mi tremură.

Isaiah mă acoperă parțial de vederea lui Eric și-și încrucișează brațele pe piept. Îmi las mâna dreaptă să se odihnească pe omoplatul lui stâng. Isaiah îmi aruncă o privire și-și înclină capul ca să-mi dea de înțeles că atingerea mea e

bine-venită. Răsuflu ușurată. Am nevoie de legătura asta dintre noi. Am nevoie de puterea lui.

— Vrei să vorbim, Eric, zice Isaiah. Hai să vorbim.

Într-o atitudine neglijentă, Eric se apleacă spre stânga, cu mâinile în buzunarele blugilor.

— Băieții ei mi-au indicat-o ieri. Mi-au zis că a fost implicată în jaf și că banii mei sunt la ea.

Deschid gura ca să protestez, însă o privire aspră din partea lui Isaiah îmi comandă tăcerea.

— Aia nu erau băieții ei și ea n-a fost implicată.

— A apărut acolo odată cu ei.

— Iar ei au părăsit-o atunci când au venit curcanii. Rachel și cu mine am fost nevoiți să fugim pe aleile din spate, ca să nu fim prinși. Ea și-a riscat pielea pentru mine. Îi sunt dator.

Asta, în mod evident, nu era vestea pe care s-ar fi așteptat Eric s-o audă. Îl văd scărpinându-se în barbă.

— Tu îi ești dator?

— Da, îi răspunde, simplu, Isaiah.

Un zâmbet șters îi strâmbă buzele lui Eric.

— Tu nu le ești niciodată dator altora.

Prefăcut într-o statuie, Isaiah nu-i răspunde nimic. Degetele mi se destind și palma mea i se lipește de spinare. Chiar și prin tricou, mâna mi se scaldă în căldura și-n energia lui.

Mă concentrez asupra mișcărilor regulate ale respirației lui. Inspiră... expiră. Inspiră... expiră. Un ritm care nu arată nici pic de teamă.

— Ei mi-au furat cinci mii de dolari, zice Eric. Iar eu îi vreau înapoi. Nu mă interesează cine plătește sau cum. Nimeni nu mă fură pe mine, iar mesajul ăsta trebuie să fie public.

— N-ai decât să trimiți ce mesaje vrei, dar las-o pe Rachel în pace.

Eric pornește spre Isaiah. Isaiah nu se clintește până când Eric își repede un deget spre fața lui.

— Ea a venit acolo împreună cu ei, iar ei m-au făcut să par un prost! Nimeni nu mă face pe mine să par un prost!

Degetul coboară lent, însă Eric rămâne în fața lui Isaiah. Expresia lui Isaiah nu se schimbă: o privire prelungită, fixă, rece ca gheața.

— Nimeni nu te consideră un prost. Toată lumea de pe străzi a auzit cum i-ai băgat în spital pe studenții ăia. Nimeni nu se îndoiește de forța ta.

— Nu e de-ajuns, mârâie Eric.

— Eu cred că loviturile cu levierele și bâtele de baseball sunt argumente convingătoare pentru oricine.

Eric se retrage din fața lui Isaiah și-și întoarce privirea spre mine.

— Ea e a ta?

Isaiah rămâne tăcut.

Eric se strecoară într-o parte, comportându-se de parcă ar vrea să țâșnească pe lângă Isaiah ca să ajungă mai aproape de mine, însă se oprește în clipa în care Isaiah începe să vorbească.

— Apropie-te de ea și-o să fii lângă băieții ăia, în spital.

Primejdioși... amândoi sunt primejdioși. Însă Isaiah m-ar fi înfricoșat cel mai mult, dacă n-ar fi fost el cel care mă apără. Îmi plimb grăbită privirea de la unul la celălalt. Cei doi masculi din fața mea sunt ca două animale sălbatice care se luptă pentru dominație și control.

Eric îl privește din nou pe Isaiah.

— Ea a apărut împreună cu ei, așa că lumea o crede implicată. Dacă nu acționez cu nimic împotriva ei, atunci lumea o să creadă că am o slăbiciune. Ea n-o să scape nepedepsită. Dacă-mi dă banii, șterg totul cu buretele. Hotărârea mea a fost luată. Isaiah, nu mă poți face să mă răzgândesc, decât dacă mă ucizi.

— Și dacă nu plătește? întreabă Isaiah.

Eric îi zâmbește cu toată dantura.

— E o fată drăguță.

Îmi stăpânesc cu greu un horcăit și-mi astup gura cu palma.

Un mușchi zvâcnește în maxilarul lui Isaiah.

— Preiau eu datoria ei.

Isaiah

Mi se întoarce stomacul pe dos în timp ce articulez ultimele cuvinte: *Preiau eu datoria ei*. Cinci mii de dolari sau voi fi pe viață proprietatea lui Eric. Ce naiba, odată cu cuvintele astea, sunt deja proprietatea lui.

Pentru o clipă, risc să întrerup contactul vizual cu Eric, ca să studiez împrejurimile. Amenințarea lui de mai devreme, că ori să-l ucid, ori să plec, îmi indică faptul că nu e singur. După cum mă așteptam, în partea din spate a parcării principale, veghează doi dintre oamenii lui de pază în care are cea mai mare încredere.

Eric râde, cu toate că eu nu găsesc nimic amuzant în asta.

— Nu-i așa că e o întorsătură stranie a situației? Isaiah Walker, omul care nu datorează nimic nimănui, preia datoria unei fete!

— Isaiah?

Închid ochii auzindu-mi numele pronunțat de Rachel. Ea vrea s-o liniștesc, dar în clipa de față n-am cum. Nu și când Eric îmi urmărește fiecare mișcare. El deja știe că țin la Rachel, ceea ce e de rău pentru amândoi. Ea tocmai a devenit o responsabilitate pentru mine.

Încerc să-mi reprim orice gând legat de Rachel: de frumusețea ei, de bunătatea ei, de cât de înfricoșată era când am găsit-o. Sentimentele sunt dăunătoare. Mie ar trebui să-mi curgă apă înghețată prin vene.

— Nicio fată n-ar trebui să fie obiectul mâniei tale, îi zic lui Eric.

— Mda, ripostează el, pe un ton prefăcut. Mi te dai legat ca să nu dau într-o fată. Vinde-ți castraveții unui alt grădinar.

Situația plutește între una primejdioasă și una mortală. Eric o va folosi pe Rachel împotriva mea dacă-și va da seama că ea înseamnă mai mult decât o persoană căreia îi sunt îndatorat. Mă va ține ca pe un câine în lanț, întrebuințând-o pe ea ca pe o armă. Nu se poate să-mi fac mie una ca asta. *Fir-ar să fie!* Nu pot să-i fac ei una ca asta. Pentru că, Dumnezeu să ne ajute pe amândoi, chiar țin la ea.

— Ea nu înseamnă nimic. Îi sunt dator pentru că m-a salvat și, așa cum ai spus cu gura ta, eu nu rămân dator.

Mâna ei îmi cade de pe spinare și o aud inspirând cu un icnet scurt. Privirea vigilentă a lui Eric îi remarcă reacția; el își dă seama că a descoperit o nouă persoană cu care să se joace.

— Așadar, a fost doar o parteneră de sex, zice el.

Deja mi s-a umplut paharul.

— Când e termenul de plată?

— Acum.

Chiar dacă Rachel ar avea cinci mii de dolari, lucru de care mă îndoiesc, sigur nu i-ar avea acum în buzunar.

— Am nevoie de mai mult timp.

Eric ridică dintr-un umăr, de parcă am negocia costul unui obiect la o licitație particulară, nu viața mea și siguranța ei.

— Pentru că mi-ai plăcut totdeauna, două săptămâni.

— Opt.

— Șase. Și dacă nu plătește, îi iau mașina, iar tu ești proprietatea mea. E limpede?

Ca lumina zilei. Pentru că, în accepțiunea lui Eric și a clicii lui, bătaia înseamnă plata. Confiscarea mașinii e de plăcere.

— Nimeni nu se atinge de ea, Eric.

Considerând că și-a îndeplinit misiunea pentru care venise, Eric își scoate cheile din buzunar și pornește agale spre parcarea principală.

— Atât timp cât plătește cineva. Dar dacă nu...

Privește peste umăr, lăsându-și ochii s-o mângâie pe Rachel. Degetele mi se încovoaie de dorința de a-l sugruma.

— Pentru tine, fată frumoasă, promit că n-o să fie vorba despre bâte de baseball.

Îl urmăresc cu privirea până când demarează, apoi mă întorc s-o studiez pe Rachel. E atât de frumoasă, încât mă doare s-o văd. Părul blond-auriu i se revarsă peste umeri. Ochii aceștia superbi, violet, n-ar trebui să fie atât de înghețați de frică. Am visat să fiu din nou atât de aproape de ea. Tânjesc dureros s-o strâng în brațe și s-o țin la adăpost de lume... să fiu protectorul ei... dar nu se poate să fiu eu acela.

— Ești bine? o întreb.

Rachel face semn din cap că da, însă răspunsul e nu. După ce-a fost atinsă de Eric, cum ar putea să fie bine? Îmi frec țeasta cu palma. Fir-ar să fie!

— Urcă-te în mașină, îi zic.

Rachel își face de lucru cu nasturii supradimensionați ai paltonului ei negru, apoi își aranjează fusta, atrăgându-mi atenția asupra gambelor ei goale. Răsuflarea ei caldă se răspândește în aer ca o ceață alburie.

— Întârzii la școală, îmi răspunde.

Și eu.

— Noi doi trebuie să chiulim azi, îi zic.

E greu să-mi dau seama dacă scutură din cap în sens negativ, fiindcă tremură de frig din tot corpul.

— Părinții mei m-ar omorî.

Mă frec la ochi cu amândouă mâinile.

— Eric chiar ne-ar omorî pe amândoi. Suie-te în mașina mea... imediat!

Fără să mă privească, Rachel își ridică ghiozdanul și se îndreaptă spre portiera din dreapta a Mustangului meu negru. Cea din stânga e deschisă, iar motorul toarce încă. În timp ce traversez parcarea, îmi imaginez mâinile lui Eric atingând-o și văd numai roșu în fața ochilor.

Ea își trântește portiera înainte să pot eu ocoli mașina ca s-o închid. Nu vreau să mă urască. Nu vreau să-i fie frică de mine. Numai că a văzut cu ochii ei cine sunt în realitate, așa că de-acum realitatea nu mai poate fi ocolită.

Mă așez pe scaunul meu și comut în viteza întâi.

— Fratele tău ar putea să te acopere la școală?

— Mda, răspunde, cu o voce abia șoptită. Posibil.

Își extrage telefonul din ghiozdan. Îl deschide, ecranul se luminează si o văd cum încremenește.

— M-ai sunat, zice ea.

De multe ori. La fiecare jumătate de oră, de când mi-a zis Abby că Eric a dat de ea.

— Nu mi-ai răspuns.

— Mi-am închis telefonul, îmi explică ea, pe un ton în care se strecoară o undă de reproș.

Aș vrea s-o liniștesc, spunându-i că totul o să fie bine pentru noi. Dar nu trebuie să fac așa ceva.

Rachel scrie ceva pe telefon. Ne continuăm drumul în tăcere, în timp ce ea fixează cu privirea ecranul, probabil așteptând un răspuns. Telefonul țârâie, iar ea suspină ușurată.

— Fratele meu geamăn, Ethan, zice c-o să mă acopere, dar vrea să știe de ce chiulesc.

Spune-i că-ți salvez viața. Schimb viteza în timp ce intru pe autostrada care duce spre centrul orașului. Există un singur loc în care cred că pot s-o duc ca să-i garantez siguranța.

— Unde mergem? se interesează ea.

Mă ciupesc de cercelul de jos.

— La secția de poliție.

Părul îi zboară când își întoarce repede capul spre mine.

— La se... Unde? Nu! țipă ea. Nu! Nu se poate să mergem acolo!

E timpul să fiu franc cu ea.

— Nu mergem *noi*. Mergi *tu*. E singura cale.

Se prinde de marginea scaunului cu o mână. Cu cealaltă se ține de portieră. Articulațiile degetelor de la ambele mâini i se albesc.

— Trebuie să existe și o altă cale. Cei de la poliție or să-mi sune părinții!

— Mai bine pedepsită decât în spital, bombăn eu.

— Isaiah...

Îi tai imediat vorba.

— Tu ai cinci mii de dolari?

— Nu, îmi răspunde repede.

— Ai acte pentru mașină pe numele tău?

De data asta, doar scutură din cap.

— Uite ce e, îi zic, forțându-mă să vorbesc cu calm, deși totul din mine se zvârcolește de furie. Vreau să repar situația asta. Ce naiba, vreau să repar situația noastră. Du-te la poliție, o sfătuiesc. Spune-le că ai făcut o greșeală și ai participat la o singură cursă ilegală. Zi-le că tipul care ținea pariurile te-a amenințat că-ți face rău dacă nu mai participi și la alte curse pentru el. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu da nume. Le

spui doar că n-ai aflat numele nimănui. Le spui că ai fost speriată de moarte.

Depășim în viteză un șir de tractoare cu remorcă și apăs mai tare pe accelerație. Avem peste o sută zece la oră. Privesc concentrat șoseaua. Mor de dorință să ajung la o sută treizeci, apoi la o sută patruzeci. Tânjesc după viteză.

Își flutură mâinile, semnalând o iminentă criză de isterie.

— Și ce-aș realiza cu asta, pe lângă faptul că mi-aș necăji părinții?

Trec într-o treaptă inferioară și, fără tragere de inimă, reduc viteza când zăresc ieșirea.

— Polițiștii îl tot vânează pe Eric de un an încoace. Ei știu cine e și de ce e capabil. În momentul în care vei pronunța cuvintele *curse ilegale* și *amenințat*, ei vor pune piesele cap la cap. Sunt capabili să te protejeze în mai multe feluri decât mi-ar fi mie posibil.

Rachel inspiră precipitat de câteva ori.

— Dar și pe tine te-a amenințat! Tu de ce nu vii cu mine?

Îmi flexez degetele, după care apuc din nou volanul.

— Pentru că nu sunt ciripitor.

Rachel își îndreaptă spinarea și zăresc cum apare acea scânteie de hotărâre remarcată din seara în care ne-am cunoscut.

— Și eu sunt?

Ies de pe autostradă, sucesc brusc volanul spre stânga, pătrund într-o parcare părăsită și opresc motorul.

— Tu nu trebuie să trăiești după aceleași reguli ca mine. Străzile pe care te-ai jucat tu o singură dată sunt casa mea. Eu nu pot să mă întorc într-un cartier rezidențial îngrădit odată ce mă hotărăsc s-o termin cu periferia societății. Tu ai participat la

o cursă ilegală și te-ai ars. Eu încerc să mă asigur că greșeala asta n-o să-ți fie fatală. Prin urmare, nu contează că n-o să te mai duci la un bal, fiind pedepsită să stai acasă. O să fii la adăpost.

Ochii i se umplu de lacrimi.

— Tu nu înțelegi. Asta ar zdrobi-o pe mama. Treaba mea e să fac ca totul să fie bine în viața ei. Nu se poate să afle. Ar distruge-o.

— Fir-ar să fie, Rachel, urlu eu. Nu se poate să fii atât de obtuză!

Fără să mai spună o vorbă, Rachel deschide portiera și țâșnește afară din mașină. Izbesc volanul cu palma și mă reped după ea.

— Unde crezi că pleci?

— La școală! strigă ea, în timp ce traversează parcarea... în direcția greșită.

— Întoarce-te, naibii, în mașină!

— Nu! O să văd cum mă descurc. E datoria mea, nu a ta. Lasă-mă în pace!

O ajung din urmă, o apuc de braț și-o oblig să se întoarcă spre mine. Îmi cobor fața spre a ei.

— Tu ai impresia că e de joacă? Ai impresia că dacă faci abstracție de povestea asta o să dispară de la sine? N-o să dispară, Rachel. El știe cine ești și la ce școală te duci. N-o să înceteze să te hărțuiască, până nu obține ceea ce vrea.

— Nu mai vorbi urât cu mine! strigă ea, tremurând din tot corpul.

Iat-o din nou pe fata îngrozită din bar, după ce-a fost scăldată în bere. Poate că viața ei o fi mai complicată decât am crezut.

Rachel își smucește brațul într-o lamentabilă încercare de a se elibera, însă eu o țin strâns. Trebuie s-o fac să înțeleagă cât de primejdioasă e situația.

— Ia-ți mâinile de pe mine, urlă ea. Nu, eu nu locuiesc în lumea ta, dar asta nu înseamnă că sunt proastă. El m-a amenințat pe mine. Nu pe tine. Tu vrei să mă duc la poliție, dar eu nu pot. O s-o rezolv pe cont propriu.

Pe cont propriu? O să fie omorâtă, ceea ce va transfera deja gravele mele probleme cu Eric pe teritoriul letal. Dacă el îi face vreun rău, e mort. După care băieții lui or să mă vâneze ca pe un câine și-or să mă doboare. Țelul meu e să ieșim naibii din situația asta, fără atâtea rahaturi gen Romeo și Julieta.

Îmi ridic ambele mâini pe umerii ei.

— Tu știi ce trebuie să facă noii membri ai unora dintre bandele din oraș, pentru inițiere?

— Ce?

Isteria dispare pentru o secundă, timp în care ea încearcă să-mi înțeleagă întrebarea.

— Li se cere să violeze pe cineva.

Îmi cercetează fața cu privirea.

— Și ce are asta de-a face cu Eric? Cu mine?

Ezit, cuvintele înghețându-mi pe limbă. *Băieții lui ar putea să te violeze, Rachel*. Am adus vorba despre asta în mod intenționat: astfel încât ea să înțeleagă cât de periculos este, în realitate, Eric. Trebuie s-o îndepărtez de mine, s-o împing spre poliție. Însă nevinovăția și groaza din ochii ei mă fac să mă opresc. E, oare, posibil să înfricoșezi de moarte un înger?

Ar trebui să mă împotrivesc, însă atracția față de ea e palpabilă, îmi slăbesc strânsoarea și-mi las o mână să-i mângâie obrazul. Pielea ei arde sub atingerea mea.

— Tu eşti în pericol şi fără cinci mii de dolari, n-am cum să te apăr de lumea mea.

Trupul lui Rachel parcă se năruieşte, înfrânt. Se clatină, aşa că o cuprind cu un braţ, ca să nu se prăbuşească.

— O să-i dăm maşina mea, şopteşte. Valorează de trei ori cât suma asta.

Îi trasez contururile pometului cu degetul mare. Mi-a fost dor de ea. Şi-o să-mi fie iarăşi dor când o să înţeleagă că am dreptate în legătură cu poliţia.

— Dacă Eric ar fi vrut să aibă maşina ta, ţi-ar fi luat-o.

— Dar a zis... începe ea, cu un amestec de epuizare şi disperare.

Caută o speranţă, dar eu n-am vreuna ca să i-o ofer. Nu există niciun vas cu aur la capătul curcubeului[16]. Niciun descântec nu poate desface ce-a fost făcut. Aici nu e vorba despre un basm, ci despre un coşmar.

— A zis c-o să-ţi ia maşina dacă n-o să-ţi plăteşti datoria. Asta înseamnă după ce-o să mă omoare în bătaie pe mine, iar pe tine, să te — "violeze" — rănească. Aici nu e vorba despre bani. E despre deţinerea controlului.

Îşi lasă toată greutatea corpului pe braţul meu, ca să se elibereze, iar eu îi dau drumul. Face câţiva paşi împleticiţi înapoi. Mă ocărăsc în sinea mea. I-am spus adevărul, însă e un adevăr pe care nicio fată ca ea n-ar trebui să-l audă vreodată. Pieptul i se mişcă repede. O văd trăgând cu degetele de puloverul de pe ea, ca şi cum s-ar sufoca. O înţeleg. Cu fiecare secundă trecută, simt cum mi se strânge în jurul gâtului laţul lui Eric.

[16] Referire la legendele irlandeze care susţin că spiriduşii (leprechauns) îşi ascund vasele cu aur la capătul curcubeului.

Buza de jos a lui Rachel începe să tremure și cuvintele ies năvală. Închide ochii și dârzenia cu care se străduiește să-și împiedice căderea lacrimilor îmi sfâșie inima.

— Nu pot să mă duc la poliție. Familia mea mă va urî, iar mama va fi distrusă. Fericirea ei e singurul motiv pentru care trăiesc.

Cuvintele ei nu au nicio logică pentru mine, însă suferința cumplită care răzbate din tonul ei îmi dă de înțeles că nu e de glumă. Își smucește din nou puloverul, gata să-l rupă.

— De ce se-ntâmplă una ca asta? întreabă, deznădăjduită.

Nu contează de ce. Contează că se-ntâmplă. Mă apropii de ea și-i lipesc trupul micuț de al meu. La început, se zbate, lovindu-mi pieptul cu pumnii. Fiecare lovitură ustură, dar nu înseamnă nimic în comparație cu durerea care mă macină pentru suferința ei. Până la urmă, loviturile încetează. Își lasă fruntea pe pieptul meu și întregul trup i se zguduie de hohote de plâns.

— Ce-o să mă fac? șoptește.

O sărut pe creștet. Soarele dimineții timpurii îi încălzește părul și zăbovesc ca să-i pot inspira delicioasa mireasmă de iasomie, amestecată cu mirosul valurilor sărate. Am renunțat o dată la ea, însă acum, atingând-o așa... refuz s-o mai abandonez vreodată. Ea are nevoie de mine.

— O rezolv eu, o asigur.

Habar n-am cum, dar nu pot să-i mai suport lacrimile.

— Dă-mi un răgaz de douăzeci și patru de ore și-o să găsesc eu cum să rezolv problema asta.

Rachel

Stau în garajul meu de-acasă, cu ochii pe numărul lui Isaiah din agenda telefonului meu. Isaiah a zis c-o să rezolve el problema cu Eric, dar asta ce-ar însemna pentru noi? Pentru relația noastră? Sau pentru inexistența relației noastre? Dacă mi-ar fi dat numărul lui de telefon săptămâna trecută, aș fi fost în culmea bucuriei. Acum, în schimb... mă simt obosită.

Isaiah i-a zis lui Eric că eu reprezint o datorie pentru el.

Eric a zis că sunt o parteneră de sex.

Închid ochii și mă chircesc de teamă amintindu-mi acest ultim cuvânt. Să fi avut dreptate Isaiah, când a zis că sunt obtuză? Probabil că așa sunt, din moment ce am crezut cu toată sinceritatea că sărutul din apartamentul lui a însemnat ceva pentru el. Că momentele petrecute împreună, că primul meu sărut, ar fi reprezentat mai mult decât un preambul la... la... sex.

Oftând, îmi salt ghiozdanul pe umăr și pornesc spre casă. E devreme. Nici măcar zece nu e încă. N-am cum să mă mai întorc la școală, cu atât mai puțin cu cât mintea îmi e un talmeș-balmeș de gânduri despre Eric și Isaiah și cinci mii de dolari. Totul mi se pare copleșitor și imposibil. Probabil că așa și e, însă Isaiah mi-a spus să nu-mi fac griji. Mi-a spus să sper. Așa că sunt sfâșiată între cele două sentimente.

Aceleași cuvinte mi se învârtesc, în buclă, prin minte. Sunt o datorie. Sunt. O. Datorie.

Descui ușa din spate, intru în bucătărie și deconectez alarma. Tata e la serviciu, West și Ethan sunt la școală, mama e... cine știe unde. Îmi ating cu degetele obrazul în locul în care l-a mângâiat Isaiah, înainte să ne despărțim. Inima îmi palpită, dar apoi se oprește brusc. Sunt o datorie. O datorie.

Îmi vine brusc în minte Eric și mi se zbârlește pielea, amintindu-mi că mi-a atins părul. Începe să mă doară capul. Ceea ce-mi trebuie e un duș fierbinte, cu presiune, și o nouă judecată.

Sunt o datorie.

— Rach? Ce cauți aici?

Zguduitura șocului mă face să-mi scap ghiozdanul. Mă întorc. Fratele meu cel mai mare, Gavin, stă lângă ușa cămării, cu o pungă de chips în mână. *Nu e decât Gavin!* urlu în sinea mea, însă după întâmplarea cu Eric, totul mi se pare o primejdie. Mai ales Gavin. Fratele meu e enorm: a jucat fotbal american în facultate și a fost chiar bun la asta. E inteligent și pedant și, pur și simplu, mă intimidează.

— Te-am întrebat ce cauți aici, mă ia el la rost.

Îmi împletesc și-mi despletesc degetele.

— Nu m-am simțit bine, așa că am venit acasă.

Minciuna vine cu ușurință. Remușcările vin după ea.

Gavin își coboară privirea spre ghiozdanul căzut pe podea, la picioarele mele.

— Ești prea tânără ca să-ți semnezi singură învoirea.

— N-am mai ajuns să intru în școală. Am rămas în parcare până când m-am simțit suficient de bine ca să plec spre casă.

Te rog, crede-mă! Te rog, crede-mă!

— Mama știe?

— Nu.

Fir-ar să fie! Mama. Nu sunt în stare acum să dau ochii cu mama.

— Dar o să-i spun. E acasă?

Gavin se scarpină la ceafă și punga cu chips îi trosnește în mână. Îmi rotesc privirea prin bucătărie și-mi dau seama că nimic nu e la locul lui în momentul ăsta.

— Unde e personalul?

— Mama le dă tuturor liber vineri dimineața, răspunde el.

Nu știusem.

— Și mama?

— Plecată. Ar trebui să te duci sus, dacă nu te simți bine.

Mda, fiindcă Gavin e totdeauna interesat de binele meu... și, prin totdeauna, înțeleg niciodată.

— Dar tu ce faci aici? Nu ai serviciu?

Punga trosnește din nou și abia acum remarc pe podea o geantă de sport, plină cu alimente. Și blugii de pe el... și tricoul...

— Ce s-a întâmplat?

Gavin lasă să-i cadă punga cu chips și pornește spre mine. Amintindu-mi de Eric, fac câțiva pași împleticiți înapoi. Am fost deja amenințată de un tip pe ziua de azi. Nu-mi mai trebuie să fiu amenințată de încă unul.

Mai iute ca mine — pentru că, hai să privim adevărul în față, cine nu e? — Gavin mă apucă de încheietura mâinii ca să mă echilibreze în momentul în care nimeresc cu spatele peste frigider.

— Calmează-te, Rach. Ce te-a apucat?

Nu mai așteaptă să-i răspund și continuă.

— Mi-am pierdut serviciul.

Parcă se prăbușește totul în mine.

— Of, Gavin... Îmi pare rău. Când?

După facultate, Gavin s-a angajat ca agent de vânzări pentru o companie furnizoare de electricitate. Mama și tata au fost

foarte mândri. Așa cum anunța mama la petreceri: unul e student la medicină — adică Jack —, iar altul pornește urcușul spre vârful afacerilor.

— Acum vreo două săptămâni, îmi răspunde, grăbindu-se să adauge: o să-mi găsesc eu altceva cât de curând.

Îmi ridic fruntea, fiindcă încep să înțeleg.

— Nu le-ai spus mamei și tatii.

— Tata știe, zice Gavin, eliberându-mi încheietura. El vrea să-i spună mamei după ce o să anunți tu că ești de acord să ții discursuri la evenimentele cu strângere de fonduri. Așa, ea o să fie într-o dispoziție bună, nu într-una rea.

Mă străduiesc să-mi descrețesc fruntea. De ce cade mereu în spinarea mea sarcina de a drege totul?

— Nu e corect!

— Viața nu e corectă, se răstește el. Când ai de gând să te maturizezi și să accepți asta?

E prea mult. Totul. Eric, și banii, și Isaiah, iar acum, și Gavin.

— Eu n-am cerut niciodată să fie asa.

— Și ce, eu am cerut? ripostează Gavin. Tu crezi că asta e viața pe care ne-am dorit-o, Jack și cu mine? Crezi c-am vrut să vedem cum ni se stinge sora? Să vedem cum i se stinge sufletul mamei? Dar de asta am avut parte. Noi toți avem roluri de jucat, Rachel, și m-am săturat să trebuiască să-ți tot amintesc că-l ai și tu pe-al tău.

Își proptește mâinile în șolduri, semn clar că urmează inevitabila predică, dar cel puțin își mai îndulcește tonul.

— Uite ce e, știm cu toții că ești cea mai bună dintre noi. Ești drăguță, bună, probabil singura dintre noi dotată cu talentul natural de a se feri de necazuri. Și-atunci, de ce ești atât

de egoistă? Tu poți s-o faci fericită pe mama, dar alegi să n-o faci. Știu că ești mai bună de-atât.

Nu sunt. Bat și mai mult în retragere din fața lui, până ating cu brațul mânerul frigiderului.

Îmi masez fruntea cu degetele, ca să-mi domolesc zvâcnetul de durere pătruns în lobul frontal al creierului. Gavin își lasă capul mai jos ca să mă privească în ochi. Nu mi-e teamă că mi-ar putea citi minciuna. Chiar mă simt groaznic. Stomacul îmi gâlgâie de deznădejde.

— Nu arăți deloc bine, puștoaico, îmi zice el. Vrei să stau cu tine? Să vedem filme împreună?

Colțurile buzelor mi se pleoștesc și încep să tremure. Gavin mă iubește, iar eu nu fac decât să-l mint.

— Of, Rach... Îmi pare rău, zice el, cuprinzându-mă într-o îmbrățișare de urs, aproape să-mi rupă oasele. Îmi pare rău că am urlat și-mi pare rău că nu te simți bine. Doar că am înghițit cam multe în perioada asta.

Îmi las capul pe umărul lui. Gavin mă iubește. Mereu m-a iubit, doar că în felul lui, de fratele cel mai mare. Oare Eric ar putea să le facă rău și lor, celor din familia mea? Sau Gavin ar fi capabil să alunge pericolul, dacă i-aș spune?

— Ai fost vreodată la ananghie? îl întreb.

Gavin îmi dă drumul și se desprinde.

— Ți-e teamă c-o să se supere mama din cauză că ai venit acasă de la școală fără să ceri voie? Rach, îți jur, arăți ca naiba! Ei n-o să-i peese. Mă rog, o să-i pese, dar la modul obsesiv, nu să se enerveze.

Ceea ce-mi amintește încă o dată că totul se învârtește în jurul reacțiilor mamei și că frații mei nu și-ar putea imagina vreodată că aș putea să fiu la ananghie.

— Mă duc să mă întind.

— Stau cu tine, dacă vrei, se oferă el, în timp ce-mi ridic ghiozdanul și mă îndrept spre scară.

— N-am nimic, îi răspund.

Cu toate că am. Nu sunt convinsă că va mai fi ceva în regulă de-acum încolo. Îmi încetinesc ascensiunea pe trepte. Am urcat scara asta de un milion de ori. M-am lăsat să alunec pe balustradă până când m-a prins mama, la vârsta de șapte ani. Acum, mă dor picioarele de parcă aș urca pe munte.

Cinci mii de dolari. De unde să facem rost, eu și Isaiah, de cinci mii de dolari?

Ajungând în vârful scării, cotesc la stânga, depărtându-mă de cele patru camere care-i găzduiesc în prezent pe West și pe Ethan, și de celelalte două camere în care stătuseră Jack și Gavin. Trec pe lângă unul dintre dormitoarele pentru oaspeți și o greață copleșitoare mă cuprinde la vederea ușii crăpate a camerei de vizavi de a mea. O singură persoană mai intră în camera lui Colleen: mama.

Lăsându-mi ghiozdanul lângă ușa mea, trag lent aer în piept și arunc o privire în camera care aș vrea să dispară. Pereții sunt roz, culoarea preferată de Colleen. Patul cu baldachin e aranjat impecabil. O păpușă și un ursuleț din pluș așteaptă încă, pe pernă, întoarcerea stăpânei lor.

O imitație perfectă a casei noastre în miniatură e pe podea. Ca totdeauna, în casa de păpuși, o figurină menită s-o reprezinte pe mama stă lângă cea care o reprezintă pe Colleen. Frații mei mi-au spus că mama a dormit cu Colleen în ultimele ei săptămâni de viață și că s-a rugat neîncetat să se întâmple o minune.

— Rachel?

Din cameră se aude o voce firavă, șoptită, abia semănând cu cea a mamei. Gavin probabil nu și-o fi dat seama că ea e acasă. Înghit ca să-mi potolesc nervozitatea. Urăsc camera asta, dar și mai mult urăsc să intru în ea.

Împing ușa și balamalele scârțâie chinuitor. Stând turcește pe podea, mama mângâie cu o mână covorașul alb, mițos, de lângă căsuța păpușilor. În cealaltă mână, strânge un scutec flaușat, roz-pal, exact de mărimea potrivită pentru un nou-născut. Ochii ei albaștri sunt pustii când se ridică spre mine.

— Ce-i cu tine acasă?

Îmi înfig unghia degetului mare de la mâna stângă în palma transpirată a mâinii drepte.

— Nu mă simt bine.

Îngrijorarea îi schimonosește fața, așa că mă forțez să intru în cameră, ca să nu sară ea de pe podea.

— N-am nimic, o asigur. Doar o durere de cap.

Ea se ridică în genunchi.

— N-ai mai avut o migrenă de ani de zile, remarcă ea.

Pentru că o migrenă este, în mod caracteristic, urmarea unui atac de panică.

— Nu, n-am mai avut.

Minciună sfruntată. Mă apropii de covoraș și-i fac semn cu mâinile să rămână acolo unde e.

— E ceva accidental, îi zic. Probabil că-mi vine ciclul.

Văd cum pe fața ei se războiesc tendința de a-mi lua la bani mărunți starea de sănătate si dorința de a rămâne în locul în care simte că stabilește o legătură cu Colleen. Și ceea ce mă îngrozește cel mai tare se întâmplă. Mama ajunge la concluzia că nu poate să aleagă și le vrea pe amândouă. Îmi întinde o mână, ocazie cu care observ că unghiile ei lungi sunt proaspăt

pictate cu ojă roz. Îmi arunc pantofii din picioare, îi accept mâna și mă așez lângă ea pe covoraș. Oare mama știe că ține încă în mână scutecul în care a adus-o acasă de la spital pe Colleen?

Mama examinează camera. Păpuși din porțelan impecabil înveșmântate în volane și dantele sunt aliniate pe mai multe rafturi. Singurul indiciu care arată că sora mea a ajuns până aproape de treisprezece ani e străvechiul Walkman cu căști care zace pe noptieră alături de jurnalul ei și o carte deschisă la ultima pagină citită de Colleen.

— Am visat-o azi-noapte, îmi mărturisește mama, strângându-mă de mână. Mă chema, dar indiferent cât m-aș fi străduit, tot nu reușeam s-o găsesc.

Dar eu sunt aici! Chiar lângă tine. Privește-mă. Încearcă să mă vezi. O strâng, la rândul meu, însă gestul nu reușește nicidecum s-o smulgă din coșmarul care-i ține mintea captivă.

— Totdeauna m-am întrebat dacă nu cumva moartea lui Colleen o fi fost o pedeapsă pentru păcatele mele trecute, zice ea.

Mușchii mi se încordează de nervozitate, o senzație de parcă m-aș clătina pe marginea unei prăpăstii. Mama se mai comportă așa câteodată. E aici cu trupul, dar cu mintea e departe. Spune lucruri care-mi taie respirația. Mă strânge și mai tare de mână și, dintr-odată, mă simt cuprinsă de claustrofobie.

— Am făcut greșeli, continuă ea. Când eram tânără. Înainte să-l cunosc pe tatăl tău. Colleen a fost o fată atât de bună... Atât de bună...

Uită-te la mine, mamă. Sunt fiica ta și sunt aici, lângă tine!

— Mamă?

Ea clipește, întoarce capul și lumina vieții revine în ochii ei albaștri. Răsuflu ușurată. Mama îmi dă părul pe după umăr.

— Și tu ești o fată foarte bună, îmi zice.

Închid ochii. Ba nu sunt. Am încălcat ora limită, am participat la o cursă ilegală, iar acum îi datorez cinci mii de dolari unui tip pe care, dacă l-ar vedea mama, ar leșina. Sunt în primejdie, l-am pus pe Isaiah în primejdie și risc fericirea mamei mele — a familiei mele — tocmai din cauză că nu sunt o fată bună. Sunt exact așa cum m-a descris Gavin: o egoistă.

— Mamă... încep, dar mă opresc, fiindcă mi se pune un nod în gât. Mi-a spus tata despre extraordinara ocazie de a ajuta Fundația pentru lupta împotriva leucemiei. Eu... eu vreau să vorbesc în numele lui Colleen.

Chipul mamei explodează într-un zâmbet enorm. Ochii ei albaștri sclipesc ca luminile care dansează pe ocean. Lasă jos scutecul și mă îmbrățișează. Reacții ca asta din partea mamei sunt, teoretic, motivul pentru care trăiesc; și totuși, nu pot să mă bucur de ele. Faptul că mă aflu în camera lui Colleen, că sunt conștientă de ceea ce tocmai am acceptat, echivalează pentru mine cu acceptarea unei condamnări la moarte, pe care o aștept, inertă.

Isaiah

Patrulez prin fața atelierului, cuprins de neastâmpăr, un pic cam necontrolat.

Eric.

Rachel.

Cinci mii de dolari.

Îmi plimb degetele peste tigrul tatuat pe bicepsul brațului drept. Eric nu e primul animal de pradă pe care-l înfrunt.

Am fost odată la grădina zoologică, într-o excursie, în școala elementară. Fiind cel mai mărunt din clasă, nu vedeam decât cefele altora. Administrația grădinii zoologice construise o casă din sticlă eu două etaje deasupra țarcului tigrului. Toți colegii mei de clasă dăduseră fuga până sus ca să vadă cum se juca puiul de tigru cu o minge printre furaje. Eu rămăsesem unde știam că mi-e locul: jos de tot.

M-am aplecat și mi-am lipit fața de sticlă, ca să privesc urmele lăsate de tigru în noroi. Pe aici rătăcea tigrul care nu trezea interesul nimănui. O vietate jerpelită, cu pielea atârnându-i de corp, cu blana văduvită de orice strălucire, cu urechea pe jumătate mâncată: o ființă demnă de plâns. Un animal salvat, după cum ne spusese profesorul, care ar fi murit dac-ar fi rămas în sălbăticie.

Ca din senin, bătrânul tigru s-a aruncat din dreapta, izbind cu ambele labe masive sticla și răgind. Cât pe ce să-mi sară inima din piept; tremuram din cap până-n picioare, dar nu m-am clintit și nici nu mi-am ferit privirea. El s-a apucat să se plimbe prin fața mea, răsucindu-și capul odată cu fiecare întoarcere, fără să-și ia nici măcar pentru o secundă privirea fioroasă de pe mine.

Am ştiut, în momentul acela, fără vreo urmă de îndoială, că nu mai vreau să fiu cel mai mic din clasă, cel mai mic din internatul meu. Tânjeam să devin tigrul redutabil cu care să nu se încurce nimeni. Profesorul meu, la fel ca toţi adulţii, se înşela amarnic: tigrul acela ar fi fost rege în sălbăticie.

Eu nu sunt rege pe străzi. Titlul acesta poate să-i aparţină altcuiva, însă nimeni nu poate să se încurce cu mine. Eric ştie asta şi se străduieşte de ani de zile să mă aibă la degetul mic. N-o să permit să se întâmple aşa ceva şi n-o să-i permit lui să se atingă de Rachel.

Ca s-o apăr, trebuie să pun în aplicare un plan. Un plan care ţine de următorul da. Inspir adânc şi intru în atelier.

Radiatoarele din vechiul garaj sunt atât de paradite, încât e posibil să fie mai cald afară. Neavând vreo maşină pe rampă şi nici afară, în parcare, Tom, proprietarul atelierului auto în care lucrez, n-are de lucru, dar are chef de povestit. El şi Mack, mecanicul auto angajat cu normă întreagă, stau în biroul lui înghesuit şi râd, la o sticlă de whisky.

— Isaiah, mă întâmpină Tom, luându-şi bastonul ca şi cum ar vrea să se ridice.

Totul din atelier e bătrân, demodat şi expirat. Din moment ce câştigă doar cât să-l plătească pe Mack şi, din când în când, pe mine, unica raţiune pentru care Tom mai ţine atelierul deschis este că nevasta i-a murit acum câţiva ani, iar el detestă singurătatea.

— Cum ţi-a mers în prima săptămână de şcoală? se interesează el.

— Foarte bine, îi răspund.

Mă întreb dacă o fi conștient de faptul că e sâmbătă dimineața și că ieri, când ne-am întâlnit, i-am spus noutățile. Mintea îi plutește mai mult în trecut decât în prezent.

— Cei de la Eastwick mă lasă să lucrez ca intern la Pro Performance în zilele de marți și de joi.

— Mi-ai mai spus asta, murmură el.

Își netezește părul alb, din ce în ce mai rar, și se lasă pe spătarul scaunului. Își pipăie buzunarul cămășii roșii din flanelă, fără îndoială căutându-și pachetul de Marlboro și bricheta, chiar dacă doctorul i-a cerut să se lase, în urmă cu mai mult de-un an. Ochii lui blânzi, de un albastru-deschis, se agită de colo-colo, în timp ce mintea scotocește printre amintiri și prin prezent. Azi e una dintre zilele bune, fiindcă fața i se luminează când își amintește informația memorată, ceea ce se întâmplă rar.

— Mi-ai spus asta. O să primești o slujbă la ei după ce-o să termini liceul.

— Da, domnule, îi răspund și ghemul din stomac mi se mai descâlcește.

Mi-e groază de ziua în care chiar o să uite.

Bătrânul și Mack s-au purtat frumos cu mine. Un prieten de-al lor mi-a fost tutore pentru o vreme. Pe urmă, singura familie cumsecade de care am avut parte s-a mutat din oraș, așa că sistemul m-a transferat în casa lui Shirley și-a lui Dale, iar cei doi bătrâni și-au vârât în cap să mă angajeze la frageda vârstă de treisprezece ani.

— Bun, rostește Tom, pentru sine, după care își ridică privirea spre Mack. Nu-i așa că-i bine?

Mack, veteran lăsat la vatră după treizeci de ani de serviciu militar, își ridică spre mine cozorocul șepcii de baseball cu însemnele trupelor de pușcași marini.

— Să n-o feștelești, îmi zice.

— N-am de gând.

— Bun, repetă Mack aprecierea lui Tom. Slujba asta o să te ducă undeva.

Îmi rotesc privirea prin garajul cam gol.

— Nimic de lucru?

Mack scutură din cap. O fi Tom proprietarul atelierului, însă Mack îl administrează. La fel ca Tom, Mack nu are nevoie să muncească, dar preferă garajul în detrimentul apartamentului său pustiu.

— Am terminat eu ce era de făcut la Chevelle, îmi spune.

— Vă deranjează dacă lucrez la altceva pe timpul zilei? Presupunând că nu apare nimic?

Mă îndoiesc că Rachel ar putea să zăbovească până târziu.

Încă de când aveam paisprezece ani, am mai lucrat câte ceva pentru prieteni. Ei procurau piesele, iar eu mă ocupam de munca fizică, în schimbul unor sume de bani, al unor piese cu care să-mi îmbunătățesc Mustangul, sau pe datorie, urmând ca ei să mă recompenseze ulterior. De regulă, astfel de lucrări așteaptă până seara, când se închide în mod oficial atelierul, însă cum treabă nu prea este, poate că ei ar fi dispuși să renunțe la program.

Mack soarbe o gură de whisky din sticlă.

— Nicio problemă. La ce lucrezi?

La orice pot să apuc, ca să mai scot ceva bani.

— La mașina mea, răspund, apoi îmi dreg glasul. Și la un Mustang GT model 2005.

Fantoma unui zâmbet flutură pe buzele lui Mack, săpându-i șanțuri adânci în jurul gurii.

— În sfârșit, ai economisit suficient ca să-ți îmbunătățești mașina?

Nu.

— Apelez și eu la favoruri.

Mai bine zis, apelez la alții care mi-au rămas datori. Datorii pe care le-am păstrat pentru vremuri în care aș avea nevoie de ajutor; de exemplu, de cauțiune. Unii dintre datornici mi-ar plăti în bani; alții, care nu dispun de lichidități, mi-ar putea procura piese. Îmi displace profund faptul că-mi întrebuințez economiile pentru zile negre, dar să-i fii dator lui Eric poate să însemne ceva mai rău decât pușcăria.

— Și să presupun că ăsta e motivul pentru care mă aflu aici? întreabă Abby, din spatele meu.

Toți trei întoarcem capetele: Mack, Tom și eu. Ea îmi face un semn cu capul, îl salută pe Tom și, ca de fiecare dată, îl ignoră pe Mack. Mack termină whisky-ul, aruncă sticla goală la gunoi și iese din birou. O să lipsească pentru tot restul zilei. Abby nu mi-a spus niciodată de ce ei doi se privesc de pe baricade opuse ale câmpului de bătălie, iar eu, pentru că o respect, n-o întreb niciodată.

Tom își pipăie din nou buzunarul, căutându-și încă țigările.

— Păstrează-ți politica în afara garajului meu, domnișoară Abby!

Politica, adică drogurile. Tom e singurul om în fața căruia am văzut-o pe Abby cedând.

— Mereu am grijă de asta, răspunde ea.

— Bun.

După cât de sticloși arată acum ochii lui Tom, îmi dau seama că i-am pierdut atenția în favoarea unei amintiri.

Pornesc spre celălalt capăt al garajului și Abby mă urmează.

— Toată lumea a aflat despre înțelegerea dintre tine și Eric, îmi spune ea. El nu se încurcă, Isaiah, și vrea capul tău și al Iepurașului Pufos pe tavă. A amenințat c-o să se răzbune pe oricine v-ar ajuta să strângeți banii.

Pe naiba. Asta complică lucrurile. Sperasem să strâng o jumătate din suma de cinci miare adunând de la datornicii mei. Acum, va trebui să mă bazez exclusiv pe piese.

— Îți respect orice hotărâre ai lua, atât timp cât o iei acum. De partea cui ești, Abby? Ești prietena mea în povestea asta sau inamic?

— Nu pot să te ajut, îmi răspunde.

Îmi pun palmele pe bancul de lucru și mă proptesc în ele. Nu e ceea ce aș fi vrut să aud.

— Abby...

— Nu pot să-ți dau bani, continuă ea, ridicându-și ochii spre mine. Ce scot eu îmi trebuie. O fi Eric stăpân peste unele străzi, dar nu e și stăpânul meu. O să te ajut cu ce îmi stă în puteri, dar tot va trebui să-mi păzesc spatele.

Pentru că nimeni altcineva nu i l-ar păzi. Nu mai e nevoie să spună și asta. Fiindcă așa arată viața și pentru mine. Îmi îndrept spinarea. E răspunsul ei și trebuie să-l accept.

— Am unele favoruri de răscumpărat și aș avea nevoie de ajutor în privința asta.

— Mă bag.

Dintr-odată, ridicându-și bărbia, Abby își reia atitudinea rezervată afacerilor. Detest expresia asta impasibilă, dar e tocmai motivul pentru care-i solicit ei ajutorul. Volumul de

muncă ar necesita, în mod normal, câteva săptămâni. Eu n-am câteva săptămâni la dispoziție. Îmi permit doar câteva zile pentru o misiune care trebuia să fi fost îndeplinită aseară.

Scot din buzunarul de la spate o listă și-i spun numelor persoanelor care vor trebui vizitate. În timp ce ascultă, unica ei schimbare de expresie e o foarte lentă ridicare a unei sprâncene, care apoi se lasă în jos la fel de lent. Își vâră lista în buzunarul blugilor.

— Ai tot făcut pe cercetașul pentru o grămadă de oameni cu posibilități.

Mda, așa e.

— Îmi place să știu că are cine să mă ajute când am nevoie.

— Sau ai putea să-ți păstrezi atuurile pentru o altă mână și să primești oferta cu șterpelitul mașinilor. La cunoștințele tale în domeniu, ai putea să furi lejer cinci pe noapte. Ai scăpa de Eric și ai avea Iepurașul Pufos la braț până mâine-dimineață, când se deschid porțile bisericii.

Scutur din cap înainte ca ea să termine.

— Vreau să rezolv problema asta curat.

Cursele ilegale de mașini m-au vârât în buclucul ăsta și nu vreau să risc și să încurc lucrurile și mai rău.

— Curat? repetă ea, strângând din buze într-o linie subțire. Cum crezi că ți-or procura oamenii ăia piesele de mașină pe care le ceri drept recompensă? Chiar crezi sincer că s-o duce vreunul frumușel într-un magazin ca să cumpere?

Nu. Nu cred. Dar sunt întru totul de partea principiului că orice nu știu, nu se pune.

— Îți zic pentru ultima oară: alege acum dacă vrei să mă ajuți.

— Dumnezeule, supărăcios mai eşti! Ce-o vedea fata aia la tine?

Habar n-am.

— Îi plac tatuajele mele.

Expresia impasibilă se şterge şi Abby începe să râdă.

— Eşti complet nebun. Foarte bine, iroseşte o listă frumoasă ca asta pe piese de maşină. Vorbim mai târziu.

Şi, fără să mai spună o vorbă, Abby iese din garaj.

Îmi frec ţeasta cu palma şi mă gândesc dacă s-o sun pe Rachel. Tânjesc să-i aud din nou vocea, însă ea aşteaptă răspunsuri, iar eu n-am decât ipoteze. După ce-o să discut cu oamenii de pe lista mea, o să ştiu mai multe, şi atunci o să-i pot spune să vină.

Încă nu sunt suficient de bun pentru o fată ca ea, dar a revenit în viaţa mea şi are nevoie de cineva care s-o apere. O să îndeplinesc rolul şi-o să absorb cât pot de mult din lumina ei, înainte să mă lase din nou în întuneric.

Rachel

La vârsta de patru ani, aveam o pasiune pentru prizele electrice. Găuri întunecate care pătrund în perete și, dacă introduci ceva în ele, un aparat prinde viață. Electricitatea! Cum o arăta electricitatea? Cum s-o simți? Cedând ispitei, mi-am vârât degetul în priză în momentul în care a pornit cineva aspiratorul. Întregul corp mi s-a zguduit ca urmare a șocului. În ziua aceea, am învățat două lecții. Prima: să nu-ți vâri degetul în priză. A doua: mi-a plăcut senzația.

Închid portiera Mustangului și bâjbâi nasturii paltonului meu negru. Sângele îmi pulsează cu același zbârnâit al energiei electrice. O să-l văd pe Isaiah.

El n-a sunat, îmi amintesc singură. Isaiah n-a mai sunat, iar atunci, în bar, m-a privit drept în ochi și mi-a zis că mi-e dator. Aceleași cuvinte pe care i le-a spus lui Eric, în parcarea școlii mele. *Încetează să visezi prostește, cu ochii deschiși, că lui îi pasă de tine. Nu-i pasă. Ești o datorie care trebuie plătită. Nimic mai mult.*

Micul și amărâtul garaj arată altfel la lumina zilei. Lucru destul de neobișnuit, în noaptea aia, locul acesta devenise un far luminos, un liman. Acum, cu norii cenușii aproape de pământ și cu crăpăturile din peretele exterior, îmi amintesc de faptul că nu sunt în elementul meu.

Trag de ușa grea și intru. O căldură de junglă mă sufocă și-mi dezgheață degetele. După ce închid ușa, un val de aer rece mă înconjoară, suflându-mi părul peste față. Un aparat de radio difuzează o muzică tare și supărată, plină de chitare electrice. Fără tricou pe el, Isaiah stă aplecat deasupra capotei deschise a mașinii lui, cu ambele mâini adânc înfipte în motor.

Coada învăpăiată a dragonului remarcat de mine pe bicepsul lui în seara în care ne-am cunoscut se continuă în sus, pe umăr, încolăcindu-se pe spinare. Ochii verzi ai cumplitei vietăţi roşii se zgâiesc la mine, ca un străjer păzindu-şi stăpânul. Lângă omoplatul lui Isaiah, ies flăcări din gura dragonului. Mânuind o cheie tubulară, Isaiah lucrează la maşină cu mişcări cursive. Musculatura puternică şi masivă a spatelui îi devine mai pronunţată cu cât se mişcă mai repede.

Isaiah îşi schimbă poziţia, prinzând mai bine componenta la care lucrează. Îmi simt gura uscată şi trupul încălzit de senzaţii străine. Isaiah e absolut superb.

Geanta îmi scapă din mână şi aterizează pe podea, cu un bufnet stânjenitor. Isaiah îşi smuceşte capul în sus şi mă prinde căscând gura la el. Un zâmbet cunoscător îi lunecă pe buze, provocându-mi un val de fierbinţeală care mi se strecoară în obraji. Aş vrea să mor acum!

Îşi îndreaptă spinarea, iar eu mă străduiesc să nu mă holbez prea evident la mişcările lui atât de fluide. Îmi înhaţ geanta, o scap din nou, după care o smulg iar de pe podea. De ce-oi fi eu mereu atât de bramburită?

— Bună, Rachel, îmi zice, vesel, cu vocea lui profundă care-mi face inima să se poticnească de mai multe ori decât ar fi cazul.

Nu m-a sunat. Nu m-a sunat, repet în gând. *El nu mă vrea. Sunt o datorie.*

— Bună, îi răspund, mândră de faptul că n-am bâlbâit până şi un cuvântul atât de scurt.

Luându-şi tricoul negru de pe banc, Isaiah şi-l pune pe el, făcându-mi semn să mă apropii.

— Scuze pentru încălzire. E ori ca la tropice, ori ca la poli. Alege ce preferi.

— Tropicele, îi răspund. Urăsc frigul.

— Și eu, mă aprobă el.

Așadar, avem cel puțin un lucru în comun, în afara mașinilor și a curselor ilegale și a lui Eric...

Mă opresc de partea cealaltă a capotei deschise și admir fățiș mașinăria conținută în caroserie. A avut dreptate într-o privință: nu e motorul original al unui Mustang GT model '94.

— Ai perfecționat-o, îi zic.

— Am reconstruit-o, mă corectează Isaiah, examinând mașina cu o intensitate care trădează o profundă concentrare. Am găsit caroseria șifonată într-un cimitir de mașini, când aveam paisprezece ani, după care mi-am petrecut următorii doi ani îndreptând tabla și punând piesele cap la cap, până când am reușit s-o fac să meargă. Teoretic, ar trebui să aibă mai mulți cai putere și un cuplu mai mare, însă prea multe dintre piese au trecut de prima tinerețe.

Palmele îmi transpiră, dar nu de la căldură, și strâng prea tare cureaua genții. O balansez un pic, astfel încât mă lovește peste genunchi. Mi-e dor de felul în care ne-am comportat amândoi în seara aia. Mi-e dor de gândul că îi plac.

— Îmi pare rău, îi zic.

Își ridică brusc privirea spre mine.

— Pentru ce?

Pentru că nu sunt cineva care ar putea să-ți placă într-adevăr.

— Pentru tot.

Îmi las capul în jos și privesc cum geanta îmi izbește genunchii, iar și iar.

— Știu că tu te crezi dator față de mine, dar nu e așa. Asta e problema mea. O s-o scot eu la capăt.

Cu toate că habar n-am cum.

Ochii lui se întunecă din nou, căpătând acea nuanță de cărbune pe care mi-o amintesc de când mi-a făcut jurământul.

— Asta e problema noastră, îmi zice.

Sunt o datorie. El a zis că nu însemn nimic. I-am dăruit lui Isaiah primul meu sărut, după care el n-a mai sunat și sunt o datorie. Eric a zis că sunt o parteneră de sex, iar Isaiah l-a aprobat prin tăcere. Am și-așa o mulțime de probleme și ultimul lucru pe care l-aș vrea ar fi să forțez un tip să mă ajute, din cauză că se crede dator față de mine cu ceva. Nu și când am pentru el sentimente pe care el nu le are pentru mine. Nu și cât timp vederea lui va continua să-mi zdrobească sufletul.

— Isaiah...

Dar el îmi taie vorba.

— Un lucru trebuie să-l înveți despre mine: eu nu discut în contradictoriu.

Geanta își oprește balansul.

— Ce?

Ochii i se decolorează într-o frumoasă nuanță de argintiu.

— Asta nu e problema ta. E problema noastră. Iar eu știu cum o s-o rezolvăm.

— Știi? întreb, cu răsuflarea un pic tăiată.

Of, ochii ăia sunt superbi! Prea multă căldură mi se zvârcolește prin corp, așa că trag cu un deget de gulerul paltonului.

Îmi urmărește cu privirea mișcarea.

— Ar trebui să-ți scoți paltonul, îmi zice și-mi tresaltă inima în piept la gândul de a-mi scoate ceva de pe mine în fața lui. E cald aici, adaugă.

Cald. Radiatorul defect. Așa e. Dregându-mi glasul, îmi deschei nasturii și-mi dezbrac haina. Isaiah mi-o ia din mână și dintr-odată mă simt singură și despuiată când traversează încăperea ca s-o agațe de un cuier din perete.

— O să mergem la curse, mă anunță apoi, iar eu pufnesc.

— Pentru că ne-a mers atât de minunat prima dată, răspund.

Pe chip îi apare zâmbetul acela care-mi taie respirația, însă la fel de repede îi și dispare. Nici nu sunt sigură că a existat, în primul rând.

— Cursa aceea a fost o greșeală pe care n-am de gând s-o repet și n-o s-o repeți nici tu.

Se oprește, parcă așteptând ca eu să protestez. Dar nu e cazul. Lecția a fost învățată: fără curse ilegale.

— Ai auzit vreodată de The Motor Yard? mă întreabă.

— Nu.

— E o pistă de patru sute de metri lungime, în partea sud-vestică a districtului.

— Și e legală?

— Mda. Și acolo o să merg ca să câștig banii de care avem nevoie ca să-i plătim lui Eric, anunță el.

Cum stă așa, în mijlocul garajului, Isaiah emană încredere. Îl invidiez.

— Și ce diferență o să fie între cursa de acolo și cele ilegale?

— Aceea că e legală și orientată spre familie. Tipii care aleargă acolo sunt din mai multe generații: tați, unchi, bunici,

străbunici. Eu o să scot bani din pariuri. Cotele nu sunt mari, dar sper să câștig suficient ca să compenseze.

Deja clatin din cap. Nu-mi sună ca un plan prea grozav.

— Prin urmare, noi doi o să concurăm, sperând să câștigăm în același timp și din pariuri, iar toate astea poate ne-ar aduce un total de cinci mii de dolari?

— Nu noi doi, mă corectează el, fără vreo altă explicație. Eu o să alerg și-o să câștig cu mașina ta.

Clipesc, nedumerită.

— Cu mașina mea.

— Da, confirmă el, fără pic de ezitare. Cu mașina ta.

Nici gând să poată reuși așa ceva: să scoată o sumă atât de mare din curse pe care speră să le câștige. Îmi mișc buzele spre dreapta, încercând să rumeg cele spuse de Isaiah. El crede, însă eu... nu pot.

Isaiah își concentrează privirea spre gura mea. Din doi pași lejeri, anulează distanța dintre noi și mă prinde cu degetele de sub bărbie. Căldura degetului lui mare mi se răspândește pe conturul buzelor, făcându-mi inima să palpite. Face încă o dată mișcarea asta ispititoare... dar mai lent, iar gura mea reacționează, destinzându-se. Încetez să respir și să gândesc. Atât de mult mi-au lipsit atingerile lui.

— Ți-am spus să nu-ți faci griji, șoptește.

Îmi înghit hohotul de râs sarcastic și întorc capul ca să inspir un aer lipsit de mirosul lui. Făcutul grijilor e singurul lucru la care mă pricep.

— Nu-mi fac.

— Ba îți faci, răspunde el repede. Când eu spun că o să fac un lucru, îl fac.

Nu e adevărat: a spus c-o să sune și n-a făcut-o. Încep să mă joc cu un fir destrămat din tivul mânecii, fiindcă simt o strângere de inimă. Ce fac dacă el mă lasă baltă? Ce fac dacă nu colaborez cu el?

Poate ar merge să le cer ajutor lui West și lui Ethan. Poate au ei bani.

Ridic capul și observ că el mă privește.

— Mă bucur că ești aici, Rachel, îmi spune.

Degetele îi alunecă în jurul încheieturii mele, iar atingerea pielii lui pe a mea îmi preface mușchii într-un fel de unt topit.

Un val de dezgust mă străbate imediat. Cât sunt de penibilă! El n-a mai sunat. Isaiah n-a mai sunat, naibii, dar câteva cuvinte și câteva mângâieri sunt de ajuns ca să mă aducă imediat acolo de unde am pornit: la fata naivă și proastă.

Fac câțiva pași înapoi și-mi îndepărtez șuvițele căzute peste față. Nu pot să fac una ca asta. Nu-l pot lăsa să se joace cu mine. Am vreo două sute de dolari, economii de la ziua mea de naștere și de la Crăciun. O să-mi amanetez o parte din bijuterii. O să-l implor pe Eric să-mi mai acorde timp. Orice, numai să nu ajung cu inima sfâșiată.

— E o greșeală. O s-o scot eu la capăt pe cont propriu.

În timp ce trec pe lângă el, spre paltonul meu, spre ușă, Isaiah mă prinde de mână.

— Ce e o greșeală?!

Nu e o întrebare. E o poruncă.

— Ai zis că am fost o aventură de-o noapte, îi răspund, smucindu-mi mâna, însă el nu cedează, iar furia mi se întețește și smucesc mai tare. Ai zis că nu însemn nimic!

Mâna lui se lasă în jos.

— N-am zis niciodată că ai fi fost o aventură de-o noapte. Rachel... Niciodată n-aș putea să mă gândesc la tine doar ca la o parteneră de sex.

Tresar auzind cuvântul acela din gura lui și detest felul în care-și înclină capul de milă, când remarcă slăbiciunea.

— Dar a zis Eric! Iar tu nu l-ai contrazis.

— Iartă-mă, răspunde el, simplu, ca și cum asta ar putea să spele pata unei săptămâni întregi în care m-a ignorat.

Gâtul mă ustură și lacrimile amenință să-mi tâsnească din ochi. Ar trebui să-mi țin gura și s-o rup la fugă. În loc de asta, rămân și articulez cuvinte prostești.

— Am așteptat să mă suni. Ai zis c-o să mă suni. Ai zis că-ți plac. După care i-ai zis lui Eric că nu însemn nimic.

— Am venit pentru tine, îmi răspunde și o undă de iritare se strecoară în voce. L-am înfruntat pe Eric pentru tine.

— Pentru că mi-ești dator! Pentru că mi-am oprit mașina și te-am lăsat să conduci până când am scăpat de polițiști!

Expresia lui anunță o furtună iminentă.

— Nu așa a fost.

Îmi azvârl brațele în lateral, ca semn al nepăsării, însă adevărul e că-mi pasă. Îmi pasă atât de mult de băiatul ăsta, încât mă sfâșie în bucățele.

— Așadar, nu mi-ești dator?

— Doamne, Dumnezeule, bombăne el, strângând din pumni. Ba îți sunt dator.

Vrea să mai spună ceva, dar eu nu mai pot să ascult minciuni.

— Spune-o, și gata, Isaiah. Termină cu vrăjeala și spune că a fost un joc. Spune-mi că am fost fata bogată și proastă, demnă de plâns, cu care ai încercat să te culci. Spune-o, doar, după

care o să căutăm o cale de ieșire din beleaua asta, fără să mai ai nevoie să mă vrăjești ca să fac ce vrei tu.

Fără să-mi zdrobești și ce mi-a mai rămas din suflet.

— Spune-o, și gata!

Numai că, înainte ca el să poată spune ceva, ușa garajului se deschide, scârțâind. Întorc capul fără voie, la timp ca să văd intrând doi tineri, aproximativ de vârsta noastră. Băiatul e înalt, profilându-se mult deasupra fetei care, dacă e posibil așa ceva, e mai scundă ca mine. Privirea ei se mută repede de la mine la Isaiah și, în cele din urmă, se oprește la el.

— Bună, Isaiah, îi zice.

Blugii ei sfâșiați și părul blond cu șuvițe negre țipă că ea e învățată cu primejdia. E frumoasă și, după postură, e încrezătoare în calitățile ei... e puternică. Îmi șterg ochii și-mi sucesc trupul în direcția opusă ei. Pieptul îmi tresaltă de bătăile apăsate ale inimii și o lacrimă idioată, trădătoare, îmi cade pe obraz.

Isaiah își lasă capul în jos și scapă o înjurătură. Îmi dau seama după cum se străduiește să n-o privească, dar tot îi fug ochii spre ea, că fata asta înseamnă ceva pentru el. Presupun că ea tocmai l-a prins înșelând-o... cu mine.

Isaiah

— Bună, Isaiah.

Puține buze pot rosti numele meu astfel încât să-mi oprească lumea în loc. Parcă mișcându-mă cu încetinitorul, întorc capul și-o privesc cum revine în viața mea, ca și cum n-ar fi plecat niciodată.

— Mama mă-sii, bombăn.

I-ar fi atât de greu Universului să-mi mai dea și o pauză? Rachel își aruncă părul auriu peste umăr, ca să mă împiedice să-i studiez fața.

— Vă întrerup, cumva? întreabă Beth, în timp ce înaintează și mai mult în garaj.

Un milion de întrebări mi se alcătuiesc în minte, însă revenirea acelei dureri surde în trup mă împiedică să rostesc vreuna dintre ele. Ea e superbă și-acum: o zână micuță, supărată pe viață. Doar părul îi e altfel. Acum e tuns până la nivelul bărbiei și blondul a înlocuit negrul, excepție făcând două șuvițe de culoarea pe care o cunoșteam.

— Da, îi răspund, cu mult prea multă furie.

Beth observă și-și ridică o sprânceană batjocoritoare.

Un tip pe care nu-l cunosc intră agale. Îmi îndrept spinarea și-mi simt mușchii tresăltând. Ce naiba? I-a dat deja papucii tipului pe care l-a ales în dauna mea și a venit să mi-l prezinte pe următorul?

Beth privește în spatele ei, apoi își îndreaptă ochii din nou spre mine.

— Isaiah, ți-l prezint pe Logan. E un prieten de-al meu... și de-al lui Ryan.

Îmbrăcat într-o geacă de sportiv cu un *B* mare în partea din față și cu prenumele lui brodat dedesubt, băiatul mă salută cu o înclinare a capului. Pe mâneca albă a gecii sunt două bâte de baseball încrucișate una peste alta. Tipul de care s-a îndrăgostit Beth, Ryan, juca și el baseball.

Îmi rotesc umerii. Nu vreau să-i ofer din nou lui Beth ocazia de a mă sfâșia în bucăți. Nu acum. Nu, când totul s-a dus naibii. Nu, când o am pe Rachel în viața mea.

— Ar fi cazul să pleci, îi zic.

— Am încercat să te sun, zice ea, neluând în seamă replica mea și faptul că Rachel stă, complet distrusă, la nici doi pași mai încolo. Și să-ți trimit mesaje, adaugă.

Așa e. Încă de la Ziua Recunoștinței, însă nu sunt pregătit s-o iert.

— Pleacă.

Beth se oprește în fața lui Rachel și-o studiază repede din cap până-n picioare.

— Eu sunt Beth, zice. Din moment ce Isaiah și-a uitat manierele.

Rachel își ridică bărbia. Un val de mândrie îmi străbate sângele.

Naiba să mă ia dac-o să-i permită lui Beth să triumfe în fața ei.

— Eu sunt Rachel.

— E cu mine, intervin, determinând-o pe Rachel să-mi caute privirea. *Haide, îngeraș, știu că avem lucruri de pus la punct, dar rămâi cu mine. Beth e cea care nu-și are locul aici.*

Beth își drege glasul. Vrea să-mi capteze atenția, dar n-o primește.

— Logan a moștenit o mașină, iar eu i-am spus că-l poți ajuta s-o pună la punct. I-am zis că ești cel mai bun.

— Nu fac servicii decât prietenilor mei, îi răspund, continuând să-i susțin privirea lui Rachel. *Așa. Rămâi cu superbii tăi ochi violeți pe mine. Ai încredere în mine. Continuă să ai.*

Am nevoie de timp cu Rachel: timp ca să-i explic de ce n-am sunat-o, timp ca să-i explic că singura noastră seară petrecută împreună a însemnat ceva pentru mine și timp ca să-i explic de ce i-am spus lui Eric cuvintele alea care au durut-o atât de rău. Timp ca să înțeleg de ce naiba îmi pasă atât de mult de faptul că Rachel e furioasă pe mine. Dar, din cauză că Universul nu lucrează niciodată în favoarea mea, n-am timp.

— Altădată îți eram cea mai bună prietenă, rostește în batjocură Beth. Acum ea e prietena ta?

Evident curioasă să afle răspunsul, Rachel își dă părul după ureche, parcă vrând să mă audă mai bine. Eu nu mai vreau ca Beth să fie implicată în viața mea, plus că nu știu ce să spun despre mine și Rachel. Îmi place Rachel. E un mister pentru mine. Și sunt foarte atras de ea. Presupun că suntem prieteni, însă ceva mă împiedică să spun asta cu voce tare.

— Atelierul s-a închis, Beth.

Rachel închide ochii, iar când îi deschide, o privește pe Beth.

— El îmi datorează un serviciu.

Umerii lui Beth se relaxează vizibil, făcându-mă să mă întreb de ce-i pasă ei cu cine îmi petrec eu timpul. Beth m-a părăsit.

— Ia spune, Isaiah, cu ce fel de serviciu îi ești dator?

— Am nevoie de bani, îi răspunde Rachel, cu o îndrăzneală pe care puțini au avut-o față de Beth.

Un junghi de furie mă străbate prin tot corpul. Problema asta e strict între mine și Rachel. Nu o informație pentru Beth.

— Și Isaiah o să participe la o cursă cu mașina mea, ca să mă ajute să-i obțin. Așa că, după ce-o să termin cu el, o să-ți poți lua înapoi *prietenul*.

Zâmbetul sadic pe care mi-l amintesc atât de bine din momentele în care Beth se simte amenințată îi traversează fața.

— Mersi, dar n-am nevoie de permisiunea ta.

Rachel își aruncă geanta pe umăr și-și înalță fruntea spre mine.

— Vrei să alergi pe mașina mea, foarte bine. Poți să alergi pe mașina mea. Trimite-mi un mesaj ca să mă anunți când și unde și-o să fiu acolo. Și nu-ți face probleme că trebuie să vii cu toată suma. Pot să pun și eu ceva de la mine.

— Rachel... încep eu, însă ea e deja de cealaltă parte a garajului.

Paltonul îi cade din cuier când trântește ușa.

Porcăria naibii! Trec furios pe lângă Beth și privesc prin ferestruica ușii. Motorul Mustangului ei urlă în timp ce iese din parcare. Îi ridic paltonul. Miroase a ea... a ocean. Îl așez ușurel la loc în cuier.

— Dispari din viața mea, Beth.

— Beth, intervine sportivul. Hai să mergem.

— Ei, dacă tot te-ai hotărât să iei cuvântul, îi zic lui, ia-o și pe Beth și ieșiți, naibii, de-aici.

— Nu, Logan, exclamă Beth. Lasă-mă câteva minute cu Isaiah.

Tipul brunet oftează iritat.

— I-am promis lui Ryan că n-o să te scap din vedere, așa că, indiferent ce-ai avea de spus sau de făcut...

Se oprește, ridicând din umeri.

Aștept s-o aud pe Beth spunându-i tipului — Logan — unde să-și bage discursul rostit. Dar ea doar își încrucișează brațele pe piept. Hohotesc sarcastic. Fata a fost domesticită. Mă întorc spre Mustangul meu, hotărând că e mai bine să-i ignor pe amândoi.

Beth mă urmează și se oprește la un pas de mine.

— Eu mai vorbesc cu Noah, îmi zice.

Tăcere.

— Noi doi am fost prieteni înainte și-am putea să fim prieteni din nou.

Iarăși tăcere.

— Îmi lipsești.

Deja a mers prea departe. Mă întorc spre sportiv.

— Despre ce lucrare e vorba? îl întreb, fiindcă sunt într-o disperată căutare a unor surse suplimentare de venit și poate că el are de unde să plătească.

Logan face un semn din cap la modul "cine știe".

— Merge, dar scoate zgomote ciudate când atinge șaizeci și cinci. Mi-ar plăcea să nu-mi explodeze pe autostradă și să meargă mai repede.

— Poți să plătești?

— Da.

Știa Beth că pot să-l ajut.

— Adu mașina încoace într-o zi. Fără *ea*.

Băiatul își smucește degetul mare în spate.

— Obiectul e afară, în parcare, îmi spune.

Obiectul. Ca și cum mașina nu înseamnă nimic. Mă forțez să-mi amintesc că poate să plătească.

— Hai cu ea aici.

Logan o măsoară cu privirea pe Beth într-un fel care dă de înțeles că a mai avut de-a face cu hachițele ei și altădată.

— Pot să te las aici două secunde fără să declanșezi un război mondial?

— Altădată îmi plăceai, îi zice ea lui Logan.

El pleacă, iar Beth rămâne. De ce s-a întors? Ca să mă dea peste cap? Ca să-mi atragă atenția că e fericită? O privesc cu coada ochiului. Își pipăie panglicile roz de la încheietură, dăruite de nemernicul ăla de Ryan. El o face fericită. Îl urăsc.

— Prin urmare, ea ți-a căzut cu tronc? se interesează Beth.

— Unchiul tău știe că ești aici?

Apăs butonul ca să deschid platforma, după care-mi fac de lucru cu câteva chei fixe. Rachel e opusul lui Beth, cu zâmbetul ei strălucitor și râsul plin de veselie. O rază de lumină. Beth, chiar și atunci când eram îndrăgostit de ea, nu era altceva decât întuneric.

— Da, îmi răspunde imediat.

Un *hm* înfundat îmi iese din gât, pentru că nu înghit gogoașa asta.

— Foarte bine. Nu, nu știe. Dar, ca să nu mai întrebi, Ryan știe.

Trec la șurubelnițe.

— De când te-ai transformat într-un câine în lesă?

— Du-te naibii, mârâie ea, apoi oftează. Nu sunt. Ryan știe că-ți simt lipsa și știe că-l iubesc. N-are nimic împotrivă ca noi doi să fim prieteni.

Mda. Sigur. Sunt convins că preferă să nu fie el jigodia care să spună nu, așa că se bazează pe mine s-o trimit la plimbare. Cel puțin, mutarea asta a intuit-o corect, nemernicul. Întorc

capul când aud huruitul unui motor și zâmbesc pentru o clipă când văd un Chevy roșu, model 1957, urcând pe platformă.

Beth vine lângă mine.

— Știam eu c-o să-ți placă de ea.

Ea. Beth știe că iubesc mașinile. De fapt, ea știe prea multe despre mine. Beth e ca o călătorie neplăcută[17]. Totdeauna a fost, dar eu nu mai vreau să călătoresc cu ea.

— Pleacă.

— Nu. Nu plec până nu suntem din nou prieteni.

Logan oprește motorul, coboară și deschide capota.

— Ce părere ai?

Părerea mea e că aș putea avea o erecție cu o mașină ca asta.

— E o mașină făcută pentru curse.

Logan devine brusc atent.

— Crezi c-o poți face să gonească?

Zăbovesc puțin ca să-l evaluez pe băiat. Am simțit-o în vocea lui și e încă prezentă în atitudinea nerăbdătoare a trupului. Viteza. Tânjește după ea. Și-o dorește. Poate că sportivul ăsta nu e chiar atât de rău.

— Ești interesat s-o păstrezi în legalitate?

— Mai interesat de viteză. Ai putea să mă lipești la vreo cursă, după ce-o să fie gata?

Mă proptesc cu ambele mâini de mașină și mă aplec ca să examinez motorul. Nu e cel original, ceea ce e bine; altminteri, n-aș suporta să-i fac ceva.

— Dacă viteza e ceea ce cauți, e o pistă în partea de sud-vest a districtului. Se deschide săptămâna viitoare.

---

[17] Joc de cuvinte în original. *Bad trip* e și o expresie care desemnează efectele nedorite ale consumului de droguri, cum ar fi accesele de frică, de paranoia, sau unele halucinații înfricoșătoare.

— Tu concurezi acolo? se interesează el.

— Da.

Și am de gând să-mi petrec foarte mult timp acolo, pe parcursul următoarelor șase săptămâni.

— Isaiah, intervine Beth, încercând să se strecoare între noi, însă Logan se răsucește astfel încât s-o împiedice. Nu pentru asta l-am adus aici!

O sclipire dementă apare în ochii tipului și, dintr-odată, simt că am stabilit o legătură cu el. O zvâcnire a buzelor îmi arată că s-ar putea să fie genul meu de țicnit.

— Cât de repede merg mașinile pe-acolo? mă întreabă.

— Unii ating chiar viteze de două sute la oră pe două sute de metri.

— Nu! strigă Beth, trântindu-și piciorul în podea. Nu. I-am promis lui Ryan că n-o să se-ntâmple nicio nebunie. Logan, nu pentru asta te-am adus aici.

— Tu ai atins viteze din astea? se interesează Logan, dând cu mâna spre Beth ca și cum ar fi o muscă și câștigându-mi respectul cu asta.

Cei mai mulți ar muri de groază că li s-ar smulge ouăle ca să li se pună în mâini pentru un astfel de gest față de Beth.

— Nu, cu mașina mea, n-am atins, îi răspund, sincer.

În schimb, sper să reușesc cu mașina lui Rachel, dar și cu a mea, după ce-i fac câteva modificări.

— Viteza se poate cumpăra. Depinde doar de cât vrei să cheltuiești.

Logan îmi întinde mâna.

— Eu sunt Logan.

— Isaiah, răspund, strângându-i-o.

— Pe naiba, bombăne Beth.

Rachel

Camera mea e purpurie. Pereții, covorașul așezat peste mocheta albă, cuvertura, pernele, draperiile cât toată înălțimea peretelui: purpurii. Lila, de fapt, dar asta nu e decât o altă modalitate de a desemna cuvântul *purpuriu*. Urăsc purpuriul, însă mamei nu-i place verdele.

Stau pe mijlocul patului meu cu baldachin și-mi număr încă o dată banii. Cinci sute de dolari. Atât am. Mai multe bijuterii sunt pe perna de lângă mine. Patru piese, singurele a căror lipsă cred că ar putea să treacă neobservată de mama.

Dacă rochiile mele n-ar fi fost în șifonierul mamei, aș fi putut încerca să vând din ele. Dar, în timp ce mama nu-și poate aduna capacitatea de a vedea cine sunt pe dinăuntru, știe să supravegheze exteriorul cu ochi de șoim.

Bate cineva la ușă. Răstorn perna ca să ascund bijuteriile și strâng banii într-un teanc. Ușa se deschide și Ethan apucă să vadă bancnotele exact când le trântesc în cutia mea pentru bijuterii. Intră, se apropie cu pași mari și se trântește pe pat. Perna se mișcă și arunc o privire ca să mă asigur că bijuteriile au rămas încă ascunse.

— Ce faci? mă întreabă, holbându-se la cutia plină cu bani.

— Nimic.

— Îți cumperi o piesă nouă pentru mașină?

Pentru că, după mintea lui Ethan, ar fi singurul lucru pentru care aș avea eu nevoie de bani. După o predică din partea tatălui meu, Ethan știe că n-o să-mi mai cumpăr piesele pentru mașină cu cardul de credit.

Nu. Plătesc un psihopat.

— Posibil.

Eu și frații mei suntem răsfățați. Fiecare dintre noi are câte un card de credit cu care-și poate cumpăra orice dorește, însă libertatea financiară aduce cu ea și o povară. Tata ne convoacă la o întâlnire în fiecare lună și ne trece în revistă cheltuielile. Acum doi ani, când am cheltuit prea mult pe piese pentru mașina mea, am ajuns să mă întreb dacă femeile judecate pentru vrăjitorie în Salem au asudat tot atât de mult ca mine. În după-amiaza asta, timp de o scurtă jumătate de minut, m-am gândit să scot o sumă de bani de pe card, însă West a făcut mișcarea asta odată și tata a fost pe capul lui în mai puțin de douăzeci și patru de ore. Din câte se pare, tata și-a prevăzut câteva cazuri în care să fie notificat.

— Am nevoie de un favor, îmi zice Ethan.

Normal.

— Diseară?

— Da.

Un șuvoi de aer îmi năvălește afară pe gură, mișcându-mi părul.

— Și dacă am program? E sâmbătă seara.

Mă irită că el și West presupun întotdeauna că sunt o catastrofă socială.

Ethan se albește la față.

— Ai? Și, dacă da, cu cine?

— Poate că vreau să conduc.

— Poți să conduci oricând ai chef, replică el, dându-și ochii peste cap.

— Bine.

Ethan își coboară picioarele de pe pat.

— Ești cea mai grozavă, declară el, oprindu-se în pragul ușii. Apropo, ce părere ai avea dacă am extinde numărul favorurilor dintre gemeni?

— Până la câte? îl întreb, ciugulind o scamă de pe pat.

Fratele meu clatină din cap, ca și cum n-ar fi ales încă un număr.

— Nelimitat.

O senzație de groază îmi apasă pieptul. Ethan și West ar putea să lipsească uneori toată noaptea, iar eu nu sunt mereu atât de creativă în scornirea minciunilor cu care să-i acopăr.

— Nu știu, îi răspund.

— Te gândești până mâine. Și, Rach...

Felul concentrat în care-și privește pantofii de sport face ca tăcerea să devină stânjenitoare. Lucru care se întâmplă rareori între noi.

— Mă bucur c-o ajuți pe mama.

Mă frec între sprâncene, luptându-mă cu orice gânduri ar putea duce spre anxietate. Pe colțul mesei mele pentru toaletă, sfidându-mă, e discursul pe care trebuie să-l memorez până săptămâna viitoare.

— O să...

Închide ușa și se sprijină cu spatele de ea, ca și cum ar vrea să blocheze tot restul lumii afară, sau să mă încarcereze pe mine.

— O să-i spui mamei dacă ți se face rău?

Iau o pernă în brațe și-o strâng la piept.

— Hai, lasă-mă în pace, bine?

— Poate c-ar trebui să vorbești cu mama și cu tata?

— Și apoi, ce? mă răstesc, aruncând perna cât colo. Mama o să se sperie de moarte! Tata o să fie dezamăgit! Tu și West și

Gavin și Jack o să-mi săriți în cap pentru că sunt slabă! Nu, mersi. Unde ți-a fost mila când a tăbărât Jack pe mine alaltăseară, din cauză că nu spusesem încă da?

— Ei nu ți-ar fi cerut să faci asta dac-ar fi știut că ai încă atacuri de panică.

O undă de dezgust mi se strecoară în voce.

— Privește-mă în ochi și spune-mi că familia asta nu e mai fericită datorită faptului că eu ascund ceea ce ei nu pot să suporte!

Ceea ce eu nu pot să suport.

— Poate c-ar trebui să le spun eu, propune Ethan, cu acea notă de seriozitate în glas care provoacă frica în filmele de groază.

— N-ai s-o faci! îl reped, apoi stau să-mi caut cuvintele. Tu vrei ca mama să fie fericită, la fel ca toată familia.

— Știu, dar îmi tot vine în minte imaginea ta pe podeaua toaletei ăleia nenorocite, vărsându-ți mațele...

Telefonul începe să-mi vibreze, iar inima mea proastă, să palpite, fiindcă există o singură persoană care ar putea să mă sune sau să-mi trimită mesaj: Isaiah.

— Cine-ți trimite mesaje? vrea să știe Ethan, cu ochii pe telefonul meu.

Înșfac telefonul, străduindu-mă să nu-mi tremure mâinile când văd pe ecran numele lui Isaiah.

— West, îi răspund, minținд. Are probleme cu SUV-ul lui, din cauză că a uitat iar să schimbe uleiul.

— Imbecilul, bombăne Ethan, după care mă privește iar. Gândește-te la ce ți-am spus. Măcar la treaba cu favorurile.

— Bine.

Mă străduiesc să mă concentrez la fratele meu și nu la telefon în timp ce pleacă Ethan. Dacă nu găsesc o metodă de a-mi stăpâni sentimentele nebunești, Isaiah nu va face decât să mă rănească și mai rău peste șase săptămâni, când o să-i plătim lui Eric.

Ne întâlnim pe pistă la 7. Și telefonul vibrează din nou, de data asta pentru indicații.

Azvârl aparatul în partea cealaltă a patului și mă las să cad pe perne, pufnind cu năduf. E un ordin. Nu o cerere, nici măcar o rugăminte. Un ordin. Ca și cum ar ști că e cât se poate de sexy și de misterios și că eu nu-mi pot stăpâni obsesiile legate de el. N-ar trebui să mă duc. N-ar trebui să-i răspund. Ar trebui să rămân fermă pe poziție.

Telefonul vibrează încă o dată. Cu un oftat prea teatral în lipsa unui public, îl trag cu piciorul spre mine. Citesc textul, apoi îmi astup fața cu o pernă: adu mașina alimentată.

Pentru că nu sunt altceva decât o datorie. Proasta, proasta de mine.

Farurile mele îl luminează pe Isaiah în timp ce trag lângă Mustangul lui negru. Rezemat cu spinarea de portiera din dreapta a mașinii lui și cu brațele încrucișate pe piept, mă așteaptă în parcare exact așa cum îmi transmisese în mesaje. Prundișul scrâșnește sub roțile mele și mă îngrozește gândul că pietrele ar putea să sară și să-mi strice vopseaua.

Inspir, apoi las aerul să iasă, cu încetineală. Sunt o datorie. N-am însemnat nimic pentru el. N-o să-mi pierd cumpătul. N-o să urlu. O să fiu calmă și stăpânită și oricum altfel decât să mă las pradă sentimentelor năvalnice și neliniștii care clocotesc în mine. El n-o să știe că m-a rănit. Poate că sunt eu slabă, dar mă

pricep să ascund ceea ce simt în realitate. Să mă prefac că el nu mi-a frânt inima n-ar trebui să fie greu.

Cât pe ce să mă rostogolesc afară din maşină când se deschide portiera fără ca eu s-o fi atins. Isaiah îmi întinde mâna, de parcă aş avea nevoie de ajutor. Dar, fiindcă e un gest neobişnuit şi mă prinde nepregătită, o accept, după care mă ocărăsc în sinea mea când mâna lui puternică mi-o învăluie pe-a mea. Ce porcărie! Încă îmi place să mă atingă.

— Bună, îmi zice.

Închide portiera şi stăm amândoi acolo, ţinându-ne de mână, privindu-ne în tăcere. Mă rog, aproape tăcere: zgomotul a două motoare ambalate simultan îmi captează atenţia. Isaiah zâmbeşte cu superioritate când mă vede aplecându-mă spre stânga, ca să văd ce se află dincolo de tribunele metalice.

Degetul lui mi se plimbă pe dosul palmei, trimiţându-mi un şoc electric prin tot corpul. Luminile orbitoare ale pistei aruncă o umbră peste Isaiah şi mă străbate un frison când văd cât de confortabil pare să se simtă în întuneric.

— E un sunet minunat, zice el referindu-se la motoare, însă tot ce aud eu e vocea lui profundă.

Ridic din umeri, ca şi cum nu m-ar interesa, însă, mda... sunetul e super, motoarele şi vocea lui. *Trage-ţi mâna, Rach. El se joacă doar.* Unul dintre degetele lui mi se plimbă din nou agale pe mână şi mi se face pielea de găină pe braţe. Vocea sâcâitoare din mintea mea îşi repetă avertismentul, însă n-o ascult.

— Nu eram sigur c-o să vii, îmi spune, pe un ton care sună atât lezat, cât şi uşurat.

E bine. Nu-mi pot stăpâni ușoara arcuire a buzelor. Am venit, dar am rămas și fermă pe poziție, refuzând să-i răspund la mesaje.

— Ți-ai lăsat haina în garaj. O am în mașină, dar se pare că ți-ai găsit alta.

Ok, e frumos din partea lui, dar eu tot rămân fermă pe poziție.

— Haide, Rachel, îmi zice, cu o voce delicată care mă învăluie ca mătasea. Vorbește cu mine.

Ridic iar din umeri. Bine, știu, e un comportament total imatur. Nici măcar cu frații mei n-am mai jucat jocul ăsta de ani de zile, însă Isaiah îl merită cu prisosință. Aici e vorba despre o afacere, între mine și el. Eu sunt o datorie. El vrea să se folosească de mașina mea, astfel încât să-i putem plăti lui Eric. Nicăieri în înțelegerea noastră nu se stipulează că sunt obligată să vorbesc.

Îmi regăsesc curajul și, printr-o mișcare iute, îmi eliberez mâna și mi-o îndes în buzunarul hainei, astfel încât Isaiah să știe că atingerile sunt tabu. E o seară caldă pentru luna ianuarie, sunt undeva spre cincisprezece grade, dar eu îmi folosesc geaca în chip de scut.

— Foarte bine. O să vorbim mai târziu, zice el, trăgându-și de cercelul de jos. Dă-mi voie să-ți arăt locurile.

Îmi potrivesc pașii după ai lui și fac ochii mari când văd șirurile de mașini încolăcite pe după tribunele metalice, toate așteptându-și rândul pe pistă. Mustang, Camaro, Charger, Nova, Chevelle, Corvette… Maica Ta, Doamne, lista e interminabilă! Toate sunt frumoase. Toate, vopsite în roșu, sau galben, sau negru, sau alb, sau albastru, sau portocaliu… un

splendid curcubeu. Toate murmurând sunetele unor motoare fantastic de rapide.

Adunați sub stâlpii de iluminat mai scunzi, mai mulți tipi care stau rezemați de mașinile lor, sau strânși în mici grupuri, îl strigă pe Isaiah. El le face semn din cap sau le spune câte ceva, în chip de salut. Dar întregul meu univers încremenește când remarc sublima frumusețe neagră aflată aproape de fruntea grupului.

— Asta-i un Mustang Cobra din 2004, exclam. Întorc repede capul spre Isaiah și repet ce zisesem, accentuând fiecare cuvânt. Ăsta-i un Mustang Cobra din 2004!

Isaiah își umezește buzele, într-un ridicol efort de a-și masca zâmbetul. Mda, fie, vorbesc, așa că el a câștigat, dar cui îi pasă? Ăsta-i un Mustang Cobra din 2004. *Asta* e mașina pe care am visat totdeauna s-o am.

— Îl cunosc pe proprietarul mașinii, îmi zice el. Vrei s-o vezi mai de aproape?

— Glumești? îl întreb, cu un țopăit care sigur mă face să arăt ca o fetiță de cinci ani. Aș cam vrea să mă întind pe capotă și s-o îmbrățișez!

Isaiah râde și e același râs ca în seara aia din bar. Cel care-mi stârnește un val energetic. Cel care-mi amețește capul și-mi încălzește sângele. Dar entuziasmul mi se risipește când îmi aduc aminte: Isaiah nu mă vrea pe mine.

În difuzor se aude vocea crainicului care anunță cursa. Grupurile se dezintegrează la repezeală și piloții se întorc la mașinile lor.

— O să fac prezentările mai târziu, zice Isaiah. Hai să mergem să urmărim cursa.

Facem slalom printre mașini, trecem de tribune și ne oprim lângă gardul din apropierea liniei de start. N-am mai văzut așa ceva până acum: o întindere dreaptă de șosea, cu parapete din beton pe toată lungimea de două sute de metri. Aproape de finiș, două tabele electronice mari se înalță de-o parte și de cealaltă a pistei. Câte un șir de numere în partea de sus și altul în cea de jos.

Urletul unui motor mă determină să-mi întorc atenția spre linia de start. Câțiva tipi trec pe lângă un Camaro de culoare roșie. Unul dintre ei își agită mâna prin aer, indicându-i pilotului că trebuie să tragă mai aproape.

— Ce face? îl întreb pe Isaiah, care tocmai se propteşte cu brațele de gard.

— Se pulverizează apă la startul cursei, pentru startul cu frâna de mână trasă[18]. E cel mai bine să fii cu cauciucurile exact pe marginea apei.

Sfinte Sisoe... Am văzut așa ceva de sute de ori la televizor, dar niciodată pe viu. Ca la un semnal, cauciucurile din spate prind viață, învârtindu-se și expediind în aer trâmbe groase de fum albicios. Pilotul le încălzește ca să obțină o tracțiune superioară pe pistă. Mirosul dulceag și înăbușitor de cauciuc ars îmi umple nările.

În cele din urmă, cauciucurile prind pista și mașina se smucește înainte.

Pilotul deschide portiera și face vânt cu mișcări repetate ale mâinilor, ca să se descotorosească de fumul din interior.

[18] La unele curse, se obișnuiește ca mașinile să fie imobilizate pe linia de start. Când se ambalează motorul, roțile se învârtesc pe loc, iar cauciucurile scot fum și încep să ardă. Pe lângă imaginea spectaculoasă, cauciucurile încinse ajută mașina să prindă viteze mai mari pe astfel de distanțe scurte.

Imediat cum se aerisește, o închide și se conformează semnalelor făcute de prietenul lui, mutându-se pe linia de start.

— De unde știu ei unde să-și plaseze mașina pentru startul cursei?

— Totul e pe bază de lasere, îmi explică Isaiah. Trebuie să atingi primul laser fără să te duci prea departe. Tipul care face toate mișcările alea din mâini îl ghidează pe pilot spre linie. Când e în dreptul laserului, se aprinde un bec de control acolo.

Mașina cealaltă termină de încins cauciucurile și se plasează la start fără ajutor și fără fum infiltrat în interior.

— De ce a avut nevoie de ajutor primul pilot, iar el nu?

— Din cauza vitezelor cu care gonesc unele dintre mașinile astea, nu se pot întrebuința centuri de siguranță obișnuite. Dacă reușim să-ți facem motorul să cânte, o să trebuiască să-ți instalăm în mașină un ham de siguranță. Uneori, hamul ăla te ține atât de fix, încât nu poți să vezi linia. Alteori, casca te împiedică s-o vezi. Alteori, prietenii țin neapărat să te ajute.

Faza cu instalatul unui ham de siguranță în mașina mea mă descumpănește. Panica începe să mă roadă pe dinăuntru.

— Ai de gând să-mi faci modificări la mașină?

Isaiah privește mașinile aliniate la start.

— Mai întâi, ei trebuie să fie la linie, pentru pregătirea startului. Vezi chestia aia din mijloc, dintre mașini? Aia care seamănă cu un semafor?

— Da.

Nu. Nu tocmai. Adică, o văd. Pentru ambii concurenți, "semaforul" are două șiruri de lumini albe în vârf, trei rânduri de lumini galbene, unul singur de verzi și, în sfârșit, încă unul de lumini roșii. Dar ceea ce văd de fapt e că lui Isaiah îi scapă esențialul.

— Adică ai de gând să faci modificări fizice la mașina mea?

— Mda, răspunde el, calm, de parcă nu m-ar fi anunțat că o să-mi ia singurul lucru din viața mea pe care-l iubesc și să-l distrugă. Ala se numește "pom de Crăciun", îmi explică el mai departe. Luminile albe din vârf sunt pregătitoare pentru startul cursei. Ele se aprind când botul mașinii atinge primul fascicul laser. Când îl atingi pe al doilea, se aprinde al doilea rând, ca să arate că ești pregătit pentru cursă. După ce amândouă mașinile sunt pregătite, mai ai câteva secunde până când luminile de pe pom încep să scadă.

Mda. Sigur. Fie.

— Și ce altceva mai ai de gând să-i faci mașinii mele? insist, apucându-mă de gard, fiindcă un val proaspăt de amețeală îmi face capul să se învârtească. Mașina mea. Nu vreau să-și facă nimeni de cap cu mașina mea.

Isaiah ori mă ignoră, ori e prea concentrat la cursă.

— Luminile galbene scad în ordine descendentă la intervale de câte o jumătate de secundă. Dacă demarezi înainte să se aprindă lumina verde, se aprinde cea roșie.

Ultima informație reușește să mă smulgă din iminenta criză de isterie.

— Ce înseamnă dacă ţi se aprinde becul roşu?

Isaiah își întoarce privirea spre mine.

— Înseamnă că ai pierdut.

Răspunsul lui mă lovește ca un pumn în stomac. Iată de ce nu concurez și eu: mi s-a oprit motorul pe linia de start, la cursa ilegală, iar dac-o să intru în panică, o să pățesc din nou același lucru. Dacă sunt prea surescitată și plec înainte de semnalul verde — și, hai să recunoaștem, aș fi în stare — pierd cursa încă dinainte să ating treizeci la oră.

— Tu nu ai încredere în reacția mea pe linia de start, îi zic.

Isaiah izbește cu piciorul în baza gardului și-mi dau seama că nu vrea să răspundă.

— Avem nevoie de o mașină rapidă, Rachel. Viteza încă înseamnă ceva, însă aici, pe pista de curse, cine prinde primul semnalul e, de regulă, câștigător.

Motoarele mașinilor din fața noastră urlă. Cuplul face ca botul automobilului Camaro să se înalțe în aer, iar eu fac un pas înapoi, aproape așteptându-mă ca mașina să se răstoarne complet înapoi. Cauciucurile din față se trântesc la loc pe asfalt. Camaro zboară pe lângă Mustang cu o viteză orbitoare. Semnalul luminos de la finiș clipește. Pe o distanță de două sute de metri, Camaro a atins o sută cincizeci și cinci de kilometri pe oră în 6,94 secunde.

Fac ochii mari și inima îmi bate cu putere în piept.

— Tare mult aș vrea să fac și eu la fel!

Isaiah

Cu brațele strâns încrucișate pe piept și picioarele depărtate, urmăresc de la distanță conversația animată dintre Rachel și Zach, proprietarul acelui Mustang Cobra. Părul i se revarsă pe spate ca o cascadă și mâinile i se mișcă grațioase în timp ce relatează o poveste cu Mustangul ei pe un drum de țară.

Zach îi atinge brațul imediat deasupra cotului și spune ceva care-i stârnește râsul. Un mușchi al maxilarului îmi tresare. Îl cunosc pe Zach încă din anul întâi de liceu. Am frecventat împreună toate cursurile despre autovehicule și am fost de față atunci când și-a cumpărat Cobra, pe te miri ce. Dacă băiatul ăsta mai flirtează mult cu Rachel, noi doi am putea să nu mai fim prieteni la capătul serii.

— Salut, Isaiah.

Îmi desprind pentru o clipă privirea de Rachel ca să-l salut pe Logan.

— Ce 'aci?

— M-am gândit să văd și eu acțiunea, îmi răspunde, urmărindu-mi privirea până la Rachel.

Cu un gest pe care l-am învățat deja, Rachel își mușcă, sfioasă, buza de jos. *Nu face asta! Nu-l privi pe Zach cu ochii ăștia superbi căutând în el răspunsul, așa cum ai făcut cu mine.*

Mușchii gâtului mi se relaxează când o văd că-și aruncă părul peste umăr și face pasul înapoi, obligându-l pe Zach să-și ia mâna. Ca să-i distragă atenția, arată spre Cobra și se mută mai aproape de mașină.

— Ce părere ai? îl întreb pe Logan, sperând să mă distrag și eu.

Când o văd pe Rachel râzând cu un alt tip mi se înnoadă măruntaiele.

— Că a fost o demenţă.

O geacă de blugi apare acum pe Logan în locul celei de la şcoală şi e aproape potrivit cu peisajul, în tricoul şi blugii lui, însă părul negru are încă aspectul ăla rigid dat de gel.

— Crezi că poţi să te descurci cu o maşină atât de rapidă, omule?

Un zâmbet dement îi traversează faţa.

— Da, îmi răspunde.

Înainte să se îndrăgostească de Ryan, prietenul lui Logan, Beth mi-a povestit despre băiatul ăsta. Zicea că singurul lui combustibil e adrenalina.

— Eşti nebun de legat, nu-i aşa?

— Mda, răspunde el imediat. Ai vreo problemă cu asta?

— Nu. Dar am o problemă cu Beth. Dacă vrei să lucrez la maşina ta, sunt de acord cu asta, numai s-o ţii pe Beth la distanţă de garajul meu.

Şi de viaţa mea.

Zach îi deschide portiera lui Rachel şi ea tremură de încântare când se strecoară pe scaunul din dreptul volanului. O parte din mine se bucură s-o vadă atât de fericită. Cealaltă parte moare de poftă să-l ambaleze pe Zach într-un sac pentru cadavre.

— Uite ce e, îmi zice Logan. În vreo două săptămâni o să adun destui bani ca să-mi cumpăr de la un prieten un compresor de supraalimentare folosit şi am senzaţia că va trebui să înlocuim şi câte ceva la eşapament.

Câteva părţi din fraza lui mă surprind.

— Tu te pricepi deja la maşini, nu-i aşa?

— Și dacă m-aș pricepe?

Dacă s-ar pricepe? Văzând că nu zic nimic, continuă.

— Beth a aflat despre mașină și a înnebunit, știind că i-ar oferi un pretext ca să te vadă. Îi e dor de tine, dar e cu Ryan.

Logan așteaptă să prelucrez informațiile. Mda, am înțeles. Beth e îndrăgostită de cel mai bun prieten al lui.

— Ryan n-are de ce să se teamă din partea mea.

Și e adevărul adevărat. Nu mai există vreo fărâmă din mine care să și-o mai dorească pe Beth. Ea e îndrăgostită de altul, iar faptul că mi-a sfâșiat inima și mi-a făcut-o în scrum mă împiedică să-mi doresc reluarea jocului cu ea.

— Beth îmi e prietenă, așa că am făcut pe prostul în materie de mașini. Ea avea nevoie de un pretext ca să te vadă, iar noi aveam nevoie de un pretext ca s-o însoțească cineva.

Asta pentru că Beth e ca un uragan afurisit și s-ar fi abătut asupra orașului indiferent de ce-ar fi gândit sau ce-ar fi vrut altcineva, înțeleg și asta. Chiar dacă nu mi-a făcut plăcere ce s-a întâmplat între mine și Beth, pot să-l respect pe băiat pentru loialitatea față de ea.

— Sincer să fiu, continuă Logan, mi-ar prinde bine ajutorul tău. Și nimic din Groveton nu mi-ar putea oferi senzații ca astea, adaugă, gesticulând spre circuitul de curse.

— Poți să plătești? îl întreb din nou.

— Nu și dacă reușesc să cumpăr compresorul de supraalimentare. Dar dacă ești de acord să mă ajuți să-l montez și să mai fac câteva modificări, o să-ți dau tot ce câștig din curse.

Avusesem de gând să-l rog pe Noah să mă ajute la curse, ca să-mi strâng banii cu care să plătesc datoria, însă el e prea încărcat de propriile probleme.

— Ai mai alergat în curse de viteză?

— Ilegal, pe drumuri lăturalnice de țară și cu mașinile altora.

— Ești bun de ceva?

Logan ridică din umeri, dar pot să-mi dau seama după cât de țanțoș își încordează umerii că băiatul ăsta e un as. Sau, cel puțin, că a ieșit învingător în fața prietenilor lui de la țară.

— Am câștigat vreo câteva, îmi zice.

Nu-mi vine să cred c-o să-i explic situația sau c-o să-i fac o ofertă. Nimeni în afara mea n-are voie să-mi conducă mașina, dar în momente de disperare...

— Eu și Rachel am intrat într-un rahat mare. Eu o să alerg pe mașina ei, ca să câștig bani. Dacă vrei, poți să alergi tu pe a mea.

Piesele pe care intenționez să le pun pe mașina ei ar însemna viteze menite să mă pună pe picior de egalitate cu alergători mai buni. Iar alergători mai buni înseamnă pariuri mai consistente.

— Datorezi bani, zice Logan: afirmație, nu întrebare.

— Unor persoane nepotrivite, care n-or să privească orice ajutor dat nouă cu ochi buni.

Zâmbetul i se lățește, dovedind că băiatul e complet nebun.

— O datorie, un personaj malefic, viteză și șanse aproape nule. Iată ceva la care vreau să particip, fără discuție!

Amuzat, clatin din cap. Iată-mă unindu-mi forțele cu un afurisit de sportiv de la țară. Îi întind mâna.

— Ne-am înțeles, atunci.

Băiatul strânge cu putere și nu se teme de contactul vizual. Deja îmi place nemernicul ăsta.

— Ea e iubita ta? se interesează Logan, smucindu-și degetul mare în direcția lui Rachel.

Îl săgetez cu privirea, iar el ridică imediat mâinile deasupra capului.

— Beth e prietena mea și, după strângerea asta de mână, îmi ești și tu prieten. Eu sunt un teritoriu neutru.

— Suntem prieteni, îi răspund, referindu-mă la Rachel.

În prima parte a serii, ea a tot încercat să mă ignore. Până la urmă, a cedat și am discutat despre mașini, dar e evident că se ghidează după ceea ce mi-a spus în garaj: că noi doi o să lucrăm împreună și nimic mai mult.

Zach se proptește cu palmele de plafonul mașinii și se apleacă, astfel încât să fie cu capul mai aproape de al lui Rachel. Ea stă încă pe scaunul șoferului, cu ambele mâini pe volan. Pentru că destinului i s-a făcut milă de mine, e total absorbită de mașină, și nu de Zach. El dă impresia că ar fi total neștiutor în ceea ce privește noțiunea de spațiu personal.

— Da, se vede că voi doi sunteți numai prieteni, comentează Logan, ironic.

— Eu doar o protejez.

Pentru că i-am jurat lui Rachel, dar și mie însumi, c-o s-o apăr: de Eric, de lumea întreagă.

— Așadar, îmi spui că îți place să te amăgești singur.

— Ce-ai zis? îl întreb, îndreptându-mi spinarea.

Fără să-i pese câtuși de puțin de faptul că sunt la doi milimetri de a-i trage un pumn în mutră, Logan își vâră alene degetele mari în buzunare și se lasă într-o parte.

— Am un prieten, pe Chris, înțelegi? El s-a îndrăgostit de o altă prietenă de-a noastră, Lacy, dar nu vrea să recunoască. Pretinde că sunt doar prieteni, la fel ca tine, dar sunt deja șase

luni de când o privește pe Lacy exact așa cum o privești tu pe Rachel.

— Cum adică?

— De parcă ar fi amputat o parte din tine și ar fi luat-o cu ea ultima dată când a plecat.

— Nooo, ai înțeles greșit, îi spun, însă când privirea mi se abate iar spre Rachel simt un junghi din ce în ce mai puternic în piept. Relația dintre mine și Rachel e complicată.

— Așadar, stai la zece metri distanță de ea pentru că...

— Ea a vrut să vadă mașina aia.

— Puteai să mergi cu ea, s-o vedeți împreună.

— Puteam.

— Gelozia e afurisită, mă tachinează Logan. Și un simptom.

— Ce-ți pasă ție?

Îmi sucesc gâtul într-o parte, făcându-l să trosnească. Dacă mă gândesc mai bine la motivul pentru care am preferat să păstrez distanța între mine și Zach, acela e că Zach e un crai și, dac-aș fi fost mai aproape, l-aș fi luat la șuturi, iar Rachel n-ar mai fi ajuns să studieze mașina.

— Nu-mi pasă, îmi răspunde Logan. Nu știu de ce, dar am mania să afirm ceea ce e evident. Prin urmare, ești îndrăgostit de ea. Dacă rahatul în care ați intrat e atât de mare, poate c-ar fi bine să-ți dai seama, întâi de toate, de cum stă treaba între voi doi. Să te scutești de drama unei crize nervoase în toiul afacerii, înțelegi?

Îmi frec fața cu palmele și simt că mi se înmoaie genunchii. Naiba să mă ia, sunt gelos, iar asta e de rău. Una e să mi-o doresc, alta e s-o sărut o dată, într-un moment de slăbiciune. Dar să am sentimente pentru ea? E exact porcăria care aproape că m-a omorât în relația cu Beth.

— Expresia feței tale e motivul pentru care eu nu mă îndrăgostesc niciodată, remarcă Logan. O să trec cu mașina pe-acolo săptămâna asta.

Îi fac semn de la revedere din cap și mă străduiesc să-mi adun calmul înainte să pornesc spre Mustangul Cobra. O fi ea mașina botezată cu numele unei reptile, dar adevăratul șarpe afurisit e chiar proprietarul ei.

— Și totuși, de ce să-i modifici motorul original? o aud pe Rachel spunând, în timp ce mângâie volanul, cu o înfățișare de parcă ar fi în doliu. Era frumoasă exact așa cum s-a născut.

Zach devine, în sfârșit, conștient de prezența mea doar când îl izbesc cu cotul în coaste, făcându-mi loc între el și Rachel. Își îndreaptă spinarea și murmură, astfel încât numai eu să-l pot auzi.

— Fir-ar să fie, m-a făcut să mi se scoale. E superbă și se pricepe la mașini.

— Ți-aș propune să stai naibii la locul tău, bombăn eu.

Zach zâmbește cu superioritate.

— Hei, tu ești cel care a lăsat-o aici cu mine.

— Despre ce tot vorbiți voi acolo? se interesează Rachel.

— Despre mașini, îi răspund. Ai zis că trebuie să fii acasă până-n zece. E nouă jumate.

Ea clipește de parcă abia s-ar fi trezit.

— Pe naiba. Deja?

Mă dau deoparte, ca să poată ieși Rachel din mașină. Fiindcă ea e fantezia ideală a oricărui mascul, Zach o imploră să rămână: ar trebui să vadă motorul, ar putea să-i conducă mașina. Fiecare tentativă de ispitire din partea lui mă determină să-mi imaginez încă o modalitate de a-i ascunde părțile

corpului după ce-o să-l asasinez. Rachel râde, îl refuză și, slavă Domnului, mă urmează până în parcare.

Pietrișul scrâșnește sub tălpile noastre, iar eu analizez un milion de metode diferite prin care să șterg rânjetul ăla satisfăcut de pe mutra lui Zach, în timp ce ea îmi descrie, în amănunt, fiecare centimetru din Cobra. Tensiunea se acumulează continuu, odată cu fiecare cuvânt al ei. Mă străduiesc să-mi atrag atenția mie însumi că eu am fost cel care i l-a prezentat pe dobitoc.

— ... și interiorul era perfect, turuie Rachel, cu un entuziasm pe care l-aș fi crezut posibil doar la copiii de patru ani. Ca și cum abia ar fi ieșit din fabrică. Mă rog, nu chiar, însă poți să-ți dai seama că a făcut o treabă extraordinară încercând să recreeze senzația...

E impresionată de Zach. Impresionată de mașina lui. Impresionată, pur și simplu. Și nu de mine. Ajungem la mașinile noastre, iar tensiunea crește până la nivelul de explozie.

— El îți place? o întreb.

— Cine? se miră ea, aproape înecându-se.

— Zach. Te-a invitat să ieșiți împreună. Vrei să ieși cu el?

Rachel se strâmbă.

— Nu m-a invitat să ieșim împreună.

— Ba da. Te-a invitat la o plimbare cu mașina lui, în weekendul viitor, iar tu ai evitat să-i răspunzi. Nu cumva ai vrut să spui da, dar n-ai făcut-o din cauză că eram eu acolo?

Gura i se deschide și i se închide de câteva ori.

— Nu m-a... Eu, el n-ar fi... Și de ce-ți pasă?

Pe naiba!

— Pentru că-mi pasă!

Adrenalina mi se revarsă în sânge odată cu cuvintele astea, și privirea îmi aleargă pe fața ei în speranța că va zări orice fel de semn care să-mi arate că vorbele mele contează. Că eu contez.

— Dă-mi ceva, Rachel!

Un cuvânt. O privire semnificativă. Orice.

Ochii ei frumoși se fac mari și, fiindcă ea e probabil genul de fată căreia îi place să se joace cu focul, își opresc privirea pe buzele mele.

— Ce să-ți dau?

Pulsul mi se accelerează. Aș da orice s-o pot săruta din nou. Fără să-mi dau seama, fac un pas înainte, iar Rachel face unul înapoi, retrăgându-se spre mașina ei. Țintuind-o cu privirea, întind încet brațele și-i cuprind curbura suplă a taliei și când văd că ea nu spune și nu face nimic ca să mă oprească, mă apropii și mai mult, lăsându-mi trupul să se lipească de al ei.

Ea trage aer în piept. Ador sunetul ăsta delicat! Căldura trupului ei se împrăștie, încălzindu-mă și făcându-mă să-mi doresc ca brațele mele s-o înconjoare total. Mor de dorință să mă pierd în scobitura gâtului ei și să fiu împresurat de părul ei mătăsos. Rachel încearcă să-și lase capul în jos, dar o prind de bărbie.

— Nu, îi zic.

Îi ridic capul, umplându-i tot câmpul vizual. Ea o să mă vadă pe mine, și numai pe mine. Nici mașinile, nici pe Zach, nici pe vreun altul dintre nemernicii care s-au chinuit să-i atragă privirea pe parcursul serii. Parfumul dulce al iasomiei îngemănat cu mirosul de sare al plajei îmi năvălește în plămâni. Îmi ling buzele, dorindu-mi s-o sărut, dar sunt mult prea tensionat ca să îndrăznesc să-i ating buzele cu ale mele.

Îi simt cu vârfurile degetelor pulsul năvalnic.

— Nu te înțeleg, Isaiah.

— Atunci, avem ceva în comun, fiindcă nici eu nu te înțeleg deloc.

După cum nu înțeleg nici furia și dezorientarea care încep să mă străbată.

Rachel ar fi trebuit să însemne o amintire gravată în mintea mea. Fata pe care am sărutat-o, fata care m-a lăsat tânjind după mai mult. Numai că ea s-a înrădăcinat mai adânc decât la nivel fizic, a ajuns să fie înglobată în mine și nu știu cum s-o scot de acolo.

— N-ar trebui să-mi placi, îi zic.

Ea clipește de mai multe ori și ochii îi devin sticloși, dar lacrimile la care mă aștept nu se ivesc. În loc de asta, își smucește bărbia, iar eu îmi las mâna să cadă.

— Eu cred că e clar. M-ai sărutat, după care nu m-ai sunat.

— Dacă ar ști Eric că țin la tine, te-ar folosi împotriva mea.

O grămadă de cunoscuți de-ai lui Eric ar putea să ne supravegheze, să-l sune, să-i spună că sunt apropiat de fata despre care el crede că l-ar fi trădat. I-aș oferi un atu împotriva mea. Prin asta, i-aș permite să-mi afle punctele slabe, însă gândul că Rachel ar putea să accepte o întâlnire cu un alt tip îmi copleșește orice gândire logică.

— Asta sună ca o scuză convenabilă, zice ea.

Își înfășoară talia cu brațele, dar nu mă respinge. O parte din mine o dorește. O parte pe care ea n-o înțelege, probabil tocmai partea pe care n-o pot controla. Suntem într-un punct culminant. Amândoi oscilăm când într-o parte, când în cealaltă. Am nevoie să-mi găsesc cuvintele potrivite.

— Am aflat în seara aia de la o prietenă că eşti în pericol. Nu puteam să-l las pe Eric să creadă că-mi placi, atât timp cât viaţa ta era în joc. Niciodată n-aş fi putut să te consider doar o parteneră de sex şi nu te-am sunat pentru că n-am vrut să fiu veriga care să-i facă lui Eric legătura cu tine.

Ea scutură din cap în timp ce vorbesc.

— I-ai spus lui Eric că nu însemn nimic!

Ridic tonul la acelaşi nivel cu al ei. De ce nu vrea să înţeleagă?

— Am zis aşa ca să te protejez!

Rachel îşi propteşte amândouă palmele în pieptul meu şi mă împinge cu putere.

— Ţi-am dăruit primul meu sărut! Meritam mai mult decât să fiu lăsată de izbelişte. Meritam mai mult decât să fiu tratată ca şi cum n-aş însemna nimic! Şi, pe urmă, meritam mai mult decât să mi se vâre în ochi iubita ta!

Iubita?

— Despre cine naiba tot vorbeşti tu acolo?

— Despre Beth, răspunde, aproape nedesluşit.

— Beth nu e iubita mea! urlu deodată şi toate conversaţiile din jurul nostru se întrerup.

Amândoi răsuflăm greu, de parcă am fi alergat kilometri întregi. Ea are dreptate. Merita mai mult atunci şi merită mai mult acum. Clipeşte mărunt şi înnebunesc că nu-i pot descifra expresia.

— Ce vrei de la mine? o întreb.

Am încercat să-i explic. Am încercat să mă port frumos, dar n-a fost de ajuns. Exact ca şi cu Beth, nimic din ce-aş face n-ar fi de ajuns.

Rachel întoarce capul și privește prin noaptea întunecată. Niciun răspuns. Niciun cuvânt. Total retrasă în gândurile ei.

La naiba cu toate astea. Eu sângerez aici, iar pe ea n-o doare nici în cot.

— N-ai decât să mă ignori, Rachel, sau poți încerca să mă tratezi ea pe un prieten, dar nimic din toate astea n-ar putea șterge faptul că mă gândesc să te sărut în fiecare clipă în care sunt treaz, iar noaptea îmi visez mâinile pe trupul tău. Și al naibii de sigur e că n-ar putea șterge faptul că sunt atât de îngrozit de cât de mult îmi placi.

Tremur tot și instinctul urlă la mine s-o iau la fugă. Am spus prea multe și am sentimente prea periculoase. Privirea i se ridică brusc spre mine, însă nu spune nimic. Nu face nimic. Inima mi se chircește când îmi dau seama cât sunt de neghiob. Nu sunt decât un tip care i-a rănit orgoliul. Nu însemn nimic pentru ea.

E prea mult. Tot ce se petrece.

— Las-o baltă, bombăn, după care mă răsucesc pe călcâie, evitând contactul vizual.

Plec, călcând apăsat, incapabil să privesc înapoi. Logan e la câteva mașini mai încolo, discutând cu cineva. Îi arăt spre locul în care am lăsat-o pe Rachel.

— Ai grijă să se urce în mașina ei și să plece.

Logan rânjește, fiindcă i-am adeverit spusele.

— Sigur. Tu încotro mergi?

— Spre pistă.

Am nevoie de viteză.

Rachel

Oftând cu năduf, mă întorc din nou pe cealaltă parte în pat. E duminică noaptea, mai am câteva ore până va trebui să plec la școală și tot nu pot să dorm. Asta nu miroase a bine pentru păstrarea ritualului meu matinal. Același gând mi se derulează continuu în cap, precum benzile cu știri din partea de jos a ecranului televizorului: Isaiah.

A zis că-i plac. Iar felul în care a zis-o, cum și-a lipit trupul de al meu, cum m-a ținut cu mâinile... nimic în genul "îmi placi doar ca prietenă". Probabil că e același sentiment pe care-l am și eu pentru el. Așa cum mă apucă pe mine nebunia atunci când nu-l văd, nebunie care mi se accentuează atunci când îl văd. Așa cum îmi ocupă el toate gândurile și nu mă lasă să dorm.

Așa cum se-ntâmplă și acum.

Isaiah a zis că-i plac, iar eu n-am răspuns nimic.

Suferința din ochii lui... felul în care i s-au prăbușit umerii când mi-a întors spatele... Sunt o ființă îngrozitoare. Îmi trag pătura peste cap. Ce-o fi în neregulă la mine? Un tip de-a dreptul grozav, de-a dreptul ispititor, îmi spune că ține la mine, iar eu rămân de gheață. Și, ca să fie și mai rău de-atât, curajul de a-l căuta îmi lipsește complet.

Acum înțeleg de ce atât de multe căprioare sunt lovite de mașini.

Scot capul de sub pătură și întind mâna după telefon. Ecranul se aprinde în clipa în care glisez cu degetul pe el. Unu dimineața. Cine altcineva pe lumea asta ar mai sta treaz la ora unu dimineața? Nimeni. Restul lumii știe să doarmă. Restul lumii nu și-ar rata cele mai importante momente ale vieții.

Parcurg lista de contacte până când îl găsesc pe Isaiah. Sub poza lui sunt numele și numărul de telefon. Mi se usucă gura cât timp stau să cântăresc posibilitățile. Aș putea să-i scriu un mesaj.

Nervozitatea îmi face inima să bată mai repede. Dacă-i scriu, iar el nu-mi răspunde? Dar dacă-i scriu, iar el chiar îmi răspunde?

Nedându-mi răgaz să mai analizez prea mult hotărârea, tastez repede și apăs pe Trimitere.

Isaiah

Lumina felinarului stradal pătrunde printre șipcile transperantelor, alcătuind o scară luminoasă pe duşumea. M-am trântit în pat acum o oră, dar la unu dimineaţa tot nu pot să dorm.

Salteaua lui Noah scârţâie când el se întoarce şi-şi azvârle braţele înainte, ca şi cum ar căuta ceva. Mai degrabă, pe cineva. Când îşi dă seama că nu e nimeni, întredeschide ochii. Echo a rămas la cămin în noaptea asta, iar el doarme aici, pentru că intră devreme în tura de la serviciu. Îşi înfige degetele prin păr, apoi scoate un oftat nemulţumit şi-şi rearanjează poziţia.

Îmi cobor picioarele din pat şi ating cu tălpile goale podeaua rece, tare. Îmi frec pieptul cu palma, sperând că aşa o să mă trezesc de tot. Trupul îmi e obosit, dar creierul nu vrea să se deconecteze. Aş vrea să mă duc după fata asta, dar nu ştiu cum să fac. În afară de varianta de a mă duce la ea acasă şi de a escalada pereţii ca un Romeo vagabond, n-am altă idee despre cum s-o cuceresc pe Rachel. În plus, rahaturile astea gen Romeo nu sunt pe stilul meu.

Poate un drum cu maşina mi-ar limpezi mintea.

— Ce te roade? mă întreabă Noah, fără să deschidă ochii.

— Nimic.

— Aiurea.

Dacă n-ar fi vorbit, aş fi crezut că Noah doarme. Munceşte de-i sar capacele când n-are şcoală, învaţă, îşi vizitează fraţii şi pe Echo, apoi strânge câte ore poate întorcând hamburgeri pe plită, ca să ne menţinem pe linia de plutire. Cel mai adesea îl văd noaptea, când doarme. Băiatul ăsta aproape că e un cadavru viu.

— Te îngrijorează faza cu banii pentru chirie, nu-i așa? murmură Noah.

Naiba să mă ia. Îmi trec ambele palme peste față, apoi îmi prind cu ele gura și nasul. Pe lângă că-i sunt dator lui Eric, îi datorez și lui Noah bani pentru chirie. Nu-mi vine să cred că am uitat.

— Îmi pare rău, frate.

— Să nu-ți pară, îmi zice. Eu sunt cel căruia îi pare rău. Nu vreau să te dezamăgesc.

— Nu mă dezamăgești, îl asigur.

Îmi împing umerii în față de parcă aș avea un afurisit de portavion în cârcă. M-am tot gândit, iar și iar, dacă să-i spun adevărul lui Noah, dar n-am făcut-o. Pentru că niciodată nu pare să fie momentul potrivit. Acum, însă, chiar nu pot să-i spun. Nu pot să pun pe umerii lui o astfel de povară. Mai ales că are deja atâtea.

— O s-o scoatem noi la capăt, îi zic.

Noah deschide ochii și mă examinează cu privirea.

— Mda, o s-o scoatem, așa că să nu faci vreo tâmpenie din cauza asta.

Tensiunea începe să mi se acumuleze în gât, fiindcă știu deja la ce se referă.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi cursele ilegale. S-o văd pe Beth în cătușe mi-a ajuns ca să mă satur pe viață de secțiile de poliție. Nu-mi trebuie să te văd și pe tine intrând în pluton.

Telefonul îmi zbârnâie în buzunarul din spate al blugilor aruncați pe podea. Închid ochii. Trebuie să fie Beth. Numai ea ar trimite mesaje atât de târziu.

Noah își acoperă fața cu mâinile, disperat.

— Răspunde-i, Isaiah. Beth o ia razna dacă n-o bagi în seamă.

— Nu mă interesează s-o fac să se simtă mai bine.

— Uite o chestie tâmpită: poate că mă interesează mai mult să te simți tu mai bine. Dac-ai putea găsi o cale de a trece peste povestea cu ea, poate că te-aș vedea din nou fericit. Așa cum erai în seara în care ai adus-o pe Rachel aici.

Furia îmi contorsionează trupul. Noah vorbește despre lucruri în care ar trebui să nu se amestece.

— Du-te naibii, îi zic.

Noah ridică o mână și-mi arată degetul mijlociu.

Îmi înșfac tricoul și încerc să mă ridic de pe pat, dar când dau cu ochii de blugi, posteriorul meu se trântește la loc pe saltea. La naiba cu toate astea. La naiba cu ea. Beth s-a îndrăgostit de Ryan. Săptămâni la rând s-a comportat de parcă nu l-ar fi suportat, dar după cum o cunosc eu... după cum o cunoșteam... Lui Beth nu-i plac oamenii care o fac să simtă ceva.

Și să mă ia naiba dacă ea n-a simțit ceva pentru el.

Fără să mă mai gândesc prea mult, îmi smulg telefonul din buzunar. Dacă Beth vrea să discutăm, să discutăm. Eu o să-i spun tot ce cred despre ea și despre Ryan și despre ideea ei că am putea fi prieteni.

Telefonul prinde viață și inima mi se oprește în loc. Nu era Beth.

E ciudat cât de repede pot să se risipească furia și încordarea. Dar ceea ce mă zguduie mai mult decât orice e valul de nerăbdare și de emoție. Ca și cum m-aș clătina exact pe muchia prăpastiei, sau aș fi beat, sau euforic. Mesajul lui Rachel e simplu, însă ramura de măslin întinsă cântărește greu: Bună.

Mă holbez la el de parcă ar fi răspunsul la întrebarea dacă există viață după moarte. Ce naiba, în cazul meu, probabil că da.

Salut.

N-ai somn?

Nu. Tu?

Îmi simt pulsul în fiecare punct de presiune din corp. Secundele trec și e o pauză mai lungă în care aștept următorul ei mesaj. Hai, îngeraș. Nu mă lăsa în aer, așa cum ai făcut sâmbătă seara.

Atunci, la curse, ai zis că-ţi plac.

Îmi las capul în jos. Ea mă face să i-o spun și în scris. Niciodată nu m-am simțit atât de asemănător cu o maimuță de la bâlci, pe cât mă simt acum:

Da. Îmi placi. Foarte mult.

Îmi sucesc gâtul într-o parte. Cât naiba îți trebuie ca să scrii un răspuns?

Şi tu îmi placi, şi sunt şi eu speriată.

Inspir aerul și-l scot pe gură ca un om care tocmai a fost scos de pe fundul unui lac. Și eu îi plac ei.

Vreau să te văd mâine-dimineaţă.

Sunt la şcoală.

Ne vedem acolo.

Şi tu ai şcoală, îmi răspunde Rachel imediat. Iar orele tale încep mai devreme.

Chicotesc. Cum de-am ajuns să umblu după o fată atât de naivă ca ea? N-ai auzit de chiul? La ce oră ajungi la şcoală?

Isaiah!

Chicotesc din nou, închipuindu-mi frumoşii ei ochi violeţi făcându-se mari şi obrajii înroşindu-se la gândul de a face un lucru interzis.

Eu sunt cel care chiuleşte. Nu tu.

Noah se răsucește în pat, întorcându-se cu fața pe mine.

— Mi s-a părut, sau ai râs, frățioare?

— Dacă trec mâine pe la Malt and Burger, poți să-mi faci rost de un mic dejun?

Privirea lui mă examinează, apoi trece la telefonul din mâna mea.

— Da, cu condiția să taci și să te culci.

Un zâmbet mi se întinde pe buze.

— Du-te naibii.

— Du-te tu.

— Câtă originalitate, omule! Mi se pare că eu ți-am zis primul.

— Transmite-i salutări lui Rachel.

Cel mai bun prieten al meu mă cunoaște foarte bine.

Telefonul îmi vibrează din nou.

Pot să ajung pe la 8.

Mă rostogolesc pe spate și țin telefonul deasupra în timp ce-i scriu:

Ne vedem atunci.

Rachel

Respirația îmi devine tremurătoare când ajung în parcarea școlii mele. Cu o oră înainte de prima sonerie, Worthington seamănă cu un oraș fantomă distopic. Mi-am făcut praf ritualul meu de fiecare dimineață, însă ori o să merite cu adevărat, ori efectele rezultate îmi vor provoca un atac de panică așa cum nu s-a mai văzut la oameni. Numai timpul va hotărî. Totuși, simplul gând că mă voi întâlni cu Isaiah e suficient ca să mă extragă cu forța din carapacea mea.

Trecând pe lângă toate locurile libere, cotesc pe drumul cu o singură bandă care dă spre parcarea adiacentă și milioane de fluturi prind viață în stomacul meu când îl zăresc pe Isaiah, rezemat de Mustangul lui negru. E opt fără zece. El a ajuns mai devreme și mă așteaptă. Mi se pare ceva absolut ireal.

Îmi trag mașina lângă a lui și mâinile îmi tremură când opresc motorul și scot cheia din contact.

Respiră. Inspiră. Expiră.

Respiră.

Menținând constant fluxul de aer, îmi fac de lucru cu cheile în poală. Drumul până aici a însemnat partea simplă. Simplu. Tare aș vrea să fie totul simplu între mine și Isaiah.

Ridic capul și-l văd privindu-mă prin parbriz.

În clipa în care ni se întâlnesc privirile, el ridică mâna în care ține o pungă albă. Portiera mi se pare grea când o deschid și aerul rece îmi mușcă din gambe. În timp ce mă apropii de Isaiah, îmi netezesc o șuviță de păr și-mi șterg palmele de geacă, apoi de fustă. Băiatul ăsta îmi place. Și el mi-a zis că-i plac. Pentru prima oară în viață, chiar îmi doresc să arăt cât mai

bine posibil pentru cineva, deoarece... în fine, deoarece vreau ca el să mă vadă ca pe o persoană specială.

În blugii lui uzați și tricoul negru, Isaiah arată ca un tigru relaxat, scăldându-se în căldura soarelui dimineții, ale cărui raze îl scot în evidență din plin. Lumina se reflectă în perechile de cercei din urechile lui, iar în ochi are o sclipire care mă face să simt că ține în el un secret, dar nu unul pe care să-l ascundă de mine. Nu, e genul de secret la care se presupune că aș fi părtașă și care implică lipsa veșmintelor de pe mine.

Și poate a unora de pe el.

De parcă mi-aș fi rostit cu voce tare gândul, în loc să-l păstrez în interior, Isaiah își ridică tricoul ca să se scarpine într-un loc situat imediat deasupra osului iliac. Dumnezeule mare, tare frumos mai e! Mă bălăcesc în imaginea musculaturii lui abdominale ca și cum aș fi o plantă în deșertul Sahara, numai că nu-mi alină setea. Nu face decât să-mi usuce gura.

Isaiah zâmbește, de parcă ar ști ce gândesc, și vâlvătăile încep să-mi mângâie trupul, acumulându-se în obraji. Dar ceea ce-mi face sângele să clocotească e licărul strengăresc din ochii lui. E o scânteie care spune că el a făcut unele lucruri extrem de indecente, de care n-am auzit în viața mea.

— Am adus mâncare, anunță el.

Stomacul începe să-mi chiorăie la auzul cuvintelor și-mi las capul să cadă pe spate, fiindcă sigur l-a auzit și el. Dumnezeule... de ce trebuie să fiu mereu o catastrofă ambulantă?

— Am sărit peste micul dejun, îi mărturisesc.

Ca și peste tot restul ritualului meu matinal.

— Așa că e o idee minunată, adaug.

Punga îi foșnește în mână când mi-o întinde, iar eu mă apropii suficient cât s-o pot lua de la el. Îmi lasă gura apă când miresmele de bacon, de cartofi prăjiți și de cârnați încep să plutească prin aer. Mă zgâiesc înăuntru.

— E aici o grămadă de mâncare. Obișnuiești să înghiți și copilași ca aperitiv?

— Nu știam ce-ți place, așa că...

Se întrerupe și, brusc, devine interesat de terenul de fotbal din apropiere.

Îmi îndepărtez bretonul de pe ochi, forțându-mă să nu țopăi. El mi-a cumpărat micul dejun. Îmi mușc buza ca să-mi stăpânesc zâmbetul, dar apoi îl las în voia lui. Sunt bucuroasă și nu mă deranjează dac-o știe și el.

— Mersi, îi zic.

— N-ai pentru ce.

În mijlocul pungii e un covrig pe jumătate ambalat, din marginile căruia se prelinge brânza topită cu care e umplut. Mă simt de parcă aș fi murit și-aș fi ajuns în rai. Îl scot și-i întind punga lui Isaiah, gesticulând spre el cu covrigul din mâna cealaltă.

— Vrei și tu din ăsta?

— Nu e genul meu, îmi răspunde Isaiah, alegându-și un sandviș în care e mai multă carne decât pâine.

Rup bucăți din covrig și le înfulec, în timp ce el mușcă din sandvișul lui. Totul la noi diferă, dar din puținul pe care-l cunosc, știu că există și similitudini: ca, de exemplu, dragostea pentru mașini.

Însă probabil că asta e problema. Eu nu-l cunosc. El nu mă cunoaște. Ceea ce am văzut mi-a plăcut. Mi-a plăcut aproape tot ce-am trăit împreună cu el, dar o fi, oare, suficient? După ce

termin de mâncat cam un sfert din covrig, îmi ling degetele și-l înfășor la loc în ambalaj.

— Sunt așa varză[19], îi zic.

Isaiah își încetinește mestecatul, și-l privesc cum înghite.

— Trebuie să recunosc că e prima oară când o fată folosește replica asta ca pe un apropo.

Izbucnesc involuntar în râs, după care-mi astup brusc gura cu palma, șocată de cum am trântit-o.

— Nu-ți băteam apropouri!

Ochii lui zăbovesc mult prea îndelung pe locul în care se termină fusta mea de uniformă, deasupra genunchilor.

— Ești sigură? Fiindcă picioarele astea îmi spun cu totul altceva.

Mă foiesc pe loc și genunchii mi se freacă între ei. Niciodată n-am fost atât de conștientă de corpul meu ca în momentele în care sunt în preajma lui Isaiah. Exteriorul meu, interiorul, totul... chiar și locurile la care nu m-am prea gândit până acum. Locuri care se cam trezesc în prezența lui.

— Eu încercam să-ți spun ceva. Ceva important, îi zic.

Isaiah își vâră bucata rămasă din sandviș în pungă, pe care o pune apoi pe capota mașinii. Eu rămân cu covrigul în mână și se vede clar că nu știu ce să fac cu el. Nervozitatea mă sugrumă și mi-ar fi imposibil să-l mănânc, dar nici nu mă gândesc să-l arunc. Doar mi l-a adus Isaiah.

Jucându-se de-a ghicitorul de gânduri, Isaiah întinde mâna.

— O să se păstreze cald în pungă.

Îi înmânez covrigul, după care el mă întreabă:

— Așadar, ce încercai să-mi spui?

[19] *Mess*, în original, înseamnă și imoral (arg).

De ce n-am putut eu să mă mulțumesc cu mâncatul covrigului?

— E complicat.

El ridică din umeri, ca și cum n-ar fi mare scofală.

— Și eu sunt la fel.

— Nu, insist, eu, strângând din pumni. Familia mea e foarte, foarte...

Distrusă.

— ... Complicată.

— Mi-ai mai spus asta, îmi amintește el. În apartament.

Mda, i-am spus-o.

— Ești în pericol acasă? mă întreabă.

— Nu, îi răspund imediat. Doar că ei toți așteaptă prea multe... din partea mea.

Clatină din cap ca semn că înțelege.

— Faptul că te vezi cu mine va fi o problemă?

Deși vocea aia din fundul minții mele urlă că da, mai e și zâmbetul care-mi schimonosește fața. Dintr-odată, mă simt cuprinsă de sfială și-mi împreunez mâinile în față. A zis că...?

— Așadar, o să ne tot vedem?

Isaiah își atinge unul dintre cercei.

— Mda. Așa cred.

Capul îmi zvâcnește înainte și înapoi, pentru că tare îmi doresc să fie mai mult de-atât.

— Adică, mai mult decât prieteni?

— Putem fi prieteni dacă vrei. Dar...

— Dar ce?

O greutate mi se lasă în stomac. Oare să fi descifrat eu greșit toate astea?

Ochii lui cenușii mă sfredelesc cu o intensitate pe care n-am mai văzut-o la nimeni până acum.

— Dar eu vreau mai mult.

— Mai mult? repet în șoaptă.

— Vreau să te sărut iar.

Un val de căldură se sparge în interiorul meu. Îmi trag de gulerul gecii de iarnă. Aș putea s-o scot de pe mine și probabil că tot aș transpira. Amintirea buzelor lui mișcându-se pe ale mele și a mâinilor lui pe corpul meu îmi inundă creierul. Îmi ling buzele, nerăbdătoare. Mor de dorința ca el să mă sărute iar, însă...

— Dar o să mă mai suni pe urmă?

Un mic zâmbet îi joacă pe buze.

— N-ai de gând să-mi slăbești lațul, nu-i așa?

Parcă s-ar ruga de mine să-l tachinez, așa că, fără să stau pe gânduri, revin la ipostaza mai curajoasă a fetei din bar.

— E vreo problemă?

Isaiah scutură din cap.

— Nu, când e vorba despre tine.

Deodată, se desprinde de mașina lui și-mi invadează spațiul personal. Mirosul lui misterios mă învăluie și inima mi se poticnește la propriu de mai multe ori în timp ce se străduiește să funcționeze mai departe. Chiar dacă nu mă atinge, Isaiah parcă ar fi pretutindeni. Doar câțiva centimetri ne despart, însă căldura lui mă învăluie ca un balon.

Sunt nevoită să-mi ridic bărbia cu forța ca să-l privesc. Ochii cenușii se încălzesc, iar fața are o aură jucăușă, prin poziția oblică, vicleană, a buzelor.

— Mă simt ca un șoricel cu tine, îi mărturisesc în șoaptă. Unul care deja a fost prins de pisică.

Acesta e momentul în care el se hotărăște să mă atingă. Își trece mâna prin părul meu și absolut toate celulele din corp îmi vibrează de atingerea lui blândă.

— Rachel.

— Da, îi răspund, respirând cu greu.

— Sărută-mă.

Dar nu-mi mai așteaptă reacția. Imediat, buzele ni se întâlnesc, iar brațele lui îmi încolăcesc trupul. Toată reticența pe care am simțit-o în prima seară în care ne-am sărutat mi se evaporă ca apa după o ploaie de vară. În câteva clipe, gurile ni se deschid, iar limba lui Isaiah se prelinge peste a mea. Mă pierd în sărutul acesta, plăcându-mi cum mi se mulează trupul pe al lui, plăcându-mi cum mâinile îmi pornesc să exploreze, ca și cum ar avea o personalitate a lor, distinctă, adorând felul în care Isaiah mă apucă de păr cu o mână, în același timp mângâindu-mi spinarea cu cealaltă.

Furnicături și unde de șoc și cutremure și uragane. Toate se dezlănțuie simultan, în timp ce buzele noastre se mișcă, dar nici pe departe suficient de repede. Nimic nu pare să se întâmple suficient de repede. Cu cât sunt mai aproape de el, cu atât mai tare mă strânge Isaiah, iar cu cât mai tare mă strânge el, cu atât mai mult îmi doresc să mă strecor înăuntrul lui și să trăiesc în lumea asta delicioasă, plină de căldură și fantastic de plină de dorință.

Isaiah îmi încolăcește mijlocul cu un braț și mă face să icnesc când mă întoarce și mă lipește de portiera Mustangului lui. Fac ochii mari și-mi ridic privirea spre el, în timp ce el și-o coboară spre mine. Piepturile ni se mișcă la unison, respirațiile ne sunt sincronizate. Îmi înfig degetele în mușchii brațelor lui

și, pentru câteva clipe, închid ochii, savurând felul în care i se modelează trupul pe al meu.

Oricât de mult aș savura senzația asta... e foarte, foarte nouă.

— A fost un al doilea sărut minunat, șoptesc.

— De acord. Ce zici de un al treilea?

Chicotesc și acel rarisim zâmbet sincer i se răspândește pe chip.

— Ce-ar fi dac-am încerca să găsim, pentru cel de-al treilea nostru sărut, un alt loc decât parcarea școlii mele?

Isaiah își plimbă apăsat degetele pe locul atât de sensibil de pe umărul meu, în imediata apropiere a curburii gâtului.

— Cred că sună bine, răspunde.

Arunc o privire spre parcarea principală și constat că primele câteva rânduri au început deja să se umple cu mașini. Oricât mi-aș dori ca momentul acesta să se prelungească la infinit, nu e posibil. Mai ales când am doi frați care și-ar ieși din minți dacă m-ar prinde așa cu Isaiah.

— Nu știu cum să fac cu familia mea, îi zic.

— Dar eu îți plac, nu?

Îi fac semn că da.

— Asta-i tot ceea ce contează. Să ne rezolvăm problema, să-i plătim lui Eric, după care o să abordăm și restul.

Tot sângele mi se scurge din obraji când îl aud pomenind numele lui Eric, iar mâinile îmi alunecă de pe umerii lui, încolăcindu-i mijlocul.

Dându-și seama că Eric mă bântuie, Isaiah mă cuprinde cu brațele, creând un fel de pătură protectoare. Îmi las capul pe pieptul lui tare și-i ascult bătăile inimii. Aș putea să mă obișnuiesc cu asta.

După câteva secunde, Isaiah mă sărută pe creștet.

— O să am grijă să fii la adăpost, îmi promite.

— Am încredere în tine, îi răspund și, cu tot regretul, mă desprind de el. Acum te întorci la școală, da?

— Mda, mormăie Isaiah, scoțând covrigul din pungă, iar eu îl iau și tentația de a țopăi îmi revine. Du-te la ore, Rachel. Măcar unul dintre noi să nu încalce toate regulile.

— Eu cred că sunt specialistă în încălcarea regulilor. Adică, am participat la curse ilegale, nu?

— Ești o gangsteriță, clar, mă aprobă Isaiah, chicotind.

Cu un zâmbet stupid întins pe față, îmi iau ghiozdanul de pe scaunul din dreapta al mașinii mele și-i fac semn cu mâna lui Isaiah, înainte de a porni spre școală.

Cam pe la jumătatea drumului prin parcarea elevilor, îmi sună telefonul și mă văd nevoită să jonglez cu covrigul ca să-l scot înainte ca apelul să fie direcționat spre căsuța vocală. Înghițind la repezeală îmbucătura, răspund.

— Alo?

— Auzi, Rachel? zice Isaiah.

Fac stânga-mprejur și-l zăresc în depărtare, sprijinit din nou de mașina lui.

— Da?

— Te-am sunat.

Mugurii bucuriei înfloresc în interiorul meu, începând din degetele de la picioare și urcând prin tot restul trupului, până într-atât, încât privesc în jos, ca să văd dacă nu cumva zbor.

— Da, așa e, îi răspund.

Isaiah

Stau rezemat de caroseria unui Chevrolet Nova model '76 și-ascult pe băieții din clasă sporovăind tâmpenii în ultimele minute rămase din oră. Azi, împreună cu alți câțiva colegi, i-am învățat pe boboci cum să descojească vopseaua. După ce-au terminat de vopsit, și-au continuat conversația cretină despre nu știu care sportiv din școală prins că s-a dopat. Nașpa trebuie să fie viața când ai părinți care-ți dau bani ca să-i spargi pe steroizi.

Îmi scot telefonul și recitesc conversația de aseară cu Rachel. Noi doi ne tot scriem. Uneori, vorbim la telefon. Din cauza părinților și a fraților ei, îi e greu să iasă ca să ne vedem, și nu vreau să-și asume un risc care ar putea ridica oprelişti, din moment ce avem alte zile când e necesar ca ea să iasă din casă.

Încerc să nu analizez excesiv ceea ce se-ntâmplă între mine și Rachel. Ea îmi place. Eu îi plac. La un moment dat, o să-și schimbe impresia, dar deocamdată mă bucur de ceea ce am.

Într-o altă lume, ea ar fi fost genul de fată pe care aș fi invitat-o la cină și la film. I-aș fi bătut la ușa din față, i-aș fi cunoscut tatăl, i-aș fi fermecat mama, i-aș fi adus flori și aș fi făcut toate tâmpeniile drăgălașe pe care se presupune că ar trebui să le facă băieții atunci când încearcă să cucerească inimile fetelor.

Însă porcăria e că ar fi trebuit să trăiesc o cu totul altă viață. Una cu părinți cărora să le pese de mine. Una în care să am o casă și, poate, un pat ca lumea, eventual și o cameră a mea. Pe parcursul ultimei săptămâni am făcut două lucruri pe care sistemul m-a învățat să nu le fac niciodată: am simțit prea

intens și am visat o cu totul altă viață. Gândurile rătăcitoare și sentimentele duc la o iminentă catastrofă.

Le alung pe toate. Am avut un trecut care nu-mi promite niciun viitor, așa că e mai bine să rămân ancorat în prezent.

Aseară, mi-am răscumpărat și celelalte favoruri rămase. Deschid aplicația pentru mesaje și introduc numele lui Rachel la destinatar. E vremea ca noi doi să ne întâlnim din nou.

Eu: unde eşti

Colțul drept al gurii mi se arcuiește în sus când văd că Rachel îmi răspunde imediat: intern în bibliotecă pt ultima oră

Eu: am piesele care-mi trebuie pt maşina ta. Vino mâine.

Rachel: Joi treabă cu mama, ai uitat?

Adevărat, mi-a pomenit ea zilele trecute că are program cu mama ei în seara de joi.

Eu: Vineri, imediat după şcoală.

Ea: K

Și, pentru că nu-mi vine încă s-o las: Sâmbătă avem cursă.

Ea: :)

— Isaiah, mă strigă Zach, din mijlocul grupului, ce faci? Zâmbeşti?

Mda, așa cred. Îmi strecor telefonul la loc în buzunar și zâmbetul afară de pe față. Imaginea mea a fost cea care m-a ținut în viață și e un rol pe care-l joc la perfecție: dur, loial, gata mereu pentru o bătaie.

— Stai cu ochii pe mine, omule?

— N-am vrut să te supăr, se apără el, ridicând o mână. Dai săptămâna viitoare examenul pentru atestatul ASE?

Îi fac semn din cap că da, stând cu ochii pe secundarul ceasului. Mai sunt doar câteva secunde până se sună de ieșire.

— Unii dintre noi suntem îngrijorați, mărturisește Zach. Că nu-l trecem.

Eu am picat la o mulțime de teste în viața mea, însă ăsta e unul pe care știu că pot să-l iau cu brio. Cei zece băieți, cu care am parcurs programul încă din anul întâi, devin atenți la mine. Pentru majoritatea lor, inclusiv pentru mine, atestatul ASE e cheia pentru evitarea unui post de spălător auto cu salariul minim.

— Holden ne-a dat un îndrumar pentru învățat, le zic.

— Știm cu totii că tu o să treci, zice Zach.

Acel zbârnâit care mă informează când ceva nu e în regulă începe să-mi vibreze pe sub piele. Câțiva dintre băieți se privesc, precauți, între ei.

Îmi depărtez brațele de corp, ca și cum m-aș pregăti pentru o încăierare.

— Care-i treaba?

Cei mai mulți își abat privirile, sau se trag mai în spate. Și Zach își ferește privirea, dar continuă să vorbească.

— Știi că examenul e computerizat, da?

— Mda.

— Și c-o să fim toți în aceeași sală?

— Mda.

— Ce-ar fi dac-am putea găsi o metodă prin care tu să ne ajuți pe timpul testului?

Mușchii umerilor mi se încordează, iar băieții aflați cel mai aproape de mine încep să fie interesați de echipamentele din spatele lor.

— V-am dus în cârcă timp de patru ani, arătându-vă iar și iar aceleași chestii legate de mașini. Cred că v-am ajutat suficient.

Se aude soneria și toată lumea țâșnește spre ieșire; toată lumea, cu excepția mea și a lui Zach. Dac-aș trișa la test, mi-aș risca atestatul și nu pot să-i permit nimănui să-mi distrugă viitorul. Umerii lui Zach se pleoștesc, iar eu pornesc spre ușă.

— Isaiah, îmi zice el, când îmi ciocnesc brațul de al lui din mers. Am auzit că-i ești dator lui Eric.

Încremenesc pe loc și brațele ni se ating în continuare.

— Așa, și?

Zach ridică din umeri, însă atitudinea lui trădează orice, în afară de nepăsare.

— Doar repet ce-am auzit. N-ai vrea ca situația să devină și mai rea.

Mă întorc, astfel încât să fim piept în piept, și-mi aplec capul cât să fiu la nivelul lui.

— Asta e o amenințare?

Zach se înmoaie, fiindcă măgarul ăsta a fost totdeauna un laș.

— Nu și dacă-ți amintești cine-ți sunt prietenii.

După care o tulește spre coridor, dar întoarce capul în ultima clipă.

— Iar dacă persoana căreia îi scriai mesaje e Rachel, transmite-i salutări din partea mea.

Unele adevăruri sunt mereu de la sine înțelese: pe străzi nu există prieteni. E posibil ca Zach să-și încerce norocul acum, știind că-i sunt îndatorat lui Eric și încercând să se agațe de pulpanele temerilor mele, însă el n-a fost niciodată un tip creativ.

Acel al șaselea simț continuă să-mi zornăie prin creier. Dacă Zach a devenit cățelușul de salon al lui Eric, atunci viața mea și a lui Rachel tocmai a ajuns la un nivel superior al complicațiilor, deoarece asta înseamnă că Eric a ridicat miza jocului.

Pe douăzeci de dolari că, dacă până acum eu și Rachel am mutat pionii, Eric tocmai a mutat tura.

Rachel

În cea mai mică dintre sălile de conferințe de la biroul tatii, unsprezece femei în costume office și rochii de diverse culori ocupă scaunele tapițate cu spătare înalte. Mama stă în capul mesei, sporovăind veselă cu femeia din dreapta ei. Eu stau în stânga și continui să învârtesc prin farfurie salata Caesar cu pui adusă de firma de catering, ca să creadă mama că am mâncat.

Tata a tras jaluzelele: unica mea consolare în mijlocul furtunii. Cel puțin, angajații aflați la serviciu nu vor mai putea să caște gura când trec pe lângă noi. Mama s-a ocupat să mă învoiască de la școală pentru parodia asta. Eu îl numesc discurs. Mama o numește introducere. În realitate, puținele paragrafe conțin numai minciuni.

Femeile adunate în jurul mesei reprezintă crema prietenelor mamei invitate s-o ajute în noul ei post voluntar de coordonator al strângerilor de fonduri în favoarea Fundației pentru lupta împotriva leucemiei. Mama a explicat aseară că se va începe cu mici ceaiuri, trecând apoi la prânzuri, pentru ca, în câteva săptămâni, să se evolueze la nivel de dineuri. Și la toate acestea m-a planificat să particip... și să vorbesc.

— Doamnelor, zice mama. Haideți să luăm o pauză de douăzeci de minute înainte de a începem întrunirea. Astfel, le vom da celor de la firma de catering răgaz pentru strângerea mesei, iar noi vom avea timp să vedem ce mai fac familiile noastre.

Doamnele chicotesc, dar nu-mi dau seama precis de ce. Unele dintre ele se grupează câte două sau trei și încep să șușotească. Altele ies pe hol ca să vorbească la telefoanele

mobile sau să viziteze toaleta. Eu îmi fixez cu privirea crutoanele din salată.

Încă așezată pe locul ei, mama mă bate ușor cu palma pe mână.

— Ești pregătită, draga mea? Tu o să vorbești prima.

Plămânii mi se comprimă.

— Mda, îi răspund.

Am memorat ceea ce vrea ea să spun, însă cuvintele s-au transformat într-un amalgam dezlânat în mintea mea. Cam ca un careu de cuvinte încrucișate completat de o persoană dislexică.

— Meredith, strigă una dintre prietenele mamei, din cealaltă parte a încăperii. Trebuie să vii să vezi ceva.

Mama îmi adresează un zâmbet care-mi amintește pentru ce mă torturez atât, după care pleacă. Am luat numai două îmbucături, însă puiul și salata verde sunt în dezacord în stomacul meu. De fapt, am impresia că și-au declarat război.

Sorb o gură de aer ca să mă liniștesc. Sunt numai unsprezece persoane. Douăzeci și doi de ochi. Pulsul mi se accelerează și sunt nevoită să-mi umezesc buzele, dintr-odată uscate. Un junghi de durere îmi străpunge stomacul și încerc să-mi lărgesc gulerul bluzei, fiindcă respirația devine anevoioasă. E căpușeală aici. Prea mare căpușeală. Într-atât, încât dacă m-aș ridica în picioare aș leșina, m-aș lovi la cap și mi-aș împrăștia sângele pe tot covorul cel nou al tatii.

Și atunci, el va fi dezamăgit de mine.

Și atunci, mama va fi dezamăgită de mine.

Și atunci, frații mei vor afla și-mi vor face, naibii, capul calendar.

Palmele îmi transpiră, așa că mi le șterg de fusta mea neagră. Ce zicea mama că vrea să spun? Văd cuvintele. Îmi plutesc prin minte, dar nu în ordinea cuvenită. O să dau greș.

Mă ridic brusc, speriindu-le pe doamnele strânse ciorchine la taclale în spatele meu. Forțându-mă să zâmbesc, fac un semn cu capul spre ușă, sperând să înțeleagă că-mi cer scuze. Cât pe ce să mă împiedic pe drum din cauza crampelor stomacale.

Cea mai bună prietenă a mamei mă prinde de braț când cotesc la stânga.

— Ai păţit ceva?

— Toaleta. Adică, încerc să găsesc...

Dar aici rămân fără aer.

— Toaleta e pe acolo.

— Mulțumesc.

N-am habar pentru ce-i mulțumesc și, după cutele încordate de pe fruntea ei, nici ea n-are. Suntem la biroul tatălui meu, și s-ar crede că eu știu deja unde e toaleta. Pornesc în direcția indicată de ea, rugându-mă să nu-i povestească mamei despre comportamentul meu ciudat. Numai că, înainte să ajung la toaletă, cotesc la stânga printre cubicule și o rup la fugă spre cabinetul tatii.

Te rog, fă ca el să nu fie acolo. Te rog, fă ca el să nu fie acolo. Te rog. Te rog. Te rog.

Aproape că-mi vine să plâng de bucurie când văd lumina stinsă și scaunul gol. Fotografii cu mine și cu frații mei se odihnesc pe masa de lângă fereastră. Pe biroul lui e numai una cu mama și cu Colleen. Totdeauna a fost vorba numai despre ea: despre Colleen. Numele ei îmi plutește prin cap în timp ce mă străduiesc să inspir, ca să-mi opresc cel dintâi horcăit.

Dintr-o singură mișcare, aprind lumina în baia lui personală și trântesc ușa după mine.

Isaiah

Fiindcă am fost șantajat și mi-am dat cuvântul față de Courtney, intru în silă în clădirea Serviciilor Sociale și mă strâmb la vederea persoanelor amărâte din sala de așteptare. Copii care plâng. Mame care țipă. Fiecare sunet e ca un brici pe pielea mea. E ceva atât de obișnuit pentru acest loc, încât degetele îmi zvâcnesc; nu văd niciun bărbat prin preajmă. Normal că nu: bărbații sunt notorii pentru faptul că ei își părăsesc familiile.

— Isaiah, mă strigă Courtney, de dincolo de ferestruica ghișeului pentru informații.

Zâmbetul ei șovăielnic e mult prea plin de speranță.

— Vino prin spate.

Ușa se deschide bâzâind și mă strecor printre doi țânci care trag, pe podea, de o zebră din pluș deja ruptă. Când se închide ușa după mine, zgomotul se estompează, dar pielea încă îmi e zbârlită.

Astăzi, Courtney și-a legat coada de cal cu o fundă albastră.

— Îi mulțumesc c-ai venit.

— Credeam că nu e opțional.

Zâmbetul i se lățește.

— Nu e, dar îmi place să pretind că vrei tu să vii încoace. Asta îmi face ziua mai lină. Hai să mergem.

Îmi face semn cu capul spre dreapta și, când vede că nu mă clintesc, pornește înainte pe coridor, privind în urmă ca să fie sigură că vin după ea.

Aproape că simt lesa smucită în jurul gâtului.

— Oare ceilalți ostatici pe care-i torturezi nu te sfâșie pentru că porți funde în păr?

Ea se oprește într-un cubicul, de unde ia un dosar din carton manila.

— Clienți, nu ostatici. Ajutor, nu tortură. Iar tu ești singurul meu adolescent. Cei mici îmi adoră fundele.

— Poate c-ar fi mai bine să mă transferi.

Unei persoane pe care să n-o doară nici în cot de mine și să mă lase, naibii, în pace.

— Ai putea să-ți alegi un ostatic care să-ți placă.

— Un client, mă corectează din nou Courtney, oprindu-se în fața unei uși închise. Și tu îmi placi.

Cu asta m-a prins pe picior greșit.

— Ba nu, nu e adevărat.

— Ba da, îmi răspunde ea, lent, de parcă reacția mea ar fi surprins-o. Îmi placi. Isaiah, eu am cerut să-ți fiu asistenta socială.

Privesc peste umăr, aproape așteptându-mă să văd în spatele meu un copil mai mic pe nume Isaiah.

— De ce? întreb apoi.

Ea ciocănește încet în ușă.

— De-aia, îmi răspunde Courtney, oprindu-se cu mâna pe clanță. Noi doi ne-am înțeles pentru treizeci de minute, îmi zice.

— Cinci le-ai consumat.

— Ți-am trimis scrisoarea de recomandare. Eu mi-am respectat partea de învoială, mă aștept să ți-o respecți și tu. Te sun: răspunzi. Programez o întâlnire: vii și stai timp de treizeci de minute.

— Îți place să dădăcești, nu?

Totuși, o să vin, pentru că i-am dat cuvântul meu.

— Bun. Iar acum, că ne-am înțeles asupra acordului dintre noi, ar trebui să-ți spun că mama ta e aici.

Mă aplec amenințător spre Courtney.

— Pe naiba, nu!

Ea nici nu tresare. În schimb, își înclină capul, făcându-și coada de cal să-i alunece pe umăr.

— Ai de gând să-ți ții cuvântul, sau nu?

Toți mușchii din corp mi se prefac în plumb. Îmi doresc mai mult decât orice să fug; să ajung la volanul mașinii mele și să ambalez motorul. Micuța cățea din fața ochilor mei m-a prins la colț. Îmi frec gâtul, simțindu-mă de parcă zgarda pe care mi-a legat-o acolo ar fi una cu țepi.

Courtney deschide ușa și furia începe să-mi clocotească precum veninul. Intru cu pași apăsați în cameră și-mi trântesc posteriorul pe scaunul cel mai depărtat de femeia așezată deja la masă.

— Douăzeci și două de minute blestemate, Courtney. Și, dac-aș fi în locul tău, aș pleca naibii de-aici, pentru că ești ultima persoană pe care aș vrea s-o văd... în afara chestiei de colo.

— Isaiah, zice Courtney, pe un ton de scuză, nu pot să vă las singuri cât timp tu ești atât de nervos.

— Nu-i nimic, intervine ea, din cealaltă parte a încăperii.

Îmi las capul între palme. Sunetul vocii duioase pe care mi-o amintesc de când eram copil îmi reînvie prea multe amintiri... prea multe emoții.

— O să fim bine, mai zice ea.

O să fim bine. Aceleași patru cuvinte pe care mi le-a zis mie, înainte ca întreaga mea viață să se ducă naibii.

— Nu cred c-ar fi înțelept, argumentează Courtney. Nu l-am mai văzut niciodată atât de supărat.

Scaunul de lângă mine se mișcă și simt parfumul discret al lui Courtney.

— Mama ta vrea doar să te vadă, încearcă ea să mă convingă.

— Ea *nu* mama mea!

Vocea îmi tremură și un val proaspăt de mânie se revarsă peste mine. Mama mea n-o să-mi mai facă iar rău. Îmi ridic fruntea și mă lupt să mă stăpânesc.

— Eu nu am mamă, zic, ceva mai calm.

— Atunci, spune-mi Melanie, zice ea, cu aceeași blestemată voce liniștitoare cu care obișnuia să mă adoarmă cântând. Suntem doi străini, adaugă apoi.

Îi arunc o privire și imediat întorc capul, fiindcă vederea ei îmi provoacă o durere sufocantă. Mă lovesc cu capul de perete și-mi încrucișez brațele pe piept.

— Câte minute mai sunt, naibii?

— Arăți bine, Isaiah, îmi zice ea.

Și, fiindcă nu mă pot stăpâni, o privesc din nou. Buzele îi sunt subțiate și fruntea îi e încrețită de îngrijorare în timp ce stă cu ochii pe mine. Ceea ce pare că gândește nu este în concordanță cu ceea ce spune. Ei nu-i place ceea ce vede: un vagabond.

Cerceii, tatuajele... mda, sunt de părere că rahaturile astea sunt faine, dar ceea ce-mi place cu adevărat la ele e că le transmit oamenilor să stea, naibii, la distanță. După felul în care-și plimbă privirea pe brațele mele, “Melanie” descifrează semnalele cât se poate de limpede.

— Arăți bătrână, îi zic, cu toată răutatea pe care mi-o pot aduna.

De fapt, ea nu arată bătrână... doar între două vârste. M-a născut de tânără, abia ieșită din liceu. Niciodată nu i-am știut vârsta. Care copil de șase ani ar ști-o? Nu-i știu nici măcar ziua de naștere.

Părul ei șaten închis e tuns la nivelul umerilor. E slabă, dar nu ca o persoană dependentă de droguri. Belciugele supradimensionate i se leagănă atunci când își îndeasă părul după urechi. Geaca de blugi i se asortează cu pantalonii, iar pe sub geacă zăresc un maieu gri. Cizmele uzate de cowboy din picioare mă determină să mă gândesc dacă n-ar fi cazul să cer un test de maternitate.

— Ce mai faci? mă întreabă Melanie.

— Vrei să spui, ce-am mai făcut în ultimii unsprezece ani?

Se scarpină pe frunte. Bun, am dat de sânge.

— Mda. Și asta.

Îmi întind picioarele, trântindu-mi un bocanc milităresc julit peste celălalt.

— Păi, să vedem... De la șase până la opt ani a fost nașpa. Am descoperit că Moș Crăciun nu există. Sunt destul de convins că tutorele numărul doi l-a împușcat pe iepurașul de Paști cu pușca lui cu țevile retezate în cursul uneia dintre escapadele lui la vânătoare în curtea din spate. Mamei provizorii numărul unu îi plăcea să-mi tragă palme până când mă opream din plâns. În tot acest timp, cita versete din Biblie, pentru că Iisus era evident adeptul iubirii aspre.

Melanie închide ochii. Încercând să-mi abată atenția, Courtney își împinge scaunul mai aproape de mine.

— Isaiah, poate c-ar fi bine să luăm o pauză.

— Nooo, Courtney, îi zic, cu un zâmbet batjocoritor. Tu nu vrei decât ca eu să nu-i mai spun și despre internatul în care am stat între vârstele de opt și zece ani și despre cum mă băteau măr băieții mai mari, doar ca să se distreze.

Întind mâna spre Melanie.

— Să nu mă înțelegi greșit. Cei de acolo îi pedepseau pe băieții care-mi făceau asta și-mi consemnau vânătăile în dosarele lor. Mi-au adus și un doctor. Poate și un terapeut, dar toate astea nu i-au împiedicat niciodată pe ceilalți să-l cotonogească pe copilul cel mai mic.

— Îmi pare rău, zice Melanie, cu o voce pierită.

— Mda, zic eu. Ar fi cazul să-ți pară. Dar cel mai al naibii de nașpa a fost să aflu că femeia care m-a născut a fost eliberată din închisoare acum doi ani și niciodată nu s-a interesat să afle ce s-a ales de fiul ei. Asta...

Mă aplec în față.

— Asta a fost cu adevărat nașpa.

Melanie se face albă ca o moartă și mâinile îi tremură când și le duce spre obraji.

— Pot să-ți explic, zice.

Iar eu nu vreau s-o aud. Mă ridic.

— Trebuie să fac un pipi. Unde-i afurisita aia de baie?

— Mai încolo, pe culoar, îmi răspunde Courtney, masându-și tâmplele. Pe stânga.

Ies ca vijelia din încăpere, trântind ușa de perete.

Din adăpostul cubiculelor curate, mai mult persoane mă privesc cu gurile căscate. Izbesc cu pumnul în ușa băii și-o trântesc, încuind-o după mine.

Lipindu-mi palmele de ușă, inspir adânc și-mi înghit nodul din gât. Mama mea. Mama mea. Blestemata mea mamă.

Aș vrea să mă întorc și să-i spun că încă o iubesc... astfel încât timpul să se poată derula înapoi, iar ea să mă poată ține în brațe, ca atunci când aveam șase ani. Tânjesc s-o aud zicându-mi că totul o să fie bine. Numai că totul e minciună. Întreaga mea viață e o mare minciună afurisită. Un sunet ciudat, de rănit, îmi scapă de pe buze, în timp ce corpul îmi tremură. Fiecare părticică din mine își dorește cu disperare să plângă, ceea ce e, pur și simplu, al naibii de trist.

Deschid ușa toaletei și o găsesc pe Courtney așteptându-mă de cealaltă parte.

— A plecat, mă informează ea.

Foarte bine.

— Mda, asta e specialitatea ei.

Courtney și-a pierdut entuziasmul și unei părți din mine îi pare rău pentru asta.

— Mi-am învățat lecția, mărturisește ea. N-o să mai forțez nota altă dată. M-am gândit... m-am gândit că...

— Că dacă ne arunci pe amândoi în aceeași cameră o să ne pupăm și-o să trăim fericiți până la adânci bătrâneți?

— La drept vorbind, nu, admite Courtney, scoțând un oftat prelung, demn de milă. Uite ce e, știu că e ultimul lucru pe care ai vrea să-l auzi, dar ar trebui să-i mai dai o șansă.

Pe naiba...

— Nu.

— Mai gândește-te și dacă-ți schimbi părerea, programez altă întâlnire.

— Am terminat?

— Da. Data viitoare o să fim numai noi doi. O să cumpăr înghețată.

Clipesc, nedumerit.

— Arăt eu a copil de cinci ani?

Ea ridică din umeri și aproape că zâmbește.

— Uneori, cam așa te comporți.

Iar eu aproape că zâmbesc, la rândul meu. Mi s-a părut mie sau s-a apucat să facă glume pe seama mea?

— Foarte nostim, zic.

Pornesc spre ieșire și, când privesc în urma mea, văd că zâmbetul i s-a întins.

Norii cenușii atârnă din cer aproape de pământ. Am auzit aseară că restul iernii va fi blând. Sper al naibii de mult să fie așa. Pista nu va rămâne deschisă decât dacă e cald. Când mă apropii de mașină, observ o femeie cu părul șaten tuns până la umeri și cu o geacă de blugi. Îmi iuțesc pașii.

— Isaiah, strigă ea, venind spre mine.

Femeia asta o fi masochistă, sau ce naiba?

— Poate c-am fost prea subtil acolo, înăuntru, așa c-o să fiu clar: du-te naibii!

— Te rog, zice ea. Te rog, stai.

Ridic spre ea mâna în care am cheile.

— Până și eu știu că nu ai permisiunea să mă vezi fără să fie de față vreunul dintre nebunii de acolo. Dacă nu știai, pentru că, hai să privim adevărul în față, n-aveai de unde să știi, eu am șaptesprezece ani și sunt în răspunderea lor. Tu ești eliberată condiționat, așa că, ia distanță.

Recunosc, mi-ar păsa dacă ea ar încălca regula și s-ar întoarce la închisoare, însă am de gând să mă folosesc de legile astea ca s-o țin la distanță de mine. Totuși, cuvintele mele nu-i opresc înaintarea.

— Vreau să te mai văd și altă dată. Promite-mi c-o s-o lași pe Courtney să programeze o altă întâlnire. Fac orice, numai să am ocazia asta.

Încremenesc, cu cheia în broască.

— Orice?

— Orice, îmi răspunde, cu fața inundată de o speranță mult prea mare.

— O sută de dolari, bani în mână, pentru fiecare vizită. Și Courtney să nu știe nimic despre bani.

Melanie clipește și speranța începe să dispară. Ea nu are bani. Știu că nu are. Tocmai de-asta am și pus condiția.

— Pentru ce-ți trebuie banii? Consumi cumva droguri?

— Mda, îi răspund. Sunt toxicoman. Plătești, sau nu?

Își îndepărtează părul din ochi cu un gest hotărât.

— Plătesc.

Rachel

Simt un zvâcnet dureros între craniu şi creier. Radiază de la frunte, înconjurându-mi tâmplele, obrajii şi nasul. Lumina face ca durerea să fie şi mai rea. Zgomotele aproape că mă ucid. Astea sunt urmările atacului meu de panică.

Ai mei nu sunt acasă, toţi fiind plecaţi la vreo întrunire importantă, sau la un meci, sau la un eveniment monden. Eu stau cu luminile stinse şi cu iPod-ul cântând încet lângă uşa camerei mele, închisă, pentru eventualitatea improbabilă că ar reveni cineva acasă înaintea orei limită, adică unsprezece: oricât ar fi de discriminatoriu, băieţii beneficiază de o oră în plus faţă de mine.

Scopul meu e să par normală, ca să-mi pot masca migrena. Ceea ce înseamnă că zac în pat, cu o pernă pe cap, rugându-mă să înceteze durerea.

După ce-am vomitat în toaleta de la serviciul tatii, m-am spălat şi m-am întors în sala de conferinţe. Unsprezece perechi de ochi m-au urmărit cum mă ridic în picioare, în faţa lor, lângă mama, şi anunţ cât sunt de onorată să vorbesc în numele lui Colleen.

Telefonul îmi sună şi zgomotul îmi reverberează cu violenţă în cap, dar în acelaşi timp mă potopeşte un val de adrenalină. Isaiah e singurul care ar putea să sune. Îmi potrivesc perna, ca să pot vedea identitatea apelantului. Buzele mi se arcuiesc în sus când îi zăresc numele.

— Alo?

— Rachel?

Simt tensiune în tonul lui.

— Eu sunt.

Doar eu, dureroasa mea migrenă și sensibilitatea mea la lumină și la sunet.

— Pari a nu fi în apele tale.

Îmi dreg glasul.

— Mă odihneam.

— Pot să te las.

Neliniștea mă cuprinde imediat, numai când mă gândesc că ar putea.

— Nu. Mă bucur că ai sunat.

— Mda, zice el. Am vrut să-ți aud vocea.

Mă trezesc de-a binelea remarcând tonul încordat al vocii lui. Dintr-odată, capul nu mă mai doare atât de rău și-mi împing perna de pe față.

— Ești bine? îl întreb.

— Mda.

Se aude un claxon.

— Spune-mi cum a ieșit chestia cu mama ta.

— Bine, îi răspund și-mi pun la loc perna pe cap.

Fiecare părticică din mine se mișcă greu. Nu vreau să-l mint și pe el. Dar dacă-i spun despre atacurile mele de panică, o să mă considere slabă, iar asta ar distruge ceea ce e între noi. Poate că nu voi fi nevoită să mint. Pot să trec cu vederea unele lucruri... exact cum procedează Ethan cu mine, când apelează la favorurile între gemeni.

— La drept vorbind, a fost oribil, îi zic.

Aud zgomot de portieră închisă.

— Ce s-a întâmplat?

— Am putea să ne întâlnim undeva, să vorbim?

— Da. Spune-mi unde.

Îmi salt picioarele jos din pat ca să mă ridic, însă durerea de cap mă izbește ca un ciocan, tare și repede. Un geamăt de durere îmi scapă printre buze și tresar, fiindcă sigur l-a auzit și Isaiah.

— Ce e cu tine, Rachel? mă întreabă Isaiah, devenit brusc foarte serios.

— E doar o durere de cap, îți jur. Așadar, mă gândeam că ne-am putea întâlni la cafeneaua aia...

— Nu conduci dacă ți-e rău, mă întrerupe el.

Mă întind la loc pe spate, fiindcă încep să văd dublu. Cu o simplă atingere a iPod-ului, muzica încetează să se audă în difuzoare. Ciulesc urechile ca să aud un sunet, oricare, dar tot ce captez e o sublimă tăcere.

Știu că e greșit ceea ce mă pregătesc să fac. Extrem de greșit. Exact opusul a tot ceea ce așteaptă părinții mei de la mine și din motivul acesta simt că e bine.

— Vrei să vii tu încoace?

Isaiah

Paznicul scoate capul din căsuţa lui de cărămidă de la intrarea în cartierul rezidenţial al lui Rachel şi mă măsoară cu privirea de parcă aş fi un asasin în serie evadat din secţia condamnaţilor la moarte.

— Pe cine-ai zis că vrei să vezi?

— Pe Rachel Young.

Mâna îi coboară spre şold, ca şi cum s-ar duce spre o armă, numai că atât agentul de pază, cât şi eu, ştim bine că singurul lucru pe care-l poartă e burdihanul cu vreo cincisprezece kilograme suplimentare de bere şi de nachos.

— Cred că ai greşit adresa, băiete.

Neavând chef de joacă, apăs pe butonul de reapelare al telefonului meu mobil şi Rachel răspunde imediat:

— Eşti aici?

— La poartă. Te-ar deranja să-l informezi pe miliţianul tău că n-am venit aici ca să violez şi să jefuiesc?

— Dă-mi-l pe Rick, oftează ea.

Făcând gura pungă ca să-şi arate enervarea, tipul îmi ia telefonul din mână şi-mi întoarce spatele. Cuvintele lui şoptite au o oarecare ţâfnă în ele, dar după câteva secunde îmi întinde la loc telefonul. Poarta mi se ridică în faţa ochilor, însă maşina mea mai zăboveşte lângă el.

Îi arunc o privire cu coada ochiului.

— Să nu le spui părinţilor ei.

— Altfel, ce? mă întreabă.

— Altfel, ce se cuvine.

Îmi pun piciorul pe ambreiaj şi intru în viteză. Nu e o ameninţare pe care s-o duc la îndeplinire, ci o vorbă goală

aruncată, astfel încât Rachel să rămână în siguranță și mulțumită.

Respectând indicațiile trimise de ea prin mesaj, fac slalom printre vile de dimensiunile unor castele în miniatură, având între ele terenuri mult mai spațioase decât i-ar fi necesare unei singure familii.

La capătul propriei străzi, casa lui Rachel se profilează, luminată în întregime, pe cerul nopții. Are coloane albe și trepte din marmură nlbă și ce naiba are ea de gând cu mine?

Pătrund pe aleea circulară din față și opresc motorul. Terapeuți, asistenți sociali, profesori... toți și-au petrecut ani la rând privindu-mă de sus, îndârjiți să mă facă să mă simt mai mărunt decât un rahat. Acum, când mă aflu aici, în fața casei lui Rachel, se îndeplinește ceea ce puțini au reușit.

Mă forțez să cobor din mașină, să urc treptele, dar până să apăs pe sonerie, ușa se deschide și Rachel mă întâmpină cu un zâmbet.

— Bună.

E în pantaloni de trening și tricou, iar părul și l-a prins în creștet, de unde câteva șuvițe răzlețe îi cad în jurul feței. Nu are nici măcar un miligram de machiaj și e desculță. Toate unghiile îi sunt pictate într-o nuanță delicată de roșu. Dacă n-ar fi fost cearcănele negre de sub ochi, aș fi zis că n-am mai văzut așa o ființă superbă în toată viața mea.

— Salut, îi răspund.

Rachel mă invită cu un semn larg să intru, iar eu îmi îndes mâinile în buzunarele blugilor când pun piciorul în casă. Există un nume fistichiu pentru genul ăsta de suprafață dintr-o casă, dar cum eu nu sunt fistichiu, nu-l cunosc. E ceva între un hol și

o cameră, dar mai mare decât unele dintre casele în care am locuit, ale tutorilor mei.

— Nu cred c-o să ajungă cineva acasă înainte de unsprezece, dar, dacă nu te superi, aș prefera să stai numai o oră, pentru orice eventualitate.

— Gangsteriță cu limite. Îmi place.

Ironia e prezentă în vocea mea, dar nu mă pot împiedica să scanez casa cu privirea. O scară enormă, în spirală. Un luminator deasupra mea. Câteva încăperi cu uși duble pe laturi și, probabil, o întreagă altă aripă de-a lungul culoarului care se întinde drept în fața noastră.

Rachel încearcă să-și aranjeze părul, însă șuvițele nu fac decât să-i cadă la loc pe umeri.

— Scuze pentru asta. Știu, trebuia să încerc să mă schimb, dar...

Abia acum remarc cât e de palidă, cât de bolnavă pare, și un fior de avertisment îmi circulă pe șira spinării. Ceva e în neregulă.

— Ești frumoasă, îi zic.

Rachel își lasă capul în jos, dar pot să-mi dau seama că i-a plăcut complimentul.

— Putem să vedem un film, sau să ascultăm muzică, sau...

Închide ochii și chipul, până acum palid, arată de parcă s-ar fi scurs tot sângele din el. Fruntea i se încrețește, semn că are dureri, iar când o văd aplecându-se spre stânga, întind mâna și-o prind.

— Asta nu-i durere de cap, naibii, rostesc printre dinți.

— Migrenă, îmi răspunde ea, trăgând aer pe nări. Mă apucă din când în când, dar îmi trece.

Fir-ar a naibii de treabă! Îmi îndoi genunchii și Rachel e în brațele mele înainte să poată protesta.

— Unde e camera ta?

Întrebarea mea o lasă cu gura căscată.

— Ai nevoie să dormi. Pot să merg cu tine, sau să te las jos și să plec. Tu alegi.

— Isaiah, protestează ea.

— Rachel, îi răspund pe același ton.

— La etaj, pe stânga.

Dându-se bătută, îmi încolăcește gâtul cu brațele și-și lasă capul pe umărul meu. Nu mă pot împiedica să remarc că se potrivește perfect.

Urc treptele din două în două, virez la stânga și mă opresc când ajung în fața a două uși deschise. Una e zugrăvită în roz. Cealaltă, în purpuriu. Amândouă arată cât se poate de feminin și impecabil. Cea roz pare mai tinerească, însă niciuna nu se potrivește cu imaginea mea despre Rachel.

— Care dintre ele?

Îmi arată spre cea purpurie.

— Asta e a mea.

Am o tresărire în fața camerei roz înainte de a intra în cea a lui Rachel și de a o depune cu toată delicatețea pe salteaua patului ei cu baldachin. Cearșafurile și pătura sunt sucite într-un fel care denotă un somn agitat. Cinci perne zac pe podea și trei au rămas pe pat. Rachel se mută un pic și bate cu palma spațiul liber de lângă ea.

— Te deranjează?

Întrebarea e, pe ea o deranjează? Privesc peste umăr, aproape așteptându-mă să-și facă apariția tatăl ei, sau polițiștii, dar când văd că nu e nimeni, mă așez pe pat lângă ea, lăsându-

mi picioarele încălțate în bocanci să atârne peste margine. Dacă rămân încălțat, o să țin minte să nu merg prea departe cu o fată pe care am sărutat-o doar de două ori și care suferă din cauza unei migrene.

Rachel își face de lucru cu unghiile și mă privește pe furiș la fiecare câteva secunde. În mod normal fetele sunt directe cu mine. Cele care-și fac de cap cu mine știu ce vor, ce-o să le ofer și sunt pregătite să se comporte astfel încât să primească. Schimbarea asta de ritm mă face să fiu aproape la fel de emoționat ca ea.

Întind brațul până când trece de spatele ei, dar las mâna întinsă, astfel încât să-și dea seama că, dacă vrea s-o țin în brațe, trebuie să facă o mișcare spre mine. Rachel imediat se mută, își lasă capul pe pieptul meu și se lipește de mine. O atrag și mai aproape și-mi frec nasul de creștetul ei.

Totul din mine se destinde, fără să fi știut măcar că eram încordat. Amintindu-mi că o doare capul, ridic mâna și încep să-i masez tâmplele. Nu suport gândul ca ea să aibă dureri.

— N-am știut că ai o soră mai mică, îi zic încetișor.

— Nu am. Aia e camera lui Colleen. A murit înainte să mă nasc eu.

Degetele îmi încremenesc.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară. Știu c-o să sune îngrozitor, dar nu-mi pasă. Adică, îmi pasă, fiindcă părinții și frații mei mai mari sunt puternic marcați de asta, însă eu n-am cunoscut-o. Mama vrea ca eu să-i simt lipsa, dar nu pot. Mai ales când mama îmi scoate ochii cu ea la fiecare cinci minute.

Captez în tonul lui Rachel o iritare pe care n-am mai observat-o până acum.

— Ce s-a întâmplat azi, cu mama ta?

Rachel îmi culege o scamă de pe tricou și unghiile ei îmi ciupesc ușor abdomenul. Închid ochii și mă mut ușurel mai încolo, ca să nu mă mai gândesc la faptul că ea mi-a atins abdomenul, chiar dacă printr-o bucată subțire de material.

După ce-a epuizat toate gesturile pentru a se eschiva în fața unui răspuns, Rachel zice, în sfârșit:

— Sora mea a murit de cancer, așa că mama strânge bani în favoarea Fundației pentru lupta împotriva leucemiei.

— Admirabil, zic eu, cu toate că simt o iminentă deraiere a bunelor intenții.

Am văzut rahaturi din astea de nenumărate ori la oamenii bogați. Intră repede, își fac singura faptă bună a anului, ca să-și spele sufletul de toate porcăriile comise în celelalte trei sute șaizeci și patru de zile, apoi pleacă la fel de repede. Și, în majoritatea cazurilor, o dau în bară și cu ziua aia.

— Dar tot nu mi-ai spus ce s-a întâmplat azi, cu mama ta.

Rachel scoate un "hm" sugrumat.

Reîncep să-i masez tâmplele, numai că de data asta cedez ispitei și-mi mai trec mâinile prin părul ei, între două mișcări circulare. Umerii lui Rachel se relaxează și ea se lipește și mai mult de mine. Mireasma dulce a iasomiei îmi ajunge la nări, făcându-mă să-mi doresc să stau așa la infinit.

— Aștept, Rachel.

— Mama mă pune să țin discursuri în numele lui Colleen.

Rachel se simte stânjenită dacă o privesc eu mai mult de zece secunde. Nu pot să mi-o imaginez în fața unui public.

— Și tu vrei?

Scutură capul în semn că nu pe pieptul meu.

— Și-atunci, de ce-o faci?

— Pentru că vreau ca ea să fie fericită.

Neavând o mamă pe care să vreau s-o fac fericită încă de când eram de șase ani, nu-mi dau seama ce-aș putea să spun, așa că prefer să-mi plimb mâna în sus și-n jos pe spinarea ei. Poate că nu înțeleg, dar îmi pasă.

— Pot să-ți spun un secret? mă întreabă în șoaptă.

— Da.

O tăcere apăsătoare se așterne peste noi și încep să număr secundele fără vorbe. Una. Două. Trei. Patru.

— Uneori o urăsc pe Colleen, șoptește ea, ca și cum ar fi într-un confesional. Oare asta mă face să fiu o persoană îngrozitoare?

Mă gândesc la întâlnirea de azi cu mama mea și la furia care încă mă macină în adânc. Dacă mi-ar fi spus cineva că a murit acum patru ani, în închisoare, oare i-aș fi simțit lipsa? Dacă mi-ar spune cineva că tatăl pe care nu l-am cunoscut niciodată a crăpat, pot să garantez că n-aș vărsa vreo lacrimă. Dacă Rachel e o persoană îngrozitoare, atunci eu probabil că mă înrudesc cu Satana.

— Nu, îi răspund.

Rachel își înalță capul de pe pieptul meu, iar ochii ei violet au un luciu care-mi arată cât de serioasă e durerea ei de cap.

— Așa zici tu?

Îmi plimb ușor degetele pe cercurile negre de sub ochii ei, dorindu-mi ca atingerea mea să-i facă bine.

— Mi-am văzut mama azi.

Ea clipește și o durere ascuțită îmi umple pieptul. Nu asta am vrut să spun când am deschis gura.

— O vezi deseori?

— E prima dată când o văd de când aveam șase ani.

— Of, Isaiah...

Rachel îmi atinge degetele și acum mâinile noastre unite se odihnesc pe abdomenul meu.

— Ești bine? mă întreabă.

Dau să-i răspund că da, dar apoi mă gândesc că Rachel mi-a povestit despre mama ei și despre Colleen.

— Nu.

Îmi strânge mâna și i-o strâng la rândul meu, recunoscător pentru faptul că ea nu zice nimic. Nu există cuvinte pentru ceea ce s-a întâmplat azi. Nici pentru mine, nici pentru Rachel. Să te naști pe lumea asta înseamnă să participi la cea mai mare partidă de barbut. Unii se nasc norocoși, alții nu. Pentru prima oară, constat că regula asta transcende banul.

— Aș fi vrut să te pot face să te simți mai bine, îmi zice Rachel, punându-și la loc bărbia pe pieptul meu și fluturându-și pleoapele de parcă ar trebui să se lupte ca să le țină deschise.

Își suportă durerea, dar ar vrea să le preia și pe ale mele.

Neștiind precis cum să-i interpretez afirmația, îi masez din nou tâmpla, mișcându-i ușor capul până când ajunge din nou cu obrazul pe pieptul meu.

— Asta mă face să mă simt mai bine, îi zic.

Rachel își strâmbă gura într-o parte, fiind evident că nu mă crede.

— Cum te simți? o întreb, ca să deviez de la subiect.

— Obosită, bâiguie ea.

Și eu, dar când sunt cu ea, greutatea problemelor mele nu mai pare atât de secătuitoare.

— Culcă-te. Îți promit c-o să plec înainte să-și poată da seama cineva că am fost aici. Ține minte, te aștept la garaj mâine, după școală.

— După școală, repetă ea.

Se cuibărește mai adânc în mine, iar eu o strâng ceva mai tare. Am senzația că în noaptea asta o să mă rostogolesc prin pat căutând-o pe Rachel, fiindcă momentul de față e cel mai pașnic pentru mine după foarte multă vreme.

Rachel

Motorul trece de la mârâit la tors când schimb într-o treaptă inferioară de viteză și urc pe rampa garajului lui Isaiah. Inima mea trece prin combinația aia grețoasă de poticneli, strângeri, bătăi izolate, în momentul în care îl văd pe Isaiah. Privirea lui se îndreaptă imediat spre mine și ușoara înclinare a buzelor lui îmi provoacă palpitații.

Nefiind capabilă să-i susțin privirea, îmi las ochii spre bordul mașinii în timp ce duc schimbătorul de viteze în punctul mort. Of, Doamne, el *chiar* se bucură că mă vede. Cel puțin, așa cred. Totul din interiorul meu explodează când îl văd îndreptându-se cu pași mari spre mine.

Noaptea trecută, am adormit în brațele lui, iar azi-dimineață, când m-am trezit, mi-am găsit telefonul pe pernă, lângă mine, cu mesajul Mâine scris într-o fereastră deschisă.

La școală, am avut impresia că orele nu se vor termina niciodată.

Isaiah deschide portiera din dreptul meu și ochii lui calzi, argintii, îmi zâmbesc.

— Salut.

— Bună, îi răspund, înlăturându-mi bretonul de pe ochi.

Îmi oferă mâna, iar eu i-o accept. Degetele lui mi le încolăcesc pe-ale mele și un val de căldură îmi năvălește prin braț, îmi înfierbântă gâtul și poposește sub forma unei îmbujorări pe obraji. Mă trage cu blândețe și eu mă strecor afară. Nu-mi dau seama precis dacă trupul îmi vibrează de la huruitul ușii garajului care tocmai se închide, sau de la sângele care-mi curge năvalnic prin vene.

Degetele ni se întrepătrund, iar cealaltă mână a lui îmi cuprinde ușor șoldul. Icnesc, surprinsă că mă poate atinge cineva cu atâta ușurință și cu atâta grijă.

— Arăți drăguț, îmi zice.

— Sunt în uniforma de la școală.

Bluză albă încheiată până-n gât, fustă în carouri maro și negre și o pereche de Keds[20] albi. Nimic spectaculos.

— Știu, răspunde el și nuanța seducătoare a vocii lui îmi produce furnicături la ceafă.

— Bună!

Întoarcem amândoi repede capetele spre dreapta și, dacă nu m-ar fi ținut Isaiah, probabil că aș fi căzut pe spate. Mult prea aproape de noi e o fată cu părul lung, șaten, un hanorac negru cu glugă și cei mai strâmți blugi din câți am văzut vreodată. O urăsc instantaneu, din cauză că blugii ăia o fac să arate bine.

Isaiah oftează sonor.

— Rachel, ea e *prietena* mea, Abby. Abby, ți-o prezint pe *iubita* mea, Rachel.

Sunt nevoită să-mi înfrânez pornirea să dansez. A zis că sunt iubita lui!

— Îmi pare bine să te cunosc.

— Care e culoarea ta preferată? mă întreabă Abby.

— Verde!

Iată o întrebare mai mult decât neobișnuită: adică, e normală, și nu prea.

— Tacos, sau spaghete?

— Tacos.

— Disney World, sau Disneyland?

[20] Marcă americană de pantofi din pânză cu talpă din cauciuc, produsă începând din anul 1916.

— Niciuna.

— Rolling Stones, sau Beatles?

— Beatles.

Își strâmbă buzele spre stânga.

— Of, foarte aproape, dar nu pot să trec peste ultima, comentează Abby, privindu-l pe Isaiah cu aceeași familiaritate pe care o am cu față de frații mei. Ar fi bine s-o păstrăm, continuă ea, dar poate că va trebui să alcătuim un program de vizite. Știi, probleme de control și tot tacâmul.

Sprâncenele mi se înalță imediat.

— Să mă păstrați? repet, fiindcă vorbele lui Abby mi se ciocnesc între ele în minte. Probleme de control?

— Problemele mele, răspunde ea, împungându-se cu un deget în piept. Nu ale lui. Noi două o să fim prietene, iar eu nu am prieteni. Mă rog, e evident că am, se corectează, îndreptând alene un deget spre Isaiah. Numai că el nu se pune. Știi, ne-am cunoscut într-un container pentru gunoi, când aveam zece ani.

Ochii mi se măresc într-atât, încât încep să mă întreb dac-o să mai clipesc vreodată.

— Abby, o întrerupe Isaiah, înainte ca ea să poată povesti mai departe. Taci naibii.

— Bun, zice ea.

Deodată, *Miss you*, piesa celor de la Rolling Stones, începe să se audă din telefonul ei.

— Mama mă-sii, exclamă Abby. Stați un pic.

Răspunde la telefon și iese să vorbească.

— Uau!

E singura reacție de care sunt capabilă.

— Da, e unul dintre modurile în care poate fi descrisă. Uite ce e, dacă nu vrei să ai de-a face cu ea...

— Nu, îl întrerup eu. E prietena ta...

Mă întrerupe și el.

— Dar dacă te incomodează...

E rândul meu.

— Îmi place.

Din momentul în care a zis c-o să fim prietene, mi-a plăcut.

Plec de lângă Isaiah și mă opresc lângă portiera deschisă a mașinii lui. Dumnezeule mare, dar știu c-a fost ocupat, nu glumă!

— Ți-ai instalat un dispozitiv de admisie directă!

Asta o să contribuie la sporirea numărului de cai putere ai mașinii.

Isaiah își trece o mână peste părul lui șaten închis, proaspăt tuns cu mașina. În schimb, și-a păstrat umbra de barbă țepoasă. Dacă mai era posibil, combinația asta îl face să fie cu mult mai sexy și mai periculos.

— Vorbesc serios în legătură cu Abby. Ea e altfel. Mă împac cu ea pentru că o cunosc de mai mult timp decât pe oricine altcineva. Astea sunt lucruri importante pentru mine, însă dacă Abby te deranjează, o să am grijă să păstreze distanța.

Ating cu degetele piesa curbată pe care i-a adăugat-o motorului.

— Și chiar ai cunoscut-o într-un container de gunoi?

Văzând că nu răspunde imediat, îl privesc pe furiș cu coada ochiului. Stă cu mâinile în șold și privirea în podea.

— Mda. Amândoi căutam mâncare.

Închid ochii și simt un junghi în inimă. Nu pot să-mi imaginez cum o fi fost viața lui.

— N-am nevoie de mila ta, îmi zice, cu un aer atât ofensat, cât și mândru.

— Nu-ți ofer milă, îi răspund imediat.

Înțelegere, sper, dar nu milă. Nu e mult, nici pe departe la același nivel, dar tot îmi provoacă suficientă durere cât să nu-l pot privi în ochi.

— Eu n-am prieteni. Îi am pe frații mei și mai sunt câteva fete la școală cu care pot să stau la masa de prânz dacă vreau, dar ele nu se dau de ceasul morții dacă văd că nu apar. Sunt... sunt ciudată.

Bocancii lui izbesc podeaua în timp ce se îndreaptă spre mine.

— Ba nu, nu ești.

Devin rigidă, iritată și sătulă să-mi spună toată lumea ce și cum sunt.

— Câte fete cunoști tu care să lucreze la mașini, să se dea în vânt după viteză, sau să se bucure că-ți pot spune cum arată un dispozitiv de admisie directă?

Isaiah își strecoară degetele sub bărbia mea și-mi înalță capul spre el.

— Numai una, și e genul meu.

Un vârtej de petale de trandafiri mi se stârnește în piept. Înghit și-mi spun încă o dată că trebuie să respir. Își lasă capul în jos când mă vede că-mi umezesc buzele. Răsuflarea lui caldă se contopește cu a mea și, exact când buzele noastre sunt pe punctul de a se atinge, ușa garajului se deschide, scârțâind.

Tresar ca electrocutată și imediat mă retrag la un pas distanță de Isaiah, iar el chicotește încet. E limpede că spectatorii nu-l deranjează. Îi arunc o privire urâtă, care nu-l face decât să chicotească și mai tare.

— Aveți musafiri, ne anunță Abby.

Imediat în spatele ei e tipul care a apărut împreună cu fata aia, cu Beth. Mâna îmi zboară spre stomac, fiindcă încep crampele. Isaiah și tipul își strâng scurt mâinile.

— Logan, o mai ții minte pe Rachel?

El mă salută cu o înclinare a capului.

— Ce se petrece aici?

— Nimic, îi răspund și privirea îmi fuge spre ușă, așteptându-mă să apară *ea*. O stranie senzație de stânjeneală mi se cuibărește între piele și oase. Frumoasa, încrezătoarea, misterioasa Beth: antiteza mea și tot ce și-ar putea dori un tip ca Isaiah.

Săptămâna asta, Isaiah mi-a explicat că Logan o să participe la curse cu mașina lui, în timp ce el o va conduce pe-a mea. Piesele cele mai bune vor fi puse pe mașina mea, din moment ce e într-o stare mai bună.

Isaiah n-a pomenit niciodată despre vreo posibilă contribuție a lui Beth și nici eu nu l-am întrebat. După ce mi-a explicat că ea nu e iubita lui, am crezut că voi putea s-o uit, însă nesiguranța legată de felul relației existente între ei înainte de a mă nimeri eu în viața lui îmi mănâncă sufletul.

Isaiah își împreunează palmele, apoi le freacă între ele.

— Avem un turbocompresor, un dispozitiv de admisie directă și o supapă de evacuare de instalat, plus o fată cu oră limită de ajuns acasă. Haideți la treabă.

Cu anxietatea acumulată și gata să explodeze dintr-o clipă în alta, deveniez spre un năravurât: ciugulitul unghiilor. Obișnuiam să le rod, dar mama ar fi putut face un anevrism dac-ar fi văzut ce s-a ales din manichiura mea.

Ar trebui să fiu imediat lângă Isaiah și Logan, care lucrează la mașina mea, dar nu pot. Și-așa e destul de rău că suntem în

aceeași încăpere. Cum poate cineva să privească o operație chirurgicală efectuată asupra cuiva iubit, darămite să țină scalpelul? Isaiah apasă pe un buton și asurzitorul vaiet al rampei însoțește imaginea mașinii mele plutind prin aer. Turbocompresorul a fost montat. Acum urmează supapa pentru toba de eșapament. De îndată ce va fi instalată, glasul copilașului meu nu va mai suna niciodată ca până acum.

— Așa, zice Abby. Ce fac cele mai bune prietene?

Oarecum ca un personaj de desene animate, îmi răsucesc capul de la rampă la Abby și înapoi. Ea a stat lângă mine pe toată durata grelei încercări, inițiind ciudate conversații întretăiate despre nimic.

— Ce vrei să spui?

Prin cele mai bune prietene?

— N-am fost niciodată la mall.

Cu asta mi-a captat atenția totală.

— Niciodată?

Abby se apucă să-și răsucească șnurul de la glugă.

— Păi, da, am fost să lucrez, dar niciodată să pierd timpul. Tu ești una dintre fetele alea? Dintre cele care se duc în mall? Cred că aș putea să fac asta. Să rătăcesc prin mall fără niciun motiv.

— Și de ce n-o faci? o întreb, fiindcă nu prea am chef să-i răspund că eu nu-mi pierd timpul prin malluri.

Majoritatea fetelor pe care le cunosc consideră ciudată ura mea față de magazinele care vând tot felul de produse cu amănuntul.

— Mallurile sunt scumpe, îmi explică ea, înfășurându-și strâns, de trei ori, șnurul pe deget. Și, cum am mai zis, nu am prieteni.

— În afara lui Isaiah, o corectez.

— În afara lui, mă aprobă Abby. Și a ta.

— De ce eu? o întreb.

E o întrebare îndrăzneață, însă tot ce e legat de fata asta implică îndrăzneala.

— De-aia, îmi răspunde.

Și, după ce niciuna dintre noi nu mai spune nimic pentru un timp, se hotărăște în sfârșit să continue.

— Pentru că-ți place Isaiah. Dacă-ți place el, atunci poate c-o să-ți plac și eu. Plus că îmi plac iepurașii.

Mă străduiesc să-mi ascund zâmbetul. Ciudat răspuns, dar normal pentru ea. Îi urmărim cu privirile pe cei doi băieți care meșteresc pe sub mașina mea. La drept vorbind, Abby îi urmărește, iar eu evit să privesc.

— Unde lucrezi?

Abby trage tare de un capăt al șnurului, făcându-l să fie mai lung în partea aia.

— Ce?

— La mall, adaug.

Își scarpină buzele, parcă încercând să-și ascundă zâmbetul pieziș.

— Eu nu lucrez la mall.

Încerc să rumeg ce a zis mai devreme. Ba nu, a zis că...

— La mall le fac livrări unora.

— A! exclam, gândindu-mă că probabil vinde produse cosmetice, sau ceva asemănător. Așadar, ai o afacere proprie?

— Cine e tipul de lângă Isaiah? E prieten de-al tău? Arată trăsnet.

— Nu. E prieten cu Beth, îi răspund și un spasm de gelozie îmi zguduie oasele.

Tenișii lui Abby scrâșnesc când ea lovește un punct inexistent de pe podea. Dacă eu nu l-am întrebat niciodată pe Isaiah despre Beth, nici Beth nu mi-a oferit vreodată informații. Poate că Abby ar fi în măsură să mă pună la curent în privința lui Beth, din moment ce Isaiah are gura cusută.

— Tu o cunoști pe Beth? o întreb.

— Da, îmi răspunde.

Nu-mi folosește.

— Ai fost prietenă cu ea?

— Pe naiba, nu! L-a sucit pe Isaiah atât de strâns, încât nici măcar eu nu mai puteam să respir.

Radiatorul de deasupra țăcăne de trei ori și toți scăpăm câte un geamăt. Isaiah îl oprise mai devreme, însă începusem toți să înghețăm. Degetele reci nu sunt bune pentru copilașul meu, așa că-l pornise din nou.

Isaiah își smulge tricoul de pe el, înjurând. Inima mi se poticnește iar. Azi-noapte, am visat că-i ating trupul.

— Are o mulțime de tatuaje, zic, sperând că Abby nu observă cum mă holbez la Isaiah.

— Mda, răspunde ea. Pe primul, tigrul, și l-a făcut pe când aveam paisprezece ani.

Hmm...

— Are vreo semnificație?

— Nu știu. Isaiah nu vrea să vorbească despre tatuajele lui. Și le face și trece mai departe.

Paint it black[21] începe să răsune din telefonul ei. Abby își apasă fruntea cu palma.

[21] O altă piesă celebră din repertoriul formației britanic Rolling Stones, apărută în anul 1966.

L-a sucit pe Isaiah atât de strâns, încât nici măcar eu nu mai puteam să respir. Cuvintele lui Abby mi se învârtesc prin minte. Ceea ce începuse ca o tentativă de a mă face să mă simt mai bine ajunsese până la urmă să se transforme într-o greață care-mi sfâșie gâtul.

Un fluierat îmi atrage atenția. Isaiah îmi adresează cel mai nebunesc zâmbet din câte am văzut vreodată.

— Aproape gata, îngeraș. O să-ți placă la nebunie cum o să-ți cânte.

De data asta, când zâmbesc, sunt nevoită să-mi forțez mușchii ca să se supună. Cum aș putea s-o concurez pe Beth... fata care l-a sucit atât și poate că-l mai ține sucit și acum?

Isaiah

Zeii sunt de partea noastră. Vremea e călduroasă — spre cincisprezece grade — cu un cer senin prognozat pentru sâmbătă seara. Cu șoldul proptit de mașina lui Rachel, evaluez Chevroletul Camaro care trage lângă mine pe linia de așteptare, lângă tribună. Dragsterele barosane sunt la rând pe culoarele corespunzătoare. Următoarele vor fi mașinile de stradă.

Rachel stă lângă capotă, mângâind mașina ca pe un căluț.

— Promite-mi că n-o să te ciocnești.

— O să am grijă de mașina ta.

— Isaiah, eu îmi fac griji pentru *tine*.

Pentru mine? Inima mi se poticnește în piept. Împreună cu Rachel și cu Logan, am urmărit câteva curse înainte să ne înscriem și, din nefericire, am fost martorii unei ciocniri. Nimeni n-a fost rănit, dar mașinile au fost complet distruse. Tenul lui Rachel s-a decolorat într-un alb nefiresc când un tip mai vârstnic a bâiguit despre cum au fost scrise regulile impuse pe pistă cu sângele altor generații. Din acel moment, când a privit cursele, am impresia că Rachel a văzut numai fantome.

O privesc drept în ochii ei violeți.

— O să fiu bine, Rachel.

Ea își lasă capul în jos, îl ridică, apoi îl lasă să cadă la loc. Nu reușesc s-o descifrez foarte bine, dar mi-aș dori să pot.

— Ce se petrece în mintea ta? o întreb.

Rachel trage aer în piept, pregătindu-se să-mi răspundă, exact în clipa în care pilotul Chevroletului Camaro coboară din mașină. Procedând exact cum am rugat-o mai devreme, pentru situațiile în care un posibil pariu ar apărea în peisaj, ea se duce direct spre tribună. Părul ei lung se leagănă, ascunzându-i

chipul. Picioarele îmi zvâcnesc de dorința de a o urma, de a o săruta și de a o întreba ce e în neregulă.

Ieri, când a ajuns la garaj, Rachel era sută la sută cu mine, dar până când am terminat lucrul la mașina ei, a redevenit distantă. O să aprofundez posibilele probleme în seara asta. Deocamdată, însă, am nevoie să mă concentrez și să câștig bani pentru noi.

Îl caut cu privirea în spatele meu pe Logan. E deja adâncit într-o conversație cu adversarul lui, proprietarul unui Dodge Charger. O să fie o cursă frumoasă pentru Logan. Pilotul ăla mereu sare peste semnalul verde.

Pilotul de pe Camaro examinează apreciativ mașina lui Rachel.

— Când ți-ai schimbat-o? mă întreabă.

Poate că nu mă cunoaște după nume, dar mă recunoaște după vechea mea mașină. La fel și eu.

— Săptămâna asta, îi răspund.

— Tot mai crezi că poți să mă iei? întreabă el.

— Lejer.

Îmi face semn cu capul spre mașina lui.

— I-am actualizat și eu câte ceva.

— Nu-mi fac probleme.

Exact cum speram, tipul scoate un teanc de bancnote din buzunar.

— Atunci, n-o să te deranjeze să pui ceva bani pe masă.

Nu. Deloc.

Rachel

Degetele mi se înfășoară pe metalul rece al gardului când îl văd pe Isaiah ducându-mi mașina spre zona de start. Accidentul pe care l-am văzut s-a petrecut la o secundă după începerea cursei. Un cauciuc a explodat, făcând ca pilotul să piardă controlul și să izbească dintr-o parte un Chevy Cornet.

M-am speriat foarte rău... mai ales când o trâmbă de flăcări a izbucnit din una dintre mașini. Mai mulți bărbați au escaladat la repezeală baricadele, târându-i pe piloți într-o zonă sigură și împroșcând capota cu spumă din extinctoare. Isaiah a vrut să sară și el gardul ca să-i ajute, dar l-am ținut strâns de braț și l-am împiedicat.

Mi-am ridicat privirea spre el. El și-a coborât-o spre mine. Iar când am început să tremur toată, el m-a cuprins cu un braț.

Acum, Isaiah trece de linia apei, aducându-mă brusc înapoi în prezent, și se îndreaptă imediat spre zona pregătitoare. Mișcarea neașteptată paralizează păienjenii anxietății care-mi mișună prin stomac.

— De ce nu-și arde cauciucurile? șoptesc ca pentru mine.

— Pentru că mașina nu are *slick*-uri[22], zice Zach, apropiindu-se de mine și rezemându-se de gard cu un braț.

Părul blond îi cade ca o perdea peste față.

— Mașinile de stradă evită de regulă să-și ardă cauciucurile, îmi explică el.

Corect. *Slick*-urile au o aderență mai bună la pistă. Zach a fost drăguț săptămâna trecută, dar îmi amintește de tipii din școala mea: după cum vorbește, după cum cunoaște pe toată lumea, și după cum se bat pentru el atâtea fete. Cu alte cuvinte,

[22] Cauciucuri netede utilizate numai în competiții automobilistice.

mă irită, așa că revin la stilul Rachel. Mă îndepărtez de el imediat cum încearcă să-mi invadeze spațiul personal.

Pilotul care concurează împotriva lui Isaiah își face cauciucurile să se învârtească pe linia apei, generând o ceață de fum alb. El are *slick*-uri, asta înseamnă că o să aibă un avantaj? Isaiah a pariat tot ce avea împotriva lui: cincizeci de dolari. Dacă nu câștigăm, plecăm acasă.

— Nu te-am văzut alergând, îi spun lui Zach, când îmi vine în minte prima frază coerentă.

— Cobra scotea sunete ciudate, așa că am lăsat-o să aștepte.

Clatin din cap ca să-i arăt că l-am auzit, dar nu-mi dezlipesc privirea de Isaiah. *Te rog, Te rog, Doamne, ai grijă de Isaiah!*

— Asta e mașina ta, nu? mă întreabă el.

— Da.

Aș vrea să tacă. Dacă vorbește, nu pot să mă concentrez, și dacă nu pot să mă concentrez, atunci Dumnezeu va înceta să-mi asculte rugăciunile.

— Și de ce n-o conduci tu?

Adversarul lui Isaiah ajunge la a doua linie pregătitoare. Luminile galbene clipesc în jos și spre dreapta; când se aprinde lumina verde, mașina mea zvâcnește cu o putere pe care n-aș fi crezut-o niciodată posibilă, cu Camaro urmând-o la mai puțin de o secundă. Amândouă mașinile zboară pe lângă mine, Isaiah conducând clar.

Haide, haide, haide... Da! Isaiah trece primul linia de sosire, îmi las capul în jos și trag aer în piept. Îți mulțumesc, Doamne, pentru că l-ai ajutat să rămână teafăr.

— Ai auzit ce-am zis? mă întreabă Zach.

— Ăăă...

Jenantă situație.

— Nu. Scuze.

— Am zis că vreau să mă întrec cu tine.

Semnalizatoarele roşii ale maşinii mele strălucesc în depărtare, în timp ce Isaiah iese de pe pistă. Trupul mi se sucește automat spre ieşire, ca şi cum ar exista o atracție gravitațională între mine şi Isaiah.

— O să-i transmit lui Isaiah, îi răspund lui Zach.

— Nu, Rachel, mă oprește Zach, prinzându-mă de braţ.

Atingerea nedorită îmi dă o senzație de ceva străin.

— Eu vreau să mă întrec cu tine când îți conduci propria mașină.

Îmi mișc brațul sub pretextul unei mâncărimi la umăr.

— Eu n-o să alerg.

— De ce?

— Pentru că...

Nu știu cum să-i explic, astfel încât să nu mă arăt slabă.

— Pentru că Isaiah e printre cei care consideră că o fată n-ar trebui să stea la volan, își dă cu părerea Zach.

Pufnesc.

— Nu, nu e adevărat.

— Am bani, insistă Zach, zâmbind cu superioritate. Şi am auzit că el are nevoie de așa ceva. Spune-i că vreau să alerg, dar numai împotriva ta. El îmi cunoaşte miza.

Ceva din adâncul meu se mișcă şi nu e de bine.

— Şi, Rachel? mai spune Zach, începând să meargă, încet, cu spatele. Dac-ai fi fost a mea, te-aș fi lăsat să alergi.

— El nu e cum spui, protestez eu, însă Zach deja mi-a întors spatele şi a ajuns prea departe ca să mă audă.

Nu e, repet, pentru mine.

Cel puțin, nu cred să fie.

Isaiah i-a permis lui Logan să-i conducă mașina fără să-l vadă cum se descurcă la volan. E drept, eu am greșit o dată, dar de ce nu mi-a mai acordat Isaiah încă o șansă?

Poate din cauză că mi-a descoperit secretul. Poate că el știe deja că sunt slabă.

Isaiah

Atingând o sută patruzeci la oră, trec într-o treaptă inferioară de viteză și plesnesc volanul cu palma.

— Asta am vrut să se știe, ce naiba!

Valul de adrenalină care-mi străbate venele mă face să mă simt ca și cum aș zbura la înălțime, dar fără pierderea controlului adusă de droguri sau de alcool. Acesta e singurul moment în care mă simt viu cu adevărat. Virez la stânga la capătul pistei pentru dragstere și mă opresc ca să-mi aștept adversarul: un tip cu o Nova frumos îmbunătățită.

A fost ultima mea cursă pe seara asta și, fir-ar să fie, tare bine mă simt! Adversarul meu, un tip cu zece ani mai mare ca mine, clatină din cap în timp ce coboară din mașină cu un sutar în mână.

— Ar fi trebuit să te rad, băiete. Ce am eu sub capotă e de zece ori peste ce ai tu.

Are dreptate. Cu îmbunătățirile lui, ar fi trebuit să mă facă praf. Iau bancnota, stăpânindu-mi imboldul de a o săruta.

— Frumoasă cursă, omule, îi zic.

— Timpul tău de reacție la start e demență, zice el. Vreau revanșa vinerea viitoare.

Probabil că norocul meu se schimbă.

— Vino cu bani și ne întrecem toată seara, răspund.

Ne salutăm cu câte o scurtă înclinare a capului, după care manevrez mașina lui Rachel spre locul în care mă așteaptă ea și Logan. Am câștigat toate cursele din seara asta. După ce și-a intrat în mână, Logan a câștigat mai mult decât a pierdut, aducând și el bani la masă.

Prin întuneric, Rachel strălucește ca soarele. Părul ei, o aureolă încadrându-i fața; ochii ei, stele.

— A fost formidabil! strigă.

Din doi pași mari, ajung la ea, îi încolăcesc talia cu brațele și-i desprind picioarele de pământ. Îngerașul meu e atât de ușor, încât, practic, plutește.

— Isaiah! Ești nebun!

— Dement, o corectez eu.

Își lipește fruntea de a mea și-și împletește strâns brațele după gâtul meu.

— A fost cât pe ce. Gata să te prindă la final.

Ador să-i simt trupul pe al meu. În seara asta, o s-o sărut din nou și, dac-o să mă lase, o să merg puțin mai departe.

— Te-ai îndoit de mine?

Zâmbește când îmi remarcă tonul relaxat.

— Niciodată.

Foarte bine, îngeraș. N-o să te dezamăgesc niciodată.

Rachel se zvârcolește în brațele mele.

— Ești puternic.

Buzele încep să-mi zvâcnească.

— Oțel curat!

Suficient de puternic ca să te apăr.

— Mă scuzați că mă amestec, intervine Logan, dar am meci mâine și un buzunar plin.

O las jos pe Rachel, dar o țin în continuare sub umărul meu.

— Atunci, haideți să mergem.

Deși consider că The Motor Yard e un loc sigur, tot nu mi se pare o idee bună să arăți banii... mai ales sumele pe care le-am încasat, eu și Logan, în seara asta. Așa că Logan vine până la mine acasă, unde și-a lăsat mașina.

Îmi întinde teancul lui de bancnote.

— Te-ai gândit vreodată să-i adaugi un sistem pe monoxid de azot? Mașinile alea zburau!

Scutur din cap.

— Asta ne-ar plasa împotriva unei cu totul alte clase de mașini, iar ca să concurăm acolo, va trebui să mergem în cursele cu handicap. Plus că monoxidul de azot e o nebunie. Multe pot să iasă rău.

Pe chipul lui Logan apare zâmbetul specific de "nevinovat din cauză de demență".

— Cu atât mai mult, ar fi un motiv s-o facem! Dar ce-s alea curse cu handicap?

Rezemată de mașina ei, Rachel își vâră mâinile în mânecile gecii ei negre. Îi e frig, iar eu mor de dorință s-o încălzesc.

— Îți explic eu altădată.

Privirea lui Logan se mută spre Rachel.

— M-am prins. Pa.

Pleacă, iar eu mă îndrept spre îngerașul meu.

— Vrei să vezi cât am adunat?

— Normal.

Rachel îmi dă voie să-i deschid ușa de la intrare și pe cea s apartamentului meu. Cum ajunge înăuntru, își scoate geaca și o lasă pe masa din bucătărie. Cu un gest ce-i trădează nervozitatea, își împreunează degetele și-și rotește privirea prin cameră.

— Colegul tău e acasă?

— Nu, îi răspund. Rămâne la Echo în noaptea asta. Ești sigură că fratele tău o să te acopere?

Ea își privește degetele.

— Eu l-am acoperit aseară, așa că a fost de acord pentru seara asta.

Lăsându-i spațiu, mă așez la masa pliantă și încep să număr banii. Ea se instalează pe celălalt scaun pliant și numără celălalt teanc. Pentru câteva secunde, singurul sunet din cameră e foșnetul dolarilor și, mulțumită babei nebune de jos, îl auzim pe Elvis cântând despre pantofi[23].

— Șase sute, anunță ea, minunându-se.

Astea sunt câștigurile mele.

— Patru sute patruzeci, îi zic, ținând în mână teancul lui Logan.

Rachel se prelinge pe scaun, parcă șocată.

— Din cei cincizeci ai tăi și douăzeci ai lui Logan am făcut o mie și patruzeci de dolari... Imposibil!

— Ba e posibil.

Nu-și dă seama că pentru o singură cursă ilegală potul a fost de cinci mii de dolari? Și aia încă a fost o seară slabă.

Rachel se ridică de la masă și începe să se plimbe.

— O să reușim, nu-i așa? O să-i plătim lui Eric și-o să scăpăm de el, iar părinții mei n-or să afle niciodată ce-am făcut. Cum să-ți spun... avem deja peste două mii de dolari!

Auzind informația asta, mintea mi se golește de orice.

— De unde ai scos două mii?

Rachel își continuă bucla nesfârșită pe care a trasat-o dintr-un capăt al canapelei până la celălalt.

— Am eu o mie. Puțin peste cinci sute au fost bani de la ziua mea și de Crăciun. Am amanetat câteva bijuterii pentru alte cinci sute. Of, Isaiah! exclamă, îmbujorându-se la față. Suntem

[23] *Blue Suede Shoes*, unul dintre cele mai mari succese din repertoriul lui Elvis Presley, compoziție a lui Carl Perkins.

aproape pe jumătate deja. Am putea să-i plătim lui Eric mai devreme de șase săptămâni.

E, toată, un amestec de îngrijorare și entuziasm, iar sentimentele astea devin contagioase. Mai multe noduri mi se formează în stomac și mă gândesc la un milion de moduri în care aș vrea s-o ating și s-o sărut și să-i dau de înțeles că ea e singura din viața mea.

Ceea ce ar trebui să-i spun e că seara asta va însemna singura noastră mare lovitură. Acum, că oamenii știu cum alergăm eu și Logan, ori ne vor evita, ori nu vor mai paria atât de mult. Nu mă îndoiesc de faptul că vom strânge suma de care avem nevoie, dar e posibil să fie încă de luptat.

De asemenea, mă hotărăsc să păstrez pentru mine informația că Eric are oameni care ne spionează și că nu se va bucura aflând că facem bani. Ea e lumina într-o lume plină de întuneric. Rachel e fericită și asta-i tot ce-mi doresc.

— Am putea să fim împreună, Isaiah, fără să ne mai facem griji în legătură cu Eric, sau cu datoriile, sau cu orice altceva. Am putea să fim fericiți.

Prin vene îmi țâșnește acum un flux electric, șocându-mă de parcă n-aș fi fost niciodată viu. Mă ridic brusc, dărâmând scaunul pliant. Inima îmi gonește și valul ăsta e ceva complet necunoscut. Un lucru pe care nu-l înțeleg. Un lucru care generează derută, panică.

Ochii ei sclipesc de prea multă adorație; prea multă emoție, așa cum am mai văzut dăruită de oameni doar oricui *altcuiva* decât mie. În ochii ei văd iubire, ceea ce mă sperie al naibii de tare.

— Trebuie să pleci, îi zic.

Vocea îmi e mai profundă decât în mod normal și un tremur îmi străbate tot corpul. Ochii încep să mă usture când văd o umbră traversându-i fața, stingând toată lumina. Naiba să mă ia. Eu sunt cel care i-a produs supărarea asta. Dacă rămân cu ea, n-o să cunoască niciodată lumina și fericirea.

— Isaiah, zice ea, pe un ton prudent. Nu înțeleg.

— Du-te acasă.

Strâng banii de pe masă și mă reped în dormitor. Din trei pași, dau roată camerei și repet mișcarea. Gândirea îmi e vraiște, de parcă aș fi euforic, sau aș fi primit o lovitură zdravănă în cap. Gândurile mi se desprind de minte, se desprind de corp.

— Nu vrei să-mi spui care-i problema? se aude o voce delicată din spatele meu.

De ce n-o fi plecat?

— Niciuna. Caut un loc în care să ascund banii. Asta-i un loc tâmpit, Rachel, și lucruri îngrozitoare se întâmplă pe-aici.

— Cum ar fi, spargeri, deduce ea.

Exact la asta mă referam.

— Hai, du-te.

Rachel pare mică și lipsită de apărare cum stă, cu tâmpla rezemată de muchia ușii. Lumina slabă din bucătărie îi conturează silueta. În schimb, nu pot să-i văd fața, ascunsă de întuneric.

— Ai putea să-mi dai mie banii, propune ea, cu o voce atât de liniștitoare, încât o parte din mine se agață de sunetul ei. Unde stau eu, locul e sigur.

Gândurile mi se ciocnesc între ele. Făcând un pas în spate, mă lovesc cu picioarele de pat și cad pe el. Toată viața mea e ca o frânghie lungă și groasă, plină de noduri și de sucituri, după

cum m-au întors oamenii pe o parte și pe cealaltă. Nimic din mine nu e solid, sau rezistent. Sunt fragil și zdrențuit.

— Nu sunt bun de nimic, Rachel.

Fixez cu privirea banii din mâinile mele. Degetele mi se încleștează și bancnotele trosnesc. N-o s-o afund pe Rachel mai departe în abis. Povestea se sfârșește aici. Se sfârșește în seara asta.

— Tu trebuie să pleci și să nu te mai întorci niciodată. O să alerg pe mașina mea. O să plătesc datoria. Pleacă și să știi c-o să te păzesc mereu.

Tăcere. Niciun cuvânt din partea ei. Niciun cuvânt din partea mea. Închid ochii, blestemându-mi umezeala pârjolitoare din patele pleoapelor. Nu vreau să mai simt nimic. Simțămintele dor al naibii de rău.

Pași ușori se aud îndreptându-se spre mine și bancnotele îmi trosnesc din nou în mâini.

— Du-te, Rachel, îi spun încă o dată, cu o voce atât de aspră, încât nu e cu nimic mai presus de un gâjâit.

Patul se mișcă și se lasă în stânga mea. O atingere atât de ușoară, încât aproape mi se pare o închipuire, îmi apasă umărul.

— Cred că mă îndrăgostesc de tine, Isaiah.

Capul îmi cade în piept. *Și eu cred că mă îndrăgostesc de tine, iar asta mă îngrozește.*

Apăsarea de pe umărul meu persistă, iar degetele celeilalte mâini urmăresc contururile busolei tatuate pe antebraț.

— Nu știu ce e iubirea, sau cum ar trebui să fie, dar știu că atunci când sunt cu tine îmi place persoana care sunt, iar asta nu mi s-a mai întâmplat niciodată până acum.

Și mie îmi place persoana care sunt, atunci când sunt cu ea. Muzica de dedesubt e delicată, lirică, dar cu un ritm constant. Vocea profundă a lui Elvis cântă despre minți bănuitoare[24].

— Îmi place cine ești, Isaiah, și îmi place cum mă privești. Dar ceea ce-mi place mai mult decât orice e valul de sentimente care mă lovește atunci când ești în aceeași cameră cu mine.

Pentru că Rachel a avut mereu puteri magice, reușește să dea glas emoțiilor care-mi sfâșie sufletul.

— Oamenii nu se atașează de mine, Rachel.

Ea mă sărută pe umăr și un fior îmi zguduie tot corpul, aprinzându-mi fiecare celulă din el.

— Atunci, poate că ei nu te cunosc așa cum te cunosc eu.

Degetul care-mi mângâia tatuajul coboară spre mâinile mele.

— Dă-mi mie banii, Isaiah. Ai încredere în mine c-o să-i păstrez la loc sigur.

Strâng și mai tare banii, dar pe măsură ce mâinile ei își continuă drumul peste ale mele, strânsoarea slăbește.

— Tu ești conștientă de necazurile, de primejdiile, pe care ți le asumi?

— Da, șoptește ea, ținând cu degetele teancul de bani.

Îmi pun mâna peste a ei.

— Lasă-i jos.

— Dar, Isaiah...

Ridic capul.

— Dacă tu spui c-o să-i păstrezi la loc sigur, te cred, dar în clipa asta, vreau să-i lași jos, pe podea.

Ea zâmbește cu un colț al gurii și cu o sclipire în ochi.

---

[24] *Suspicious minds*, una dintre piesele emblematice pentru Elvis Presley, apărută în 1969.

— Ești despotic.

— Da, recunosc eu. Sunt.

Ascultă ce-ți spun, Rachel. Ascultă, să afli de ce epavă despotică te îndrăgostești.

Banii cad pe podea, iar mâinile mele îi cuprind imediat fața. Are o piele atât de delicată, încât mă tem c-aș putea-o vătăma chiar și cu o atingere blândă. Răsuflarea i se oprește când buzele mi se apropie de ale ei. O s-o sărut.

— Spune-mi că eu sunt cel pe care-l vrei.

Ca să știu sigur că nu e vreo greșeală.

Nasul îi alunecă pe al meu în timp ce încuviințează, lent.

— Nu vreau pe nimeni altcineva.

Dumnezeu să ne ajute pe amândoi, pentru că ea tocmai i-a dat încuviinţarea diavolului.

Rachel

Sărutul vine mai fierbinte și mai iute ca până acum. Buzele ni se mișcă repede, o senzație de înfometare se amplifică între noi, dând impresia că nu poate fi potolită. E un ritm, un dans, și, cumva, cunosc pașii. Instinctul îmi spune să mă las condusă de el, să explorez tot mai departe, să-l ating.

Mâinile îmi coboară pe spatele lui și, când simt pielea înfierbântată de lângă tivul tricoului, gâfâi după aer. Isaiah geme, iar buzele lui încep să mi se plimbe pe gât. Inima îmi prinde viteză și întregul meu corp e o descărcare electrică vijelioasă.

Limba i se rotește pe pielea sensibilă de pe gât, sub ureche. Mă cutremur și mă lipesc mai strâns de el. Când îmi întâlnește iar buzele, Isaiah își încolăcește brațul de mijlocul meu și mă trage spre pat. Căldura lui îmi pătrunde prin veșminte, îmi trece prin piele, creându-mi un infern în sânge.

Deodată, un val de aer rece mă determină să deschid ochii. Îngenuncheat lângă mine, Isaiah își duce mâinile la spate și-și smulge tricoul de pe el, aruncându-l pe podea. Un fior de excitație și de nervozitate îmi face stomacul să tremure. Înghit în sec, cu ochii pe tigrul auriu care se unduiește odată cu mușchii brațului lui. Muşcându-mi buza, îmi caut curajul în adâncul meu. Întind mâna. Mă opresc. Apoi îmi strâng degetele pe el.

— E bine, Rachel. Continuă, îmi zice, răsucindu-se astfel încât tigrul să ajungă mai aproape de mine.

Îi urmăresc cu degetele contururile tatuajului, savurându-i frumusețea.

— Îmi place mult, îi zic.

În razele de lumină pătrunse din stradă în dormitorul întunecat printre stinghiile transperantelor privesc cum ochii lui Isaiah devin ca argintul topit.

— E preferatul meu, îmi zice. Într-o zi, o să-mi fac un tatuaj pentru tine.

— Nu trebuie, îi zic, cu pieptul invadat de o explozie de căldură, copleșită de faptul că el vrea să se tatueze pentru mine.

— Ba da. Așa obișnuiesc eu. Tatuajele reprezintă singurele mele amintiri fericite. Iar tu, Rachel, ești cea mai fericită dintre ele.

Buzele mi se arcuiesc într-un zâmbet, iar el mi le mângâie, ca răspuns.

— Îți visez zâmbetul, îmi mărturisește. M-am gândit la tine încă din prima seară în care ne-am cunoscut.

E o putere pe care n-o simt decât când sunt cu Isaiah. O îndrăzneală pe care n-am avut-o în viața mea. Nici într-un milion de ani nu mi-aș fi imaginat că o să fiu fata care o să-i spună unui băiat că se îndrăgostește, înainte să i-o spună el. Nici într-un milion de ani nu m-aș fi gândit că aș putea să stau întinsă în pat cu un tip absolut formidabil, fără tricou pe el. Dar Isaiah mă face să mă simt mai puternică decât sunt în realitate.

— Îmi place să te sărut, îi zic.

Mâna lui îmi coboară pe mijloc.

— Aș putea să te sărut toată viața.

Îl privesc pe sub gene.

— Doar sărut.

Fiindcă am impresia că aș putea să fiu cuprinsă de o combustie spontană dacă am face mai mult de-atât.

Zâmbește din colțul drept al gurii.

— Doar sărut. Și ceva mângâieri.

Da, categoric, ceva mângâieri. Inspir adânc, spunându-mi că respirația rămâne totuși obligatorie.

— De acord. Ceva mângâieri. Dar fără alte veșminte scoase.

Pentru că, probabil, aș leșina doar gândindu-mă că și-ar scoate blugii. Deja îi atârnă cam jos pe șolduri. Foarte jos, prea jos, Suficient de jos ca să încep să-mi imaginez ce-o mai avea pe-acolo.

Isaiah mă prinde cu o mână de ceafă și execută acel masaj apăsat care mă face să-mi dau ochii peste cap de extaz.

— Îmi pun la loc tricoul, dacă vrei.

— Nu, șoptesc eu. E bine fără el.

Mai mult decât bine.

Îmi ling buzele în timp ce el îmi ciugulește lobul urechii cu dinții. Mușchii mi se lichefiază sub atingerea lui, sângele îmi palpită în timp ce el continuă să se joace cu urechea mea și gândurile mi se încețoșează.

Bluza mi se ridică și Isaiah începe să descrie, cu degetul mare, mici cerculețe pe pielea dezgolită a abdomenului meu. Senzația mă face să-mi arcuiesc spinarea, iar Isaiah geme când îl sărut pe gât. Îmi plac senzațiile astea. De fapt, înseamnă mai mult decât plăcere. Creează dependență și ador faptul că orice mișcare cât de mică a mea îl împinge pe Isaiah să mă sărute și să mă atingă tot mai mult.

Se rostogolește și eu îl urmez. Picioarele noastre încolăcite se desprind și coapsele mele se depărtează, primindu-i greutatea. Trupul lui Isaiah peste al meu e mai greu decât mi-aș fi imaginat, dar e o povară la care tânjeam fără să știu.

Sărutările lui Isaiah urcă pe gâtul meu și, când buzele ni se întâlnesc iar, el își leagănă șoldurile. Deodată, părți foarte conștiente din el ating părți foarte conștiente din mine și capul

îmi cade într-o parte când trupul începe să-mi fie săgetat de noi senzații. Unele pe care nu le-am mai cunoscut niciodată. Și pe care vreau să le simt iar. Senzații care...

Îmi strecor mâinile pe pieptul lui Isaiah și împing. El se rostogolește din nou, doar că de data asta se oprește cu spatele pe saltea, iar pe mine mă lasă să mă întind lângă el. Pieptul i se ridică și coboară într-un ritm rapid și abia acum constat că respirația mea e la unison cu a lui.

— Te simți bine? mă întreabă.

Încuviințez din cap, neputând să găsesc vreo explicație coerentă pentru ce am făcut. Doar că a fost ceva nou și rapid și splendid și...

Isaiah mă apucă de bărbie cu degetele și mă obligă să-l privesc în ochi.

— E în regulă să te oprești.

— Știu, șoptesc eu, cu toate că, sinceră să fiu, nu știu dacă e așa. Am șaptesprezece ani. Toate cunoștințele mele au făcut mai multe... unele mult mai multe... altele au ajuns în teritorii pe care nu cred c-o să le vizitez vreodată.

Isaiah sigur e mai experimentat ca mine. Probabil a fost cu fete care nu se temeau să treacă de orice hotar. Iar eu nu sunt deloc...

— Îmi pare rău că sunt atât de stângace.

Îmi prefiră părul de pe umăr.

— Nu ești stângace.

Ridic o sprânceană.

— Vorbesc serios.

Văzându-mă neîncrezătoare, își scarpină barba și continuă cu blândețe:

— Nu vreau să-ți dau mai mult decât vrei să primești. Ceea ce face ca totul să fie special e dorința ta. Atunci când nu-ți mai dorești, e momentul în care aș deveni un nemernic dacă ți-aș cere mai mult. Îți spun, nu mă deranjează deloc dac-o luăm mai încet.

Oftez. El vorbește cum trebuie, dar...

— Nu mai analiza atât, Rachel. Am tot auzit în filme aiurelile alea despre băieții care vor să-și găsească fata potrivită, după care sunt dispuși s-o ia încet, considerând că fata merită așteptarea. Recunosc, n-am crezut niciodată, dar cunoscându-te pe tine... nu mai cred că sunt aiureli.

Colțul drept al gurii mi se arcuiește în sus. Merit așteptarea.

Isaiah

Ceasul de pe ecran pâlpâie când ajunge la un minut. Am terminat testul acum un sfert de oră, dar mi-am recitit de mai multe ori răspunsurile. Aici e vorba despre viitorul meu și nu e loc pentru greșeli. Peste mai puțin de șaizeci de secunde, o să-mi câștig atestatul ASE.

Computerul îngheață: s-a terminat timpul. Ceea ce până acum fusse o sală tăcută devine zgomotoasă.

— Isaiah, mă strigă Zach. Ce-ai făcut?

— Bine.

I-am spart.

— Bravo.

Se desparte de amicii lui și se oprește, rezemându-și șoldul de micul perete menit să descurajeze copiatul.

— Ți-a spus Rachel despre propunerea mea?

— Nu cred că e cazul să-i propui tu ceva iubitei *mele*, îl reped.

Rachel nu mi-a suflat o iotă, dar n-o să-i spun asta lui Zach. Îmi lipesc pe față o expresie impenetrabilă, îmi întind picioarele, obligându-l să se mute, și-mi întorc brațele ca să-mi vadă tatuajele. Zach face un pas înțelept mai încolo.

— Voiam doar să te ajut. Am auzit că ai nevoie de bani și știi că pot să țin orice pariu.

— Dacă vrei să te întreci cu mine, vii la mine. Nu la Rachel.

Zach devine un dobitoc înfumurat când zâmbește.

— Nu vreau să mă întrec cu tine. Vreau să mă întrec cu ea.

Mă aplec în față, îndoindu-mi picioarele sub mine. Zach aproape că se împiedică atunci când bate repede în retragere.

— Ea nu participă la curse, îi zic, după care o tăcere sinistră plutește peste încăpere, toți ceilalți urmărind spectacolul.

După câteva clipe în care eu și Zach ne privim fără să spunem nimic, atmosfera din sală revine la normal.

— Banii sunt bani, bombăne Zach. Cui îi pasă cine conduce?

Vorbesc în șoaptă, astfel încât să audă numai el.

— Eu nu alerg pe zece dolari. Am făcut bani serioși, așa că pariez pe bani serioși.

El își rotește privirea prin sală, ca să se asigure că toți ceilalți s-au întors la treburile lor.

— Și eu fac bani serioși acum. Țin orice pariu vrei.

Îl privesc drept în ochi și, ca de fiecare dată, Zach întoarce capul. El provine dintr-o familie destrămată și a trăit mereu la limita ajutorului guvernamental. Nicio șansă ca dobitocul ăsta să dea doi bani atât de repede, fără să se joace cu diavolul.

— Spune-mi că n-ai devenit cățeaua lui Eric!

Zach hohotește nervos, dar până să poată încerca să nege, îmi încolăcesc piciorul pe scaunul de lângă mine și i-l împing peste picioare.

— Stai jos, îi zic.

El privește în jur, căutând să salveze aparențele, dar până la urmă se așază. Odată, demult, noi doi puteam fi considerați prieteni și, din cauza asta, îi acord circumstanțe atenuante.

— Știm amândoi că Eric e soi rău, îi zic. Dacă i-ai căzut în plasă, poate reușesc eu să te scot.

Zach își lasă capul în jos și-și trage picioarele sub scaun.

— El nu vrea decât o întrecere între mine si Rachel. Atât.

Naiba să mă ia.

— El vrea ca eu si Rachel să nu reușim.

Își ridică brusc privirea.

— Înțelegi total greșit. Eric vrea să ne ajute. Zice că dacă noi doi am lucra pentru el, ar putea să ne plătească în bani gheață. Bani buni. Nu salariul minim cu care o să ne alegem după ce terminăm liceul. O să fim regi, Isaiah. Nu gunoaie, cum suntem acum.

Lovesc cu piciorul peretele din plastic dintre noi și tastatura cade pe podea.

— Eric e acum proprietarul tău.

— Nu proprietar. El mă ajută, așa cum vrea să te ajute și pe tine.

Până să-l pot întreba cum naiba a devenit atât de naiv încât să creadă toate rahaturile astea, domnul Holden intră în sală.

— Rezultatele testelor sunt gata. O să vă chem pe rând, câte unul, ca să le parcurgem. Isaiah, vino.

Inima începe să-mi bată năvalnic. Mă ridic, străduindu-mă să-mi stăpânesc furia. Mă aplec și șoptesc amenințarea.

— Stai, naibii, la distanță de Rachel.

— Tu nu poți să te atingi de mine, răspunde Zach.

Din moment ce e sub aripa lui Eric, poate că nu, însă și Eric subestimează ceea ce sunt eu în stare să fac ca s-o apăr pe Rachel.

Rachel

Mâna îmi plutește deasupra foii cu problema de rezolvat, legănând creionul înainte și-napoi. Ora a treia, cea de fizică, e o tortură. Ambii frați ai mei sunt aici, plus mai mult de jumătate din prietenii lor, iar ceilalți din clasă adoră să mă bârfească. Era vorba să ne împărțim în grupuri de câte patru, dar, hai să fiu sinceră, mie nu-mi plac grupurile.

Soarele se strecoară prin ferestre și mă scaldă în căldura lui. Probabil că aș putea să mă concentrez mai bine dac-aș putea să nu-l mai visez cu ochii deschiși pe Isaiah. Ori de câte ori îmi amintesc cum s-a rostogolit cu mine în pat și cum mi-a acoperit trupul cu al lui, zâmbesc.

— Ai reușit să te prinzi, Rach? mă întreabă West, în șoaptă.

Cu asta, mă smulge din visare. Ethan și West, desigur, fac parte din același grup, împreună cu doi dintre amicii lor. Sala având o formă neregulată, am izbutit să evit includerea într-un grup, dar n-am cum să scap de frații mei, care tot bântuie pe lângă mine.

— Voi sunteți patru, iar eu, una singură. Aș zice că aveți șanse mai mari ca mine, îi răspund și creionul din mâna mea își accelerează mișcarea.

— Da, dar tu te pricepi la porcăria asta, argumentează West.

Cu un scrâșnet al picioarelor metalice pe linoleumul podelei, Ethan își apropie banca de a mea.

— Ea a găsit rezolvarea, îi anunță el pe ceilalți. Dă-o încoace!

Și, până să pot protesta, West îmi înșfacă foaia și o plasează în mijlocul grupului.

— Mulțumesc, surioară, îmi zice.

— Încă n-am terminat, șoptesc, pe un ton tăios. E numai jumătate din problemă.

— Mai bine decât să dăm foaia goală, mormăie Ethan.

— Domnule Young, se aude vocea profesoarei noastre de fizică, ajunsă deodată în dreptul grupului.

— Care dintre ei? o întreabă West. Suntem doi domni și o domnișoară.

Profesoara noastră de fizică nu-l agreează pe West. Lui îi place să facă pe istețul. Ceea ce înseamnă că, implicit, nu se dă în vânt nici după mine, nici după Ethan.

— Nu-mi amintesc ca Rachel să fi fost inclusă în grupul vostru inițial, zice ea.

Îmi acopăr fața cu mâinile și-o sucesc astfel încât să privesc pe fereastră și nu spre restul clasei care urmărește demonstrația de forță.

— E sora noastră. Normal că e inclusă în grupul nostru.

Un foșnet de hârtie mă determină să mă zgâiesc într-acolo. Profesoara tocmai examinează foile tuturor.

— E același răspuns, dar numai la jumătate din problemă, decretează ea.

West se destinde pe scaunul lui, total neafectat de acuzația de copiat.

— Suntem un grup. Cred că era de așteptat.

— Atunci, explică, îi cere ea. Explică modul în care ai rezolvat jumătatea de problemă.

West deschide gura, dar o închide la loc. Până la urmă, răspunde.

— Rachel tocmai se pregătea să ne-o explice. Știți, noi ne-am cam pierdut, dar n-am vrut s-o ținem pe loc, așa că ea și-a

văzut de treabă și s-a oprit la jumătatea rezolvării, ca să ne învețe și pe noi.

Privirea profesoarei noastre de fizică se oprește asupra mea. La fel și a lui West și a lui Ethan. La fel, ale prietenilor lor și ale tuturor celorlalți care se distrează pe seama mea încă din gimnaziu.

— Bine, atunci, Rachel...

Cu o mișcare exagerat de teatrală a mâinii, profesoara mea mă invită să merg în fața clasei.

— Din moment ce ești atât de generoasă, ce-ar fi să te duci la tablă și să-i înveți și pe toți ceilalți din clasă cum să rezolve prima jumătate a problemei?

Sângele și fierbințeala mi se urcă la cap. Pe lângă faptul că e unul dintre cele mai rele coșmaruri pentru mine, nici măcar nu sunt sigură că am rezolvat corect problema. Dacă am greșit? Dacă mă pierd de tot? Cu discursurile, măcar, am posibilitatea să mă pregătesc sufletește pentru iminenta prăbușire.

Chestia asta... a apărut din senin. Rugându-mă să găsesc scăpare, privesc disperată spre West și spre Ethan. West pironește podeaua cu ochii, în timp ce bate cu degetele în bancă un ritm nervos.

— Nu e necesar.

— Eu cred că este, zice doamna Patterson. Dacă nu vreți să explicați ce-ați făcut în lucrare, ceea ce se va scrie pe tablă va fi calificativul grupului vostru.

West se smucește pe scaunul lui. Ethan se apleacă spre mine și-mi șoptește:

— O să facă o nefăcută!

Lui West îi mai lipsește o singură pedeapsă cu detenția ca să primească o suspendare, lucru pe care l-a ascuns de mama, cu

ajutorul meu şi al lui Ethan, iar calificativele lui Ethan au scăzut dramatic în semestrul ăsta. Nu poate să rişte un rezultat slab.

— O să explic rezolvarea, zic eu, în cele din urmă.

West bâţâie din cap, fierbinţeala furiei pictându-i mici rotocoale roşii pe obraji. Ethan îl loveşte cu piciorul pe sub bancă. Ei doi au un schimb de priviri, după care, imediat, încep să studieze, concentraţi, podeaua.

Ajung la tablă şi mâinile îmi tremură când apuc markerul. Îmi dreg glasul de două ori şi simt cum îmi apar broboane de transpiraţie la rădăcina părului. Două fete dintr-un colţ chicotesc înfundat.

Vocea mi se frânge în timp ce explic, incoerentă, cum am rezolvat prima jumătate a problemei. Din cauza mâinii care-mi tremură, cifrele ies înzorzonate. Îmi dreg iar glasul şi de data asta simt gust de fiere. Inspir, însă aerul se împotmoleşte înainte de a-mi ajunge în plămâni. Palmele îmi asudă şi markerul îmi alunecă din mână, izbind de două ori podeaua şi, în cele din urmă, rostogolindu-se sub catedră. Încep să văd lumea ca printr-un tunel. În jurul meu, explodează hohotele de râs.

Deodată, aud vocea doamnei Patterson, îndepărtată, aproape ca un ecou.

— Rachel. Am greşit. Ca profesoară, eu trebuia să le arăt celor din clasă.

Respir sacadat, superficial, şi mă cuprinde senzaţia aia, că îmi pluteşte capul, ca atunci când am febră. Un zumzet îmi umple timpanele. Toată lumea se ridică şi-şi adună lucrurile. Încerc să trag aer în piept, însă plămânii mei refuză să se dilate. Dacă nu pot să respir, o să mor.

Ethan îmi apare în faţa ochilor.

— N-are nimic, doamnă Patterson. Nu-i așa, Rachel?

Fac semn din cap că da. Deși, nu, nu mă simt deloc bine. Ethan mă cuprinde cu un braț și mă ghidează spre coridor. Spinarea mi se sprijină de ceva rece, metalic. Un lacăt îmi împunge rinichii.

West își face apariția în tunel.

— Ce naiba, Ethan? Eu crezusem c-a scăpat de porcăria asta!

— Sparge-i lacătul și ia-i lucrurile din dulăpior, îi răspunde Ethan. Trebuie s-o ducem la toaletă.

Suntem în pauza de prânz: eu, West, Ethan și o sticlă cu Sprite. Din moment ce West practică toate sporturile imaginabile, a fost în măsură să ne strecoare în vestiarul băieților. Stând pe un tricou vechi ce zăcuse îndesat în fundul dulapului lui West, privesc vasul de toaletă în care plutesc rămășițele micului dejun.

Încrezătoare în faptul c-o să scap cu viață, trag apa și-mi întorc fața spre cei doi frați ai mei, care s-au tot învârtit pe lângă mine încă de când s-a terminat ora a treia.

— Vedeți, le zic, cu o voce hârâită. N-a fost sânge.

În schimb, mă ustură gâtul și mi-e umflat. Dac-o să continui cu vomitatul atunci când am atacuri de panică, n-o să mai treacă mult până când or să-mi plesnească vasele de sânge din gât.

West strânge atât de tare cu degetele ușa cabinei, încât i se albesc încheieturile.

— De când?

Beau încet, dar nu reușesc să câștig nici pe departe atât de mult timp pe cât aș vrea. Degetele lui West bat ritmul unui marș funebru. El n-o să mă lase să scap pe datorie.

— N-au încetat niciodată, îi răspund.

West întoarce repede capul spre Ethan.

— Iar tu știai asta?

Ethan nu-și dezlipește privirea de vasul toaletei.

— De câteva săptămâni.

Tresar când West trântește ușa de cabina vecină.

— Ea a fost în spital din cauza porcăriei ăsteia! Vrei s-o vezi iar cum se distruge?

Lacrimile îmi amenință ochii. Mă frec la nas.

— Termină, îi zic.

— Să termin! strigă West. De ce să termin? Ai mințit!

— Nu mai contează, se stropșește Ethan la West. Tu te-ai prefăcut că nu vezi. La fel și eu. Privește-mă în ochi... ba nu, privește-o în ochi pe Rachel și spune-i că n-ai bănuit tot timpul care e adevărul! Ea a mințit ca să fie mama fericită, ca să fim noi fericiți, iar acum te enervezi din cauză că visul s-a sfârșit.

West face doi pași, ajungând nas în nas cu Ethan. Furia care plutește în aer între ei doi e atât de densă, încât îmi vine să vărs. Au cam aceeași înălțime, peste un metru optzeci. Ethan, brunet, cu ochii negri. West, blond, cu ochii albaștri. Frați, despărțiți de mai puțin de un an.

— Trebuia să-mi fi spus, zice West, împungându-l cu degetul în piept pe Ethan.

— Ai aflat acum.

După alte câteva clipe de încordare, West se retrage.

— Și-acum, ce facem?

— Păstrăm secretul, zice Ethan. Mama e fericită. Jack se ocupă de Gavin.

West se preface în stană de piatră.

— Ea știe despre Gavin?

— Da. Știe că a rămas fără serviciu.

Ceva din felul în care subliniază Ethan cuvintele mă face să-mi pun întrebări privitoare la semnificația lor, însă West s-a potolit, în fine, iar eu nu vreau să risc o nouă izbucnire. Văd cum i se destind umerii.

— Și discursurile?

— O s-o ajutăm. Unul dintre noi va trebui să meargă cu ea când ține discursuri și să-i distragă atenția mamei dac-o să mai facă vreun atac de panică. Iar Rachel o să ne spună dacă atacurile ei de punică degenerează până la a scuipa sânge.

West ridică geanta cu haine de schimb pe care o țin în dulapul din vestiarul sălii de sport.

— Ți-am luat eu asta, îmi zice. Ai zece minute ca să faci un duș și să ajungi la ora a patra.

Ambii mei frați mă fixează cu privirile. Îmi trag genunchii la piept. Am detestat senzația asta când eram în gimnaziu și o detest și acum. Indiferent ce-aș face în viață, ei doi tot mă vor vedea mereu ca pe o persoană care trebuie dirijată.

Până să treacă și cea de-a șasea oră, toată școala salivează la vestea că retrasa Rachel Young a redevenit o ciudată. Când intru în bibliotecă, pentru stagiul meu intern, sunt întâmpinată de chicoteli. Cuvintele șușotite printre fluturări de cozi nu-mi scapă.

— Ți-am zis eu că se purta ciudat...

Alte chicoteli și șoapte mai scăzute.

— ... s-a panicat total la fizică.

Nefiind capabilă să dau ochii cu cineva, mă aplec pe lângă una dintre stivele de cărți. Trag aer în piept, dar nu ca să-mi împiedic un atac, ci ca să-mi opresc lacrimile. De ce? De ce sunt așa?

Ajungând la peretele din fundul sălii, mă așez pe podea. Deodată, telefonul îmi vibrează. Îl scot și văd chipul singurei persoane care nu mă tratează ca pe o ciudată sau ca pe o incapabilă: Isaiah. Uită-te pe fereastră.

Cu fruntea încrețită, îmi ridic ghiozdanului mă duc la fereastra care dă spre parcarea elevilor. În spate de tot, îl văd pe Isaiah, rezemat de Mustangul lui negru. Zâmbetul îmi apare automat pe față.

Eu: Te văd.

Isaiah: Hai să chiulim.

Să chiulesc... În afară de ziua aia cu Eric, n-am mai tras chiulul niciodată. Însă ziua aia mi-a motivat-o mama, scriind într-un bilet că mi-a fost rău. Să plec azi ar fi cu totul altceva. Ar fi scandalos. Ar fi... tot ceea ce-mi trebuie.

Isaiah

Opresc mașina lângă trotuar și o văd pe Rachel repezindu-se afară din clădirea școlii ca un hoț dintr-un magazin universal, cu părul ei blond fluturând în vânt în urma ei. Chicotesc și întind mâna ca să deschid portiera din dreapta. Ea se aruncă în mașină cu obrajii îmbujorați de frig.

— Să mergem!

Luându-i mâna, îi sărut articulațiile degetelor, apoi i-o plasez peste schimbătorul de viteze, acoperind-o cu a mea. Calc ambreiajul și-i apăs mâna ca să schimbe în viteza întâi.

— Mă lași să-ți conduc mașina? se miră ea.

— Să schimbi vitezele, o corectez. Dar n-am lăsat niciodată o fată să-mi schimbe vitezele în mașina mea. Trebuie să te simți onorată.

— Mă simt, aprobă Rachel, întinzându-se și sărutându-mă pe obraz.

Mirosul dulce al iasomiei și al oceanului se revarsă peste mine. Pe șoseaua liberă, viteza crește și, ca un mecanism perfect sincronizat, apăs pe ambreiaj exact când Rachel schimbă într-a doua.

Entuziasmul e greu de stăpânit, dar mi se pare ciudat. Niciodată n-am fost nerăbdător să-i împărtășesc cuiva o veste și vreau ca ea să se entuziasmeze odată cu mine.

— Am trecut examenul de atestare ASE, o anunț, pe un ton de parcă aș fi informat-o că e joi.

Rachel nu mă dezamăgește: rămâne cu gura căscată.

— Isaiah! E formidabil! Nu, fantastic. Nu... cea mai bună veste posibilă! Știam c-o să-l iei. Trebuie să sărbătorim cumva!

Dar cum? Nu știu. Ce vrei să faci? Orice ar fi, trebuie să fie ceva special.

— Asta și fac, îi spun, privind-o cu coada ochiului.

O strâmbătură îi pătează fața.

— Ce? Conduci? Tu mereu conduci.

Cum de nu-și dă seama?

— Îmi petrec timpul cu tine.

Tăcere. Se aude numai motorul care toarce. Podeaua abia dacă vibrează sub mine și mă întreb dacă și ea a remarcat senzația. Apoi, alung gândul. Nu e cazul să mă întreb. Cineva ca ea savurează orice mișcare a unei mașini... exact la fel ca mine.

— Sunt mândră de tine, îmi zice, la fel de simplu cum o anunțasem eu că am trecut.

În momentul în care sunt capabil să vorbesc fără să mi se frângă vocea, îi spun:

— Aș vrea să vii undeva cu mine. Nu e un loc special, dar mi-ar plăcea să fii acolo.

Rachel

La terminarea orelor, Isaiah mă duce înapoi în parcarea școlii, ca să-mi iau mașina, după care mergem până la garaj, unde urmează s-o las. Ne urcăm din nou în mașina lui, iar el dă roată unui părculeț situat la est de garajul lui Tom. Nu e chiar atât de departe spre est ca să ajungem la zona mea, însă e suficient de departe de cartierul lui ca să nu mă simt îngrozită. Din cauză că e o zi friguroasă, cenușie, parcul e aproape gol.

Cu excepția femeii blonde care stă în picioare lângă o mașină aflată la câteva locuri de parcare mai încolo. De când am ajuns, ne fixează cu privirea, pe Isaiah și pe mine. Ceva mai departe, tot în parc, e o femeie cu părul scurt, șaten închis, care ne privește discret de pe o bancă de lângă leagăne. De când a oprit motorul, Isaiah s-a cufundat într-o tăcere apăsătoare.

— Nu-mi place să fiu studiată, remarc eu, cu voce scăzută.

Isaiah își întoarce privirea spre mine, apoi spre cele două femei.

— Aia e mama mea, îmi zice, pe un ton sec, morocănos. Cea de lângă mașină e asistenta mea socială.

Își lasă capul pe spătarul scaunului și strânge pumnii.

— Am cerut să mă întâlnesc cu mama mea, dar acum nu mai sunt sigur că sunt în stare de așa ceva.

— O s-o întâlnești când o să te simți pregătit, îi zic.

Îi cuprind mâna într-a mea, iar el se prinde de ea ca și cum aș fi o barcă de salvare. N-ar trebui să savurez momentul, dar asta fac. El caută putere, iar eu sunt mai mult decât fericită că pot să i-o ofer. De fapt, prin asta mă face să mă simt eu mai puternică.

— Vrei să merg cu tine?

Isaiah scutură din cap.

— Nu. Dar mersi... pentru că ești aici.

Cu o mișcare rapidă, se apleacă și mă sărută. Își întredeschide gura, doar cât să-mi cuprindă buza de jos. O mișcare din cauza căreia mi se poticnește inima.

Înainte să-i pot răspunde la sărut, Isaiah se retrage.

— Așteaptă-mă aici, îmi zice.

Isaiah

Îmbrăcată cu paltonul ei lung, cafeniu, ale cărui poale o plesnesc peste genunchi, Courtney mă interceptează înainte ca eu să pun piciorul pe iarbă.

— Am un milion de întrebări, Isaiah.

Îmi îndes mâinile în buzunarele blugilor.

— Nu știu, nu mă interesează, sau nu te privește pe tine.

— Ce?'

— Astea sunt toate răspunsurile posibile la milioanele tale de întrebări.

— Foarte nostim, zice ea, zâmbind.

Numai că eu nu glumisem. Privește spre mașina mea, cu o expresie satisfăcută.

— Cine e?

— Răspunsul numărul trei.

Asistenta mea socială nu mă ia în seamă și continuă s-o studieze pe Rachel de parcă ar fi un cobai în laborator.

— E drăguță. Sunteți la aceeași școală?

— Da, e. Nu.

Dacă nu-i ofer ceva, ea o să continue cu scormonitul.

— Ea e la liceul particular Worthington.

Courtney clipește mărunt.

— Uau. Ce chestie. E... impresionant.

— Am treabă, îi zic, smucindu-mi bărbia spre Melanie.

— Ești sigur că vrei? mă întreabă Courtney, după un oftat.

Nu.

— Eu sunt aici, iar ea e acolo.

Courtney îmi face semn să mă duc și-i simt dogoarea privirii în ceafă. Neîncrezătoare în faptul că m-am răzgândit, m-a tot

întrebat ce motive am când i-am cerut să programeze întâlnirea asta. Trebuie să-i recunosc meritul: Courtney își cunoaște meseria.

Ghemuită în geaca ei de blugi, Melanie se mută de pe mijlocul băncii ca să-mi facă loc. Mă așez pe margine, cât mai departe de ea. Încă o dată, ea poartă cizme de cowboy și cercei mari, rotunzi.

— Ești fană a muzicii country, nu-i așa? o întreb.

— Da, îmi răspunde. Garth Brooks era preferatul tău.

Îmi frec fruntea, nevrând să aud nimic din ceea ce are ea de zis în privința mea.

— Ți-aduci aminte? mă întreabă.

— Nu, zic eu, deși răspunsul era da. Ai adus banii?

— Da. O să ți-i dau când terminăm.

În depărtare, mugește o vacă. Oare cât trebuie să stăm noi doi aici, ca să-i satisfac curiozitatea lui Courtney legată de solicitarea întâlnirii? Cinci minute? Cincisprezece? Pentru mine, treizeci de secunde ar fi destule.

— Ea e iubita ta? se interesează Melanie.

— Da, îi răspund, mijindu-mi ochii spre pământ, mirat că am putut să spun așa ceva.

Mă detest pentru că vreau să-i spun ei, dar ceea ce detest și mai mult e conștientizarea faptului că am adus-o pe Rachel ca să i-o arăt mamei, fie și de la distanță. Ca să-i dovedesc că n-am avut nevoie de ea în ultimii unsprezece ani și că n-am nevoie de ea nici acum.

— E drăguță.

— Rachel e mai mult decât atât.

— Sunt convinsă că e.

Smocuri rare de verde răsar prin iarba uscată, îngălbenită și albită. Un strat înălțat cu pământ maroniu e lângă leagăne. E început de primăvară și se simte numai miros de aer rece și de pământ.

— Motivul pentru care am fost închisă... am făcut-o pentru tine, îmi zice. Ca să te protejez.

Pulsul mi se accelerează periculos de mult.

— Nu vorbi despre asta, îi zic.

Melanie se răsucește spre mine și coboară tonul.

— Vrei banii? Atunci, ascultă. Sunt lucruri care trebuie spuse.

— Nu.

Simt că zgarda imaginară de la gâtul meu se strânge și-mi trag de gulerul tricoului.

— Nu trebuie, iar înțelegerea a fost ca eu să vin. Nu să ascult.

Ea continuă, de parcă n-aș fi spus nimic.

— Viața nu e ca în filmele de la televizor, sau ca în romanele cu happy-end. Uneori, avem de ales între rău și mai rău.

— Crezi că eu nu știu? Timp de un an din viața mea am fost rupt în bătaie de ceilalți copii, fiindcă eram cel mai mic. Să nu îndrăznești să-mi spui tu mie despre alegeri. Tu ai avut șansa de a alege și ai irosit-o.

Melanie întinde mâinile, într-un gest de implorare. Și eu i-am implorat pe băieții aceia să înceteze. N-au încetat.

— N-aveam unde să mă duc, zice ea. N-aveam pe nimeni care să mă ajute. Eram doar eu și cu tine, Isaiah. Banii se terminaseră și am crezut că asta e calea cea mai sigură. Ție îți era foame, iar eu îmi pierdusem serviciul, întârziasem cu plata chiriei și urma să fim dați afară. De azil îți era frică. Erai atât de

plăpând... Eu eram singura care putea să te apere, așa că am luat hotărârea...

Cuvintele încep să mi se strecoare pe sub piele, dar refuz să mă las întors și înjosit de ea. Mă ridic de pe bancă.

— Nu te las să te descarci cu mine. Dă-mi banii.

Melanie își pune mâinile în șolduri, ca să le mascheze tremuratul. Mă împotrivesc ispitei adânc înrădăcinate de a-mi fi milă de ea.

— Dă-mi, naibii, banii, Melanie.

Ea se ridică și, pe neașteptate, mă strânge în brațe. Rămân țeapăn, cu brațele pe lângă corp. O apăsare în buzunarul meu de la spate mă informează că mi-a dat banii.

— Douăzeci și trei, patruzeci și cinci, Elmont Way. 2345, Isaiah. Acolo locuiesc. Vrei bani, o să-ți dau în continuare. Courtney poate să programeze vizitele. Dar, dacă ai nevoie de cineva, caută-mă. 2345 Elmont.

Mă retrag și pornesc înapoi spre Rachel, convins de faptul că n-o să am niciodată nevoie de Melanie.

Pătrund în parcarea garajului lui Tom, trag lângă mașina lui Rachel și opresc motorul. Rachel mi-a oferit tăcere și pentru asta îi sunt recunoscător. Aș fi crezut că unsprezece ani trăiți fără mama mea m-ar fi imunizat la cuvintele ei, dar nu e așa. Totul nu face decât ca vechile dureri să fie resimțite si mai abitir.

Ca și cum mi-ar simți hemoragia internă, Rachel își pune mâna peste a mea.

— Te simți bine? mă întreabă.

Nu.

— Mama mea a ajuns la închisoare când eu aveam șase ani. A fost eliberată acum doi ani și, dintr-un oarecare motiv, mă vrea din nou în viața ei.

Nu mă simt în stare s-o privesc pe Rachel, așa că întorc capul spre geamul din stânga mea. Noi graffiti cu emblemele unor bande de stradă pictate cu roșu împodobesc magazia de vizavi. Un bătrân purtând o căciulă tricotată, fosta salopetă a lui Tom și mănuși roz, cu un deget, împinge un căruț pentru cumpărături încărcat cu pături și cu haine. Locul lui Rachel nu e aici și n-ar trebui ca ea sa fie cu mine.

Îmi strânge mâna.

— Îmi pare rău, îmi zice.

— Am iubit-o, îi mărturisesc și totul din mine e cuprins de văpăile suferinței.

Îngrozit de gândul că aș putea să-i provoc durere lui Rachel, îmi scot mâna de sub a ei și strâng cu putere volanul. Atât de tare strâng, încât am certitudinea că pielea volanului se va îndoi.

— I-am luat apărarea ani de-a rândul, adaug, fiindcă mereu am crezut că ea o să se întoarcă la mine.

Închid ochii și mă străduiesc să-mi șterg amintirile nedorite din casa de copii: cum îșI băteau joc ceilalți de mine din cauză că eram cel mai mic și din cauză că tot credeam în mama mea; lovitura cruntă în față și în suflet, când cei mai mari mi-au spart nasul, urlând la mine că nu sunt cu nimic diferit de oricare dintre ei și că eram acolo fiindcă ea n-avea să se mai întoarcă vreodată. Când am plecat din casa de copii, nu mai credeam nici în mama mea, nici în iubire.

— Toată viața mea am fost amăgit, îi zic. Nu vreau să te amăgesc și pe tine. Nu vreau să aluneci în lumea mea și să lași în urmă tot ce-i mai bun în tine.

— Isaiah, privește-mă.

O privesc. Fie și numai pentru că în vocea ei e o forță pe care n-am mai simțit-o de când mi-a zis să mă îndepărtez de mașina ei, în prima seară în care ne-am cunoscut.

— Singurul mod în care ai putea să mă amăgești ar fi să dispari. Ești un tip grozav și, într-o bună zi, o să te fac să vezi și tu asta.

Rachel a nimerit mult prea aproape de țintă, așa că mă aplec în partea opusă ei și-mi învârtesc cheile în mână.

— Trebuie să treci pe acasă înaintea curselor de diseară?

Ea își face de lucru cu manșeta gecii, evitându-mi privirea. Mă sâcâie gândul că am ofensat-o, îndepărtându-mă de ea.

— Nu. Tata e plecat într-o călătorie. Mama e ocupată cu fundația, iar West și Ethan au program, dar mi-au zis că pot să mă acopere dacă vreau să ies cu mașina în seara asta.

— Diseară, după ce-o să câștigăm, o să sărbătorim, îi zic, cu o veselie forțată, sperând să-i readuc scânteia din ochi. O să te duc într-un loc special.

Într-un loc în care n-am mai dus niciodată vreo fată.

Mă privește, încrețindu-și fruntea.

— Tu ești mereu sigur pe tine, îmi zice.

— Mda, sunt. Când spun c-o să fac un lucru, atunci îl fac.

Cuvântul dat e singura mea avere adevărată.

— Și... unde e locul tău special?

— Răbdare, îi zic, deschizând portiera. Ai nevoie de puțină răbdare.

Rachel

Astă-seară am câștigat iar, mai mult decât am pierdut și, datorită succesului nostru, Isaiah mă duce în locul lui special, ca să sărbătorim. Logan și Isaiah n-au mai câștigat la fel de mult ca în weekendul trecut, dar Isaiah mi-a garantat că avem destul timp cu să strângem banii necesari ca să plătim datoria.

Datoria. Eric. Un frison îmi străbate șira spinării și-mi reprim orice gând legat de coșmarurile mele.

Am avut o zi lungă: chiulul, întâlnirea lui Isaiah cu mama lui, seara pe circuitul de curse și, acum, asta. Conform radioului de la mașina lui Isaiah, e ora 12:01, ceea ce înseamnă că e deja sâmbătă, îmi forțez norocul stând atât de târziu, dar Ethan mi-a promis că o să mă acopere, deci o va face.

Privesc în oglinda laterală cum Isaiah dă la o parte o veche baricadă din lemn care bloca drumul părăsit. Pădurea e deasă în jurul nostru și nu pot să văd decât la câțiva pași prin noaptea neagră.

Mi se face pielea de găină pe brațe și mi le frec cu palmele ca să-mi potolesc înfrigurarea dată de întuneric.

Becul din interior se aprinde când se urcă Isaiah la loc în mașina, dar se stinge la fel de repede după ce închide portiera.

— Te simți bine? mă întreabă.

Îi fac semn din cap că da, însă mă întreb dacă m-o vedea prin întuneric. Frica de necunoscut mă împinge până la un hotat imaginar al minții și sunt nevoită să respir adânc de mai multe ori ca să nu cad în prăpastie. De fiecare dată când inspir, mirosul lui Isaiah îmi umple nările și-mi amintește că, orice s-ar întâmpla, oriunde m-ar duce, sunt în siguranță.

Isaiah n-ar permite niciodată să pățesc ceva.

Motorul mârâie când Isaiah apasă pe accelerație. E o potecă ascendentă, șerpuind mereu mai sus. Printre breșele sporadice dintre copaci, zăresc luminile de sub noi, numai că, din cauza vitezei, par să fie licurici dansând prin noapte.

Abia acum îmi dau seama unde suntem și ce facem.

— Aici e Saltul îndrăgostiților!

Singurul răspuns al lui Isaiah e o aproape imperceptibilă tresărire a buzelor. Îmi îndrept spinarea și mă proptesc cu palmele de bordul mașinii, încercând să zăresc prin parbriz faleza stâncoasă devenită legendă urbană. Am mai văzut locul acesta de pe un teren sigur, când am trecut pe lângă el pe autostradă. Privirea mea, ca a tuturor celorlalți caută locul din care oameni din altă vreme au căzut cu mașinile în urma unei curse și au murit.

Există, pur și simplu, ceva magnetic și ispititor în lucrurile morbide.

Dar când Isaiah continuă să gonească pe serpentinele drumului, îmi pierd apetitul pentru sumbru, făcând loc curiozității.

— E înfricoșător?

— Nu.

Pădurea e atât de deasă și atât de aproape de drum, încât par să se înăbușe. Deodată, apare un luminiș. Isaiah încetinește și, în cele din urmă, oprește. Dintr-o singură mișcare a încheieturii, oprește motorul și rămâne cu cheile în mână.

Coboară din mașină și o ocolește prin față până în partea mea, înante ca eu să mă pot strecura afară. Cu o mișcare agilă, închide portiera după mine, își înlănțuie mâna de a mea și mă îmboldește să înaintez. Privesc peste umăr pădurea deasă din spatele meu și mă cutremur gândindu-mă la ce poate pândi

acolo, însă Isaiah nu e interesat de ceea ce am văzut deja. Ochii și trupul lui sunt orientate spre înainte.

— Ce părere ai? mă întreabă.

Respirația mi se oprește în gât când văd splendoarea desfășurată în fața mea. Mii de luminițe minuscule clipesc peste tot, iar în mijlocul imaginii panoramice, zgârie-norii din Louisville se înalță spre cer.

— E superbă.

— Da, încuviințează el.

Doar că el nu admiră priveliștea, ci pe mine. Îmi mușc buza și-mi abat privirea.

— Așadar, chiar sunt prima pe care ai adus-o aici?

— A mai fost și Abby, dar n-am adus-o eu. M-a urmărit.

Isaiah îmi dă drumul și sare pe singurul lucru care ne desparte de o prăpastie ucigătoare: un zid năruit.

Inima îmi bate de să-mi sară din piept.

— Ai grijă!

— E un loc sigur, îmi răspunde Isaiah, întinzându-mi mâna. N-o să te las să cazi.

Privirea îmi alunecă spre hăul întunecat de dincolo de zid. De aici, prăpastia arată amețitor, însă Isaiah a zis că n-o să mă lase să cad și, după sinceritatea de pe fața lui, îmi dau seama că el crede în ce-a spus mai mult decât în orice altceva.

Întind brațul și, exact când să-i ating degetele, telefonul meu scoate un sunet. Isaiah se încruntă, iar mie îmi îngheață sângele în vene. Ne dăm seama amândoi că e un mesaj de la Ethan. Isaiah sare jos, iar eu îmi scot telefonul din buzunar. O singură atingere și ecranul se luminează.

Ethan: trebuie să vii acasă.

Pulsul mi se accelerează. Oare am fost descoperită? De ce?

Isaiah se foiește lângă mine, dar își păstrează răbdarea. Știe că fratele meu geamăn mă lasă în pace, de regulă, și că un mesaj din partea lui ar putea însemna că sunt probleme. Secundele se prelungesc cât o eternitate: vino acasă.

Eu: care e problema?

Ethan: cred că mă minţi. Nu cred că te-ai dus să conduci.

Întreaga lume se clatină spre dreapta, apoi spre stânga, înainte de a se echilibra la loc. Ce-o ști Ethan? Isaiah îmi cuprinde talia cu brațele, din spate, învăluindu-mă în căldura și forţa lui.

— Care-i problema, îngeraș?

— Nu știu.

Eu: eşti paranoic

Ethan: eşti cu tipul cu care ai chiulit de la şcoală?

Adrenalina mi se revarsă prin brațe până în degete în timp ce mă smulg din îmbrățișarea lui Isaiah și apăs butoanele telefonului.

— Rachel?

Ochii lui Isaiah se prefac în nori de furtună când mă vede că ridic telefonul la ureche.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu, îi răspund, cu ochii pe superba priveliște de la orizont.

Isaiah m-a adus aici ca să sărbătorim victoriile lui şi ale lui Logan de pe pista pentru dragstere, ca și obținerea atestatului ASE. Aici e locul special al lui Isaiah: un loc în care n-a mai adus niciodată pe altcineva. Momentul era colosal şi Ethan îl strică.

Ethan răspunde de la primul sunet de apel.

— Vino acasă, Rachel.

Furia se dezlănțuie în mine când recunosc vocea. Nu e Ethan... e West.

— Dă-mi-l la telefon pe Ethan.

— Nu, zice West. Voi doi aveți chestia aia aiurită dintre gemeni și el o să te acopere.

Da, așa e.

— Asta e o problemă între mine și Ethan. Nu între mine și tine. El mă acoperă pe mine, eu îl acopăr pe el. Și, dacă n-ai observat niciodată, amândoi te acoperim pe tine, de ani întregi.

Aud mișcare, un buton atins din greșeală, apoi paraziți.

— Rachel, zice Ethan, vino acasă.

Inima îmi stă în loc. M-au pus pe speaker.

— Am avut o înțelegere! strig, lovind cu piciorul o piatră care țopăie până în tufișuri. Favorurile între gemeni, ai uitat? Cum ai putut să mă trădezi?

— Am avut o înțelegere cât timp am crezut că ieși să conduci, ripostează Ethan și simt o notă neobișnuită în tonul lui.

E același ton pe care l-a folosit tata cu West, când a aflat că West s-a bătut la școală.

— Ghici ce am auzit ceva mai devreme la o petrecere? continuă Ethan. Ceva despre faptul că ai fugit de la școală cu un vagabond într-un Mustang negru. Eu le-am zis că sunt nebuni, dar ei ne-au arătat fotografia blestemată pe telefonul mobil. Îți mai spun o singură dată. Vino acasă, Rachel, și vino acum.

La câtă furie am în mine, cred că aș putea să zdrobesc și cărămizi.

— Mari ipocriți sunteți, amândoi!

— Nu vreau să aud nimic, zice Ethan. Parcă nici n-am mai ști cine ești. Să fugi cu un vagabond oarecare, să chiulești de la școală, să ne minți cu privire la atacurile de panică...

Ceva se rupe în mine. Un dig pe care l-am clădit de-a lungul anilor, ca să păstrez înăuntru orice emoție nedorită de familia mea.

— Voi ați vrut să mint cu privire la atacurile de panică, ați uitat? Orice, numai să fie mama fericită!

Aud zgomote în difuzor, ca și cum ar fi înșfăcat cineva telefonul. Apoi, West proferează un șir de obscenități.

— Rachel! strigă el. Uite care e adevărul, *surioară*, tu ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine. Mereu ai avut. Treaba noastră e să te împiedicăm să iei hotărâri proaste, iar cea pe care ai luat o acum e colosală. Antecedentele tale dovedesc că ai nevoie ca eu și Ethan să luăm hotărârile astea în locul tău.

Apăs butonul de încheiere a apelului și arunc telefonul peste asfaltul fărâmițat, după care țip din adâncul plămânilor. Cuvintele lui West mi se derulează în minte. *Ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine. Mereu ai avut.*

— Nu e adevărat! urlu prin noapte și ochii mă ustură din cauza lacrimilor.

Atingerea caldă îmi alunecă mai întâi pe șold, urmând o mângâiere pe obraz. Încep să-mi simt oasele istovite, aproape prea grele pentru pielea mea. Isaiah a auzit conversația. M-a auzit recunoscându-mi slăbiciunea. Am mărturisit cu voce tare, de față cu el, că sufăr de atacuri de panică.

— Ai necazuri acasă? mă întreabă, cu o evidentă insistență în glas.

Fac semn din cap că da, apoi că nu.

— Cu frații mei.

— Au de gând să te toarne?

Mă cutremur simțindu-i ura din voce.

— Nu cred. M-a văzut cineva când am fugit de la școală cu tine. E rău. E foarte rău. Dacă ei nu mă acoperă, n-am cum să mă descurc. Iar dacă nu mă descurc, tu nu mai poți să alergi cu mașina mea.

Iar eu nu pot să te mai văd.

E ca și cum aș fi o păpușă din cârpe, absorbită de o tornadă și sfâșiată în bucăți. Îmi e și cald, și frig, în același timp.

— Iar dacă tu n-o să poți alerga pe mașina mea, atunci n-o să poți participa la curse și dacă nu participi la curse nu strângem bani și pe urmă Eric...

— Nu e nimic, mă întrerupe Isaiah, prinzându-mi obrajii între palme și trăgându-mă spre pieptul lui.

Buzele lui îmi ating fruntea când îmi șoptește:

— Nu e nimic. Liniștește-te. O să fie bine. Îți promit.

Nu știu ce să mai zic și, oricât m-aș strădui să nu plâng, tot mai multe lacrimi îmi umplu ochii. Înghit aerul și fiecare inspirație e tremurată. Mă smiorcăi iar și iar, dar niciuna dintre sforțările mele nu reușește să împiedice haosul din interior să explodeze în afară.

— Nu știu cum să-i fac pe cei din familia mea să te placă.

— Nu mă interesează să mă placă ei. Nu mă interesezi decât tu, declară Isaiah, mângâindu-mi spinarea și părul.

Un vânt de iarnă se pornește, înghețându-mi obrajii, însă o singură lacrimă fierbinte, trădătoare, îmi scapă din ochi. Îl strâng mai tare pe Isaiah, temându-mă să nu mă destram.

— Dar ei mă acopereau! Așa puteam să te văd! Dacă n-o să te mai pot vedea?

— O să rezolvăm noi cumva, mă asigură el.

Cuvintele lui sunt, toate, rostite pe un ton scăzut, blânde, însă tornada învolburată din mine prinde și mai multă viteză, prefăcându-se într-un monstru.

— N-o să putem!

Cuvintele sugrumate îmi ies printre hohotele de plâns și-mi țin inspirația ca să împiedic izbucnirea altora. Creierul stă să-mi explodeze, tristețea și furia împletindu-se amețitor în spirala isteriei care m-a acaparat.

— Nu vreau să rămân fără tine. Îmi place persoana care sunt când sunt cu tine și nu vreau să revin la cea care am fost înainte.

— Te iubesc, Rachel. Așa că o să putem. Indiferent cine sau ce ni s-ar pune în cale.

Trupul îmi tresaltă ca și cum Isaiah mi-ar fi pus un defibrilator pe piept. El mă iubește! Inima îmi bate din ce în ce mai repede. Nu din cauza neliniștii, ci datorită speranței. Trăgând aer în piept, îmi las capul pe tricoul lui, acum ud de lacrimile mele. Inima lui are un ritm lent, regulat. E o inimă care nu intră niciodată în panică. Una mereu puternică.

— Mă iubești?

Isaiah

Strâng în pumn părul lui Rachel. Șuvițele mătăsoase îmi mângâie pielea dintre degete. Îmi lipesc apăsat buzele de creștetul ei. Inima mă doare, apoi se avântă și mă doare din nou, în același timp. I-am spus c-o iubesc. O iubesc. Fiecare repetare a cuvintelor îmi confirmă un lucru pe care nu l-am știut, sau n-am vrut să-l știu, și mă străduiesc să-mi dau seama dacă vreau într-adevăr să mi-l însușesc.

O iubesc.

Pe Rachel.

"Iubire" a fost totdeauna un cuvânt ticălos. Mama a zis că a făcut ceea ce a făcut din cauză că m-a iubit. Beth a luat cuvintele pe care i le-am spus și le-a întors pe dos, susținând că între noi a fost doar prietenie. Ea mi-a frânt inima. Mama mea mi-a frânt inima. Dac-o iubesc pe Rachel, înseamnă că ea o să aibă mai multă putere asupra mea decât ele două la un loc, din cauza copleșitoarelor pulsații din trupul meu... a copleșitoarei nevoi de a o proteja și de a o ține cât mai aproape de mine...

Îmi frec nasul de părul ei și închid ochii, inspirând dulcele miros de iasomie. Ar trebui s-o las să plece, s-o las să plece, pur și simplu, s-o las să plece. Să plece chiar acum. Să mă agăț de ceea ce mi-a mai rămas din sănătatea mintală.

Dar, când Rachel se cuibărește și mai strâns în mine, îmi dau teama că am ajuns prea departe ca să mai am vreo șansă de unul singur. Sunt îndrăgostit, al naibii de îndrăgostit, și mă rog Dumnezeului care m-a părăsit cu ani în urmă să nu se folosească de ea ca să mă distrugă.

— Te iubesc.

Rachel

Isaiah mă lipește de el, iar eu îl apăs pe brațe, încercând să-mi ridic capul de pe pieptul lui. El mi-a zis că mă iubește. Pe mine. Pe fata cea timidă. Pe fata cea stângace. Pe cea care s-a născut ca să țină locul fetei dorite în realitate de toată lumea. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mă străduiesc mai tare să scap din strânsoarea lui. Povestea asta n-are nicio logică. Niciuna. De ce m-ar putea iubi el?

— Isaiah, șoptesc, împingând din nou.

Când văd că nu reacționează, îmi proptesc ambele mâini în pieptul lui.

— Isaiah!

Brațele lui cedează și privirile ni se întâlnesc.

— Știu că ai auzit ce-am zis.

— Ce? întreabă el, cercetându-mi fața.

— Despre atacurile de panică, îi zic, apucându-l de antebrațe. Am atacuri de panică. Frecvent. Tu ai zis că mă iubești, dar cum ar fi posibil? E imposibil, cât timp nu mă vezi așa cum sunt în realitate!

— Să te văd cum ești în realitate? repetă el, încrețindu-și fruntea. Te văd exact așa cum ești.

Scutur din cap.

— Nu mă vezi. E un fals. Un miraj. Ceea ce crezi tu că vezi e o minciună!

— Rachel...

Pieptul lui Isaiah se ridică, umplându-se cu aer.

— Haide, mă îndeamnă.

Luându-mă de mână, înhață o pătură roasă de pe bancheta din spate și pornește spre zona aceea în care zidul deteriorat se

sfârșește și pământul lasă loc neantului. La câțiva pași de margine, îmi drumul, întinde pătura și se așază, cu picioarele depărtate și genunchii îndoiți.

Îmi șterg ochii încă umezi și-mi dau deoparte bretonul, un pic nesigură de ceea ce trebuie să fac.

— Stai cu mine, îmi zice Isaiah, dar când încerc să mă așez lângă el, mă oprește. Nu acolo. Aici, mă dirijează, gesticulând către locul dintre picioarele lui.

Mă instalez, stângace, în fața lui. Isaiah, regele siguranței, anulează orice distanță dintre noi, strângându-mă la adăpostul trupului lui. Pulsul mi se accelerează. Îmi place să fiu atât de aproape de el. Poate chiar un pic cam prea mult.

— Ești frumoasă, îmi șoptește și răsuflarea lui îmi gâdilă pielea de după ureche, făcându-mi să se zbârlească firicelele de păr de splendoarea senzației. Ești inteligentă și amuzantă, continuă el. Ador felul în care-ți strălucesc ochii când râzi.

Își lasă degetele să-i lunece pe pielea mea, producându-mi furnicături pătimașe.

— Ador felul în care-ți împletești degetele și-ți îndepărtezi părul de pe față când ești agitată. Ador felul în care mi te oferi atât de deplin... fără teamă. Ești fidelă și puternică.

— Nu sunt puternică, îl întrerup eu, știind că afirmația îmi e confirmată de atacurile de panică.

Simt că nu mai sunt în stare să fiu atât de aproape de el și încerc să mă descâlcesc din brațele lui, însă Isaiah se preface într-un zid solid în jurul meu. Mă smucesc în brațele lui, în semn de protest.

Strânsoarea lui blândă se întețește și cuvintele îi sună ca o poezie datorită vocii lui profunde, liniștitoare.

— Greșești. Eu te văd exact așa cum ești.

Acesul meu de furie capitulează când buzele lui îmi ating curbura sensibilă a urechii. Înghit în sec, gândindu-mă la noaptea aia, în camera lui. La cum i-am simțit greutatea trupului peste mine și la cât de mult mi-a plăcut să mă simt mică sub atingerea lui.

— Nu faci decât să repeți ce ți-am zis eu.

— Ce anume? întreabă el, mai mult ca o răsuflare.

Mă cutremur de plăcere. Gândurile mi se fragmentează și mă lupt să-mi regăsesc luciditatea.

— Ți-am spus că tu nu te vezi așa cum ești în realitate. Te folosești de cuvintele mele.

Cuvinte care nu-mi erau destinate.

Își apleacă fața lângă a mea. Țepii aspri din barbă îmi zgârie obrazul într-un chip seducător, acutizându-mi simțurile. Nu vreau ca senzația asta să dispară: vreau să fiu complet cufundată în puterea lui Isaiah, în trupul lui, în iubirea lui.

— Când sunt cu tine, până și trecutul meu mi se pare doar un vis urât, îmi zice. Am stat de o sută de ori pe dealul ăsta și tot ce vedeam de fiecare dată erau doar lumini, reprezentând locuri în care nu eram dorit, locuri de care n-am aparținut niciodată. Acum, când stau aici și tu nu ești cu mine, privesc spre răsărit și știu că una dintre luminile astea te reprezintă și atunci nu mă mai simt singur,

Privesc spre partea răsăriteană a orașului. Luminile sclipitoare din acea zonă sunt mai distanțate decât în cea sudică.

— Unde e lumina ta, Isaiah?

Îl simt mișcându-se. Își vâră mâna în buzunar și scoate o brichetă. Dintr-o mișcare lină, freacă rotița de piatră și o flacă străpunge întunericul. Mica limbă de foc dezlănțuită linge cerul

nopții, luptându-se să rămână vie, în ciuda vântului care bate peste coama dealului. Ca o molie, mâna mea plutește pe deasupra flăcării tânjind după căldură, sfidând flacăra s-o ardă.

Poate că așa se întâmplă când te îndrăgostești. Pe dinafară, o brichetă nu are nimic ieșit din comun, dar înăuntrul ei conține toate ingredientele necesare creării a ceva minunat. Cu câteva apăsări în direcția corectă, poți să însufletești ceva atât de strălucitor, încât să alunge întunericul.

În timp ce Isaiah ține flacăra îndeajuns de aproape, încât să mă încălzească, dar suficient de departe, încât să nu-mi provoace vreun rău, eu mă întreb dacă tocmai acesta o fi motivul pentru care am fost mereu atrasă de flăcări. Am tot sperat ca ele să mă aprindă. Am tot sperat ca eu să fiu iubită.

Întorc capul spre Isaiah. Ochii lui argintii dogoresc, privindu-mă cu aceeași ardoare ca în acea primă noapte, în apartamentul lui. În noaptea aceea, privirea lui m-a înfricoșat. Astă-seară, știu că ea înseamnnă iubire.

— Ești prima persoană care mă vede cu adevărat, șoptește Isaiah, stingând bricheta.

Îi pune capacul la loc și, dintr-o mișcare iute, îmi îndeasă metalul, cald încă, în palmă.

— Vreau s-o păstrezi tu, îmi zice.

Rămân cu gura căscată. L-am văzut cât de protector se manifestă el față de bricheta asta, cum o ține în mână, cum o privește... iar acum, înțelegându-i semnificația, îmi dau seama că e ca și cum mi-ar dărui mașina lui.

— Isaiah...

— Vreau să știu că sunt cu tine. E tot ce am de dăruit, așa că, te rog, ia-o.

Îi ating dublul șir de cercei din urechea stângă, îmi târăsc degetele pe maxilarul lui, pe gât, pe umăr, spre coada înflăcărată a dragonului de pe brațul lui. El se cufundă în mângâierile mele și-mi simt propriul trup incendiat de privirea lui. În prima clipă în care l-am văzut, oamenii nopții se călcau în picioare ca să se dea deoparte din calea lui. M-a înfricoșat. Tipul cu cercei și tatuaje, cu o energie care radia pericol. Acum — pe dinăuntru și pe dinafară — tot ceea ce văd este frumusețe.

— Isaiah... Și eu te iubesc.

Isaiah

O rafală de vânt încărcată de umezeală se abate dinspre nord peste coama dealului, făcând-o pe Rachel să se cutremure. Picături reci îmi izbesc pielea dezgolită. E posibil ca astă-seară iarna noastră blândă să lase loc ninsorii.

Mă ridic, iau pătura de jos și-i întind mâna lui Rachel. Îmi place la nebunie faptul că mi-o acceptă automat, lăsându-se călăuzită spre mașina mea. Ezită când îi deschid portiera din dreapta.

— Încă nu vreau să merg acasă, îmi zice.

În ochii ei văd o anume nevinovăție, un soi de inocență pe care eu mi-am pierdut-o cu ani în urmă, ceea ce mă face să știu sigur că nu există înțelesuri ascunse în afirmația ei. Împing scaunul și Rachel se strecoară pe bancheta din spate. Până s-o urmez, picăturile înghețate de ploaie mă bombardează ca o rafală de gloanțe. Închid portiera și ploaia începe să răpăie pe tabla mașinii.

— Te-a udat? o întreb.

Rachel scutură din cap și întinde mâna după pătură. Eu mă aplec în față, pornesc motorul și instalația de încălzire, apoi aprind pozițiile ca să luminez bordul. Mă așez la loc lângă Rachel, întrebându-mă cum de am ajuns noi doi așa.

— N-am mai fost niciodată cu vreo fată pe bancheta din spate a mașinii mele, îi mărturisesc.

Cutele de pe fruntea ei urlă a neîncredere.

— Nu sunt proastă, Isaiah. Știu că nu sunt prima pe care ai sărutat-o, sau... înțelegi tu.

Nu, nu e prima.

— Sună groaznic, dar îmi respect prea mult mașina ca să aduc fete...

Am avut dreptate. Chiar sună groaznic.

Rachel se cufundă în tăcere. Ploaia răpăie și mai tare în parbriz și, chiar dacă încălzirea funcționează, temperatura se prăbușește vertiginos.

— Pe bune, nu mă vrei în mașina ta?

— Rachel, tu ești singura fată pe care am vrut-o vreodată în mașina asta.

— E-e-ști s-si-sigur? mă întreabă, tremurând din tot corpul, de parcă ar fi în pragul unui atac.

Îmi strecor mâinile pe sub picioarele ei și-o salt în poala mea. Rachel își lasă capul între gâtul și umărul meu, în timp ce înfășor pătura în jurul nostru.

— Niciodată n-am mai fost atât de sigur de ceva.

Lipindu-mi obrazul de ea, îi inspir mirosul dulce.

— Îmi amintești de ocean, îi zic.

— E parfumul meu, îmi răspunde și-i simt zâmbetul din voce.

Își scoate mâna din pătură și-mi împletesc degetele cu ale ei.

— Mama mea m-a dus o dată la ocean, îi zic. Părinții ei locuiau în Florida, cred, și s-a dus la ei să le ceară ajutorul.

Nu-mi mai amintesc mare lucru, în afara faptului că vizita a fost scurtă, că s-a urlat foarte mult și că tapetul din antreu se încovrigase în apropierea dușumelei.

— Am plecat și ne-am petrecut restul zilei pe malul oceanului, înainte de a porni la drum cu mașina, înapoi spre Kentucky.

Rachel mă strânge de mână. Îmi place că nu simte nevoia să mă aline din cuvinte atunci când îi povestesc ceva din trecutul

meu. Ea înțelege că tot ce-mi trebuie e să-i simt puterea din atingerea ei.

— Mereu m-am întrebat dacă nu cumva părinții mamei au primit-o atât de rău tocmai din cauza mea. Au refuzat să mă primească la ei când a ajuns mama la închisoare.

— Pentru ce-a ajuns mama ta la închisoare?

Noah și Beth au fost singurele persoane cărora le-am spus unde era mama mea, dar motivul nu l-am discutat niciodată.

— Jaf armat, îi răspund.

Plus periclitarea vieții copilului.

Degetul ei mare se plimbă pe încheietura mea, ca o recunoaștere mută a prețului pe care trebuie să-l plătesc ca să-i spun adevărul și ca o înștiințare cum că a terminat cu întrebările. O sărut pe frunte în chip de mulțumire pentru că nu mă împinge spre locuri pe care nu mă simt în stare să le vizitez.

Rachel se mută un pic mai în față pe genunchii mei, își descheie geaca și și-o dă jos.

— Mi-e un pic cam cald, îmi spune.

Îi iau bricheta pe care încă o strânge în mână și-o plasez în suportul pentru pahare. Când apuc pătura, mă oprește, cuibărindu-se mai strâns în mine.

— Am ales pătura în locul gecii, îmi explică.

Astăzi s-a petrecut un permanent schimb de concesii între noi și vreau ca ea să ofere mai mult.

— Te-a consultat vreun terapeut cu privire la atacurile tale de panică?

Unicul sunet care se aude e răpăitul ploii pe mașină, așa că schimb tactica.

— Iubita lui Noah, Echo... ea a avut ceva probleme și se duce la terapie. Asta o ajută.

— Am fost și eu. În gimnaziu și, puțin, în primul meu an de liceu, dar pe urmă am încetat.

Poticnelile lui Rachel îi evidențiază lupta de a-și găsi cuvintele.

— Mama era îngrijorată. Permanent. Nu era normal. Nu mă slăbea din ochi. Frații mei mai mari ziceau că ajunsese la fel de obsedată ca atunci când avea Colleen cancer. După care am mai avut câteva atacuri de panică pe perioada liceului.

Respirația îi devine întretăiată, ca și cum amintirile i-ar provoca dureri fizice.

— Am avut vreo două atacuri severe la un scurt interval de timp și am ajuns în spital. Am... am...

Cuvintele parcă ar fi programate să nu-i iasă de pe buze.

— Uram tot ce se întâmpla. Uram felul în care se învârtea mama pe lângă mine. Uram felul în care mă comparau cu Colleen cei doi frați mai mari ai mei. Uram felul în care mă priveau West și Ethan, de parcă aș fi fost pe moarte. Așa că... atunci când am ieșit din spital... am găsit o modalitate de a ascunde atacurile... anxietatea... și până la urmă familia mea a crezut că am înfrânt panica și, pentru prima oară în viața mea, n-am mai fost privită ca fiind slabă.

Slabă. Urăsc cuvântul ăsta, mai ales din partea ei.

— Dacă suferi încă de astea, trebuie să cauți ajutor. Lasă naibii familia.

— E imposibil să obțin ajutor fără ca ei să știe, Isaiah, nu pot...

— Eu te văd, tu mă vezi, îți amintești? Va trebui să ai încredere în mine la faza asta. Dacă mai ai atacuri, atunci o să le rezolvăm. Pe mine numai de tine mă interesează. Nu de familia ta.

— Chiar ești despotic.

— Protector, o corectez eu, plimbându-mi mâna pe piciorul ei. Rachel scoate un suspin de mulțumire.

— Ce mult aș vrea să fie așa mereu!

— Va fi, o asigur, încălcând o regulă capitală și visând la viitor.

Rachel e o fată cu care merită să te gândești la viitor și am de gând să trudesc din greu ca să-i ofer o lume demnă de a trăi în ea.

— Cu atestatul ăsta și cu stagiul de intern, îi zic, o să am cele mai bune locuri de muncă. Nu pot să-ți ofer lumea pe tavă, Rachel, dar o să-ți ofer tot ce am.

Buzele ei delicate îmi sărută bărbia și simt cum îmi crește brusc temperatura corpului. E o arsură calmantă și care creează dependență. Sărutul ei e foc în stare pură.

— Îmi e de ajuns să fiu cu tine, zice ea, schimbându-și poziția astfel încât să mă poată privi, și-mi face mare plăcere să văd că scânteia din ochi i-a revenit. Am putea să ne deschidem propriul atelier, îmi propune deodată.

Îi înfășor părul mătăsos pe degetul meu și trag ușurel.

— Noi doi, singuri în garaj, cu tine aplecată deasupra unui motor puternic... Da, cred că aș putea să mă descurc cu asta.

Ea se înroșește la replica mea, dar continuă pe același ton glumeț.

— O să ne ocupăm numai de mașini rapide, sau de clienți care vor mașini și mai rapide. Cu cât mai rapide, cu atât mai bine.

Îmi place cum gândește.

— Dacă vrei să pui mâna pe mașini în atelierul nostru, atunci va trebui să-ți iei și tu atestatul.

— Mă meditezi?

N-ar trebui, dar nu rezist. Cuprinzându-i chipul între palme, îmi ating buzele de ale ei.

— O să te învăț tot ce ai nevoie să știi, îi promit.

Ea își lipește fruntea de a mea. Îmi las mâna pe obrazul ei și-mi plimb degetul mare pe pielea ei delicată. Pieptul lui Rachel se mișcă mai repede, aproape în ritm cu al meu. Prin vene îmi năvălește un curent electric, iar fierbințeala dintre noi atinge aproape punctul de combustie.

— Frații mei vor încerca să ne despartă, șoptește ea, după care își apasă gura pe buza mea de jos.

Instinctiv, o strâng și mai tare de mijloc.

— Ce-o să ne facem? mă întreabă.

Nu știu, dar felul în care se cuibărește în brațele mele mă face să mă simt erou. Îmi place gândul că aș putea fi eroul ei. Îmi place cum îi strălucesc ochii când mă privește, cum i se fluidizează trupul când o ating, delicatețea buzelor ei pe ale mele. Îi iubesc căldurii și toate curburile.

O iubesc.

Degetele mele urcă pe spinarea ei și i se încurcă în păr.

— Ei n-or să ne despartă niciodată, o asigur.

— Niciodată, repetă ea.

Buzele ni se ciocnesc, trupurile se strâng unul într-altul. Un infern de buze și mâini și mișcări a căror fierbințeală sporește constant. Pătura cade într-o parte când Rachel își lasă picioarele să-i lunece astfel încât să mă cuprindă cu ele. Simțind că sunt pe cale să mă mistui complet, mă prind mai bine de micuțul ei trup, gemând. Mâinile ei îmi alunecă pe sub tricou, lăsând în urmă dâre pârjolite.

Suntem acum ca un incendiu dezlănțuit. Aproape de neoprit. O sărut pe gât și sublimele sunete care-i ies din gât mă încurajează și mai mult. Îmi strecor mâinile sub tricoul ei, urc cu ele pe spinare, zăbovesc pentru câteva secunde în apropierea sutienului, iar când dau peste dantelă îi ciupesc ușor cu dinții lobul urechii.

Mintea îmi e inundată de imagini ale ei fără tricou, apoi și fără blugi. Îi prind în pumn mai multe șuvițe de păr.

— Te vreau, Rachel.

Și, pentru că așa e, o sărut apăsat pe gură: nu mai las nimic pe seama imaginației. Orice fantezie devine realitate cu această singură îmbrățișare. Apoi, adunându-mi mai multă voință decât posed, pun capăt sărutului, lipindu-i capul de pieptul meu.

Amândoi răsuflăm cu greutate. Pulsul îmi zvâcnește în tâmple, în tot corpul. Dorința urlă în mine, cerându-mi s-o readuc în brațele mele. Totuși, o iubesc pe Rachel, relația fizică dintre noi trebuie să progreseze cu încetul.

— Am putea să rămânem aici? mă întreabă Rachel. Încă un timp?

Am putea să rămânem pentru totdeauna.

— Da.

Rachel

Fraţii mei mă urmăresc la ore. La toate orele. Scap de unul dintre ei când începe câte o oră şi mă aleg cu celălalt când se termină. Am încercat să-mi pierd urma în pauza de prânz, căutându-mi refugiul în bibliotecă, dar cel puţin unul dintre ei, dacă nu amândoi, s-a ţinut şi acolo după mine. Mă înfurie bodyguarzii mei nedoriţi.

Sună de ieşire. Suspinul colectiv de "e vineri" al clasei de engleză aflate în vizită în bibliotecă e aproape palpabil. Se aud zgomote de cărţi închise şi de fermoare trase la ghiozdane. Pun cărţile rămase pe etajere, îmi adun lucrurile şi ies pe coridor. Îmi simt pielea parcă pe cale să se desprindă de pe carne. Nu l-am mai văzut pe Isaiah de sâmbătă şi mi-e dor de el... un dor disperat.

Rezemat de peretele dulăpioarelor, Ethan mă aşteaptă cu mâinile îndesate în buzunarele pantalonilor lui kaki din stofă.

— Niciodată n-ai stat atât de mult fără să vorbeşti cu mine, îmi zice.

Pentru prima dată de o săptămână încoace, eu şi Ethan ne privim fără să aruncăm fulgere. Încerc să nu iau în seamă durerea care-i înoată în ochii negri, dar nu pot. Ethan e fratele meu geamăn... cel mai bun prieten al meu.

— Tu ai început, îi zic.

— Spune-mi că n-o să te mai vezi cu vagabondul şi-o să termin.

Strâng cu putere bretelele ghiozdanului.

— Nu e vagabond!

— Eu şi West încercăm să te protejăm. Atâta tot, se justifică Ethan, întinzându-se să mă apuce de mână, ca o reacţie la

faptul că amândoi ne simțim ofensați: o atingere reconfortantă, pe care o împărtășim încă din fragedă pruncie. I-am văzut fotografia, îmi explică el. Tatuaje. Cercei. Tipul seamănă cu un afurisit de criminal în serie.

— Nu e așa.

Ethan își lasă brațele să cadă pe lângă corp. Mâna îmi zvâcnește, neobișnuită să se simtă goală. Fac un pas spre el, rugătoare.

— Știu că arată ca un dur, dar e un tip formidabil pe dinăuntru. Dacă tu și West ați încerca să-l cunoașteți...

— Atunci, adu-l acasă și fă-i cunoștință cu mama și cu tata. Cu noi.

— Nu pot, îi răspund, mutându-mi greutatea de pe piciorul stâng pe cel drept. Nu încă.

Pentru că, dacă mama și tata ar descoperi că eu mă întâlnesc cu Isaiah, s-ar face negri ca funinginea depusă pe o osie și nu mi s-ar mai permite niciodată să ies din casă. Am căzut de acord cu Isaiah că trebuie să-i plătim lui Eric datoria înainte de a le arunca bomba părinților mei.

Ethan și West vor ca eu să-l las baltă pe Isaiah și ar prefera s-o fac fără intermediul altcuiva, asta însemnând al părinților și al fraților noștri mai mari, dacă i-ar descoperi existența. Eu mizez pe faptul că nevoia lor de a-i proteja pe mama și pe tata, combinată cu faptul că Gavin și Jack i-ar cotonogi aflând că mi-au permis să ies cu un tip, îi va împiedica să mă toarne. Până acum, nu m-am înșelat. În weekendul acesta, poate că va trebui să ajung acasă până-n zece, din moment ce Ethan n-o să mai vrea să mă acopere, dar cel puțin pot să mă duc la curse.

Ethan se desprinde de dulăpioare.

— Nu vrei să-l prezinți mamei și tatii pentru că e soi rău, iar tu o știi.

Îmi dau ochii peste cap și pornesc alături de Ethan. Mă doare inima. Îmi lipsește cel mai bun prieten. Îmi lipsește faptul de a-i putea spune tot ce se petrece în viața mea. El n-are decât să dea vina pe Isaiah pentru încordarea relației dintre noi, dar nu e cazul. Relația noastră a început să se deterioreze cu ani în urmă, când am început să mint în legătură cu atacurile.

Ridic capul când îmi revin în minte cuvintele pe care i le-a spus el lui West, săptămâna trecută, în vestiar.

— I-ai zis lui West că știai că am mințit în legătură cu atacurile mele de panică.

Ethan își lasă capul în jos, parcă vrând să numere plăcile de gresie de pe podea.

— Eu te cunosc mai bine decât oricine altcineva. Sau, cel puțin, așa credeam. Știu când suferi. Știu când te doare.

Niciunul dintre noi nu mai vorbește cât timp trecem pe lângă un grup de elevi din ultimul an, venind din partea cealaltă. Amândoi îl căutăm din priviri pe West. În mijlocul grupului, doi ochi de un albastru închis, identici cu ai mei, se zgâiesc spre mine. Zâmbetul lui West șovăie, însă el reușește să-și mascheze repede preocuparea. Simt un junghi de durere în piept. Amândoi țin la mine.

— Dacă voi doi ați bănuit, atunci de ce n-ați zis nimic?

— Pentru că...

Se oprește și trage adânc aer în piept.

— Pentru că suntem doi egoiști nemernici, care-și doresc să se bucure și ei de atenția mamei, măcar pentru câteva secunde. Ea mereu era într-atât de obsedată de atacurile tale, încât noi nu ne alegeam cu nimic. Atunci când tu ai pretins că te simți

mai bine, tot după fundul tău umbla, dar măcar din când în când mai avea ochi și pentru noi.

— Eu n-am cerut nimic din toate astea, îi zic, în timp ce începem să coborâm scara. Absolut nimic. Nici atacurile de panică. Nici să fiu înlocuitoarea lui Colleen.

— Știu, încuviințează el. Și, sincer să fiu, de-asta noi doi, eu și West, te compătimim, în loc să te urâm.

Cum Dumnezeu a ajuns familia mea să fie atât de disfuncțională? Ieșim din clădire, dar Ethan îmi pune o mână pe umăr, ca să mă oprească. Îmi simt stomacul cuprins de crampe, ca și cum m-ai fi pocnit pe neașteptate, când își retrage imediat brațul. Într-atât ne-am îndepărtat, încât nici măcar să ne atingem nu mai putem.

— Vorbește cu noi: cu mine și cu West. Spune-ne întregul adevăr despre atacuri. O să găsim noi o cale ca să meargă totul bine între tine și mama, ca și cu discursurile. Și lasă-l baltă pe vagabond. Oricum n-o să-l mai vezi niciodată. Eu n-o să te mai acopăr, iar dacă nu te acopăr eu, mama o să înceapă să pună întrebări despre unde te duci. Nici gând să poți ticlui un pretext suficient de bun ca să justifici de ce, dintr-odată, ai și tu o viață.

Ethan are dreptate și deja încep să mă întreb cum aș putea să ajung la pista pentru curse fără ajutorul lui. Dacă i-aș spune lui Ethan adevărul despre Eric, ar înnebuni de-a binelea și, poate, m-ar pârî părinților mei.

O mișcare din apropierea locului în care mi-am parcat mașina mă determină să-mi schimb poziția, ca să pot vedea pe lângă fratele meu.

Ce mama naibii? Îmi fac loc pe lângă Ethan, străduindu-mă să găsesc ceva coerent de spus, în afară de: “Ce cauți aici, Abby?”.

Într-o cămașă albă încheiată până la gât, remarcabil de asemănătoare cu a mea, și o fustă ecosez de uniformă, albastră cu verde, Abby stă rezemată de mașina mea.

— Îți place? mă întreabă. Eu și Isaiah am chiulit în după-amiaza asta și ne-am dus la Goodwill. Nu ți se pare caraghios că la Goodwill poți să găsești țoale pentru o școală particulară? Dacă ai bani ca să te duci la o școală particulară, probabil că nu-ți faci cumpărăturile de la Goodwill.

Deschid gura, pregătită să-i pun un milion de întrebări, dar până să pot articula măcar una dintre ele, Ethan își face apariția lângă mine.

— Tu cine ești?

— Abby, se prezintă ea. Și tu?

— Ethan, răspund eu, în locul lui. E fratele meu geamăn.

Privirea lui Abby săgetează de la unul la celălalt și înapoi.

— Voi doi nu semănați deloc.

— Eu sunt băiat. Ea e fată, zice Ethan. Chiar sper al naibii de mult să nu semănăm.

Abby îl fulgeră cu un zâmbet provocator.

— Îmi placi, îi zice.

Ethan nu-i ia în seamă declarația.

— De unde o cunoști pe Rachel?

— Suntem prietene, răspunde ea. Eu sunt la cealaltă școală bogată.

Fac ochii mari, începând să înțeleg. Uniformă albastră cu verde. Abby se preface că ar fi din lumea mea, pretinzând că merge în școală considerată acceptabilă de ai mei.

— Academia Mason, zic eu.

— Mda, confirmă ea. Aia. Sunt nou-venită în oraș și am cunoscut-o pe Rachel la mall.

Tușesc încet, fiindcă Ethan respinge automat orice legătură dintre mine și un mall.

— În parcare, adaugă Abby. În parcarea din mall. Am avut un cauciuc spart. Ea m-a ajutat. Totul a fost providențial. Mie îmi plac iepurașii. Ei îi plac iepurașii. Ne-am potrivit de minune.

Ethan își împreunează sprâncenele, măsurându-mă din ochi.

— Îți plac iepurașii? mă întreabă.

— Fratele meu m-a adus până aici, continuă Abby, fiindcă noi terminăm orele înaintea voastră, iar tu mi-ai promis că putem să ne vedem de-ale noastre, ca între fete, acasă la tine.

— Abby, mă grăbesc eu s-o întrerup, înainte ca ea să mai spună și altceva. Hai să mergem.

— Ne vedem acasă, îmi zice Ethan, continuând s-o studieze pe Abby.

În momentul în care am fost sigură că Ethan nu ne mai poate auzi, fiind în mașina lui, iar Abby, pe locul din dreapta al mașinii mele, am lăsat întrebările să se reverse.

— Ce faci? Cum ai ajuns aici? Ce se-ntâmplă?

— Ai tras pe nas? Nu-mi răspunde. Mi-a zis Isaiah că ți-ai pierdut biletul de ieșire din casă dincolo de ora limită. Am cumpărat hainele astea, el m-a adus până aici și... ta-daa! Sunt noua ta cea mai bună prietenă, elevă la o școală particulară, nou-venită în oraș, Abby cea bogată!

Privesc în oglinda retrovizoare. Ethan se ține scai de mine.

— Nu înțeleg. Cu ce-ar trebui să mă ajute chestia asta?

— Diseară mă prezinți părinților tăi, după care eu o să te invit să dormi la mine mâine-noapte.

Dintr-odată, mă simt mai ușoară. Isaiah se gândește la toate.

— Providențial? o întreb.

— Îți place? mă întreabă, la rândul ei, bâțâind din sprâncene. Azi am învățat cuvântul.

Isaiah

Logan se învârtește deasupra motorului, în timp ce eu mă strecor dedesubt. Îmi schimb uleiul, din nou. Motorul s-a comportat ciudat și instinctul îmi spune că e în pericol să se supraîncălzească. Cursele repetate îmi îmbătrânesc copilașul.

— Nu prea simt c-o să curgă banii diseară, zice Logan.

— Nici eu.

Cei cu care ne întrecem o fac de distracție și de amorul artei. Pariurile sunt pentru cei care se simt șmecheri. Logan și cu mine i-am spart în două weekenduri consecutive. Diseară, vom avea destui adversari dispuși să alerge împotriva noastră doar ca să se laude, dar puțini vor pune banii jos.

— Explică-mi despre cursele cu handicap, îmi zice el.

Mâinile încep să-mi șovăie în timp ce lucrez. Cursele cu handicap...

— Se țin în zilele de duminică. Dacă tu crezi că poți să parcurgi două sute de metri în zece secunde, atunci alergi împotriva altor mașini care pot să facă la fel. Aceleași reguli se aplică la linia de start. Nu poți să pleci înainte de semnalul verde, dar ți se dă un handicap. Dacă adversarul e cu o secundă mai rapid ca tine, atunci ajungi să pleci cu o secundă mai devreme. Cine trece primul linia de sosire fără să încalce semnalul verde e câștigător.

— Pare destul de corect, apreciază Logan.

Mă rostogolesc afară de sub mașină.

— Dar dacă afirmi că poți să faci două sute de metri în zece secunde și treci linia de sosire în 9,9 secunde, atunci pierzi. Trebuie să te menții peste zece secunde.

— Cum?

— Îți alegi ținta, omule. E ca la un joc televizat. Îți alegi timpul cu care crezi că poți să treci linia de sosire, fără să scazi sub el. Dacă scazi, pierzi.

Logan se scarpină la ceafă.

— Asta înseamnă că trebuie să avem o viteză de reacție demențială la start, să fim atenți să nu mergem prea repede, dar să fie suficient de repede încât să batem pe oricine ar fi adversarul, și totul în câteva secunde.

Încuviințez.

— Și lumea începe să se complice.

— Totdeauna a fost.

— Care e miza? se interesează Logan.

— Există un premiu pentru primii trei clasați. Premiul pentru o mașină de stradă, ca a mea, nu merită investiția, dar dacă i-am adăuga un sistem pe monoxid de azot, atunci am putea concura la o clasă la care premiile ar putea să merite.

În ochii lui Logan apare acel licăr nebunesc ori de câte ori discutăm despre ceva care implică o viteză și mai mare a mașinilor.

— Atunci, trebuie să adăugăm un sistem pe monoxid de azot. Nu văd ce te-ar mai putea reține.

Întoarcem amândoi capetele auzind dulcele sunet al Mustangului lui Rachel, care tocmai intră. Îmi proptesc brațele pe genunchii îndoiți și privesc cum pătrunde îngerașul meu în garaj.

Logan se uită la ea, apoi la mine.

— Cred că am descoperit care ți-e problema.

Mda. Monoxidul de azot poate fi periculos și nu vreau să montez sistemul pe mașina ei.

Într-o pereche de blugi uzați de firmă și cu puloverul moale, albastru, cumpărat de noi din Goodwill, Abby pare o cu totul altă persoană.

— Frații ei sunt sexy rău, ne anunță ea. Enervanți, dar sexy rău. Ca fapt divers.

Mă ridic, iar Rachel îmi cuprinde gâtul cu brațele. O sărut pe lui buze.

— Bună, îngeraș.

— Bună, îmi răspunde, cu roșeață în obraji. Fie din cauză că nu m-a mai văzut de o săptămână, fie pentru că urmează să-și petreacă noaptea împreună cu mine.

— Arăți bine, zice Logan.

Și eu, și Rachel, ne întoarcem și-l vedem pe Logan studiind-o pe Abby.

— Am spus cumva că frații ei nu-s nici pe departe atât de sexy ca tine?

Abby arborează un zâmbet seducător. Nu apelează prea des la zâmbetul ăsta, așa că alarmele se declanșează instantaneu.

Îmi dau ochii peste cap. Nu mi se pare o idee bună să se cupleze Logan cu Abby. Ea îi distruge pe băieți și... mie îmi place Logan.

— Logan, mi-am uitat banii pentru deschidere. Vrei să mergi cu mine ca să-i luăm?

— Sigur.

O sărut din nou pe buze pe Rachel.

— Ne întoarcem imediat.

Rachel

Jucându-mă cu o cheie fixă, o ascult pe Abby turuind despre familia mea. Cât de demențial de drăguți sunt părinții mei și ce nebunie e că toți frații mei sunt chipeși. Trebuie să recunosc, sunt binecuvântată. Am cu mult mai multe decât alții, iar văzută din afară, familia mea arată absolut perfect.

— Bună, Rachel.

Ridic capul brusc, iar Abby tace. Inima începe să-mi bată cu putere și o sudoare rece îmi izbucnește pe tot corpul, pe palme. Îmi șterg mâinile de blugi când zăresc chipul care-mi bântuie coșmarurile.

— Eric...

Eric traversează agale garajul, de parcă ar fi proprietatea lui. Vestonul verde de armată îi înghite trupul scheletic.

— Îți faci noi prietene, Abby?

Lângă mine, Abby își îndreaptă spinarea și, deodată, n-o mai văd pe fata pe care am ajuns s-o cunosc în decursul ultimelor două săptămâni. Toate sentimentele i se scurg de pe față, lăsând în loc o duritate care mă înspăimântă.

— Aici nu e cartierul tău, Eric. E al meu.

— Nu, e al persoanei pe care o plătești ca să vă apere pe tine și pe familia ta, ripostează Eric, care face un întreg spectacol din a privi peste ambii umeri, înainte de a se apleca spre Abby, aproape atingându-și nasul de al ei. Și n-o văd să fie prezentă aici, adaugă apoi.

Abby nici nu tresare. Un zâmbet înfricoșător i se strecoară pe chip, în timp ce-și azvârle părul într-o parte, ca să-l poată privi drept în ochi.

— Un singur telefon să dau, Eric, și-o să plouă cu foc și cu pucioasă.

Dacă nu l-aș fi cunoscut, aș fi avut impresia că zăresc un fulger de teamă în ochii lui.

— Și l-ai lăsa pe Isaiah să fie prins în încrucișarea de focuri? Nu prea cred, zice Eric, după care își întoarce privirea spre mine. Ce se mai aude cu banii mei?

— E bine, îi răspund, frecându-mi brațele.

Îmi invadează spațiul personal și începe să mă mănânce pielea. E atât de aproape, încât îi simt răsuflarea.

— Umblă vorba pe străzi că s-ar putea să respecți termenul, murmură el, zăbovind cu ochii aproape de pieptul meu.

Îmi încrucișez brațele, încercând să ascund acel lucru asupra căruia se concentrează el. Adrenalina începe să mi se scurgă în sânge și mă rog pe tăcute ca Isaiah să intre înapoi pe ușă. Isaiah poate să rezolve treaba asta. El știe cum să mă facă să mă simt în siguranță.

— Nu te lăsa impresionată, mă sfătuiește Abby. El e precum câinii ăia blestemat de enervanți care sunt lihniți după atenție și se milogesc să le arunci resturile de la masă. Cel mai bine e să te prefaci că nici nu există.

— Ai grijă la ce vorbești, bombăne el.

— Ești penibil și previzibil. Isaiah n-o să se lase intimidat de rahaturile tale, motivul pentru care presupun că ești aici.

Eric își smulge privirea de pe Abby și, de data asta, îmi fixează buzele.

— Cam cât de aproape ești, de fapt, de plata datoriei? Am putea să facem un târg. Tu să faci ceva pentru mine, iar eu să-ți ofer o reducere.

Abby apare imediat lângă mine.

— Ia distanță, Eric.

El zâmbește cu superioritate.

— Altfel, ce? O să ridici prețurile la drogurile pe care le vinzi? Am cunoștință de taxele de livrare care-mi sunt rezervate exclusiv. E cazul să începi să-ți regândești strategia de afaceri.

Întorc repede capul spre Abby și o văd ezitând. Privirile ni se întâlnesc și masca ei calmă, rece, se fisurează. Eric izbucnește în râs.

— Ea nu știa că ești traficantă de droguri, nu-i așa?

Văzând că Abby nu zice nimic, Eric se apropie cu un pas. Eu fac un pas într-o parte, însă el mă urmează. Fără să-mi dau seama, mă pomenesc prinsă de peretele din spatele meu. Nu-mi place felul în care mă privește Eric. Panica începe să-mi sfârtece pieptul cu ghearele ei. Înghit în sec. Trebuie să-mi păstrez controlul.

— Știai că Isaiah e dependent de droguri? Ia și el, ca noi toți, șobolanii de stradă, zice el, în timp ce privirea îi rătăcește când în sus, când în jos. Cu ce valută îl plătești pe Isaiah ca să ia asupra lui datoria ta? Nu cu bani gheață, presupun.

Ridic ridică o mână și tot aerul îmi iese șuierând din plămâni. Icnesc, exact când se pregătește să-mi atingă pielea. El n-are voie să mă atingă. N-o să-i permit. Îmi reped mâinile în față și-l împing în piept.

Furia explodează în ochii lui întunecați, insensibili. Mă apucă de încheietură și mi-o trântește deasupra capului, în peretele din beton.Țip.

Abby țipă.

Îl lovesc cu mâna liberă și cu picioarele, îl lovește și Abby și deodată...

El nu mai e.

Lumea se învârtește și nu reușesc să-mi dau seama unde sunt. Aud mai multe urlete și mai multe voci. Forța gravitațională mă copleșește și nu pot să inspir. Abby apare în fața mea... cu ochii înnegurați.

— Rachel!

Abby a scăpat de Eric. Amândouă am scăpat. Mă prind de ea, încă luptându-mă să respir, și o târăsc după mine, împleticindu-mă spre birou. Trebuie să mă asigur că suntem la adăpost, eu și Abby. Ea e prietena mea și nu pot s-o las în urmă.

Ea vorbește, îmi spune cuvinte pe care nu le înțeleg, mângâindu-mi părul în timp ce vorbește. Eu nu pot să respir. Nu pot.

Deodată, dispare, iar în locul ei sunt acum nori cenușii de furtună.

— Respiră, îngeraș. Haide!

E Isaiah. Îmi încolăcesc brațele în jurul lui, iar el mă ține strâns. Îi ascult inima: bătăile regulate, ritmul regulat, și în câteva secunde încep să respir la unison cu el. Mai inspir o dată adânc.

— Isaiah!

Îmi cuprinde fața între palmele lui și mă forțează să-l privesc în ochi.

— Te simți bine? mă întreabă și-i fac semn că da.

— Eric?

— S-a dus, îmi răspunde Logan, din pragul biroului.

Isaiah mă ajută să merg și ne întoarcem împreună în garaj. Logan a spus adevărul. Suntem numai noi patru. Cu umerii lăsați, Abby stă în picioare lângă Logan. Își ridică ochii doar ca să aibă un schimb de priviri prudente cu el, apoi cu Isaiah, dar nu și cu mine.

— Ce s-a întâmplat? îi întreb. Pentru că o simt. O atmosferă apăsătoare, care mai devreme nu era prezentă.

Isaiah înjură în barbă.

— Îmi pare rău, zice apoi.

Urăsc furnicăturile din stomacul meu, o senzație care prevestește nenorocirea.

— Pentru ce?

— Am dat în el. În Eric. Am intrat și v-am văzut pe voi două luptându-vă cu el, așa că l-am lovit. Tare.

— Foarte bine, zic eu, cu toată convingerea.

Pentru că, dac-aș fi putut să-i trag un pumn în barbă nemerniculuI, ca să-i dea sângele, aș fi făcut-o, numai că nu sunt atât de puternică.

— În Eric nu dă nimeni, îmi explică Abby, izbind cu piciorul în cimentul de pe jos. Nu fără repercusiuni.

Stomacul îmi e cuprins de crampe.

— Și o să-ți facă rău? întreb. Nu, Doamne, Te rog, nu!

Îmi flutur mâinile spre fața lui Isaiah, îngrozită de gândul că Eric ar putea să-i facă rău.

— O să-i cer eu scuze, exclam. O să... O să...

De fapt, habar n-am ce-aș putea să fac.

Isaiah mă prinde de mâini.

— A mutat data limită. Trebuie să-i plătim într-o săptămână.

Mă biruiește ameţeala și mă clatin. Isaiah mă apucă de mijloc, ca să mă echilibreze.

— E ceva neașteptat, zice, dar nu imposibil. Suntem aproape de suma totală. Alergăm în seara asta, ne numărăm câștigurile și vedem cum stăm.

Bun. Are dreptate. Plus că Isaiah nu minte niciodată.

— Foarte bine.

— Abby! strigă Logan. Unde pleci?

Cu mâinile în buzunare, Abby tocmai iese din garaj. Isaiah mă vede că vreau să plec după ea și mă reține.

— N-am nimic, îi spun. Trebuie să vorbesc cu ea.

Isaiah îmi dă drumul, dar stă cu mâna aproape de cotul meu, ca nu cumva să cad.

— Abby!

Ea își vede în continuare de drum, așa că-mi grăbesc pașii.

— Abby!

Abby se oprește pe trotuar, dar nu se întoarce. Încetinesc în timp ce mă apropii și mă gândesc la cuvintele lui Eric și la cum își descrisese Abby ocupația. Ea e traficantă de droguri.

Traficantă de droguri. Prima mea prietenă adevărată e traficantă de droguri. Simt cum întreaga mea lume e întoarsă cu fundul în sus și într-o rână: interiorul, smuls afară și apoi împins la loc. O privesc pe Abby, cu ochi noi. E exact aceeași ca înainte: hanorac negru cu glugă, blugi mai cutezători decât aș putea fi eu vreodată și părul lung, șaten. E o fată frumoasă — un mister pentru mine — și îndrăzneață, dar ceea ce n-am remarcat niciodată e cât de a șaptesprezece ani arată. Cât de... tânără, la fel ca mine.

Ea e ceea ce ar trebui să urăsc pe lumea asta; și totuși, a ajuns să poată fi o persoană pe care s-o iubesc.

— Mersi, îi zic.

— Pentru ce? mă întreabă, azvârlindu-și părul peste umăr.

— Pentru că m-ai ajutat cu Eric.

— E o canalie.

— Da. Așa e.

Ezit puțin. Eric a spus că Isaiah e dependent de droguri. Despre ea a spus că e traficantă de droguri. Traficanții de droguri sunt răi, iar Abby nu e. Ea e bună.

— De ce?

Abby ridică din umeri, fără ca măcar să pretindă că nu înțelege la ce mă refer.

— Am moștenit o încurcătură și, într-o zi, n-o să mă mai ocup de treaba asta. Numai că, în clipa de față, sunt anumite probleme cu familia mea, iar eu sunt singura care poate să le descurce.

Înțeleg ce înseamnă să moștenești o încurcătură. Eu m-am născut ca să compensez moartea lui Colleen. Cât despre problemele de familie, le înțeleg și pe-astea.

— Ai putea să vii cu noi astă-seară? Mă simt cam singură la standuri.

Abby îmi aruncă o privire inexpresivă, ca și cum n-ar fi auzit nimic din ce-am zis.

— Eu nu consum droguri. Îți jur pe Dumnezeu că sunt curată. Și nu le aduc niciodată în preajma ta.

— Te cred.

— De ce? mă întreabă ea, îngustându-și privirea.

Pentru că ea stă alături de mine. Pentru că, din câte cred, ea mă iubește așa cum o iubesc eu.

— Pentru că suntem prietene.

Abby zâmbește.

— Știam eu că nu degeaba te-am ales să-mi fii cea mai bună prietenă.

E, oare, ciudat că vorbele ei mă fac, pur și simplu, să mă simt incredibil de fericită?

— Și eu.

Dintr-odată, eu și Abby avem ochi pentru orice altceva, numai una pentru cealaltă nu. Cred că toată povestea asta cu prietenia înseamnă ceva complet nou pentru amândouă. Din pragul ușii deschise a garajului, Isaiah ne privește, stând cu mâinile înfundate în buzunare. Logan e imediat în spatele lui. Ei doi alcătuiesc o combinație stranie, dar același lucru e valabil pentru mine și Abby.

Simt atât de multe lucruri pe care am crezut că le înțeleg, dar nu sunt adevărate. Eu mai mult ocolesc problemele, decât încerc să înțeleg.

— Abby?

Inspir adânc.

Isaiah chiar ia droguri?

Abby își îndeasă din nou părul după ureche.

— Cred că asta ar trebui s-o discuți cu el.

Mă simt de parcă sufletul mi-ar fi devenit prea greu pentru biata mea inimă. Asta e o discuție pe care nu mi-o doresc.

Isaiah

Pașii ușori ai lui Rachel fac să geamă treptele din lemn.

— Șapte sute de dolari. Să mă fi întrebat acum două săptămâni dacă putem să facem șapte sute de dolari într-o săptămână, ți-ai fi răspuns că da, dar după ce s-a întâmplat în seara asta... nu știu.

Așa cum prevăzusem, am găsit din belșug tipi dispuși să alerge împotriva noastră, dar nu prea mulți dispuși să și parieze. Îi duc geanta cu lucrurile pentru noapte cu o mână, iar cu cealaltă îi cuprind degetele.

— Am știut, și eu, și Logan, că asta ar putea să fie o problemă. Dar cred că am putea să scoatem șapte sute săptămâna viitoare. O să fie la limită, dar o să reușim.

Ea continuă să fixeze podeaua cu privirea până când ajungem în fața apartamentului meu.

— Aș putea să-mi mai amanetez câteva bijuterii, dar mama și-a dat deja seama că lipsește una. I-am zis că am pierdut-o. Nu sunt convinsă că ar mai înghiți minciuna dac-aș mai "pierde" vreuna.

Îi dau drumul la mână, descui ușa și o deschid. Ea intră prima, aprinzând lumina din mers. Ador s-o văd cât de confortabilă se simte aici.

— Situația pare fără speranță, zice. Ca și cum am face doi pași înainte și un miliard înapoi.

Nu pot să-mi stăpânesc zâmbetul. Așa e Rachel uneori: se blochează, dar nu mă deranjează. Niciodată nu durează mult și, de obicei, îi pare rău după ce-i trece.

— Ai încredere în mine? o întreb, după ce închid ușa și trag zăvorul.

Rachel clipește și îmbujorarea obrajilor ei îmi dă de știre că s-a smuls din blocaj.

— Da.

— Atunci, știi că dacă eu zic c-o să dreg ceva, o s-o dreg. Pe viața mea, Rachel, îți jur că Eric o să-și primească banii într-o săptămână.

Ea își face de lucru cu vârfurile șuvițelor de păr.

— Iartă-mă, îmi zice. Doar că totul mi se pare atât de copleșitor, în permanență, și...

Iată că apare și părerea de rău. Îi cuprind mijlocul cu brațele.

— Vreau să uiți de toate astea, îi zic. Cel puțin, astă-seară.

Ea își mușcă buza de jos și mă privește printre genele dese.

— Bine.

Pe toată fața ei scrie nervozitate. O sărut pe creștet și apoi îi las spațiu ca să-și revină, ducându-mă în bucătărie și rezemându-mă cu un șold de bufet. Rachel nu și-a mai petrecut noaptea niciodată până acum la o prietenă, cu atât mai puțin la un prieten.

Ea se reazemă de spătarul canapelei.

— Dacă te întreb ceva, o să fii sincer?

— Totdeauna.

— Ai știut că Abby e traficantă de droguri?

Fir-ar să fie, direct la țintă! Mă ciupesc de cercelul de jos. Abby m-a prevenit, când eram pe pistă, că va urma o astfel de conversație. Habar n-am avut, însă, că Rachel o să pună pistoalele pe masă atât de devreme.

— Da, îi răspund.

— Și de ce nu mi-ai spus? mă întreabă, examinându-și unghiile ca și cum ar fi o curiozitate oarecare pentru ea, deși eu știu că nu e cazul.

— Pentru că era treaba lui Abby să-ți spună, nu a mea. Ea mi-a promis c-o să-și țină afacerile la distanță de tine, iar atunci când își dă Abby cuvântul, poți să știi că și-l va ține. Dacă mi-aș fi închipuit că ai putea fi în pericol, m-aș fi vârât până în gât în problema asta.

Ea pufnește, ca și cum aș fi spus o glumă.

— Tu n-ai cum să te vâri până în gât în nimic.

Nu-i dau replica, fiindcă eu nu discut în contradictoriu. Siguranța și fericirea lui Rachel sunt prioritățile mele.

— A fost drăguț ceea ce ai făcut pentru Abby astă-seară, îi zic. Cu toate că *drăguț* e un eufemism. Pentru prima dată de când o cunosc pe Abby, cineva îi oferă dragoste.

— Ea e prietena mea, îmi răspunde Rachel, încet.

Își împletește degetele între ele, apoi le desface și repetă mișcarea. Ceva o roade, iar eu vreau să-i cunosc zbuciumul interior.

— Ce anume te sâcâie?

Ea își lasă mâinile să cadă pe lângă corp.

— Zach mi-a propus să concureze cu mine. Din moment ce avem nevoie de bani, ar trebui să accept.

Individul ăsta începe să fie ca o lamă de cuțit în coapsa mea.

— Ți-a spus el ceva în seara asta?

— Da, dar prima oară a adus vorba acum câteva săptămâni...

— Știu.

Iar eu i-am zis să stea departe de ea. E prea mare coincidența: Eric apare astă-seară în garaj, după care Zach o abordează pe pistă... iar eu nu cred în hazard. Zach încearcă s-o

atragă pe Rachel într-o cursă, dar nu reușesc să văd ce profit ar avea din asta. Nu văd cum l-ar putea ajuta așa ceva pe Eric să câștige partida.

— Vreau să contribui și eu, zice Rachel și zăresc în ochii ei o umbră de ofensă, ceea ce mă face să-mi dau seama că în discuția dintre ea și Zach a fost vorba și despre altceva, în afara mașinilor.

— Ce ți-a spus?

Rachel ezită, alegându-și cuvintele. Nu i se întâmplă prea des, iar asta îmi face măruntaiele să se chircească.

— Ai încredere în mine? mă întreabă.

O combinație de groază și furie pulsează năvalnic în mine când răspunsul mi se dezvăluie. Zach încearcă să-i creeze îndoieli. Ei se străduiesc să ridice o barieră între noi.

— Am încredere în tine, îi răspund, convins de faptul că și eu am nevoie de încrederea ei. O să mă ocup eu de strângerea banilor, Rachel. Bine?

Nu-i cer permisiunea, ci s-o lase baltă.

— Și ferește-te de Zach, adaug.

— Dc ce? Știu că uneori poate să devină un pic cam pisălog, dar zău că nu mă deranjează.

Mușchii gâtului mi se încordează în timp ce mă gândesc dacă să-i dezvălui teoria despre Zach și Eric. Dar pe urmă încep să mă întreb dacă nu cumva aș speria-o și mai tare. A pomenit deja acum câteva minute despre cât de copleșită se simte de toate astea.

— Nu se poate să ai încredere în mine, și-atât?

— Bine, acceptă ea. Privește în jur, prin apartamentul gol, amintindu-i de prima noapte în care a fost aici. Pot să fac un duș? mă întreabă. Miros a cauciuc ars.

— Sigur, îi răspund.

Dacă ea miroase, atunci eu sigur duhnesc, ca și cum m-aș fi scăldat în așa ceva.

— Fac și eu unul pe urmă.

Cimentul e rece sub picioare și, după fierbințeala aburului din baie, mă cutremur din tot corpul intrând în contact cu temperatura din apartament. Mă schimb într-o pereche curată de blugi și intru în dormitorul întunecat, să caut un tricou.

Rachel stă pe mijlocul patului, cu genunchii strânși la piept, într-un maiou și o pereche de pantaloni din bumbac, legați în talie cu șnur. Și-a uscat părul, care-i stă umflat pe lângă față. Lumina din stradă o pune perfect în evidență, conferindu-i o strălucire paradisiacă.

Tocmai îmi vâr mâna în coșul cu rufe de lângă pat, în căutarea unui tricou, când degetele ei delicate îmi ating încheietura.

— Pot să-ți privesc tatuajele?

Mi se usucă gura când îi întâlnesc privirea. Nu există urmă de seducție acolo, ci doar o sinceră curiozitate. Inima începe să-mi bată mai repede. Îi fac semn că da și mă urc lângă ea în pat. Rachel urmărește cu degetele contururile dragonului. Jucându-se din nou cu focul, dezmierdările ei gâdilătoare aprind un băț de chibrit și provoacă o arsură lentă.

— Te-a durut? se interesează ea. Când ți-ai făcut tatuajele?

— În unele zone mai mult, în altele, mai puțin.

— Cum a fost?

Degetele ei îmi alunecă în jos pe braț, către tatuajul înfățișând un nod, și tot trupul mi-e parcurs de fiori.

— Ca și cum mi-ar fi scărpinat cineva cu unghiile pielea arsă de soare.

— De ce ți le-ai făcut?

Întrebarea e simplă, însă răspunsul e complex.

— Ca să-mi amintesc mereu.

Rachel trasează meandrele tatuajului cu Nodul Fraților Săgeții, acordându-mi câteva clipe de tăcere. Rămâne la latitudinea meu dacă să continuăm conversația, sau nu. Îngerașul meu așa procedează: deschide ușa și-mi lasă libertatea de a hotărî dacă vreau sau nu să trec pragul. E ciudat: toată viața mi s-au închis uși în nas, iar acum, când mi se deschide una, nu sunt sigur cum să fac ca să intru.

Trag aer în piept, ajungând la concluzia că, orice-aș face, tot ar fi o nesăbuință.

— Asta e pentru Noah, îi spun.

Rachel își ridică privirea spre mine și mă reconfortează să văd în ochii ei câtă bucurie i-am creat.

— E un nod celtic: semnifică legătura frățească dintre războinici pe parcursul bătăliei.

Colțul drept al gurii i se arcuiește în sus.

— Asta înseamnă că tu și Noah ați fost de aceeași parte în câteva încăierări cu pumnii?

Chicotesc, amintindu-mi de vreo câteva în care, probabil, n-ar fi trebuit să ne implicăm.

— Mda. Dar e mai mult de-atât. Noah acceptă oamenii așa cum sunt. Nu pune întrebări. Nu judecă. El e familia mea.

Cu toate că, în ultima vreme, s-a mai îndepărtat puțin, urmându-și visurile. Într-o zi, el va absolvi colegiul, va obține o slujba adevărată și se va căsători cu Echo. Atunci, ei vor fi o familie, dar fără mine.

Rachel se ridică în genunchi în fața mea. Totul la ea înseamnă delicatețe și arcuire. Prea nevinovată. Prea frumoasă. Acum, admiră tatuajul ei preferat: tigrul.

Îi dau deoparte bretonul de pe ochi.

— Când eram mai mic, eram slab. Cel mai mic din clasă și din casa de copii. Tot așteptam să vină cineva ca să mă salveze.

Așa cum bătrânul tigru probabil că aștepta să vină cineva ca să-l elibereze din cușca lui.

— Într-o zi, m-am hotărât să mă salvez singur și atunci am încetat să fiu slab.

— Așa ți-ai făcut tatuajul, observă ea, atingând tigrul.

Ridic din umeri. Atâta sinceritate mă incomodează.

— Cerceii, mai întâi. Pe urmă, am început să umblu cu persoanele cele mai ocolite de toată lumea. M-am amestecat în încăierări, ca să dovedesc că nu fug niciodată. Apoi, când am strâns bani destui, mi-am făcut tatuajul.

Rachel își retrage mâna și se pregătește pentru cealaltă întrebare în legătură cu iminența căreia mă prevenise Abby.

— Iei droguri?

— Am luat.

Nu vreau să mint. Nu pe ea.

— În schimb, beau. Dar nu-mi place sentimentul de a fi euforic, sau de a fi beat. Nu e genul meu să-mi pierd controlul. Îi fac pe ceilalți să creadă că iau droguri. E mai bine dacă le e frică de mine.

— De ce?

Îmi smucesc bărbia spre fereastră.

— Viața e altfel pe-aici. Am supraviețuit datorită a ceea ce i-am făcut pe ceilalți să creadă. Nimeni nu se pune cu mine și tot

reputația asta e cea care te-a ținut și pe tine la adăpost, pentru că nimeni nu și-ar dori să se pună cu ceea ce-mi aparține.

Își șterge fruntea, dar bretonul îi era deja dat deoparte.

— Eric s-a pus cu mine.

— Fiindcă știe că suntem aproape de a-i plăti. A vrut să mă provoace și eu i-am căzut în plasă. El vrea ca noi să nu reușim. Eric își dorește mai mult decât bani. El își dorește puterea și ar fi un mesaj important pentru multă lume dacă ar deține puterea asupra mea.

Rachel își lasă ochii în jos și ciugulește o scamă de pe pătură. Cortina mea din fier, cea pe lângă care ea s-a strecurat cu mișcări experte, îmi îngheață pielea. Mi-am dezgolit sufletul și acum ea probabil că stă să se mai gândească dacă să fie cu mine.

— Ăsta sunt, Rachel. Mă accepți sau nu. Tatuajele nu se iau la spălat. Cerceii n-or să dispară. Sunt cine sunt și nimic mai mult. Le sunt loial celor puțini aleși, îmi respect totdeauna cuvântul și o să te apăr cu prețul vieții mele. Îi înfricoșez de moarte pe cei mai mulți, dar tu n-o să ai niciodată de ce să te temi de mine. Alege. Mă iubești sau nu. Dar îmi spui acum.

Fiindcă nu-mi pot lăsa inima deschisă pentru ea, ca să mi-o sfâșie mai târziu. Dacă sunt al ei, atunci sunt, și nimic nu ne va sta în cale.

Ea se ridică din nou în genunchi și se apropie un pic de mine. Îmi răspunde, lăsându-și degetele calde, catifelate, să-mi mângâie obrazul.

— Dragonul ce reprezintă?

Îmi trec degetele prin părul ei, savurând ploaia mătăsoasă, și inspir adânc. Ea m-a ales. Rachel s-a hotărât să mă iubească, trecând peste părțile delicate. Habar n-am ce-am făcut ca s-o merit.

— Dragonul e pentru singurul tutore bun pe care l-am avut. El a fost cel care m-a învățat totul despre mașini. Obișnuia să-mi spună "dragonul".

— De ce? se miră ea, încreţindu-şi fruntea.

Zâmbesc şi amintirea îmi înseninează dispoziţia.

— Pentru că, zicea el, ori scuip flăcări şi distrug totul, ori mă folosesc de focul din mine ca să creez viaţă.

— Să creezi viaţă?

— Focul poate să distrugă, dar poate să şi creeze: oferă căldură, protecţie, îi explic, amintindu-mi de ce-mi spusese el când îi adresasem aceeaşi întrebare. El mi-a zis că, până când o să-mi aleg calea, o să fiu mereu capabil de a da viaţă şi de a distruge.

— Şi ţi-ai ales-o? mă întreabă, încolăcindu-şi braţele de gâtul meu.

Mâinile mi se pierd în adânciturile mijlocului ei şi mă întreb cât de departe ar trebui să mergem astă-seară. Rachel îmi prinde buza de jos între ale ei şi vreascurile izbucnesc în flăcări.

— Nu cred că de mine depinde, îi răspund. Calea mă alege pe mine.

— Ba ai ales, Isaiah, zice ea, sărutându-mi gâtul pe o parte. Tu eşti viaţa.

— Încă însemn distrugerea.

— Nu şi pentru mine, şopteşte ea.

— Până unde vrei să mergem...? întreb, cât încă mai am voce.

Cuprinzându-i faţa între palme, îi revendic buzele şi-i călăuzesc, cu blândeţe, trupul spre pat, lângă al meu. Maioul i se ridică şi-i explorez cu degetele pielea satinată a pântecului.

Sunt atâtea locuri spre care tânjesc să ajung, atâtea locuri spre care mor de dorință s-o duc.

— Vreau să merg mai departe, îmi șoptește, iar când îi ating talia pantalonilor, respirația i se poticnește.

Mai departe... Fir-ar să fie, întreg trupul îmi reacționează. Nu-mi scapă felul în care degetele ei se tot joacă pe tivul de jos al tricoului. De teamă să n-o înfricoșez, nu insist foarte mult, dar mă pricep de minune să descifrez limbajul trupului. Îmi așez mâna peste a ei și-i văd zâmbetul reapărând.

— Ești sigură? o întreb.

Îmi face semn că da și-și lasă mâna să cadă. Îmi cobor privirea, în timp ce-i ridic lent maioul. Dumnezeule, abdomenul ei arată superb! Plat și neted. Când îmi apăs buzele deasupra buricului ei, mi se confirmă cât de incontestabil de dulce e Rachel.

Îi sărut absolut fiecare centimetru al pielii dezgolite, continuând să-i ridic maioul. Zăbovesc peste materialul sutienului, iar Rachel strânge cearșaful în pumni. E al naibii de ispititoare, într-atât, încât sunt cât pe ce să uit de răbdare și să iuțesc ritmul.

Totuși, nu-mi iau în seamă impulsurile și continui să-i ridic maioul, până când i-l scot peste cap. Nu știu ce naiba am făcut ca o merit prezența unei ființe atât de frumoase în patul meu, însă ea e aici și o să-mi petrec noaptea venerând ofranda din fața mea.

Mă rostogolesc peste Rachel, iar ea își încolăcește picioarele de ale mele. Vocea profundă a lui Elvis plutește spre noi din apartamentul de dedesubt. Cântă despre oameni înțelepți și

despre nechibzuiți care dau năvală[25]. Și, ținând-o în brațe pe Rachel, știu că nici eu n-am avut de ales, ci a trebuit să mă îndrăgostesc.

Ne pierdem în noianul de săruturi și atingeri pe pielea caldă și dezgolită. Încep să mă mișc și, de data asta, Rachel se mișcă odată cu mine. O dulce presiune se acumulează. E de parcă nici măcar n-am mai fi două persoane distincte, ci una singură.

Mâinile sunt pretutindeni. Sărutări pe buze, pe gât, pe umeri. Mă mișc mai repede și Rachel ține ritmul cu mine, strângându-mi șoldurile între coapse, aducându-mă mai aproape.

Exact în clipa în care lumea mea e pe cale să fie prăvălită în abis, Rachel se agață de mine și-mi strigă numele. O încolăcesc cu brațele, ținându-mă de ea ca și cum ar trebui să mă salvez de la moarte. Trupul îmi zvâcnește și, în spatele pleoapelor închise e o explozie de culori vii. Inspir și simt mirosul de iasomie, iar când deschid ochii, văd un înger.

— Te iubesc, șoptește Rachel și pleoapele îi flutură de o delicioasă epuizare.

Mă las să alunec într-o parte și-o culeg în brațe. O vreau pe Rachel aici în fiecare noapte din restul vieții mele. Așa mi se pare firesc, mi se pare normal.

— Te iubesc.

— Sunt obosită, mărturisește ea, căscând.

— Dormi, îngeraș, o îndemn, plimbându-mi mâna pe spinarea ei și savurând senzațiile date de trupul strâns lipit de al meu. Dormi!

---

[25] Referire la *Can't help falling in love (Nu mă pot împiedica să mă îndrăgostesc)*, unul dintre cele mai mari hituri din cariera lui Elvis Presley, cu o linie melodică împrumutată de la celebra romanță *Plaisir d'amour*, compusă în anul 1784 de Jean Paul Egide Martini.

Rachel

Pleoapele mi se ridică brusc și un val turbulent de adrenalină îmi potopește organismul. A fost un coșmar. Doar un coșmar. Unul cu mama și tata și cu discursuri...

Sunt în aceeași poziție în care am adormit: cu un picior peste Isaiah și cu capul pe pieptul lui dezgolit. Inima lui are același ritm regulat, un ritm pe care am ajuns să mă bazez. Așchii de lumină se strecoară în cameră, de la stâlpul din stradă. Isaiah picotește, cu un braț încolăcit în jurul meu, ținându-mă aproape de el.

În noaptea asta, Isaiah m-a dus pe tărâmuri prin care n-am mai fost niciodată, iar amintirea lor aproape că-mi alungă frica provocată de coșmar...

Coșmarul. Și Isaiah a fost în el. Cuvintele lui au devenit ca o mantră: *Am supraviețuit datorită a ceea ce i-am făcut pe ceilalți să creadă.*

Înghit în sec și mă chircesc. Gâtul mă ustură de cât am vomitat de-a lungul timpului, ca urmare a atacurilor de panică. Sunt epuizată, incapabilă să dorm pentru o perioadă mai lungă de timp, și organismul mi se uzează tot mai mult, de pe o zi pe alta.

Mama vrea să țin un discurs de douăzeci de minute la un dineu cu sute de invitați. Nu știu sigur cât mai poate trupul meu să îndure, însă aș risca prea mult dacă le-aș spune părinților mei adevărul. Dac-aș reuși să rezist până când ne-am plăti datoria, atunci aș putea să-l prezint pe Isaiah familiei mele, iar dac-o să țin discursul, atunci mama o să fie mândră de mine.

Mândră de mine, așa cum a fost mereu mândră de Colleen.

În timp ce Isaiah și-a creat un exterior cu care să-i respingă pe toți, eu mi-am creat un exterior astfel încât să-mi apropii familia. Ba nu, l-am confecționat ca să câștig dragostea mamei mele.

Iar organismul e pe cale să-mi cedeze din cauza a ceea ce-i fac pe ceilalți să creadă.

Mă cuibăresc mai strâns în Isaiah, iar el mă cuprinde și cu celălalt braț. Mă străduiesc să nu iau în seamă vocile din mintea mea și să mă concentrez asupra singurei persoane care iubește ceea ce nimeni altcineva nu e capabil: pe mine, cea adevărată.

Mintea mi se desprinde de ea însăși în timp ce-mi cercetez dormitorul. Mi-am luat la revedere de la Isaiah în urmă cu o oră, iar acum universul mi s-a prefăcut în bucăți zdrențuite. Toată debandada asta am provocat-o cu căutările mele. Cuvertura mea mov e smulsă de pe pat. Pernele, împrăștiate pe podea. Toate reci pientele posibile sunt deschise, iar conținutul lor, revărsat. Sărăcăcioasele câștiguri de aseară mi se mototolesc în pumnul strâns.

Tremur din tot corpul, dând din nou roată camerei. Banii... au dispărut.

Poate că nu i-am văzut eu. Poate că am devenit într-atât de panicată, încât au fost sub ochii mei și eu nu i-am observat. Întind din nou mâna spre cutia mea cu bijuterii și, de data asta, îi răstorn conținutul. Când ajung la fund, zăresc ceva nou: un bilet. Inainte să-l pot citi în întregime, mă reped spre baie și descopăr că panica mea a evoluat spre un nou stadiu: vomitat cu sânge.

Ușa camerei lui West se dă de perete când o deschid. Ethan și West scapă din mâini telecomenzile pentru consola de jocuri

și sar în picioare când observă ceea ce nu pot decât să presupun că înfățișează furia în stare absolută, emanată de chipul meu. Tremur din tot corpul și mă clatin ușor într-o parte. S-a zis cu tăria mea. Blestemați să fie pentru ce mi-au făcut.

Ethan mă apucă de braț.

— Doamne, Dumnezeule, Rach! Ești ca moartă pe picioare!

Îl plesnesc peste mână, preferând să mă sprijin de perete.

— Mi-ați luat banii!

Ethan și West schimbă între ei o privire cu subînțeles și, dintr-un oarecare motiv, par amândoi ușurați, fiindcă umerii li se relaxează vizibil.

— Mda. Asta era... Te-ai sinchisit să citești biletul? Ți-am scris c-o să ți-i dăm înapoi.

În câteva luni. Mi-au scris c-or să mi-i dea înapoi în câteva luni.

— Dar erau banii mei!

Ethan își ridică privirea spre mine și-și lasă capul pe spate.

— Ai făcut un atac de panică din cauza banilor, nu-i așa? Fir-ar să fie, West, ți-am zis eu că trebuia să lipim biletul pe exteriorul cutiei. Tu n-ai văzut biletul și pariez că te-ai speriat când ai descoperit că au dispărut banii.

West se trânteşte la loc pe scaunul lui.

— Ești un pic cam prea teatrală, nu ți se pare, Rach? Cum să zic, cine altcineva ar fi putut să-ți ia banii? Ți-am zis c-o să ții dăm înapoi și-o să ți-i dăm.

— Erau banii mei! urlu eu. Dați-mi-i înapoi! Imediat!

Ca de obicei, ei doi își continuă conversația de parcă eu aș fi cantitate neglijabilă. Ethan se întoarce spre West.

— Și pe tine te-ar apuca pandaliile dacă ți-ar lua cineva din cameră peste patru mii de dolari! Apropo, Rach, ce piese aveai

de gând să-ți cumperi? Probabil că tot pui deoparte de ceva vreme.

— N-ați putea măcar să vă prefaceți că aveți remușcări pentru că ați furat?

West îmi întoarce spatele, pregătindu-se să-și reia jocul.

— Ți-am zis c-o să ți-i dăm înapoi. Calmează-te, naibii.

Fir-ar să fie! Mă duc spre biroul lui West și încep să trag sertarele, aruncând pe podea hârtii și pixuri și cărți și alte rahaturi. Dacă ei nu vor să mi-i dea, atunci o să-i găsesc eu. Frații mei încep să strige, văzându-mă că devastez camera. Când își dau seama că urletele lor nu mă pot opri, unul dintre ei mă imobilizează din spate. Brațele lui se prefac în colaci din fier în jurul meu.

M-am săturat să fiu slabă. M-am săturat să fiu manevrată. Izbesc cu picioarele și țip și mă trezesc din starea asta abia când îmi apare Ethan în față.

— Rachel! strigă el.

Ochii fratelui meu geamăn mă sfredelesc. În copilărie, ochii aceștia erau prezenți atât seara, când adormeam, cât și dimineața, când mă trezeam. Chiar și după ce părinții noștri ne-au mutat cu forța în camere separate, ne furișam ca să fim împreună. Ani de-a rândul ne-am luptat ca să fim împreună, iar acum, părem să fim despărțiți pentru totdeauna.

— Voi m-ați furat!

West continuă să-mi imobilizeze mâinile pe lângă corp.

— Eu te-am furat. Ethan s-a împotrivit. Pe mine să dai vina,

Îl fixez cu privirea pe Ethan. Îmi tot ascunde ceva și, la fel cum a procedat el cu mine, în legătură cu atacurile de panică, nu i-am pus niciodată întrebări. Poate, din cauză că niciodată n-am vrut să aflu.

— De ce?

Ethan strânge din buze, prefăcându-le într-o dungă subțire.

— Gavin e dependent de jocurile de noroc.

— Ethan! exclamă West, eliberându-mi mâinile.

Ethan își desface larg brațele.

— Ce vrei? I-am luat mai mult de patru mii de dolari, West. Ăștia nu sunt bani pe care să-i iei din cauză că-ți trebuie benzină.

În timp ce ei doi se ceartă, eu mă împleticesc printre lucrurile pe care le-am aruncat pe podea. Gavin, fratele meu cel mai mare, capul nostru, al tuturor, cel mai puternic dintre noi, conducătorul nostru, are o problemă. Mă așez pe pat și-mi dreg glasul, neluând în seamă durerea usturătoare.

— Cât e de rău? îi întreb.

West își înfundă mâinile în buzunare cu atâta forță, încât i se ițesc boxerii din pantaloni.

— Rău. Niciunul dintre noi n-a vrut să se întâmple așa ceva. Știi, în serile alea, în care tu l-ai acoperit pe Ethan, noi ne-am gândit c-o să meargă și pentru mine, așa că am început să ieșim toți patru.

Normal că așa s-au gândit. Să mă lase pe mine pe dinafară, asta era ideea. Îmi frec fruntea, fiindcă migrena care urmează atacului de panică începe să se instaleze.

— Am vrut să ne distrăm, continuă Ethan. Departe de mama și de tata. E greu pentru Gavin și Jack. Ei detestă faptul că fac parte din famifia asta. Când privesc pe coridor, văd camera lui Colleen. Ei văd cum se comportă mama cu tine și li se pare că retrăiesc povestea cu cancerul. Te-au văzut și...

Și au văzut-o pe ea.

— Așa că, într-o seară, ne-am dus pe vapor, zice West, preluând firul povestirii lui Ethan și, fără îndoială, sperând că eu n-o să fac legătura. Am făcut rost de acte de identitate false pentru mine și pentru Ethan. Gavin s-a lăsat prins în plasă, iar noi am încercat să-l ajutăm, dar...

— A găsit alte locuri în care să joace, după ce l-am împiedicat noi să se mai ducă pe vapor, încheie Ethan fraza lui West. A rămas dator cu mulți bani, cui n-ar fi trebuit. Slavă Domnului că ai avut tu destui ca să-i plătim datoriile.

Îmi las capul între mâini. Isaiah și cu mine suntem terminați.

— N-aveți idee ce-ați făcut, șoptesc.

Patul se mișcă și arunc o privire. Ethan s-a așezat lângă mine, iar West e în picioare, în fața mea. Amândoi au umerii cocârjați.

— Noi nu-i încurajăm viciul, îmi spune West, crezând, în mod evident, că vorbele mele au un cu totul alt înțeles. Gavin a încercat să se ducă la tata, însă tata a fost prea ocupat ca să-l asculte, așa că a venit la mine. S-a declarat de acord să se trateze, dacă-l ajut să-și plătească datoria. Gavin n-a vrut să afle tata cât de rea era situația și nu vrea ca mama să știe vreodată.

— Rach, adaugă Ethan, Gavin o să se ducă la reabilitare după dineul caritabil. Tata vrea ca mama să aibă parte de o seară perfectă înainte ca Gavin să înceapă tratamentul și abia după aia o să-i spună mamei totul.

Îmi masez tâmplele, dorindu-mi ca zvâcnetul dureros să dispară. Întreaga familie nu e altceva decât o uriașă catastrofă. După ce mă asigur că mă țin picioarele, mă ridic. Ethan se ridică odată cu mine, iar West își încordează brațele, de teamă să nu cad. Îmi fac loc pe lângă ei și mă îndrept spre ușă.

— Unde te duci? se interesează Ethan.

Ezit puțin, după care-mi înghit minciuna instinctivă. Ce-ar fi fost familia asta, dacă n-ar fi murit Colleen?

— Mă duc să mă întâlnesc cu Isaiah, iar voi n-o să mă împiedicați.

Isaiah

Rostogolesc un borcan din sticlă, plin cu piulițe, pe bancul cu scule din garaj. Total zdrobită, Rachel stă, la câțiva pași de mine, pe scaunul adus de Abby din birou, în clipa în care hohotele ei de plâns au devenit prea intense ca să se mai poată ține pe picioare. Logan e rezemat de fereastra biroului, cu ceafa lipită de geam. Asta nu e problema lui, dar se comportă ca și cum ar fi. Pentru asta, are tot respectul meu.

Abby se lasă pe vine în fața lui Rachel, făcând ceea ce ar fi trebuit să fac eu, consolând-o. Rostind cuvintele pe care ar fi trebuit să le rostesc eu, spunându-i că nu e vina ei și c-o să fie bine. Abby are dreptate. Nu e vina ei. Ea n-a făcut nimic rău, gândindu-se să adăpostească banii noștri în camera ei. Frații ei, pe de altă parte...

Înhață borcanul și-l azvârl de cealaltă parte a încăperii. Sticla se preface în cioburi la contactul cu peretele. Pieptul mi se mișcă într-un ritm accelerat. Avem șapte sute de dolari. Cu patru mii trei sute de dolari mai puțin decât ne-ar trebui.

— Te simți mai bine? mă întreabă Logan, fără pic de inflexiune în voce.

Îmi las capul să-mi cadă pe spate.

— Oarecum, îi răspund.

Cel puțin, am reușit să-mi stăpânesc furia. Asta, până când o să pun mâna pe frații ei.

— Sistemul cu monoxid de azot se instalează pe mașina mea, declar apoi.

— Isaiah, insistă Logan, mașina lui Rachel e mai bună. Montează sistemul pe a ei. Am avea mai multe șanse de câștig.

Îmi încrucișez brațele pe piept, enervat și neconvins. Filmele și televiziunea fac ca sistemul cu monoxid de azot să pară o joacă de copii, dar nu e așa. Sistemele astea sunt înșelătoare și se pot întâmpla multe lucruri neprevăzute. Chiar dacă nu ea o să alerge în curse, nu vreau ca ea să conducă o mașină dotată cu un sistem atât de primejdios.

— Nu tu trebuie să hotărăști, îi zic lui Logan.

Rachel se șterge la ochi și se ridică.

— Atunci, eu trebuie să hotărăsc, zice. Nu înțeleg de ce te contrazici cu noi pe tema asta. Avem mai multe șanse de câștig dacă sistemul e montat pe mașina mea.

— Nu!

Rachel scoate un suspin de iritare, făcându-și părul să-i fluture.

— Dacă nu vrei să montezi sistemul pe mașina mea, atunci lasă-mă să concurez împotriva lui Zach.

Crampe de încordare îmi crispează gâtul. Îl fac să trosnească, smucindu-l spre dreapta. Cursele de viteză sunt periculoase. Sistemul de monoxid de azot e periculos. Dacă Zach lucrează pentru Eric, atunci Zach reprezintă un pericol mortal. Rachel e singurul lucru din viața mea pe care nu-mi permit să-l pierd. De ce nu poate ea să vadă cât de mult o iubesc? Și că am nevoie s-o protejez?

Logan se desprinde de perete.

— Din câte văd, ești în minoritate. E mașina ei. Dacă ea vrea să-i instalezi sistemul, atunci instalează-l. În definitiv, tu ești cel care o să folosească rezervoarele, nu ea.

Pentru că nu-mi stă în caracter să discut în contradictoriu, tac, însă îmi las mâinile să-mi cadă pe lângă corp. Rachel îmi înțelege greșit gestul și mă încolăcește cu brațele. Azi-noapte,

am petrecut câteva ore în paradis, ținându-mi strâns îngerașul la piept. După care Rachel s-a întors acasă și am fost aruncați amândoi în infern. O sărut pe creștet. I-am jurat c-o să am grijă de ea și-o să fac tot ce-mi stă în puteri ca să-mi respect jurământul.

E luni dimineață și, pentru că o cerință insistentă a celor de la Pro Performance este să am o diplomă de absolvire a liceului pe lângă atestat, sunt nevoit să-mi ignor problemele și să mă duc la școală. În clipa în care intru în clădire, Abby își face apariția lângă mine.

— Chiar te duci și tu azi la ore? o întreb, iar ea ridică din umeri.

— În lipsă de altceva mai bun... Din când în când, îmi place să-i iau prin surprindere pe oameni. Apropo, am pus mâna pe un sistem cu monoxid de azot.

— Cât?

Abby își potrivește pașii după ai mei, în timp ce urcăm treptele.

— Consideră-l un cadou, îmi răspunde.

Rămân stană de piatră pe palier.

— Credeam că tu nu trebuie să te implici financiar, îi zic.

Ajungând la etaj, Abby își continuă drumul mergând cu spatele.

— Nu ești tu singurul care i-a îndatorat pe alții, îmi răspunde, după care intră în cea de-a doua sală, făcându-mă să zâmbesc cu subînțeles.

N-am știut niciodată că ea onorează cu prezența orele de matematică.

Domnul Holden mă strigă de jos și mă așteaptă până cobor.

— Nu vreau să întârzii, îi spun, smucindu-mi degetul mare în direcția opusă.

— Îți motivez eu absența, îmi răspunde, gâfâind de parcă ar fi alergat ca să mă prindă. Trebuie să stăm de vorbă.

Încuviințez fără vorbe și-l urmez. În loc să mergem în atelierul auto al liceului, el alege o clasă goală și închide ușa după noi.

— Ce se petrece? îl întreb.

Domnul Holden își face de lucru cu ochelarii lui de protecție.

— Au fost ceva nereguli la examenul de atestare.

Nu zic nimic, neavând habar cu ce m-ar afecta asta pe mine. Am știut tot la examen.

— Câțiva dintre cei cu care ai dat testul au avut același punctaj, greșind la aceleași întrebări. Comisia a verificat filmările și a descoperit că au copiat.

— Eu n-am copiat.

— Știu, mă asigură domnul Holden. Însă scandalul i-a determinat pe organizatorii examenului să pună sub semnul întrebării tot ce s-a întâmplat în ziua aia. Și te-au luat pe tine la ochi din cauza punctajului pe care l-ai scos. Sunt destui adulți care n-au obținut rezultatul tău, ceea ce i-a făcut să se întrebe dacă n-ai avut cumva un ajutor din exterior.

— Am învățat ani de zile pentru testul ăsta, exclam, trântindu-mi ghiozdanul pe banca de lângă mine.

— Știu, zice încă o dată domnul Holden.

— N-am copiat!

Maistrul își trece o mână prin părul lui cărunt.

— Am discutat cu șeful comisiei. I-am spus că tu ești băiat bun, așa că a fost de acord să te lase să refaci testul.

Scrâșnesc din dinți. Să refac testul. O dată în viață, am respectat cum se cuvine regulile societății, dar nu m-am ales decât cu un șut în boașe.

— Și ce-o să se-ntâmple dacă o să-l fac din nou perfect? Or să mă acuze iar că am copiat? Pentru că e imposibil ca un golan, un copil asistat social, să aibă creier, fir-ar al naibii?

Ridic o mână, nevrând să-i mai aud răspunsul, și ies. Se aude soneria. Ora a început pentru toți ceilalți, însă eu nu mai văd ce rost ar avea să particip.

Ieșind pe coridor, îl surprind pe Zach holbându-se la mine de la câteva uși mai încolo. Fără să scoată o vorbă, intră pe furiș în clasă. Acum nu mai există în mintea mea nici urmă de îndoială asupra faptului că băiatul ăsta lucrează pentru Eric, fiindcă Zach, cel pe care-l cunoșteam eu, n-ar fi făcut niciodată ceva atât de josnic. Norocul lui este că se află sub aripa lui Eric. Altfel, era mort.

Rachel

Dac-ar fi să fac abstracție de clinchetul argintăriei în farfurii, aș spune că mama se desfășoară într-o atmosferă neobișnuit de tăcută. Prezența lui Gavin și a lui Jack la cina din fiecare seară de luni înseamnă, de obicei, o grămadă de tachinări între frații mei, însă acum toți par adânciți în propriile gânduri.

Masa lungă, din lemn de cireș, e pentru opt persoane. Mama și tata stau în cele două capete. Gavin și Jack îl încadrează pe tata, Ethan și West ocupă scaunele din mijloc. Eu stau lângă mama și am în față singurul scaun gol: cel al lui Colleen.

— Toată lumea e tăcută în seara asta, remarcă mama, studiindu-ne fețele tuturor, pe rând, cu ochii ei albaștri.

Frații mei încep să arunce cu scuzele: munca, școala sau oboseala. Eu nu zic nimic. Îmi învârtesc furculița prin enchilada[26] din farfurie. Ultimul lucru pe care l-aș vrea să-mi ajungă pe gâtul prefăcut în carne vie ar fi ceva condimentat.

— Rachel, mă întreabă mama, te simți bine? Ai cearcăne.

Absolut toată lumea cască ochii spre mine, inclusiv tata.

— N-am nimic, îi răspund.

Nimeni nu mă slăbește din privire. De fapt, nimeni nu mănâncă. Tata se sprijină în coate pe fața de masă albă, examinându-mă mai îndeaproape.

— Mama ta are dreptate. Parcă nu ești tu.

Da. așa e. Sunt epuizată și sleită și pe punctul de a mă prăbuși. Sunt furioasă pe frații mei, sunt destul de convinsă că ei sunt furioși pe mine, iar eu și iubitul meu o s-o luăm pe

[26] Specialitate culinară mexicană, constând într-o foaie de tortilla din făină de porumb, cu diverse umpluturi (carne, fructe de mare, brânzeturi, orez, fasole, cartofi sau alte legume, în diverse combinații) și un sos din ardei iuți și roșii.

cocoașă de la Eric când n-o să avem de unde să-i plătim cinci mii de dolari.

— A exagerat cu pregătirea discursului pentru sâmbătă, nu-i așa, Rach? intervine Gavin, umplându-și gura cu orez.

— Vreau să vă fac pe toți să fiți mândri de mine, răspund, iar la auzul cuvântului *mândri*, Gavin își abate imediat privirea.

La simpla menționare a evenimentului ei, mama îi pune pe toți la curent cu amănuntele. Că s-a vândut fiecare loc, că există o listă de așteptare și că vor participa cinci sute de persoane. Stomacul îmi e cuprins de crampe. Eric ar putea să nu mai reprezinte o problemă, până la urmă, din moment ce e posibil ca discursul să mă omoare mai întâi.

Am reușit să scap după desert, cerându-i tatii, de față cu toată lumea, permisiunea de a mă duce acasă la Abby. Dându-și seama că, foarte probabil, nu mă voi duce să-mi petrec timpul cu noua mea prietenă "bogată", ci cu Isaiah, Ethan și West și-au trântit tacâmurile pe masă. Mama a ridicat o sprânceană la gestul lor, dar n-a zis nimic. De îndată ce tata s-a convins că mi-am terminat temele pentru școală, m-a avertizat că trebuie să ajung acasă înainte de zece.

Isaiah îmi trimisese un mesaj, mai devreme, scriindu-mi că are de lucru în seara asta la garaj. Simțind nevoia să fiu într-un loc liniștit, opresc mașina aproape de atelierul auto. Cercetez parcarea și mă întreb dacă n-o fi plecat acasă, fiindcă nu-i văd mașina. Enigma își găsește rezolvarea când intru în garaj. Pe platformă, Mustangul lui e cu capota ridicată și cu portierele deschise.

— Isaiah?

Îmi răspunde numai bâzâitul instalației de încălzire de deasupra. Isaiah mi-a pomenit ceva despre îngrijorarea lui

legată de supraîncălzirea motorului. Privesc ca să văd ce-a făcut și mă frec la ochi. Nu se poate.

O senzație de sfârșeală mă copleșește. O sfârșeală pe care somnul n-ar putea niciodată s-o aline.

Mă lovesc cu mâna de portiera din dreapta, în graba mea de a mă zgâi înăuntrul vehiculului. Pe bancheta din spate sunt două rezervoare cu monoxid de azot. Ușa garajului scârțâie, deschizându-se. Îi întâlnesc privirea lui Isaiah și jur că-mi aud inima sfâșiindu-se în două când descopăr vinovăția din ochii lui.

— Ce cauți aici? mă întreabă el.

Nu-i răspund nimic. Știm amândoi la fel de bine cât e de rău... cât de mult frizează asta o trădare de neconceput.

Isaiah se ciupește de cercelul de jos: semn sigur că ceva îl supără foarte tare. Tăcerea se prelungește între noi, iar eu cedez prima.

— A făcut rost Abby de două sisteme?

— Nu, răspunde el.

Lacrimile unei furii incandescente mi se aglomerează în ochi.

— Credeam că ne-am înțeles să...

— Nu ne-am înțeles, mă întrerupe el. Tu și Logan ați vrut ca sistemul să fie pe mașina ta, iar eu n-am fost de acord. Punct.

Isaiah nu discută în contradictoriu. De câte ori nu mi-a spus-o?

— Și, ce? Eu n-am niciun cuvânt de spus? Nu ești tu singurul implicat aici. Eric mă amenință și pe mine.

Un șir de înjurături îi scapă de pe buze în timp ce se apropie de mine, cu pași apăsați.

— Fiecare clipă din viața mea se scurge cu conștiința faptului că tu ești sub amenințarea lui Eric. Fac asta ca să te protejez.

— Cum, mințindu-mă?

Isaiah pare descumpănit.

— Nu te-am mințit.

Cea dintâi lacrimă prostească își face apariția, dar o șterg la repezeală.

— Știi doar că mă așteptam să montezi sistemul pe mașina *mea*. Chiar dacă nu ai rostit niciodată cuvintele, tot o minciună se numește.

Prin minte mi se tot învârtesc consecințele a ceea ce s-a întâmplat.

— E mai rău decât o minciună. E ceva de importanță majoră. Tu ai luat o hotărâre fără mine.

— Asta-i o tâmpenie. Am discutat variantele posibile cu tine, cu Logan și cu Abby.

— Dar ne-ai hotărât soarta fără mine, ripostez, cu inima bubuindu-mi în piept. Eu credeam că alcătuim o echipă. Credeam că suntem parteneri!

Isaiah își pune mâinile pe umerii mei. Ochii lui cenușii sunt valuri care se sparg între mânie și teamă.

— Nu am prea multe, Rachel, și refuz să te pierd pe tine.

— Ți-am spus că n-o să mă ating niciodată de sistemul ăsta. N-o să-l folosim decât pe pista de curse. Și o să-l demontăm după ce-o să plătim datoria.

— Sistemele astea sunt periculoase. Dacă te lovește cineva, sau dacă sistemul se defectează, sau dacă declanșezi ceva accidental...

Isaiah enumeră scenariile imposibile. Privirea îi săgetează încoace și-ncolo, ca și cum ar căuta o cale de a rezolva toate problemele. Toată energia îmi piere când îmi dau seama că exact asta face. Încearcă să mai rezolve o problemă.

— Riscurile sunt mici. Tu n-ai cum să controlezi totul.

— Te înșeli!

Mâinile lui urcă spre fața mea: calde, puternice, însă le observ că tremură.

— Las-o baltă, Rachel. Hotărârea e luată. Fac asta ca să te protejez.

Ca să mă protejeze. Pentru că eu nu sunt capabilă să hotărăsc pentru mine însămi. Îmi reped mâinile și-i îndepărtez cu violență brațele de pe mine.

— Eu nu sunt slabă!

Isaiah face ochii mari.

— N-am zis niciodată că ai fi.

Îmi înfig o mână în păr și trag de șuvițe, sperând că mă înșel. Dar nu e așa.

— Ești exact ca frații mei. Mă vezi ca pe o persoană fragilă și proastă, incapabilă să hotărăsc pentru mine însămi!

Isaiah întinde din nou mâinile spre mine.

— Nu, nu e asa. Te iubesc. Tu știi asta.

Fac câțiva pași înapoi, ca să nu mă ajungă.

— Mda, tot asta zic și ei.

Isaiah

Telefonul sună de trei ori, după care se aude din nou vocea dulce a lui Rachel: “Bună, sunt Rachel Young. Lasă-mi un mesaj după semnalul sonor”.

Ca și în celelalte zece rânduri, se aude semnalul sonor, iar eu rămân cu capul în jos, ascultând pârâiturile din rețea. Ar trebui să-i spun că-mi pare rău, dar nu-i spun. Ar trebui să-i spun că am greșit și c-o să instalăm sistemul în mașina ei, însă asta ar însemna s-o mint. Ceea ce-mi doresc este ca ea să intre pe ușa garajului și să-mi spună că-mi înțelege nevoia de a o proteja, nevoia mea de a drege ce-a fost stricat.

De la mașini și situații, până la mine însumi. Pentru că, dacă eu n-am grijă de mine, n-o să aibă nimeni. Iată-mă făcând ceea ce nimeni n-a făcut vreodată în favoarea mea: o protejez, pentru că asta faci când iubești pe cineva. Asta-i ceea ce am vrut totdeauna să facă cineva pentru mine.

— Sună-mă.

E marți după-amiaza. Ziua s-a târât anevoie, eu așteptând ca Rachel să ia legătura cu mine, iar secundele continuă să pară mai lungi, mai ales acum, când știu că a ieșit de la școală. Ușa garajului scârțâie și pulsul mi se accelerează de nerăbdare. Mă ridic, ștergându-mi palmele de blugi. O să-i spun c-o iubesc. O să-i spun că aș face absolut orice ca să fie fericită. O să-i spun...

Logan pătrunde agale în garaj, iar eu înjur pe tăcute. Uitasem că l-am rugat să mă supravegheze când testez sistemul cu monoxid de azot. Dacă n-aș fi fost atât de zăpăcit de cap, naibii, aș fi râs de echipamentul lui de baseball.

— Drăguță uniformă!

— Am venit direct de la un meci demonstrativ. Curând o să înceapă sezonul de primăvară.

Închid capota mașinii.

— Baseballul pare cam blând pentru tine. Eu te-aș fi văzut mai degrabă în fotbalul american.

— Nooo, răspunde Logan. Poziția de prinzător e una nebunească că. Bâtele îți zboară pe lângă cap, un tip îți aruncă mingi cu o sută șaizeci de kilometri pe oră și un alergător pornit cu toată viteza încearcă să te scoată din joc când stai pe prima bază. Asta înseamnă adrenalină.

Apropo de adrenalină.

— Vino după mine cu mașina ta. O să mergem dincolo de Fox Lane, ca să testăm sistemul.

Cerul a devenit trandafiriu, soarele pregătindu-se să apună. Stăm amândoi în fața mașinii mele, privind întinderea de o milă a drumului proaspăt asfaltat care, într-o zi, va mâna oamenii spre o groază de case noi. În prezent, duce numai spre utilaje de construcții și spre păduri.

Îi fac semn lui Logan spre o margine a drumului.

— Așteaptă aici, îi zic.

— Nici gând, se împotrivește Logan. Vreau să particip și eu la acțiunea asta.

Scutur din cap.

— Eu n-am mai condus până acum cu sistemul pe monoxid de azot. Dacă n-ar fi fost Eric, care să ne sufle în ceafă, nici măcar nu m-aș fi sinchisit să mă ocup de rahatul ăsta. Iar dacă m-aș fi hotărât să mă joc cu el, ar fi însemnat să testez mașina pe pista pentru dragstere în perioada testărilor și reglajelor. Numai că mă presează timpul.

Logan mă bate ușurel pe umăr.

— Hai să trăim un pic!

Deschide portiera din dreapta și o închide. Spațiul dintre piele și oase începe să-mi vibreze: groaza că ceva de proporții nucleare e la un pas de explozie. Nu mai am timp și ceva mult mai rău ar urma să se întâmple dacă n-aș reuși să fac bani. Mă urc și eu în mașină.

Pleoapele îmi flutură, ridicându-se, iar privirea mi se înceţoşează. Clipesc, dar nu mă ajută. Închid ochii şi-i apăs cu degetul mare şi cu arătătorul, sperând să îndepărtez problema. Junghiuri de durere îmi străpung corpul, iar când deschid gura, simt gust de sânge.

Mașina a început să se învârtească. Și s-a tot învârtit. Am pierdut controlul.

— Logan...

Vocea nu sună ca a mea.

Tăcere. Ochii îmi rămân închiși și totul plutește prin ceață... ca într-un vis. Poate că visez. Ba nu. Ne-am ciocnit. Ochii nu vor să mi se mai deschidă, așa că-mi arunc mâna spre locul din dreapta. Pipăie aerul, apoi se izbește de scaunul gol.

— Logan, răspunde-mi, omule! strig ceva mai tare. Ceva mi se prelinge pe nas și creierul reîncepe să-mi plutească. Poate că totul n-a fost decât un vis.

Rachel

Nu iau în seamă mesajele lui Isaiah. M-am îndrăgostit de un tip care mă crede la fel de slabă pe cât susțin frații mei că sunt. Cel mai trist e că aproape ajunsesem să mă cred puternică.

Se aud trei bătăi în ușă, ceea ce mă face să știu că e mama.

— Intră.

Cu părul ei blond pieptănat pe spate și prins în coadă la ceafă, mama își vâră capul înăuntru. Are un zâmbet strălucitor pe față.

— A venit Abby, mă anunță ea.

— Abby?

Mă ridic în capul oaselor. Mama s-a îndrăgostit de Abby cea bogată, elevă la un liceu particular. Nu atât că Abby i-ar fi entuziasmat cu personalitatea ei, cât s-a entuziasmat mama de faptul că am o prietenă. Mă întreb cam cât ar mai iubi-o, dacă ar afla că cea mai bună prietenă a mea e traficantă de droguri.

Mama deschide larg ușa, dezvăluind-o pe Abby, îmbrăcată cu caracteristicul ei hanorac negru și cu o pereche de blugi pictați. Dau să zâmbesc, dar asta numai până când îmi dau seama că îmi evită privirea. O singură dată s-a mai întâmplat să mi-o evite, iar atunci a fost când i-a desconspirat Eric adevărata ocupație.

Cobor din pat și-o expediez pe mama cu un singur cuvânt.

— Mersi.

— Vreți să vă aduc ceva, fetelor? se interesează mama, continuând să stea între noi. De mâncare, de băut?

Abby intră în cameră și-mi întinde o fotografie cu mine și cu frații mei. Comportamentul ei mă sperie de-a binelea.

— Nu, mersi, îi răspund mamei. Dar te anunţăm noi dac-o să ne răzgândim.

Mama îşi plesneşte coapsele cu palmele.

— Foarte bine, atunci. A, exclamă, luminându-se la faţă. Abby n-ai vrea să vii la un eveniment caritabil pe care-l organizez în beneficiul Fundaţiei pentru lupta împotriva leucemiei? O să fie la The Lakes Country Club. Rachel o să ţină un discurs.

— Sigur că da, răspunde Abby.

— Grozav! zice mama, turuind apoi, înainte de a se retrage, vreo câteva amănunte la care nu suntem atente, nici eu, nici Abby.

După ce aude uşa închizându-se, Abby lasă jos fotografia.

— Inventează o minciună bună ca să poţi pleca, dar gândeşte-te repede. Isaiah şi Logan sunt în spital.

Isaiah

Îmi zvâcnește capul. O pulsație provenită din cele douăsprezece cusături de la frunte, care-mi face craniul să vibreze. Dacă n-ar fi fost durerea de cap, probabil că mi-aș fi simțit și restul corpului. Doctorul mi-a zic că am fost norocos. O grămadă de vânătăi, dar niciun os rupt, nicio leziune internă.

M-aș simți și mai norocos dacă mi-ar spune cineva ce e cu Logan. Nemernicul ăsta... prietenul meu... mi se pune un nod în gât... am văzut sânge...

Îmi duc mâna la cap. Tubul instalației pentru perfuzii mi se freacă de antebraț.

— N-ar trebui să-l atingi, se aude o voce.

La vederea ei, stomacul mi se răsucește până într-atât, încât poate că medicul ar trebui să reconsidere existența unor leziuni interne.

— N-am chef, Beth, ce naiba!

Un scaun scârțâie pe podea, sporindu-mi zvâcnetele din craniu.

— Am putea să fim frați gemeni, zice ea. Și eu am o cicatrice frumușică peste ochi.

Îmi las brațul să cadă și-o fixez cu privirea pe fata pe care am crezut c-o iubesc încă de la vârsta de paisprezece ani. Când am cunoscut-o, avea părul negru și drept și o atitudine care-i speria de moarte pe bikeri. Atitudinea aia țâfnoasă, pe care obișnuia s-o afișeze Beth ca pe un scut protector, nu-i mai învăluie acum aura. E înconjurată de o serenitate pe care n-am remarcat-o niciodată în toți anii petrecuți împreună.

— Tu te-ai ales cu cicatricea din cauză că n-ai vrut să asculți, îi zic.

Beth îmi adresează caracteristicul ei zâmbet sarcastic.

— Pe douăzeci de dolari că aș descoperi același lucru și despre tine.

Anul trecut, în octombrie, eram în același spital și așteptam să aflu dacă ea mai e în viață. Amantul mamei ei a încercat s-o omoare pe Beth. Iubitul ei, Ryan, a salvat-o. Imediat cum am auzit că e teafără, am plecat. Evident că Beth nu se ghidează după aceeași metodă.

— De unde-ai știut că sunt aici?

— De la Shirley și Dale.

Adică, de la tutorii mei: mătușa și unchiul ei. Au trecut pe-aici acum o jumătate de oră. Erau nervoși, parțial fiindcă le-am întrerupt weekendul prelungit de pe malul lacului, parțial din cauză că asistenta mea socială e acum pe capul lor, dar și mai nervoși din cauza accidentului meu. Cine-ar fi crezut că le pasă câtuși de puțin de mine?

— Ce e cu Logan? o întreb.

Serenitatea îi dispare de pe chip.

— Nu știm. L-au chemat imediat pe tatăl lui și n-a mai ieșit de atunci. Nimeni nu vrea să sufle o vorbă. Ryan e înnebunit.

Îmi duc din nou mâna la cap.

— Am făcut totul varză. Dacă el o fi pățit ceva...

N-aș putea să mi-o iert niciodată.

Beth își pune mâna peste a mea și mi-o strânge.

— Logan e dependent de adrenalină. Asta o știm cu toții. Dacă n-ar fi fost cu tine, ar fi fost cu altcineva, altcândva. Bine măcar că ai fost tu acolo. Bine măcar că ai putut să suni la poliție. N-ai cum să le dregi pe toate.

— Tu nici nu știi cât de adânc sunt vârât...

— Nu, nu știu. Pentru că nu mai suntem prieteni.

— Nu e momentul.

— Eu țin la tine, Isaiah. Totdeauna am ținut, dar niciodată n-am fost îndrăgostită de tine. Amândoi am fost al naibii de zăpăciți de cap și n-am reușit să înțelegem diferența dintre prietenie și iubire. Noi doi suntem prieteni. Mereu am fost. Îmi dau seama că știi ce spun, fiindcă mi-a povestit Logan despre Rachel.

Îmi ridic brusc privirea spre ea, dar Beth îmi face semn să stau liniștit.

— El nu te-a trădat. L-am pisat la cap ca naiba până când mi-a spus, iar tot ce mi-a spus a fost că tu o privești pe Rachel la fel cum mă privește Ryan pe mine. În toți anii de când ne cunoaștem, niciodată nu m-ai privit așa.

După câteva clipe, Beth deschide gura, vrând să continue, însă eu îi tai vorba.

— Știu, îi zic.

— Știi?

Îi întorc strângerea de mână.

— Tu m-ai lăsat să-ți port de grijă.

Ea ridică o sprânceană, scoțându-și și mai mult în evidență ciatricea de deasupra ochiului.

— Și?

— Rachel nu mă lasă. Mereu vrea să-și poarte singură de grijă. Mă înnebunește.

Beth izbucnește în râs.

— Atunci, trebuie să fie iubire. Și eu îl înnebunesc pe Ryan.

Simt o durere care mă pătrunde mai adânc decât rănile fizice.

— Eu chiar am ținut la tine, îi zic.

Beth are dreptate: n-am iubit-o, cel puțin nu așa cum o iubesc pe Rachel, dar asta nu anulează faptul că am avut anumite sentimente, chiar dacă ea nu mi-a răspuns la ele cu aceeași monedă.

— Știu, zice ea, repetând răspunsul meu de adineauri. Mai știu și că o iubești, dar mai rămâne loc și pentru mine? Pentru chestia aia la care ne pricepem noi? Să fim prieteni?

Să fiu prieten cu Beth... îi examinez chipul îngust, diavolesc, și e pentru prima oară în viață când o văd așteptând cu disperare un răspuns. Îmi frec țeasta cu palma. Ar putea să iasă foarte bine, sau ar putea deveni cea mai mare greșeală din toate timpurile. Dar, pentru că Beth are din nou dreptate, încuviințez. Eu și ea ne-am simțit totdeauna cel mai bine în calitate de prieteni.

— Prieteni, îi zic.

Se aude o tuse ușoară de femeie dinspre ușă, după care Courtney își face apariția în rezervă. Beth se ridică.

— Noah și Echo sunt pe drum încoace, mă informează Beth. Iar pe Abby am lăsat-o acasă la Rachel. Trebuie să apară și ele cât de curând.

— Mersi, îi zic.

Lui Noah o să-i sară mustarul; cât despre Rachel, nu sunt convins că o să vrea să vină.

— Cum te simți? mă întreabă Courtney, strecurându-se pe scaunul eliberat de Beth.

— O să mă simt mai bine după ce-mi scot porcăria asta, îi răspund, gesticulând spre instalația pentru perfuzii.

— Isaiah...

Courtney inspiră adânc, apoi expiră.

— Ce naiba ai făcut?

— Ce e cu Logan?

Courtney scutură din cap cu atâta tristețe, încât coada de cal i se pleoștește.

— Nu știu. Sinceră să fiu... Cu cât mai mult stă tatăl lui înăuntru, cu atât devin mai îngrijorată. El are o grămadă de prieteni acolo și m-aș fi așteptat ca tatăl lui să vrea să le dea veștile bune.

Închid ochii, ca să nu-i permit lui Courtney să zărească în ei teama... Slăbiciunea.

— Polițiștii ți-au crezut povestea, Isaiah. Că ai testat un sistem de propulsie cu monoxid de azot pe un drum părăsit și că n-a funcționat cum trebuia.

— Nu e nicio poveste. E adevărul. Ceva a luat-o razna, iar eu am pierdut controlul volanului.

— Indiferent ce s-ar întâmpla cu Logan, polițiștii nu te vor pune sub acuzare. Tatăl lui Logan a respins varianta de a te socoti culpabil.

— Mersi pentru încurajare. Cel puțin, n-o să ajung la închisoare, ca mama, nu?

Vederea mi se încețoșează pentru a doua oară pe ziua de azi. De data asta, e din cauza lacrimilor. Ani de-a rândul, n-am avut probleme. Acum, însă, emoțiile sunt pretutindeni, iar eu nu-mi pot controla niciuna.

— Știi de ce am cerut să-ți fiu eu asistenta socială? mă întreabă Courtney.

Privesc concentrat aparatul pentru supravegherea tensiunii, dorindu-mi să-mi pot amorți sentimentele.

— De ce?

— Pentru că și eu am crescut sub tutelă.

Aparatul care măsoară pulsul prinde viteză, iar Courtney se preface că nu observă efectul produs asupra mea de bomba ei.

— Am intrat în sistem la șase ani, la fel ca tine. Am cunoscut și cămine bune, și rele, și casa de copii. Am chiar și un tatuaj, din anii mei de revoltă.

Pieptul mi se mișcă mai repede, fiindcă emoțiile amenință să mă mistuie. Aleg furia, fiindcă mă face să mă simt mai bine decât durerea.

— Asta crezi tu că sunt? Un revoltat?

— Of, Isaiah, zice Courtney, privindu-mă drept în ochi. Revolta e sentimentul cel mai ușor de îndurat. Dar, pentru că am fost în *exact* aceeași situatie ca tine...

Își flutură mâna spre patul de spital, apoi rămâne nemișcată. Colțurile gurii încearcă să i se arcuiască în sus, însă buza de jos îi tremură.

— Aș pune pariu că, în clipa asta, te simți foarte singur, încheie ea.

Singur.

Logan are un tată alături. Eu? Eu am o asistentă socială. Scutur din cap, încercând să alung suferința.

— Ce-o fi în neregulă cu mine, că nu vrea nimeni să mă țină?

De ce n-o fi vrut nimeni să mă iubească? În clipa asta, nu mă mai simt ca un dur. Mă simt ca un tânăr de șaptesprezece ani și tânjesc după cineva care să-mi spună că prietenul meu o să scape cu bine.

Mâna lui Courtney se lasă peste a mea, iar eu nu mi-o retrag.

— Nimic, îmi răspunde, pe un ton ferm. Nu e *nimic* în neregulă cu tine.

Sorb aerul, închid ochii, după care îl expulzez odată cu emoțiile. Courtney își retrage mâna și-i sunt recunoscător pentru că nu mai insistă.

— Poți să afli ce e cu Logan? o întreb.

— Da, îmi răspunde. Mă întorc.

Rachel

— Să ştii c-o să mi se facă rău, mă avertizează Abby, ţinându-se cu mâna de portiera din dreapta.

— Apucă-te să verşi în maşina mea, şi-o să fie ultimul lucru pe care-l mai faci!

Descoperind ieşirea de pe autostradă care duce spre spital, tai peste două benzi şi trec într-o viteză inferioară. Isaiah m-a mai învăţat câteva trucuri, în unele zile, după şcoală. Nici într-un milion de ani nu m-aş fi gândit c-o să folosesc abilităţile astea ca să gonesc spre spital, să văd dacă el mai e în viaţă.

— Aveai aproape o sută cincizeci la oră şi schimbai benzile de parcă te-ar fi urmărit poliţia!

— Eşti sigură că e aici? o întreb.

Pentru că aş prefera ca Isaiah să fie în oricare alt spital din district, numai la Universitar, nu. Aici îi aduc pe cei cu traumatismele mai îngrozitoare.

— Da, îmi răspunde Abby, slăbindu-şi strânsoarea de pe mânerul portierei, în timp ce ne apropiem de semaforul de la capătul bretelei. Mi-a zis Echo, adaugă ea.

Isaiah m-a sunat, dar eu nu i-am răspuns şi nici nu l-am sunat. Ultimele cuvinte pe care i le-am zis au fost furioase. Dacă o fi rămas cu impresia că nu-l iubesc? Bat darabana cu degetele în volan, numărând secundele până când îşi schimbă semaforul culoarea în galben.

— Eşti sigură că la Universitar a zis?

— Da.

— Aici îi aduc pe cei cu traumatismele mai îngrozitoare, zic, recunoscându-mi temerile cu glas tare.

Abby scoate un oftat greoi.

— Tot aici îi aduc și pe cei care nu au asigurări. El e un copil asistat, Rachel, și un nume de pe lista bugetului guvernamental. Aici îi aduc pe cei ca el. Nu într-un spital de fițe, cu televizoare cu ecran plat în salon.

Așa cum m-a învățat Isaiah, stau cu piciorul deasupra pedalei de accelerație, în timp ce apăs ambreiajul cu celălalt. Strâng cu degetele schimbătorul de viteze. Un zid masiv, fără ferestre, o fortăreața practic, Spitalul Universitar se profilează în fața noastră, la două cvartale distanță. Văd cum semaforul celălalt se face galben și ochii îmi fug spre al nostru, așteptând verdele.

Printr-o mișcare instantanee, bag în viteză, eliberez ambreiajul și apăs accelerația în aceeași secundă în care se face verde. Lângă mine, Abby scoate o înjurătură.

Intrăm amândouă în goană prin ușile glisante din sticlă ale spitalului și avem o clipă de ezitare. Anosta sală de așteptare cu pereții din BCA vopsiți în bej e ticsită de lume. Accese de tuse cu expectorație, copilași plângând... Sunetele scoase de cineva care vomită mă determină să întorc capul. Într-un colț, purtând prea multe veșminte care n-au mai fost spălate de mult, un bărbat stă aplecat și vorbește cu el însuși.

— Acolo, îmi zice Abby, dându-mi coate.

Inima îmi sare din piept când îl descopăr pe Isaiah. Tocmai îți îmbrățișează colegul de apartament, pe Noah. Brațe puternice, încolăcindu-se într-o scurtă îmbrățișare. Se desprind, iar eu îmi duc mâna la gură când îi zăresc rana de la cap, vânătăile care i se formează pe față, sângele uscat de pe veșminte. Din penumbră, îți face apariția și-l apucă de braț pe Isaiah... unul dintre numeroasele mele coșmaruri: Beth. Ea îi

zâmbeşte, iar când el îi răspunde la zâmbet, inima mi se preface în ţăndări.

Isaiah

Neavând nici cel mai mic indiciu privitor la starea lui Logan, intru în sala de așteptare. Auzind că Noah e pe drum încoace, Shirley și Dale au plecat, dar mi-am spus că pot să înnoptez în subsolul lor, dacă am nevoie. În definitiv, statul încă îi plătește pentru mine.

Mai întâi de toate, văd cârlionți de păr roșu. Echo mă sufocă. E frumos să am o soră.

— Te simți bine?

— N-am nimic, îi răspund, aruncând o privire spre Noah peste umărul ei.

Prietenul meu cel mai bun stă cu părul peste ochi și cu mâinile în șolduri și nu pot să-l descifrez.

— Cum e Noah? o întreb în șoaptă.

— Speriat, murmură ea. Supărat.

Îl salut pe Noah cu un semn din cap.

— Ce faci, frate?

El mă îmbrățișează: o strângere energică a brațelor și a mușchilor. Stăm așa timp de o secundă, strânși, după care ne dăm drumul. Noi doi suntem frați.

— Dă-mi un motiv temeinic ca să nu te iau la șuturi, îmi zice Noah. Ce-a fost în capul tău?

— Ce naiba, Noah, intervine Beth, din spatele meu. Deja are cusături.

Eu și Beth obișnuiam să ne coalizăm mereu împotriva lui Noah. Ea are dreptate în privința noastră. Am fost prieteni, înainte de toate. Mereu prieteni. Nereușind să înțeleg o relație atât de apropiată, m-am zăpăcit.

Îmi adresează un surâs sincer, iar eu îi răspund cu un zâmbet. Mda, eu și Beth putem fi prieteni. La câțiva pași în urma ei, împreună cu ceea ce presupun că e întreaga echipă de baseball a lui Logan, stă Ryan, tipul lui Beth, privindu-ne cu brațele încrucișate pe piept. Îi fac un semn cu bărbia ca să-l anunț că sunt bine, iar el își înclină capul în semn de încuviințare. Asta probabil că e cea mai lungă conversație pe care am avut-o vreodată, eu cu el.

Noah se apleacă spre noi, astfel încât să alcătuim propriul nostru cerc.

— Tu știi ce-a făcut el? o întreabă, uitându-se încruntat la mine.

Beth ridică din umeri.

— I-a plăcut totdeauna să conducă în viteză. Probabil că l-a ajuns din urmă prostia.

— Prostia chiar l-a ajuns din urmă, dar nu așa cum crezi tu, ripostează Noah, smucindu-și privirea spre mine și rotindu-și umerii spre spate.

Caută harță, iar trupul meu reacționează. Capul continuă să-mi zvâcnească precum o partitură proastă de bas, dar dacă Noah vrea să dăm cărțile pe față, hai să le dăm.

— Spune ce ai de spus, Noah.

— Hopa, se amestecă Beth, strecurându-și un braț între noi. Isaiah tocmai iese din spital. Asta e prima dată când sunt cu voi doi, după atâtea luni. Doar n-o să-mi stricați plăcerea, luându-va fi bătaie.

Stau nas în nas cu Noah și niciunul dintre noi nu se clintește.

— Vrei să-i spui tu, Isaiah?

— Nooo, frate. Am impresia că tu știi toate răspunsurile.

Și atunci, fără să mă slăbească din priviri, Noah aruncă bomba.

— Isaiah îi datorează bani lui Eric.

Tăcerea dintre noi trei face să mi se acumuleze încordarea în ceafă.

— Câți? întreabă Beth, pe un ton scăzut.

— Destui, îi răspund.

Prea mulți.

— De ce? vrea ea să știe. De ce-ai participat la cursele ilegale?

Noah își abate, în sfârșit, privirea.

— Fiindcă i-am spus eu c-o să mă mut la cămin.

— Noah! strigă Beth, apucându-l de o mânecă a gecii. Ce naiba? Ne-ai promis amândurora, acum un an, că n-o să ne lași niciodată!

— Dar tu de ce ești aici? o întreabă Noah. Ai promis c-o să stai la distanță de Louisville!

Beth își înclină capul, în stilul ei familiar, iritat.

— Logan e prietenul meu. Ca și Isaiah. Explică-mi, de ce ne lași baltă? Îți încalci promisiunea față de el, ți-o încalci și față de mine.

— Promisiunea față de tine mi-am ținut-o, ripostează Noah. Cine crezi că i-a zis lui Shirley să-l sune pe unchiul tău, când ai fost arestată, toamna trecută? Tu crezi că beției putea să-i vină în cap una ca asta de la sine? Eu i-am amintit că unchiul tău Scott are bani și poate să te ajute cu cauțiunea. Cât despre Isaiah, n-am cum să-l ajut dacă le e dator unora ca Eric.

Beth se albește la fată.

— Tu... Tu mi-ai făcut asta?

Noah își coboară fruntea ca s-o poată privi în ochi.

— Nu te apuca să te porți de parcă te-aș fi trădat. Ți-e mai bine așa, și tu o știi. Ești fericită. Tu însăți mi-ai spus-o.

Beth își încleștează mâinile.

— Dar trebuia să fi fost alegerea mea!

— Beth... Tu niciodată n-ai știut ce trebuia să alegi, remarcă Noah, apoi își întoarce privirea spre mine. Și nici tu, adaugă.

Îmi desfac larg brațele.

— Arată-mi unde e unchiul meu bogat, Noah, și mă bag. Ia stai... Ups! Scuze... Din noi trei, eu sunt singurul vagabond.

Noah mă împunge cu un deget în piept, provocându-mă la o confruntare fizică.

— Ești atât de îndârjit să crezi în ceea ce vor ceilalți să vadă, încât uiți că ești mai mult de-atât. Afirmă în continuare că ești un vagabond și arde-mi, naibii, un pumn, dar să știi că, dac-o faci, o să dau și eu.

Capul mi-e atât de aproape de al lui Noah, încât îi simt dogoarea furiei; sau, poate, o fi a mea.

— Vrei să ne batem, omule? îl întreb. Asta-i ceea ce vrei?

— Nu, frate. Ceea ce vreau, de fapt, e să-ți bag mințile-n cap.

În jurul nostru, mai mulți tipi sar în picioare, cerându-ne să ne potolim. Majoritatea poartă geci de sport, ca a lui Logan. Unul are tupeul de a mă atinge. Ryan, tipul lui Beth, are tupeul de a-l atinge pe Noah.

— Las-o mai moale un pic, îi zice.

Beth îl plesnește peste braț.

— Lasă-l în pace, Ryan! îl repede ea, după care se întoarce spre cel care pusese mâna pe mine. Și tu, Chris. Așa știu ei doi să comunice între ei.

Ryan își smucește cozorocul șepcii de baseball.

— Aici e vorba despre o încăierare, Beth.

Ea își dă ochii peste cap.

— Ba nu, despre o reuniune de familie. Una bramburită, dar cum altfel am putea?

La auzul vorbelor ei, Noah schițează zâmbetul lui nebunesc și începe să chicotească. Eu îmi trosnesc gâtul, eliberând încordarea din el, iar Noah își destinde umerii.

— Trebuia să-mi fi spus că ai probleme, îmi reproșează el.

— Am probleme, îi răspund, ridicând din umeri.

Noah mă bate cu palma pe spate.

— Atunci, o să vedem noi cum le scoatem la capăt.

Pentru prima oară după ceva timp, tensiunea din interiorul meu începe să scadă.

— Mersi, frate.

Ușa secției de urgențe se deschide. Apare Logan, șontâcăind în cârje, cu un bărbat alături, probabil tatăl lui. Unii dintre băieții de lângă noi încep să bată din palme sau să urle numele lui Logan.

Pentru prima dată după accident, simt că pot să-mi umplu plămânii cu aer. Logan își salută prietenii, manevrând cu cârjele lui prin înghesuială. E cât se poate de clar că-și croiește drum spre mine, Beth, Chris și Ryan.

Chris e primul care ia cuvântul.

— Ești un idiot, Juniorule!

Logan îi răspunde cu zâmbetul lui dement.

— Dar a fost al naibii de palpitant!

Apoi face un semn cu capul spre mine.

— Cum ești?

— Cusături.

— La fel și la mine, zice, repezindu-și în față piciorul drept. Douăzeci și patru de cusături la coapsă. Nimic rupt.

Deodată, scânteia din ochi îi dispare.

— Sunt pe tușă pentru o vreme, îmi zice.

Vrea să spună că nu mă mai poate ajuta să strâng banii.

— Nu-i nimic, îi răspund. Mersi, frate.

— Nu-mi mulțumi. A rămas c-o să-mi umbli la Chevy, s-o faci cum trebuie.

Apoi, Logan se întoarce spre Ryan și cei doi se îmbrățișează. Beth mi-a zis că sunt prieteni încă din școala elementară. Pot foarte bine să-mi imaginez ce legătură e între ei. Beth mă cuprinde în brațe.

— Mersi pentru că-mi ești din nou prieten.

O îmbrățișez, la rândul meu.

— N-ai pentru ce.

— Hei, Isaiah, îmi zice Logan. Aia n-a fost Rachel?

Rachel

Isaiah a îmbrățișat-o pe Beth.

Beth: fata puternică, fata frumoasă, fata care l-a sucit pe Isaiah pe toate fețele. El i-a zâmbit. El a îmbrățișat-o. Și ei doi arătau perfect împreună.

I-am urmărit pe Abby și pe Isaiah săptămâni de-a rândul și nici măcar o dată el n-a atins-o, cu atât mai puțin s-o *îmbrățișeze*. Iar Isaiah nu zâmbește cu una, cu două. E un dar rarisim, iar el i l-a oferit ei. Cearta noastră trebuie să-i fi deschis ochii. Pesemne că accidentul i-a scos la iveală adevăratele sentimente.

Iar sentimentele lui nu sunt pentru mine.

Îmi scot cu un gest repezit cheile din geantă. Îmi scapă printre degete și cad cu zgomot pe asfalt. Abby. Ar trebui să mă întorc după Abby, dar nu mai pot să stau. Ea s-a dus s-o piseze la cap pe o infirmieră, ca să afle vești despre Logan, și nu s-a mai întors. Poate s-o ducă și Isaiah acasă. Sau Noah. Sau *Beth*.

Toți, oameni cărora le stă bine împreună. Eu nu sunt din lumea lor. Eu sunt slabă. Ei sunt puternici.

Beth e puternică.

Îmi înhață cheile de pe jos și ele îmi zăngănesc în mâini. Tremur, dar nu din cauza aerului rece al serii. Tipul de care m-am îndrăgostit nu m-a iubit niciodată. Niciodată.

— Rachel! strigă Isaiah.

Arunc o privire peste umăr, strângând mai tare cheile în mână. Respirația mi se poticnește. Nu pot să suport una ca asta. Nu sunt în stare să-l ascult spunându-mi cuvintele alea. Nu, atât timp cât am proaspătă în minte imaginea lui, ținând-o în brațe. Nu, când ea probabil că-l urmărește cu privirea prin ușile

din sticlă. O fată ca el ar savura momentul în care m-ar vedea că mă prăbușesc.

Gândurile mi se prefac într-o harababură distorsionată, iar stomacul mi se strânge, de parcă aș fi fost aruncată într-o râpă. Simt acea imponderabilitate grețoasă, ca și cum aș cădea, bătând nebunește din brațe ca să mă opresc.

Ar trebui să fug, însă vederea lui mă paralizează. Chiar și mișcându-se cu încetineală, Isaiah are agilitatea unei pantere. Mușchii i se reliefează în mersul lui ușor. Privirea concentrată, hotărâtă, îndreptată spre mine, ca spre o pradă. Asta nu face decât să dovedească că încă o dată cât sunt de slabă. Ca un animal pe cale să fie devorat în junglă, stau pe loc, năucită de primejdioasa lui apariție.

Isaiah mă atinge. Îi simt căldura palmei pe față. O ușoară alunecare a degetului mare. Trupul meu a memorat mișcarea. Mă las pe palma lui și închid ochii. O să-mi fie dor de astea. O să-mi fie dor de tot ce-l implică pe el. O lacrimă evadează, trasându-mi o dâră umedă pe obraz.

Isaiah a fost mereu blând cu mine: încă o dată, îmi șterge lacrima.

— De ce-ai plecat? mă întreabă.

O greutate de sute de kilograme îmi apasă pieptul, împiedicându-mi respirația. Deschid ochii, dar nu îndrăznesc să-i întâlnesc privirea.

— Ești bine?

— Câteva cusături și vânătăi, dar... mda, sunt bine.

— Și Logan? mai întreb, cu toată energia pe care pot să mi-o adun.

Simt acele furnicături în sânge, o reacție la lipsa de oxigen. Sunt la câteva secunde de pierderea controlului. Respiră, Rachel.

— Și pe el l-au cusut. Dar e bine. Rachel, privește-mă.

Fiindcă mâna lui de pe obrazul meu mă îmboldește să-l privesc, fiindcă totdeauna mi-a fost greu să-l înfrunt când mi-a vorbit cu vocea asta profundă, liniștitoare... îmi ridic ochii și-i întâlnesc privirea. Dezorientarea și suferința se învolburează într-o furtună întunecoasă în ochii lui cenușii. Aș da orice ca durerea asta să fie pentru mine, dar nu e. N-are cum să fie.

Nu vreau să-i aud cuvintele, nu încă, așa că-l întreb altceva.

— Mașina?

Își lasă capul în jos și-și apasă fața cu palmele.

— Praf.

Durerea pentru el, durerea pentru mine, amândouă îmi sfâșie inima. Încă o lacrimă îmi scapă. Mașina era a lui... parte din sufletul lui. Mâhnirea pe care sigur o resimte... Trebuie să existe un cuvânt mai potrivit decât *jale*.

Tânjind să-l atingă, râvnind să-l consoleze, degetele mele îi mângâie instinctiv tâmpla. Isaiah îmi ia mâna și-și împletește degetele cu ale mele, strângându-le un pic cam prea tare.

— De asta n-am vrut să montez sistemul pe mașina ta.

Iată-ne reveniți la asta... cât de ușor! Cuvintele lui acționează ca o mașină de sablat asupra sufletului meu, distrugându-mi măruntaiele, zdrobindu-mi oasele, lăsându-mă ca pe o cochilie complet goală.

— Pentru că mașina ta, viața ta, ar valora mai puțin?

— Da, îmi răspunde, cu o hotărâre încăpățânată.

Ușile spitalului se deschid și Beth își face apariția pe alee. Dintr-odată, mă simt gâtuită, iar crampele stomacale mă

avertizează că mi-a sosit momentul. Îmi smucesc mâna dintr-a lui.

— Te așteaptă, îi zic.

Isaiah privește peste umăr, iar eu profit de ocazie și o rup la fugă. Cât pot de repede. Șerpuind prin labirintul mașinilor. Sperând că pot dispărea. Cuvintele îmi zboară prin minte... toate legate între ele, și totuși nu; toate palpabile, și totuși scăpându-mi printre degete: Eric și datoria, și Isaiah, și iubirea, și Beth, și puterea, și slăbiciunea...

Și mama mea și frații mei, și tatăl meu, și Colleen...

Noi toți, piese de domino pe o tablă pe care o singură mișcare poate duce la haos. O singură piesă dacă e clintită, toate se împrăștie. Nu există control. Ca toți ceilalți, eu sunt o piesă care urmează să fie răsturnată. N-o să-mi pot controla niciodată destinul.

Mâinile mele apucă geaca de pe mine, smulgând-o, fiindcă arșița mă mistuie și mă sufocă. La intersecția a patru mașini parcate, mă prăbușesc în genunchi și mă zgudui odată cu primul icnet sec. O durere pârjolitoare îmi spintecă gâtul și ametește.

— Rachel!

Isaiah mă ridică de jos și-mi dă deoparte părul de pe față.

— Nu vreau la spital!

Ei nu trebuie să afle... nu trebuie să afle... nu trebuie...

— Promite-mi că ei n-or să afle...

Stomacul îmi e cuprins de crampe și mă rostogolesc din mâinile lui, în timp ce valul de fierbințeală erupe din mine.

— Dumnezeule! strigă Isaiah, repezindu-se spre mine. E sânge!

Isaiah

Promite-mi că ei n-or să afle...

Tânjind după un contact palpabil, îmi las degetul să lunece pe dosul palmei lui Rachel. Doarme. De ceva vreme. Ghemuită în poziția fătului pe mijlocul patului meu, Rachel poartă masca unei persoane devastate. Nu știu cum, dar mi-au scăpat din vedere semnele: cearcănele întunecate de sub ochi, faptul că hainele care altădată îi veneau perfect atârnă acum pe ea, paloarea pielii care o face să pară aproape transparentă...

Rachel mi-a spus despre atacurile ei, că a ajuns la un moment dat în spital și că le ține ascunse de familia ei. Nu mi-a trecut niciodată prin cap să întreb dacă nu cumva le ascunde și de mine.

Strânge din pleoape prin somn și tresare când înghite. Mi-aș fi dorit să poată dormi adânc, însă nu e așa. Neastâmpărată în continuare, întoarce capul. Îndes la loc pătura sub ea, îndemnând-o în șoaptă să doarmă.

— Isaiah, îmi spune încetișor Abby, din prag. Toată lumea e aici.

Îi fac un semn de încuviințare și Abby dispare din cadrul ușii. Faptul că toată lumea e aici i se datorează lui Noah, nu mie. El a fost cel care ne-a găsit — pe mine, legănând în brațe o Rachel zdrobită — și ne-a dus cu mașina acasă. Am avut nevoie să-mi adun toată voința ca să nu mă reped cu Rachel la urgență, însă ea mă pusese să-i promit că n-o să fac asta. Niciodată nu m-am gândit cu mai multă putere la posibilitatea de a-mi lua vorba înapoi, ca în clipa asta.

Întreaga lume s-a îngrămădit împotriva lui Rachel și a mea. Banii trebuie să-i dăm în weekendul ăsta. Am rămas fără o

mașină și nici măcar nu ne apropiem de suma necesară. Organismul lui Rachel e epuizat, iar spiritul ei se îneacă. Dacă n-o să plătim datoria asta, un coșmar o să ne viziteze pe amândoi. Eric o să se abată asta asupra mea și-o s-o maltrateze și pe ea. Strâng din pumni. Asta o să se-ntâmple numai peste cadavrul meu.

Un foșnet de cearșafuri, apoi degete delicate lunecând pe mâna mea. Îmi ridic privirea spre Rachel și-i văd ochii albaștri, acum sticloși. Scânteia a dispărut, luând cu ea și nuanța de violet.

— Cum te simți? o întreb, străduindu-mă să n-o întreb de ce naiba a ținut toate astea ascunse de mine.

O să avem noi și discuția asta, dar acum nu e momentul.

— Bine, îmi răspunde cu o voce spartă, întretăiată. Îmi pare rău.

Scutur din cap, nevrând ca ea să se scuze.

— Și mie, îi zic, împletindu-mi degetele printre ale ei. De ce-ai fugit de mine?

— Te-am văzut luând-o în brațe pe Beth, răspunde, răgușită.

— Pe tine te iubesc. Pe nimeni altcineva.

— Știu. Iartă-mă. Mintea mi se învălmășise. Eram îngrijorată pentru tine și ne certaserăm și nu știam dacă mai trăiești și când v-am văzut pe amândoi împreună...

Vocea i se stinge, lăsând fraza neterminată.

— Beth e puternică, reia apoi.

— Și tu ești, îi zic.

— Nu crezi ceea ce spui.

— Pe naiba, mă răstesc, dar închid imediat ochii ca să-mi înfrânez pornirea.

Trag aer în piept înainte de a-i deschide la loc.

— Ba cred, îi zic. Majoritatea fetelor pe care le cunosc ar fi zăcut sub pat făcute ghem după prima zi în care i-ar fi simțit suflarea lui Eric în ceafă. Tu te-ai ținut tare tot timpul.

— Dar nu și acum.

Scutur iarăși din cap.

— Toată lumea are câte un punct slab, dar aș pune pariu că nu e cazul cu Eric.

Totuși, n-am de gând să lansez o discuție referitoare la familia ei.

— Poate că trupul tău o avea nevoie de o pauză, dar spiritul e încă puternic.

— Pariez că lui Beth nu i s-ar întâmpla una ca asta.

— Nu, nu i s-ar întâmpla, pentru că Beth fuge mereu.

Rachel clipește nedumerită.

— Beth a fugit totdeauna. Chiar dacă a stat pe loc, s-a ascuns totdeauna după un zid clădit de ea, iar atunci când nu i-a mers, a fugit la câte un tip, sau la droguri, sau oriunde altundeva decât trebuia să fie, numai ca să uite. Tu și Beth... Sunteți ca ziua și noaptea,

— Dacă într-adevăr crezi asta, atunci lasă-mă să mă întrec cu Zach, îmi zice.

Vocea i se frânge, lăsând-o capabilă doar de o șoaptă.

— Lasă-mă să pariez șapte sute de dolari și să mă întrec cu el. Aș face-o și fără să te întreb, însă el a zis deja că n-o să se ia la întrecere cu mine fără permisiunea ta, fiindcă nu vrea să te calce pe bătături.

Mușchii maxilarului mi se încordează.

— Asta-i tot ce-a zis?

Ea tresare.

— Că s-ar întrece cu mine și dacă m-aș despărți de tine. Dar nu lua în seamă chestia asta. Isaiah, deja suntem la ananghie. Dacă e să câștig, atunci încercăm să dublăm suma de o mie patru sute, după care încercăm s-o dublăm din nou. Lasă-mă să contribui și eu la încercarea de a ne scoate din groapa asta.

Rachel e atât de palidă, încât pot să-i văd venele prin piele. Ea ar putea să câștige. S-a tot antrenat. Momente pe care le-am furat amândoi prin parcări părăsite. Nu-i lipseau decât experiența și încrederea în sine. Îngerașul meu le are acum pe amândouă. Chiar dacă trupul o sfidează, ea e o forță a naturii.

Dar dacă oferta lui Zach legată de cursa dintre ei nu e chiar nevinovată? Dacă asocierea lui cu Eric o s-o târască pe ea și mai la fund. Neputând să văd ce cărți are el în mână, nu pot să-mi asum riscul.

— Mă așteaptă toți ceilalți, zic, încercând să mă eschivez. Dă-mi voie să vorbesc cu ei.

Ea își lasă ochii în jos.

— N-o să meargă între noi dacă tu n-o să ai niciodată încredere în faptul că sunt îndeajuns de puternică.

O sărut pe frunte.

— N-are nimic de-a face cu încrederea și cu puterea.

Ci cu dorința mea de a o ști la adăpost.

— Odihnește-te. N-o să poți face nimic dacă nu dormi.

Închid în urma mea ușa dormitorului și încremenesc când examinez livingul. Toți ochii se îndreaptă spre mine. Echo și Abby stau rezemate de blatul din bucătărie. Noah e în picioare lângă canapea. Ryan și Beth s-au așezat lângă Logan, care și-a ridicat piciorul beteag pe măsuța veche.

— Credeam c-ai plecat, îi zic lui Logan. Și că ești cu tatăl tău.

— Tata lucrează în schimbul de noapte, îmi răspunde el. L-a rugat pe Ryan să mă ducă până acasă. Eu sunt în pauză de condus, dar asta nu înseamnă că nu mi-ar mai funcționa mintea.

— Asta rămâne de discutat, pufnește Ryan.

Îi arunc o privire aspră, întrebătoare, iar el câștigă câteva puncte la capitolul respect pentru că nu și-o ferește.

— Beth și Logan au văzut ceva la tine, zice el. Dar să știi că, dacă vreodată le mai faci rău vreunuia dintre ei, te-am spart.

Mi se pare corect.

— S-a notat. Deși nu te văd prea bine dac-o să încerci.

— Acum, dacă s-a terminat lupta de cocoși, intervine Abby, cum se simte Rachel?

Ridic din umeri. Rachel n-ar vrea să se discute despre problemele ei personale.

— Abby și cu mine le-am povestit tot, zice Logan, neîndurător. În amănunt.

— Nu era treaba ta, ripostez, pe un ton în care se strecoară o stânjeneală subțire mascată în furie.

— Nu era, dar tot am făcut-o.

— Am împrumutat două mii de dolari de la părinții fraților mei, se grăbește să intervină Noah, probabil ca să-mi împiedice accelerarea furiei față de Logan.

Noah e un tip mândru, iar un astfel de gest probabil că a însemnat o tortură pentru el.

— Am zis să acopăr plata chiriei pe un semestru, continuă el. Speram să câștig timp suficient ca tu să-ți găsești un serviciu din care să te poți întreține. Banii sunt ai tăi.

Un dialog nerostit urmează între noi doi. În cazul în care accept banii, Noah se mută la cămin, iar eu mă întorc în casa tutorilor mei.

— Nu ajung.

— Ajungem la mai mult de jumătate, remarcă Logan. Încă avem alea șapte sute.

— Foarte bine, avem două mii șapte sute, dar tot nu ne ajung.

— Eu am pus deoparte cinci sute ca să-mi cumpăr o mașină, zice Beth, după care-i face cu ochiul lui Ryan. O să trebuiască mă mai duci tu pentru o vreme.

Până s-o pot refuza, Logan face adunarea.

— Trei mii două sute.

Noah își desface larg brațele.

— Iar pentru restul, participăm la curse.

Deja am pătruns pe teritoriul fanteziei.

— Cu ce? Rabla ta nu poate să bată nici măcar o Yugo[27].

Echo traversează încăperea și se încolăcește în jurul lui Noah.

— Nu, dar pariez că o 'Vette model 65 ar putea.

— Nu, Echo, protestez eu.

Automobilul Corvette a fost al fratelui ei. E singura amintire care i-a mai rămas de la el.

— Mașina e una clasică și valorează mai mult decât pielea mea amărâtă. Dacă alergi cu ea în curse poți să-i faci praf motorul.

---

[27] Apelativul popular pentru Zastava Koral, model de autoturism produs de compania Zastava, din Serbia (ex-Iugoslavia, de unde și porecla), după modelul Fiatului 127. Modelul a fost adus și în S.U.A., ca o alternativă ieftină pe piața auto, între anii 1985 – 1992.

— Posibil, acceptă ea. Dar, mai întâi, Noah o să câștige. Mașina putem s-o reparăm oricând. Tu ai mai făcut-o o dată.

Nu se poate... îmi mut privirea spre Noah.

— Eric o să afle că m-ați ajutat. O să vă treacă pe lista lui, și pe tine, și pe Echo.

O umbră amenințătoare îi traversează chipul lui Noah. O strânge și mai tare în brațe pe Echo.

— Sunt capabil să am grijă de ce e al meu. Pe lângă asta, Eric o să se retragă după ce-o să-și primească banii.

El poate că nu-l consideră o prea mare primejdie pe Eric, însă eu, da. Nu sunt convins că aș putea permite ca Noah să umble cu o țintă desenată pe spinare. Arunc o privire spre ora afișată de cuptorul cu microunde.

— Trebuie s-o duc pe Rachel acasă, înainte de ora limită. O să-i conduc eu mașina, dar am nevoie să vină cineva după noi, ca să mă aducă pe urmă acasă.

— Vin eu, se oferă Abby.

— Dar tu n-ai mașină, îi zic.

— I-am spus lui Tom despre accident. A zis că te lasă să folosești una dintre mașinile lui, până-ți pui iarăși Mustangul în funcțiune. Mă duc s-o iau și ne întâlnim acasă la Rachel.

— Perfect.

Abby iese, dar după o secundă, o urmez. Zăbovește lângă ușa din față a blocului, așteptându-mă.

— Știu la ce te gândești, Isaiah, și cred că greșești.

Îmi pun mâna pe mânerul ușii, ca s-o țin pe loc.

— Și, mai precis, la ce mă gândesc?

— La același lucru la care mă gândesc eu, când mă privesc în oglindă, în fiecare dimineață: asta-i fața cuiva care trăiește într-o stare de disperare.

— Acum câteva săptămâni voiai să fur. O mie de dolari mașina. Puteam să scot banii într-o singură noapte și s-o am la brațul meu pe Rachel dimineața, ai uitat?

Abby își trece mâinile peste față.

— Asta a fost înainte.

— Înainte de ce?

— Înainte s-o cunosc pe Rachel. Înainte să-mi devină prietenă. Înainte să văd cât de fericit te face. Înainte să-mi dau seama că și tu ai putea fi ca Noah, că și tu ai putea scăpa din partea asta a orașului. Ți-ai luat atestatul, te așteaptă o slujbă după absolvirea liceului și o fată care te iubește. Dacă furi mașinile alea...

Își coboară privirea în podea.

— Asta te-ar schimba. Dacă apuci să pornești pe drumul ăsta nu mai există cale de întoarcere.

Abby detestă să vândă droguri, dar n-are încotro. Familia ei a avut grijă de asta. Ca și cel care o plătește.

— Intru în treaba asta și ies imediat înapoi, îi zic.

— Mda, tu spune-ți în continuare așa, ca să te convingi. O să fii la stăpân. Nu la fel de rău ca și cum ai fi sub stăpânirea lui Eric, dar ei or să-ți țină deasupra capului sabia pe care scrie ce-ai făcut. N-o să fii niciodată liber.

Nici acum nu sunt liber. Viitorul pe care mi l-am visat cândva s-a năruit în praf.

— Nu-mi mai pasă de libertatea mea. Aici e vorba despre Rachel.

Ușa de la etaj se deschide și se închide. Rachel își face apariția în capul scării. Am trei mii două sute de dolari pentru început și o singură seară pentru curse. Dacă e să accept ofertele tuturor, atunci înseamnă să mă întorc în casa tutorilor,

iar Noah și Echo să aiba ținte pictate pe spate. Toate relele astea s-ar dezlănțui, doar în speranța că aș putea să înving pe pista pentru dragstere.

Rachel se ține strâns de balustradă. Mda, cel care o plătește pe Abby va deveni stăpânul meu, însă Rachel va fi la adăpost.

— Aranjează înțelegerea, Abby.

Rachel

Isaiah îmi parchează mașina la o stradă distanță de ghereta de pază a cartierului meu. Lumini de faruri ne semnalizează din spate că Abby i-a urmat exemplul. Apoi, ea își stinge farurile, dându-ne de înțeles că ne lasă timp.

Pe toată durata drumului am tăcut: și eu, și Isaiah. Nu că tăcerea ar fi ceva neobișnuit între noi, însă niciodată n-a fost atât de apăsătoare. Suntem amândoi supărați, răniți. Recunosc, eu sunt și speriată.

— N-o să reușim să strângem suma, nu-i așa?

— Eric o să-și primească banii în weekendul ăsta, îmi răspunde Isaiah. Ce s-a întâmplat astă-seară, cu atacul de panică... asta durează de ceva timp, nu-i așa?

Acuzația nerostită că l-am mințit mă spintecă precum un pumnal. Îmi las capul pe tetiera scaunului.

— Cum o să scoatem banii?

— Ai vomitat sânge, zice el, neluându-mi în seamă întrebarea. Nu discut despre nimic până când nu lămurim problema asta.

— Isaiah...

— Ai vomitat sânge, repetă el.

— Știu.

— Rachel... tu ai nevoie de ajutor.

Râd și e același râs amar pe care mi-l amintesc din partea lui, din seara în care ne-am cunoscut, acum atâtea săptămâni.

— Și tu, îi răspund.

— Te iubesc, zice Isaiah, cu atâta simplitate, încât inima mi se înalță și mi se prăbușește în același timp.

— Și eu te iubesc, îi răspund, în șoaptă. Te-ai gândit vreodată că să iubești pe cineva poate să doară atât de tare?

Isaiah scutură din cap și-și întoarce privirea în partea cealaltă.

— Ce-o să se-ntâmple cu noi? îl întreb. Pentru că nu știu cum am putea noi doi să mergem înainte.

Isaiah refuză să mă lase să pătrund în sufletul lui. E un soi de cruzime. M-a făcut să mă apropii cu povestirile despre copilăria lui și cu vorbele lui de iubire, însă nu e capabil să cedeze controlul. Iar eu refuz să fiu împreună cu cineva care nu mă tratează ca pe o egală.

Isaiah își drege glasul.

— Am picat examenul pentru atestatul ASE.

Groaza mă invadează instantaneu.

— Dar mi-ai zis că l-ai trecut...

— M-au acuzat că aș fi copiat, așa că m-au picat. Dacă află cei de la Pro Performance, o să-mi pierd și stagiul de intern, și slujba. Nu-mi mai rămâne nimic ca să-ți ofer.

Rămân ca paralizată, în timp ce mintea îmi lucrează cu febrilitate ca să înțeleagă.

— De ce-ar crede ei că ai fi copiat? Cum să zic, mă gândesc că nu ar fi fost posibil, așa că, de ce-ar putea să creadă cineva una ca asta?

— N-are importanță. S-a terminat.

— Ba nu. Poți să-l dai din nou. Dovedește-le că știi totul despre mașini.

Mâinile îi plutesc pe deasupra volanului, de parcă ar vrea să-l izbească, dar n-o face. În loc de asta, le coboară încet pe învelișul din piele.

— S-a terminat. Cu atestatul. Cu slujba. Cu speranța că am putea să-i plătim lui Eric din banii câștigați la curse.

— O să mă întrec eu cu Zach, îi zic, convinsă fiind că e singura cale posibilă. Și n-am nevoie de permisiunea ta pentru asta.

Isaiah își trântește palmele pe volan, făcându-mă să tresar.

— Cu ce, Rachel? Cu alea șapte sute ale noastre? Hai să zicem c-o să câștigi: tot ne-ar mai trebui peste trei mii de dolari. Am încercat și am dat greș. Nu mai pot continua în felul ăsta.

— Atunci, o să participăm la mai multe curse. O să mă întrec cu Zach de mai multe ori. El a zis că banii nu sunt o problemă...

— Pentru că el pariază cu banii lui Eric.

Îmi răsucesc capul de parcă m-ar fi pălmuit.

— Ce-ai zis?

— Zach lucrează pentru Eric.

Mă simt într-atât de dezorientată, încât parcă aș experimenta o desprindere a sufletului de trup. El a știut asta și mie nu mi-a spus nimic.

— O să fur mașini ca să adun banii cu care să-i plătim lui Eric.

Nu poate fi nici urmă de îndoială în privința hotărârii din tonul lui, nici a încordării maxilarului. Decizia a fost luată și nimic din ce aș putea spune eu nu l-ar determina să se răzgândească. Deschid portiera.

— Rachel, zice Isaiah, pe un ton rugător.

Mă opresc puțin, dar suficient cât să-i dau ocazia de a-și cere scuze pentru că a ținut secretul față de mine. Să-mi spună că am înțeles greșit chestia cu furatul mașinilor.

— Chiar și să nu fi fost așa, am fi avut nevoie să participăm la curse și vineri seara, dar și sâmbătă seara. Ce-o să faci, o să pleci de la evenimentul caritabil al mamei tale, ca să alergi în curse? Dă-mi doar puțin timp ca să rezolv asta, după care...

— După care ce? mă răstesc eu.

Iar când văd că Isaiah nu răspunde nimic, îi arăt portiera.

— Coboară din mașina mea! îi ordon.

El trage de clanță și se conformează, apoi vine spre mine, în fața mașinii. Fără să-l privesc, îmi vâr mâna în buzunarul gecii, scot bricheta și i-o întind.

Isaiah își încrețește fruntea și-și abate privirea.

— Nu-mi face asta, Rachel.

— Nu eu sunt cea care face ceva, îi răspund, întinzând palma desfăcută și așteptându-l să-mi dea cheile. Isaiah mi-o acoperă cu a lui. Simt pe piele cheile înghețate, apoi cum dispare bricheta.

— Fac toate astea ca să te protejez, zice el.

— Ba nu, șoptesc, cu ochii în pământ. Le faci ca să te protejezi pe tine. Tu niciodată nu m-ai lăsat cu adevărat să mă apropii de tine, nu-i așa?

Își lasă mâna să cadă, iar eu mă urc la volanul mașinii. Isaiah se dă deoparte. Pornesc spre casă, fără să privesc înapoi. Isaiah susține că mă protejează. Același lucru îl spun tata și frații mei, despre mama. Pentru prima dată în viață, mă întreb dacă mama o vrea să fie protejată.

Menirea ei e să fie întrebuințată ca sală de conferințe închisă, fără ferestre, însă mama a transformat-o în centrul ei de comandă. Sala de bal aflată de cealaltă parte a holului e decorată cu mii de trandafirași roz și cu cristale sclipitoare. Înveșmântați în cele mai bune smochinguri și rochii din

garderobele lor, sute de oameni ciugulesc din antreuri. În continuare, se va servi o salata, urmată de o varietate de fripturi sau preparate din pește, iar în timpul desertului, constând într-o prăjitură cu brânză, eu mă voi ridica și le voi spune tuturor cât de mult am iubit-o pe Colleen. După care se va dansa.

Eu o să-mi cer scuze, cu grație, sper, și-o să-mi petrec restul serii la toaletă... Ca să mor acolo.

Pe oglinda adusă de mama, ca să ne putem aranja părul și machiajul, e lipită cu bandă adezivă o fotografie înfățișând-o pe Colleen. Mama are dreptate. Toată lumea are dreptate. Semăn cu ea. Părul lung și blond. Ochii de un albastru închis. Până și zâmbetul. Numai că tot ceea ce am eu arată mai bine la ea.

O urăsc pe Colleen. O urăsc. N-am cunoscut-o niciodată, dar o detest.

Cum de-a îndrăznit să fie atât de desăvârșită și de frumoasă și să aibă tot ce-ar putea visa cineva vreodată la o soră și la o fiică?

Cum de-a îndrăznit să se îmbolnăvească și să lase întreaga familie în haos? Cum de-a îndrăznit să mă bântuie din mormântul ei, necăjindu-mă întruna, repetându-mi că n-o să fiu niciodată îndeajuns de bună?

Arunc o privire spre telefonul meu mobil, care zace pe masă. La fel ca în primele zile după ce l-am cunoscut pe Isaiah, îl car peste tot după mine, sperând să primesc vreun apel, sau vreun mesaj. N-am primit nimic. Cu Abby tot vorbesc. Ea mi-a zis că Isaiah e nefericit, ursuz, și că diseară o să fure mașini.

Termenul limită fixat de Eric pentru plată e la miezul nopții.

Nu vreau ca Isaiah să devină un infractor. Inima începe să-mi bată mai iute și mai tare când iau telefonul. Mai rău decât să

nu-mi răspundă, n-are ce să se întâmple. Și deja am dovedit că pot să supraviețuiesc în situația asta.

Îi scriu: :(

Se deschide ușa și zgomotul râsetelor și conversațiilor pătrunde înăuntru odată cu mama. E strălucitoare, în costumația ei roșie, și e toată numai fericire și zâmbete. Mama a pierdut-o pe Colleen, dar e mulțumită c-o are pe înlocuitoarea care simulează absolut orice moment.

— Petrecerea decurge superb. Ar fi cazul să vii și tu, Rachel. Sunt câțiva tineri drăguți de la școală, veniți fără partenere. Abby a ajuns cumva?

Abby. Uitasem de ea. Îi spusese mamei c-o să vină.

— Nu, îi răspund.

— Îți place noul tău telefon?

Privesc aparatul din mâinile mele. După ce mi-am azvârlit vechiul telefon din vârful dealului și l-am lăsat în ploaie, în timp ce eu și Isaiah ne-am căutat adăpost în mașina lui, n-a mai funcționat. Părinților mei le-am zis că l-am scăpat în vasul de toaletă. Tata mi-a cumpărat un model ostentativ. Prea mulți clopoței, prea multe fluierături.

— E foarte bun, îi zic.

Mângâi ecranul cu degetele, rugându-mă să primesc un răspuns din partea lui. Cu coada ochiului, o urmăresc pe mama cum se rujează din nou. O senzație sufocantă de disperare își înfige ghearele în mine. Isaiah e pe cale să devină un infractor, numai ca să mă salveze pe mine, fiindcă a avut dreptate. Prea îngrozită de gândul că mi-aș putea pierde dragostea și admirația mamei mele, n-aș fi putut să plec de la evenimentul acesta, ca să particip la curse.

Mama își trece degetul pe sub buza inferioară, ca să-și șteargă excesul de ruj. Ea e perfecțiunea întruchipată, însă pe mine nu m-a văzut niciodată. Ce soi de dragoste o mai fi și asta? Sau, mai bine zis, e o dragoste care să merite s-o ai?

— Dac-ar fi să am nevoie de bani, mi-ai da? o întreb deodată.

Cuvintele se revarsă ca și cum aș fi pe pilot automat și poate că și sunt. *Am nevoie de cinci mii de dolari, mamă. Am nevoie să-l salvet pe cel pe care-l iubesc*. Lângă mine, mama își aranjează părul.

— Sigur că da. Ce-ți trebuie?

Când deschid gura, pregătindu-mă să-i cer, se deschide ușa și intră managerul clubului privat.

— Doamnă Young, sunteți solicitată la bucătărie.

Mama se întoarce spre mine și mă bate pe umăr.

— Discutăm după dineu, îmi zice.

Adică, după discursul meu. După ce Isaiah o să devină un infractor. Până s-o pot ruga să mai stea, ea pleacă. Telefonul îmi vibrează și degetul îmi tremură în timp ce deblochez ecranul.

Isaiah: Nu fi tristă. Te iubesc.

Eu: Te rog, nu face chestia aia.

Isaiah: N-am de ales.

Ceasul ticăie mai departe și fiecare secundă care trece o simt ca pe încă un pas spre celula condamnaților la moarte. Dincolo de ușă bântuie ori West, ori Ethan. Niciunul dintre ei nu m-ar lăsa să plec. Am două variante posibile: să țin discursul și să fac atacul, sau să spun adevărul și să-mi dezamăgesc familia.

Isaiah mi-a spus că am nevoie de ajutor. Poate că are dreptate. Poate că am nevoie.

Eu: O să solicit ajutor dacă renunţi. O să-mi înştiinţez familia despre coşmarul meu, dacă tu mă laşi să te ajut. Trebuie să te hotărăşti. Acum.

Cu puterea voinței, încerc să-mi influențez telefonul să sune; îl implor să vibreze. Prea mult timp se scurge; deodată, aud un ciocănit în ușă.

— Rachel, îmi zice Ethan, privindu-mă cu tristețe. Mama spune că e timpul să ne așezăm la masă, pentru dineu.

Iar după dineu va urma discursul. Îmi las telefonul pe masă și-mi adun faldurile rochiei. Ethan îmi pune o mână pe spinare când trec pe lângă el.

— O să fie bine, Rachel. Îți promit. Tu doar ai grijă să respiri în timp ce ții discursul, după care eu și West o să te ajutăm să pleci neobservată. O să te protejăm.

Nu-i răspund nimic. M-am săturat să fiu protejată.

Isaiah

Oamenii cred că mașinile sunt furate în crucea nopții, când toată lumea doarme. Cu toate că poate fi adevărată varianta asta, există și căi mai simple. Ceva mai târziu, în seara asta, dac-o să fie cazul, o să mă conformez clișeului. Altfel, aș opta pentru calea ușoară.

Stau în întuneric pe o alee, lângă un magazin cu băuturi alcoolice, în așteptarea imbecilului care urăște vremea rece, dar îi arde buza să bea. Cineva tot o să-și lase mașina cu motorul în mers. Din moment ce seara abia a început, am timp să aștept.

Mesajul lui Rachel mă apasă ca o povară grea. *O să solicit ajutor dacă renunți. O să-mi înștiințez familia despre coșmarul meu, dacă tu mă lași să te ajut. Trebuie să te hotărăști. Acum.*

Timp de patru zile, Rachel și cu mine ne-am ignorat reciproc, iar acum, când s-a hotărât să rupă tăcerea, îmi dă un ultimatum care-mi frânge inima. Ori o ajut, ori o protejez. Rachel are nevoie de ajutor, fiindcă altfel o să ajungă la spital. În schimb, ca s-o protejez, trebuie să fur mașini. Ea nu înțelege.

Rachel greșește în privința asta. A zis că n-am lăsat-o niciodată să se apropie de mine. Îmi las capul pe spate, pe cărămizile reci ale clădirii. I-am spus lucruri pe care nu le-am mai mărturisit nimănui. Cu toate astea, cuvintele ei s-au prefăcut, în mintea mea, într-o mantra: *tu nu m-ai lăsat niciodată să mă apropii de tine.*

Trag aer în piept, străduindu-mă să-mi alung gândurile. Am o misiune de îndeplinit și orice îmi distrage atenția poate duce la primejdii. Un Saturn oprește în fața clădirii exact în clipa în care un băiat care livrează pizza iese din magazin. Proprietarul Saturnului coboară din mașină și inima începe să-mi bată cu

putere. Motorul continuă să meargă și după ce el închide portiera mașinii, acum goale.

— Știți cumva unde e Elmont? îl întreabă tipul care livrează pizza.

Tresar și-mi smucesc capul înapoi: asta e strada pe care locuiește mama.

— Mda, răspunde șoferul Saturnului. E prima la dreapta.

Mai schimbă câteva cuvinte între ei, după care băiatul de la livrări își ia tălpășița, iar celălalt tip intră în magazin. Privirea îmi rătăcește după băiatul de la livrări.

Protecție... Și mama a folosit termenul ăsta, în legătură cu mine.

"Aia e mama mea", i-am spus lui Rachel.

"O s-o întâlnești când o să fii pregătit."

Dintr-un anume motiv, acum sunt pregătit.

Dacă e posibil, casa e mai mică decât a lui Shirley și-a lui Dale. E una gen vagon. Livingul e primul, următoarea cameră e, de regulă, dormitorul, după care sunt o baie și o bucătărie improvizate.

Oprit pe trotuarul denivelat, cu degetele mari înfipte în buzunare, examinez casa. Dincolo de o perdea din dantelă murdară, se vede o lumină slabă, iar pâlpâirile albăstrui indică prezența unui televizor în funcțiune. Veranda dărăpănată găzduiește un borcan cu filet, plin cu chiștoace de țigări, și o broscuță verde din ceramică. Mamei îi plăceau broscuțele.

Grilajul metalic al ușii zăngăne când ciocănesc în ea. De partea cealaltă, se aude podeaua scârțâind. Urmează câteva clipe de ezitare, pentru ceea ce presupun că ar fi o privire prin vizor, după care ușa se deschide.

Mama face ochii mari și obrajii parcă încep să-i prindă culoare. E îmbrăcată într-un tricou și în blugi. Aceiași cercei mari și rotunzi se clatină când își îndeasă părul scurt, închis la culoare, după urechi.

— Isaiah... Intră.

Livingul ei cuprinde o canapea, două măsuțe la capetele ei, un fotoliu rabatabil și un televizor. A ieșit de doi ani din închisoare, așa că a avut timp să le adune.

— Poți să ieși tu?

— Sigur.

Iese în aerul rece al nopții cu picioarele goale, lăsând deschisă ușa din lemn. Din living, se aude începând ultimul episod din *Jeopartly*[28].

Mama scoate de după borcan un pachet de Marlboro Lights și o brichetă.

— Te deranjează?

Scutur din cap și mama se așază pe treapta verandei. Extrage o țigară din pachet și scapără de trei ori bricheta. Înjură și scutură bricheta, apoi încearcă din nou. Fiindcă încep să fiu nerăbdător, îmi scot propria brichetă din buzunar și-i aprind eu țigara.

— Mersi, murmură ea.

După ce trage prelung din țigară și expiră și mai prelung fumul, zice:

— N-am acum bani ca să-ți dau. Trăiesc cu un buget la limită, dar săptămâna viitoare o să am ceva.

Doamne, Dumnezeule! Povara a ceea ce am făcut mă apasă, forțându-mă să mă așez alături de ea.

---

[28] Serial britanic de televiziune difuzat între anii 2002 și 2004 de postul BBC One.

— Nu mă interesează banii tăi.

Mai bine zis, nu mă *mai* interesează.

Ea scutură scrumul pe jos.

— Te-am botezat după un personaj din Biblie. Isaia, profetul lui Dumnezeu. Știai asta?

— Nu.

— Bunicul tău, tatăl meu, a fost reverend.

Trage din nou prelung din țigară, la capătul ei strălucind o bucată de jar roșu.

— A murit acum trei ani, continuă, scuturând țigara. Cancer pulmonar. Mama a murit la câteva luni după el. Probabil, de inimă rea.

— Îmi pare rău, îi zic, cuprins de o senzație bizară la aflarea faptului că am avut o familie. Ei nu m-au vrut, adaug.

— Eu le-am zis să nu te ia.

Ridic o sprânceană.

— Iar ei au fost de acord.

— Mda, zice ea. Au fost, dar asta le-a zdrobit inimile. Eu, mama și tata, toți am fost mândri până la moarte.

Soarbe din restul de țigară și strivește chiștocul pe beton.

— De ce-ai venit?

— Mi-ai zis că ai nevoie să-mi spui ceva și cred că sunt pregătit să te ascult.

Mama își plimbă bricheta defectă dintr-o mână în cealaltă.

— Ciudat. Eram atât de îndârjită să ți-o spun, până acum.

Are un ușor accent sudist. Deloc normal pentru cineva care a crescut în Florida.

— Tu ai crescut în Florida? o întreb.

Ea își ridică fruntea și mă privește, aproape zâmbind.

— Îți amintești?

Ridic din umeri și aleg să mint.

— Îmi amintesc plaja.

— Am crescut la câteva districte la sud de-aici, într-un oraș cu un singur semafor. Când aveam șaisprezece ani, tata și-a găsit un serviciu nou în Florida, iar eu am fugit ca să fiu cu tipul pe care-l iubeam.

— Cu tatăl meu? o întreb, înainte de a mă putea stăpâni.

Ea își fixează privirea pe unghiile de la picioare, vopsite cu ojă.

— Nu. Îmi pare rău. Dar a fost mai bine așa. Până la urmă, am aflat că nemernicul era însurat cu o curvă drogată.

Scoțând altă țigară din pachet, îmi face semn să-i dau bricheta. Refuz s-o las din mână, dar îi aprind din nou țigara.

— Ții tare de ea, remarcă.

— Am avut, odată, un cămin cumsecade, îi zic, vârându-mi la loc bricheta în buzunar. Tutorele meu mi-a dăruit-o, împreună cu o busolă, înainte să se mute cu familia lui în California.

Unul și același cu cel care mi-a zis că sunt un dragon. Busola mi-a dat-o ca să-mi găsesc drumul. Ambele tatuaje sunt pentru el.

Mama oftează.

— Timp de zece ani, m-am tot gândit cum să-ți explic toate astea. Am ticluit minciună după minciună, dar când am ieșit, nu m-am simțit în stare să dau ochii cu tine. Așa că mi-am mai petrecut doi ani încercând să găsesc altă poveste pe care să ți-o pot spune, dar acum, că ești aici, îmi dau seama că tot nu e ceea ce trebuie.

— Încearcă să-mi spui adevărul, îi propun și ea râde.

— Nu sunt sigură că-l mai știu nici eu.

Scrumul țigării e spulberat de vânt și plutește prin aer.

— M-am culcat cu vreo doi bărbați, Isaiah. Nefiind sigură de cine era tatăl tău, m-am hotărât să te cresc singură. Noi doi am dus-o acceptabil pentru o vreme. Am avut un serviciu, dar la un moment dat l-am pierdut.

Fumul expirat de ea se umflă, descriind un cerculeț.

— M-am dus acasă, căutând ajutor. Tata mi-a cerut să mă pocăiesc în fața întregii lui parohii: să le spun tuturor că sunt o păcătoasă. M-am gândit că așa te-aș face și pe tine să fii considerat păcătos, așa că am refuzat. Te-am smuls din casa aia cât am putut de repede. Eu am zis că te protejez. Tata a zis că sunt îndărătnică. Ne-am întors aici. Aveam nevoie de mâncare. Așa că...

Ridică din umeri.

— Ți-aduci aminte?

Mi-aduc aminte.

— Mi-au plăcut casele care aveau cablu TV, îi zic.

Mama dădea spargeri prin case, pe timpul zilei, luându-mă cu ea. Imaginile cu mine, mergând pe alei lungi și ocolind spre curtea din spate, îmi inundă mintea. Sunetul unei ferestre deschise și senzația de aer rece, împrăștiat de instalația de climatizare, izbindu-mi fața în timp ce ea mă împingea înăuntru.

Inima îmi bătea nebunește când mergeam prin casa tăcută ca să-i deschid mamei ușa din spate. Cât timp scotocea ea prin casă, mă lăsa să mă uit la televizor și să mănânc ce brumă de prăjiturele găsea ea prin bucătărie. Mi s-a părut grozav... Până când a fost prinsă.

Mama privește concentrată cerul nopții, căutând ceva.

— Adesea m-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dac-aș fi rămas și-aș fi făcut ce mi-a cerut tata, sau dac-aș fi fost de acord să-i las să te ia la ei, sau dacă i-aș fi permis perechii ăleia să te adopte, când aveai zece ani.

Îmi smucesc capul spre ea și-i arunc o privire fioroasă.

— M-au vrut?

— Mda, răspunde ea, trăgând iar din țigară. Ei te-au vrut, dar eu n-am știut cum să renunț la tine. Pe lângă asta, îmi făceam griji că, dacă aleg iar greșit, o să ajungi într-o familie nepotrivită. M-am gândit că statul o să te protejeze.

Mama se freacă la ochi.

— M-am gândit că așa te protejez, adaugă.

Amintiri vagi îmi răsar în minte, cu asistenta mea socială, întrebându-mă dacă mi-ar plăcea să stau cu familia aia. Pe atunci, nu știusem că era vorba să stau pentru totdeauna.

— Eu i-am spus reprezentantului statului că vreau să stau cu ei.

— Știu, răspunde ea. Mi-a zis el. Poate că familia aia ar fi putut să te ia și fără consimțământul meu. Nu știu de ce, dar tipul voia să aibă binecuvântarea mea. De unde puteam să fiu sigură că fac alegerea corectă?

— Eu știam ce vreau!

Voiam să fiu cu familia aia. Cu omul care-mi spusese că sunt un dragon. Cu cel care credea că eu însemn în mai mare măsură viață, decât distrugere. Mama mi-a distrus șansa la fericire, din cauză că n-a putut să renunțe la mine. Din cauză că simțea nevoia să controleze totul, chiar și din închisoare.

Exact ca și nevoia mea de a controla totul.

Ca și cum un fulger ar fi spintecat cerul și m-ar fi izbit, sar în picioare de pe verandă. Mama se ridică, la rândul ei, neliniștită de mișcarea mea bruscă.

— Ai păţit ceva? mă întreabă.

Îmi smulg telefonul din buzunar și-i scriu un mesaj lui Rachel: nu ţine discursul.

Trec secunde; minute, poate. Nu primesc niciun răspuns.

— Trebuie să plec.

Rachel

Întreaga noastră familie stă la o masă mare, rotundă. Chelnerii strâng resturile de mâncare și le înlocuiesc cu felii splendid ornate de prăjitură cu brânză. Toată lumea aplaudă în clipa în care ultimul vorbitor elocvent, un medic specializat în tratarea leucemiei, își încheie discursul. Mama îmi adresează un zâmbet, în timp ce se ridică de pe scaunul ei, ca să mă poată prezenta.

Sorb aerul și-l scot afară, într-un ritm regulat, continuu. Încerc să-mi alung obsesia legată de faptul că urmează cel mai lung discurs din câte am ținut vreodată în public, sau că e cea mai numeroasă audiență în fața căreia am vorbit vreodată, sau de cum se vor holba toți la mine, sau de cum vor râde când îmi vor auzi vocea tremurată.

Încerc să nu mă gândesc la Isaiah, cum fură mașini, sau la Eric, cum va apărea mâine dimineață în pragul casei mele, sau la neastâmpărul lui Gavin și la cât de mult va fi afectată mama când va afla vestea despre dependența lui de jocurile de noroc. Mă străduiesc să nu iau în seamă fierbințeala care mi se târăște în sus, pe gât, și la crampele care-mi chinuiesc stomacul. Încerc să nu mă gândesc c-o să vomit în public.

Strâng din pumni pe sub masă, iar Ethan întinde mâna și mă apucă de ei.

— Nu mai face asta.

Îmi întorc privirea spre el.

— Ce?

— Nu e bine. Nu poți să-ți faci una ca asta, iar eu nu trebuie să te las.

— O facem pentru ea, îi răspund în șoaptă, în timp ce mama începe să mă prezinte, explicându-i publicului cine a fost Colleen, pentru că, hai să privim adevărul în față, întreaga mea viață e definită de fiica ei mai mare.

— Dar de tine cine are grijă? replică Ethan.

— ... fiica mea mezină, Rachel Young.

Publicul îmi aplaudă numele. Mă ridic, dar Ethan încă îmi ține strâns mâna într-a lui. Ne privim reciproc, după care el se ridică, la rândul lui. Mă cuprinde cu brațele, iar eu mă las îmbrățișată.

— Am uitat că trebuia să-ți fiu cel mai bun prieten, zice el.

Îl îmbrățișez strâns.

— Și eu.

Aplauzele continuă, iar eu mă desprind de fratele meu geamăn și mă îndrept spre podium. De regulă, în această perioadă a anului, mama e într-atât de doborâtă, încât abia dacă se mai poate da jos din pat; anul acesta, totuși, e altfel. Ochii îi strălucesc când mă sărută pe obraz, iar mândria și dragostea care emană din ea mă învăluie ca o pătură a vinovăției. La urma urmei, cui îi aparțin mândria asta și dragostea asta? Ele nu pot fi pentru mine.

La tribună, mă așteaptă discursul pregătit de mama: tipărit și spațiat la două rânduri. Îmi dau deoparte părul căzut peste față și-mi ignor tremurul mâinii când îmi potrivesc microfonul mai jos. Tăcerea se răspândește peste sală. Din când în când, se mai aude câte cineva tușind, sau clinchetul câte unei furculițe pe porțelanul farfuriei.

Mă concentrez la cuvintele de pe hârtie, nu la ochii îndreptați spre mine.

— Colleen era abia adolescentă când a descoperit că suferă de leucemie...

Mă doare stomacul; îmi mut greutatea pe celălalt picior. Sorb din paharul de apă și un bărbat își drege glasul. Mulțimea începe să se foiască. Mă concentrez din nou la discurs, dar încremenesc zărind următoarele cuvinte: *sora mea*.

Undeva, în adâncul meu, golul acesta oribil se strânge în el însuși, ca o gaură neagră.

Sora mea. Cercetez sala... căutându-l pe Ethan. Am un frate un frate geamăn — și am alți frați mai mari, dar niciodată nu mi-am cunoscut vreo soră.

Lumea începe să șușotească, iar Ethan se ridică în picioare. El crede că sunt în pragul unul atac. West i se alătură. Trag aer adânc în piept și, pentru prima oară în viața mea, când mă aflu în fața unui public numeros, sunt capabilă să respir.

— N-am cunoscut-o niciodată pe Colleen.

Acopăr cu ambele mâini foile cu discursul și mă concentrez spre cei doi colaci de salvare ai mei: Ethan și West.

— Am frați. Mulți.

Și lumea râde, ceea ce aproape că mă face să zâmbesc.

— Dar nu știu ce înseamnă să ai o soră. Săptămâni de-a rândul, am tot vorbit despre cât de grozavă a fost Colleen, despre frumusețea și despre forța ei, dar în tot timpul în care vorbesc despre ea, nu pot să mă gândesc decât la cum o urăsc, într-un fel, din cauză că n-o să pot fi niciodată la fel de formidabilă ca ea.

Înghit, dar am senzația că mi s-a umflat gâtul.

— Dacă ea n-ar fi murit, poate că m-ar fi învățat toate acele lucruri care-mi lipsesc, dar pe care ea le avea: cum ar fi grația, compasiunea, sau talentul de a fi extrovertită. Poate că, dacă n-

ar fi murit, părinții și frații mei mai mari nu și-ar fi irosit o parte atât de mare din viață trăind în trecut. Altădată, aveam impresia c-o urăsc pe Colleen, dar nu e așa. În schimb, urăsc cancerul.

Mă opresc, fiindcă buzele îmi tremură. Urăsc cancerul. Îl urăsc atât de mult.

— Îl urăsc, pentru că a luat o persoană minunată și a distrus-o. Urăsc felul în care a sfâșiat o familie. Urăsc... urăsc... faptul că nu m-aș fi născut niciodată, dacă n-ar fi murit ea. Cancerul a fost nedrept cu Colleen. A fost nedrept cu mama și cu tata. A fost nedrept cu Gavin și cu Jack.

O lacrimă în scapă din colțul ochiului când îmi privesc părinții drept în față.

— Și în mod sigur a fost nedrept cu West, cu Ethan și cu mine.

Mama își duce o mână la gură și o durere dezgustătoare îmi strangulează măruntaiele când îmi dau seama că mi-am exprimat cu voce tare toate gândurile care mi-au trecut prin minte de când mă știu. Tremur din tot trupul. Îmi trec o mână prin păr. Ce-am făcut?

Un milion de ochi se holbează la mine. Ușa din fundul sălii se deschide și aproape că izbucnesc în plâns de ușurare: e Isaiah.

Isaiah

Întreaga sală se întoarce să se holbeze la mine. Fără îndoiala asta e ceea ce văd toți: blugi sfâșiați, tricou negru, tatuaje și cercei. Nu mă interesează ceea ce văd ei. Nu mă interesează decât ceea ce vede *ea*: o apariție nedorită, sau omul pe care-l iubește.

O lacrimă i se prelinge pe față și brațul cu care-și încolăcește mijlocul îmi dă de înțeles că e paralizată. În lunga ei rochie aurie de bal, Rachel e cu adevărat îngerul care cred eu că e. Un bărbat în frac se ridică.

— Băiete, cred că ai greșit sala.

— Nu, n-am greșit, îi răspund.

Trec cu pași mari printre mese, fără să-mi dezlipesc privirea de pe înger. Cu cât ajung mai aproape de ea, cu atât mai mult o văd îndreptându-și spinarea. Își lasă mâna să cadă de pe abdomen, iar ochii i se limpezesc de lacrimi. Rachel mă privește ca și cum aș fi un vis. Îi întind mâna, cu palma desfăcută.

— Am nevoie de ajutor, îi zic.

Ochii ei albaștri își pierd aspectul sticlos și nuanța de violet, pe care o iubesc atât de mult, revine.

— Și eu.

Îmi strâng degetele pe mâna ei și-i fac semn spre parcare.

— Mașina ta e aici?

Ea clatină afirmativ din cap.

— Bun, îi zic. Pentru că Zach nu s-ar întrece cu tine decât dacă ești în Mustangul tău.

Zâmbetul pe care mi l-a dăruit în acea primă seară, când ne-am cunoscut, îi luminează fata.

— Atunci, hai să mergem.

Rachel

Ținându-mă de mână, Isaiah pornește într-o viteză uluitoare, iar eu țin pasul cu el. Oamenii se ridică în picioare, neștiind ce e de făcut. Conversații derutate și rapide izbucnesc în jurul nostru. Ar trebui să mă înfricoșeze felul în care se holbează la mine, însă, dimpotrivă, mă inundă un val de adrenalină și mă simt... vie.

Ajungând pe coridor, mă străduiesc cu disperare să țin pasul, sperând să-mi las familia în urmă. Îmi descalț pantofii, iar Isaiah mă fulgeră cu un zâmbet nebunesc.

— Asfaltul e rece.

— Nu pot să conduc cu pantofi cu toc. În plus, poți să mă duci tu în brațe.

Ador felul în care râde.

— O să am nevoie de haine, îi zic.

— Zach o să plătească dublu dac-o să te întreci cu el în astea.

— Eu vorbesc serios!

— O să le sunăm pe Abby și pe Echo, imediat după ce ne urcăm în mașină. Găsesc ele ceva.

— Rachel! urlă tatăl meu din capătul coridorului, iar eu încremenesc pe loc. Tot sângele mi se scurge din trup.

Isaiah se întoarce spre mine, îngrijorarea înnegurându-i ochii.

— Care-i problema?

— Am nevoie de cheile mele.

Imediat, scoate o cheie din buzunar.

— Am făcut eu una. Pentru eventualitatea că le-ai pierde pe ale tale.

— Rachel!

Tatăl meu încetinește și ne privește precaut. Isaiah trece în fața mea.

— Tatăl meu n-o să-mi facă rău, îi șoptesc.

— Nu el, bombăne Isaiah. Cu nemernicii tăi de frați am eu o problemă.

Luându-l de mână, înaintez lângă el. Isaiah îmi transmite din ochi un avertisment mut.

— Tată, zic eu, cu un amestec de curaj și frică absolută. El e Isaiah.

Isaiah salută din cap. Tata rămâne cu gura căscată. Una peste alta, prima prezentare ar fi putut să decurgă mai rău. Unul câte unul, frații mei i se alătură tatii. Fiecare dintre ei afișează câte un grad diferit de mânie.

— Ce se petrece aici? vrea să știe tata.

Le întorc spatele celor din familia mea.

— Du-te să aduci mașina, îi șoptesc lui Isaiah.

— N-o să te las aici, îmi răspunde el, aruncându-le o privire fioroasă fraților mei.

— Merg cu tine. Tu doar fă ce te-am rugat.

Cu un aer de parcă ar suferi fizic, Isaiah iese pe ușă. Inspir adânc, sperând că am luat hotărârea potrivită: să-mi înfrunt familia. Cu ochii mari și o mână ținând rochia, mama sosește și, cu pași înceți, se oprește lângă tata.

— Cine a fost, Rachel?

— Iubitul meu, îi răspund. Numele lui e Isaiah.

Fața tatălui meu capătă o ciudată nuanță vineție, chiar dacă-și slăbește nodul cravatei.

— Ceea ce ai făcut astă-seară... cu băiatul acela... și cu discursul...

— Am făcut numai ceea ce mi-ați cerut tu și mama, îl întrerup eu. Voi ați vrut să vorbesc despre Colleen și asta am făcut.

Furia îi creste, ca și volumul vocii.

— A fost o rușine!

— A fost adevărul! țip eu.

Tata clipește mărunt, iar mama își ridică fruntea. Mă privește atentă, ca și cum aș fi o persoană pe care n-a mai văzut-o niciodată. Poate că așa și e, fiindcă persoana din fața lor sunt *eu*: acea Rachel pe care am ținut-o ascunsă atâția ani. Îi iau mâinile mamei într-ale mele, strângându-le, implorând-o să vadă.

— Uită-te la mine!

— Asta și fac, răspunde ea, încet.

— Uită-te la mine! repet, țipând. Eu nu sunt Colleen. Nu sunt nici măcar o imitație nereușită a ei. Eu sunt Rachel. Urăsc purpuriul și urăsc mallurile și urăsc mersul la cumpărături și urăsc să fiu o dezamăgire.

— Dar ai zis că ai învățat să-ți placă...

Dar se întrerupe și nu mai zice nimic.

— Pentru că asta ai vrut să crezi!

Îmi smucesc mâinile de pe ea și arăt spre frații mei.

— Măcar pe ei privește-i. Doi dintre ei nu vor altceva decât ca tu să-i iubești, iar ceilalți doi își petrec tot timpul străduindu-se să fie perfecți. Între timp, noi toți suntem distruși.

— Rachel, intervine tatăl meu, al cărui ton a coborât până la un amestec de tristete si oboseală. Nu acum!

— De ce nu acum? îl întreb și fusta mi se preface într-un vârtej când mă întorc cu fața spre el. Te-ai gândit vreodată că tu ai creat situația asta? Te-ai gândit că, dacă i-ai fi arătat mamei

un dram de respect și ai fi tratat-o ca pe o egală, nu ca pe un copil, ea ar fi putut găsi o cale prin care să treacă peste durerea ei?

Privirea mamei se mută cu iuțeală de la mine la tata și înapoi.

— Despre ce vorbește?

Îl fixez cu o privire aspră pe Gavin, așteptându-l să mărturisească. În loc de asta, el își lasă capul în jos și se sprijină cu spatele de perete. Dezgustată, mă întorc iar spre mama.

— Ei fac pentru mine același lucru pe care-l fac pentru tine: ne protejează. Numai că eu n-am nevoie de protecția lor. Sunt puternică și am senzația că și tu ești.

— Ea încă are atacuri de panică, intervine West. Știu că te crezi puternică și capabilă să te descurci pe cont propriu, Rach, însă ai nevoie de noi.

Mă doare inima când îl privesc pe West, care mă privește, la rândul lui. Cute de îngrijorare îi brăzdează fruntea, iar durerea pe care o zăresc... să fie posibil ca toată preocuparea lui, toată grija, protecția exagerată... nu cumva, în realitate, el are nevoie ca eu să am nevoie de el?

Mama se albește la față, de parcă ar fi pe cale să leșine.

— De ce-ai minți tu față de ei? mă întreabă.

— Pentru că, încep, cu mult prea multă furie, după care mă silesc să mă calmez. Pentru că eu, cea adevărată, v-am întristat, iar atunci când m-am schimbat, ați fost fericiți. Ați vrut să-mi placă mersul la cumpărături, așa că mi-a plăcut. N-ați vrut să-mi placă mașinile, așa că m-am ascuns. Atacurile mele de panică v-au făcut să plângeți, așa că am mințit.

Huruitul Mustangului meu răsună în spate. Mă retrag cu încetul din fața lor, mergând cu spatele spre ieșire.

— Mi-a ajuns să tot fac fericită familia asta!

West și Jack pornesc spre mine, și-mi dau seama că n-o si! reușesc.

— Rach! urlă Ethan, făcându-le semn celor doi să se dea la o parte.

Ei îi fac loc, iar el mă apucă de braț. Mă smucesc, dar el scutură discret din cap. Apoi, îmi împinge în mână mica mea poșetă și deschide ușa brusc.

— Îmi ești datoare!

Isaiah

Ajungând la pistă, opresc Mustangul lui Rachel lângă mașina lui Echo, un Corvette model ’65, și zâmbesc când aud icnetul scurt al iubitei mele.

— Ce frumoasă e!

Fie că uită, fie că nu-i pasă de lipsa pantofilor, Rachel sare din mașină, în rochia ei de bal, și se îndreaptă spre ’Vette.

— Astea sunt aripile originale?

Stând unul lângă celălalt, Echo și Noah râd.

— Nu știu, îi răspunde Echo.

Total descumpănită de faptul că proprietara unei astfel de mașini clasice nu cunoaște răspunsul, Rachel se întoarce spre mine. O iau în brațe, neputând suporta faptul că merge cu tălpile goale prin pietriș, iar ea scoate un țipăt.

— Mașina a fost a fratelui lui Echo, îi explic.

— A, exclamă ea, amintindu-și ce-i povestisem despre el, că a murit.

Îmi frec nasul de creștetul lui Rachel, inspirându-i dulcele miros de ocean. O parte din mine e mai euforică decât m-am simțit vreodată. Ea m-a ales, iar eu am ales-o pe ea. Nimic nu ne va opri.

— Echo, ai adus ceva haine? o întreb.

— Mhî, răspunde, arătând o pereche de blugi și un tricou. Sunt ale mele, așa c-or să fie un pic cam prea mari.

— Iar eu am adus pantofi, anunță Abby, apărută ca prin farmec lângă Echo.

Îi dă lui Rachel perechea de pantofi pe care o poartă ea cel mai frecvent. O las jos și, după ce mă sărută la repezeală pe buze, Rachel pleacă să se schimbe.

— Ai banii? îl întreb pe Noah.

El îmi întinde un plic care mi se pare greu. Atât mă costă să mă eliberez de sistem.

— Tu chiar mi-ai ținut spatele, îi zic.

Noah își schimbă poziția, astfel încât părul să-i ascundă ochii.

— Aș face orice pentru tine, sau pentru Beth.

— Scuză-mă, frate, am fost un nemernic.

— Mda, ai cam fost, mă aprobă, zâmbind.

Îi zâmbesc si eu.

— Mai avem două ore până când se închide aici, spun, luând și ceilalți bani ai noștri și strecurându-i în plic. Frunzărind bancnotele, îmi dau seama că sunt mai mulți decât ar trebui, chiar și cu banii puși de Beth. Parcă ziceai că n-ai împrumutat decât două mii, îi zii lui Noah.

— Așa a fost, confirmă el. Abby a zis că a ales un pariu. Avem nevoie să câștigăm nouă sute.

Fetele ies din toaletă, Rachel târându-și rochia după ea.

— Am putea să folosim chestia asta în chip de parașută.

O fixez cu privirea pe Abby când trece pe lângă mine, iar asta o face să se întoarcă.

— Tu ce problemă mai ai? mă întreabă.

— Mersi, îi zic.

— Mă distrează să-l enervez pe Eric. În plus, erau banii tăi de la bun început.

Nu, a făcut-o pentru că noi doi suntem prieteni.

— Am făcut înscrierile pentru curse, mă informează Noah, sprijinindu-se pe Corvette. Din moment ce tu erai ocupat s-o cucerești pe fată...

Crainicul anunță în difuzoare următoarea serie de curse. Îl privesc pe Noah și-i fac semn cu bărbia.

— Să mergem.

Rachel

Motoarele dragsterelor urlă prin noapte. Din rândul de sus al tribunei, Eric mă privește, așteptând. Trebuie să-i dăm banii până la miezul nopții. Mai avem douăzeci de minute până atunci și ne mai lipsesc cinci sute de dolari.

Eu stau lângă tribună și le privesc de la distanță pe Echo și pe Abby, care-i așteaptă pe Noah și pe Isaiah să aducă înapoi mașina lui Echo. Motorul i s-a calat pe linia de start, costându-l pe Noah pierderea cursei, iar pe Echo, pierderea mașinii.

Îmi mușc buza de jos când o privesc din nou pe Echo. Era mașina fratelui ei. Singurul lucru care-i rămăsese de la cel mai bun prieten al ei, mort în Afganistan. Mă gândesc la Gavin, la Jack, la Ethan și la West. În clipa de față, sunt supărată pe ei, iar ei sunt supărați pe mine, dar dacă ei ar muri, aș fi zdrobită.

Iar Echo și-a pierdut mașina din cauza mea.

Câteva pietricele se rostogolesc pe asfalt și Zach își face apariția lângă mine.

— Am auzit că, în sfârșit, accepți să te întreci cu mine.

Încuviințez. Nu mai e necesar să mi-o spună Isaiah, ca să știu că suntem într-o situație disperată.

— Ce se-ntâmplă dacă pierd?

Zach săgetează cu privirea undeva în spatele meu și n-am nevoie să mă întorc ca să-mi dau seama că-l privește pe Eric. Îndesându-și mâinile în buzunare, Zach se apropie și-mi șoptește:

— Renunță la cursa asta.

Mi se pare o ironie, când mă gândesc că Isaiah m-a avertizat să nu concurez în seara aia în care ne-am cunoscut. Și totuși, nu

regret nici măcar o hotărâre din câte am luat. Pentru că am rămas pe poziție, m-am îndrăgostit de el.

— N-am de ales, îi răspund lui Zach. Și acum, spune-mi ce se-ntâmplă dacă pierd.

— Ba ai de ales, insistă el, pe un ton rugător. Și eu am crezut că aș avea, dar acum nu mai am. Sunt obligat să câștig, așa că o să câștig. Te-am mai văzut alergând. Nu ai ce-ți trebuie ca să învingi.

— Dacă pierd, Zach...!

— El o să devină stăpânul tău. O să devină stăpânul lui Isaiah. De-aici încolo, amănuntele nu mai contează.

Inspir aerul, apoi îl scot afară, cu încetineală.

— Ne vedem pe linia de start, îi zic.

Noah și Isaiah împing mașina lui Echo pe un loc liber, iar când îi fac capota să se ridice, înjură amândoi, fiindcă fumul se ridică gros de la motor. Mă duc lângă Echo și Abby. Echo bate, neliniștită, cu un deget în brațul celălalt.

— Îmi pare rău, îi zic.

Îmi simt inima zdrobită văzând cum s-a distrus un lucru care însemna atât de mult pentru ea. Iar conștiința faptului că eu și Isaiah suntem răspunzători pentru pierderea ei e devastatoare.

— Și mie, răspunde ea. Noah a pierdut două sute de dolari din cauză că 'Vette s-a defectat pe linia de start.

— Echo...

Cum să i-o spun ca să nu se enerveze și mai tare pe mine? Fiindcă e evident că ea nu știe.

— Să repari motorul unei Corvette din '65 o să coste mult mai mult decât două sute de dolari.

Echo își dezlipește privirea de mașină.

— Avem tot timpul din lume ca să reparăm mașina. Dar mai avem douăzeci de minute ca să scoatem cinci sute de dolari. Tu și Isaiah sunteți mai importanți decât oricare mașină.

Abby îmi arde un cot.

— Șocant, nu-i așa?

— Ceea ce nu înțeleg e de unde știe individul ăsta că suntem aici, zice Echo, ridicându-și privirea spre Eric, care arată cum nu se poate mai fericit de întorsătura evenimentelor.

— Știe, pentru că e diavolul în persoană, îi răspunde Abby.

Cu umerii lăsați, ca și cum s-ar pregăti să anunțe moartea unei persoane dragi, Isaiah se apropie încet.

— Îmi pare rău, Echo. Îți jur c-o s-o repar.

— Nu-i nimic, Isaiah. Am știut la ce mă înham.

Ochii lui ca norii grei de furtună își întorc privirea spre mine.

— N-avem destul, îmi zice Isaiah, trăgându-mă spre el. Iar asta mă sperie al naibii de rău, îngeraș.

Îi depun un sărut ușor pe obraz și unul mai prelung și mai apăsat pe buze.

— N-o să pierd, îl asigur.

Cel puțin, mă rog să nu pierd. Siguranța pe care o afișez la exterior nu există și în interior. Isaiah s-a străduit din greu să-mi interzică participarea la cursa asta, dar, până la urmă, n-a putut să mă împiedice. A rămas în spinarea mea sarcina de a ne salva pe amândoi.

Senzația că a pierdut controlul, conștiința faptului că n-are cum să mă mai protejeze în momentul acesta, se războiesc pe chipul lui.

— Dacă pierzi cursa, nu oprești motorul. Mergi mai departe. Și, de data asta, nu te mai oprești decât la poliție. Le spui totul polițiștilor. O să primești pe cineva care să te protejeze.

— N-am de gând să te las.

Mâinile lui mi se strecoară în păr.

— Te rog, Rachel. Fac și eu ce pot.

— Echo o s-o scoată pe Rachel de-aici, intervine Noah. Rachel, eu o să stau alături de Isaiah.

Dau să protestez, însă huruitul motorului lui Zach ne întrerupe. Isaiah își încolăcește un braț de mijlocul meu, ca să mă tragă mai aproape.

— Cât e miza? urlă Zach peste zgomotul motorului.

— Cinci sute, îi răspunde Isaiah. Abby ține banii.

— Iar eu cred c-o s-o supraveghez pe Abby, se aude vocea lui Eric, care se strecoară spre noi, împreună cu câțiva tipi pe care-i recunosc din seara în care am participat la cursa ilegală organizată de el.

— Dansatoarele la bară sunt în capătul celălalt al străzii, îi zice Abby, pe un ton plictisit. Și dacă te las să privești, o să te coste mai mult.

Fără să-i mai aștepte riposta, Abby se duce spre Zach și-i arată cele cinci sute ale noastre. Zach îi face un semn lui Eric, care scoate un teanc de bancnote, ținându-l între degete.

— Ăștia stau la mine, îi zice Abby.

— Tu nu ești neutră, remarcă Eric.

— Iar tu ești un dobitoc. Suntem într-un loc public, Eric. Și gândește-te pe al cui teritoriu te afli. Am convingerea că în clipa de față te întrec ca rang.

Eric își îndoaie brațul din cot și-i întinde banii. Abby îi ia și-i numără. De îndată ce-i face semn cu capul că totul e în regulă,

Isaiah își apasă buzele pe ale mele. Sărutul e rapid, dar intens. Mâinile lui calde, pe fața mea, pe spinarea mea. Buzele, mișcându-se iute, cu o asemenea dorință, încât, când mă desprind ca să iau aer, el se retrage.

— Te iubesc, îmi zice.

Apoi, Isaiah îmi deschide portiera Mustangului, își caută casca, îmi îndeasă părul după urechi și-mi potrivește casca pe cap. Din spatele meu, Noah îmi strecoară în mâini geaca ignifugă.

Isaiah începe să vorbească într-un ritm atât de accelerat, încât abia pot să țin pasul cu el.

— Dacă mașina scoate vreun zgomot dubios, se comportă ciudat, frânezi, ai înțeles? Nu mai continui. Nu mai apeși accelerația până la podea. Atunci se întâmplă accidentele. Ascultă-ți instinctele. La orice ți se pare ciudat, apeși pe frână.

L-am privit pe Isaiah punându-și geaca și casca de zeci de ori și de fiecare dată mă durea inima gândindu-mă la ce s-ar putea întâmpla dacă s-ar defecta mașina. Fac ochii mari când văd că-i apar broboane de transpirație pe frunte.

— Extinctorul e sub scaunul din dreapta. Dacă te ciocnești de ceva, ieși imediat. Dacă nu poți, iei extinctorul, și-ți jur că eu o să fiu acolo într-o clipă.

— În mașina asta nu e montat vreun sistem de propulsie cu monoxid de azot, îi amintesc, pe un ton calm.

Se oprește cu degetele pe fermoarul gecii.

— Chiar și fără el, tot e periculos.

Ezită câteva clipe, apoi reia.

— Nu e o problemă dacă te retragi. Îți jur pe Dumnezeu c-o să te protejez.

— Vreau să alerg în cursa asta.

— Spune-i despre cuplu, îi atrage atenția Noah, în timp ce Isaiah continuă să-mi încheie fermoarul.

— Știu ce e cuplul, șoptesc eu.

— Nu ăla, îngeraș, îmi zice Isaiah, fixând mai bine curelele gecii și verificând încă o dată casca. Te-ai dat tu cu mașina prin parcări, învățând cum să prinzi semnalul de start, dar să știi că ți-am echipat-o și eu cu destul cuplu și cu destui cai-putere încât să se cabreze. Nu se compară cu motoarele de milioane de dolari ale băieților răi, dar tot își ridică botul. Asta e bine. O să-l coboare la loc. Nu te lupta cu mașina, Rachel. Las-o în voia ei.

Mă urc la volan și întind mâinile parcă amorțite spre centura de siguranță, dar Isaiah se apleacă înăuntru. Mâinile lui manevrează cu rapiditate centura în cinci puncte pe care a montat-o pentru curse.

— Vezi bine? mă întreabă.

Țin cu o mână volanul, iar cu cealaltă, schimbătorul de viteze. Centura m-a fixat strâns de scaun.

— Mda, îi răspund, dar abia pe urmă încep să mă gândesc. Nu sunt sigură c-o să pot vedea liniile, îi zic.

Isaiah mă strânge de mână.

— Te conduc eu la ele.

Închide portiera, iar eu îmi pornesc mașina. Ambalez motorul de vreo două ori, pentru că am nevoie de senzația de calm asociată cu cântecul motorului. Inspirând adânc, trec în viteza întâi și-l urmez pe Isaiah spre linia de start.

Toată viața am încercat să fiu o fetiță normală, cu fundițe și cu unghiile vopsite, dar când îmi simt căluțul torcând sub mine, când știu că mă pregătesc să-i dau pinteni... mă simt cât se poate de vie.

Flexându-și degetele spre interior, ca semn să continui, sau desfăcându-și palma ca să mă opresc, Isaiah mă călăuzește pe lângă porțiunea cu apă, ca să evit arderea cauciucurilor, după care mă dirijează, lent, până în zona de pregătire. Ajung la primul șir de lumini, iar Isaiah ridică mâna, indicându-mi oprirea. Inima îmi bate cu putere în piept. O să particip la o cursă de dragstere.

Mirosul de cauciuc plutește în aer. Zach tocmai termină de ars cauciucurile. Urletul motorului lui crește când mașina îi ajunge lângă a mea. Isaiah îmi face un semn din cap și se îndepărtează. Asta e. Acum sunt pe cont propriu. Zach se furișează înainte, spre al doilea semnal pregătitor. De îndată ce ating a doua linie, mai am câteva secunde până la startul cursei.

Inspir adânc și apăs ușor pe accelerație. Al doilea semnal luminos se aprinde. Într-o rapidă succesiune, luminile galbene țin numărătoarea inversă... trei... doi... unu...

Piciorul îmi zboară de pe ambreiaj în timp ce celălalt se trântește pe accelerație, într-o perfectă coordonare a mișcărilor. Motorul urlă, iar spinarea mi se lipește strâns de scaun. Adrenalina îmi țâșnește prin vene în momentul în care roțile din față se ridică și se trântesc la loc pe pista de curse. Aceeași forță gravitațională care m-a împins înapoi mă propulsează acum înainte.

Devenind una cu mașina, schimb vitezele în funcție de sunetele ei, lăsând-o să țâșnească, lăsând-o să alerge. Și, după câteva secunde, trec linia de sosire, râzând, înălțându-mă ca o pasăre în zbor.

Tocmai am învins.

Isaiah

Rachel de-abia apucă să oprească Mustangul, că eu și deschid portiera și-i deschei centura. Își smulge casca de pe cap și-și scutură părul blond într-o neorânduială care doar îmi sporește dorința de-a o atinge. O trag afară din mașină.

Ea râde, încolăcindu-și brațele de gâtul meu. Ambele mele brațe sunt benzi oțelite pe mijlocul ei, ridicând-o cu totul de pe pământ. Așa, e mai înaltă ca mine și sunt nevoit să-mi lungesc gâtul ca să-i ajung la buze.

Mâinile ei îmi mângâie gâtul și obrajii, trimițându-mi fiori fierbinți pe șira spinării. Buzele i se mișcă lin pe ale mele. Mă strânge, creându-mi în minte imagini cu noi doi, singuri, și forțându-mă să uit de faptul că avem spectatori. Asta, până când Noah tușește ușor.

În ochii ei e un licăr contagios.

— Mai vreau asta o dată, îmi zice.

— Ai de gând să-ți faci un obicei din a mă speria ca naiba, cumva?

— Iar tu n-o să miști un deget ca să mă împiedici, șoptesc buzele ei, lipite de gura mea.

— Nu, îi răspund, cu toate că mă simt torturat. N-o să mișc.

O las jos pe Rachel, în ciuda voinței mele. Abby îmi întinde mia de dolari, iar eu pun banii în plic.

— Vrei să faci câțiva pași cu mine, Noah? zic.

— Hai să terminăm cu asta, încuviințează el.

Eric stă sprijinit de gard, de cealaltă parte a parcării. Gașca lui tândălește la câțiva pași mai încolo, însă toți sunt cu ochii pe noi.

Echo o apucă de braț pe Rachel.

— Chiar o fi bine să-ți lași mașina aici?

— Nu, îi răspunde Rachel, cu ochii ei violeți îndreptați spre mine. Dar n-o să pățească nimic.

— Rachel, insistă Echo, înghiontind-o cu blândețe. Hai să mutăm mașina.

— Nu-i problemă, îngeraș. Suntem învingători de data asta.

Totuși, fără tragere de inimă, Rachel se strecoară la volanul mașinii, iar Echo se suie în dreapta ei. Rachel pornește, iar Abby se ia după mașină, pe jos.

— Ai grijă de ea, îi strig.

— O să am, îmi răspunde Abby, fără să privească înapoi.

Simt plicul greu în mână. Nu demult, m-am dus la Eric, ca să scap de sub tutelă. Acum, îi pun pe tavă cinci mii de dolari, și tot rămân fără casă.

— Tu crezi c-o să se țină de cuvânt? murmur spre Noah.

— Nu, răspunde el. Nu e genul lui, să accepte înfrângerea.

Are dreptate, nu e.

— I-am zis lui Abby să le ducă naibii de-aici pe Rachel și pe Echo, imediat cum vede că pornește primul pumn.

— Mersi, zice Noah. Gândul ăsta o omoară pe Echo, dar ea știe ce are de făcut și-o s-o ajute pe Abby s-o îndepărteze pe Rachel.

— Tu nu ești obligat să faci asta.

Noah îmi răspunde cu același rânjet dement din ziua în care s-a mutat în casa lui Shirley și-a lui Dale.

— Ba da, frățioare, sunt. Asta fac frații, unul pentru altul.

Frații... Sunt ani de zile de când n-am mamă. Ani, fără tată. Știind că pentru mine nu mai există pe fața planetei vreo rudă de sânge. Numai că, în decursul ultimilor doi ani, sângele s-a cam făcut apă.

Îi întind mâna lui Noah, iar când el mi-o apucă hotărât, îl trag spre mine, într-o îmbrățișare rapidă. Ne batem reciproc cu palmele pe spinare.

— *Noi* suntem o familie, îmi șoptește.

— Familie, repet, la rândul meu.

Îi dau drumul și pornim amândoi spre îngrăditură. Eric ne urmărește cu privirea în timp ce ne apropiem. Nu zice nimic, așa că-i întind plicul.

— Numără-i, dacă vrei.

Nemernicul sfrijit nu se sinchisește să deschidă plicul, ci doar și-l îndeasă în buzunarul interior al hainei.

— Dac-ai zis că sunt, sunt.

Două mașini își fac apariția pe pistă, reducându-ne la tăcere cu urletele motoarelor. Eric așteaptă până când se sting zgomotele, după care continuă.

— Nu înțeleg de ce vrei să te întreci aici. Nu sunt bani de câștigat.

— Nu era musai să-l amesteci pe Zach, îi zic.

— Mie îmi plac polițele de asigurare, iar Zach nu era una rentabilă... cel puțin, pentru seara asta. La fel ca pentru oricare poliță, rata crește odată cu timpul.

Examinez zona și constat că mașina lui Zach lipsește. E drept că el mi-a creat probleme pe parcursul ultimelor câteva săptămâni, dar în trecut mi-a fost prieten. Nimeni n-ar trebui să fie sub talpa lui Eric, iar ceea ce detest e că n-am ce să fac în privința asta. Zach și-a ales calea, iar eu mi-am ales-o pe-a mea. Așa apar bifurcațiile de drumuri.

— Întoarce-te pe stradă, Isaiah, mă sfătuiește Eric, desprinzându-se de gard. Acolo e casa ta.

Dacă Eric va continua să ducă o astfel de viață, se va mai întâmpla să-l fure câte cineva și, într-o zi, și-ar putea pierde chiar și viața. E o eroare pe care eu refuz s-o comit.

— Nt, Eric. Am terminat cu asta.

— Niciodată să nu spui niciodată, fratele meu, replică Eric, cu zâmbetul lui viclean. Știi unde mă găsești când o să mai fii în pană de bani. Iar atunci o să terminăm cu aiurelile și-o să lucrezi pentru mine. Nu ești tu primul puști scos de sub tutelă înainte de termen.

Înalț fruntea, auzindu-l cum dă glas temerilor mele.

— Ce te face să crezi c-o să vin la tine în patru labe?

— Faptul că vă las să plecați, pe tine și pe fetița ta, nevătămați. O să-ți aduci aminte că ți-am acordat favorul ăsta și-o să-ți dai seama că nu-ți sunt dușman. Iar acum, dacă mă ierți, am și alte afaceri de care să mă ocup pe seara asta.

Noah mă bate pe umăr și plecăm amândoi, aruncând la răstimpuri câte o privire în urmă. Dar nu e cazul. Eric a plecat, ceea ce facem și noi.

— N-o să se-ntâmple așa ceva, mă asigură Noah. Tu o să te descurci până la împlinirea vârstei legale.

— Știu, îi răspund.

De fapt, nu știu, dar încerc să-mi alung îndoielile. Nu pot să-mi duc războaiele decât unul câte unul.

Râsetele celor care constituie viitorul nostru ne călăuzesc spre un stâlp de iluminat. În cazul lui Noah, viitorul e reprezentat de o roșcată, iar în al meu, de o blondă.

Când mă vede, Rachel se năpustește direct în brațele mele.

— Suntem liberi?

— Liberi.

— Ar fi cazul să sărbătorim.

— Cunosc un loc, îi răspund, lungind foarte mult cuvintele. Pe un deal.

— Cred c-am auzit de el, zice, înroşindu-se.

— Pe bune? întreb, pe un ton excesiv de nevinovat.

— Mda. De la un tip de-a dreptul trăsnet. Ţi-ar plăcea tipul. Are vreo câteva tatuaje, şi ceva cercei.

Îmi împletesc degetele printre ale ei, însă zâmbetul îmi piere de pe faţă la auzul unei voci anume.

Rachel

— Rachel!

Întorc brusc capul spre locul de unde s-a auzit vocea tatălui meu.

— Ce cauți aici?

Fără cravata lui neagră și cu primii doi nasturi de sus descheiați, cu cămașa boțită, tata arată sleit. Cearcănele de sub ochi vădesc epuizarea.

— Hai să mergem acasă!

Nici gând... imposibil...

— Cum de m-ai găsit?

— Noul tău telefon are un dispozitiv de localizare prin GPS.

Mă simt bântuită de propriile mele gânduri: *prea mulți clopoței, prea multe fluierături.*

Isaiah mă strânge de mână. Își strecoară, discret, un umăr în fața mea și-mi dau seama că intuiește pericolul. Caut cu privirea ceea ce i-a provocat alarma și, imediat, îmi simt gura uscată. Un polițist își face apariția lângă tatăl meu.

— Ce faci, tată?

— Vreau să vii acasă, îmi răspunde, proptindu-și mâinile în șolduri.

Polițistul rostește ceva în microfonul de la umăr, apoi face un gest spre Isaiah.

— Domnule, vă rog să vă îndepărtați de domnișoară, îi zice.

Îi strâng mai tare mâna lui Isaiah.

— De ce-ai adus poliția?

Buzele tatii se răsfrâng într-un rictus.

— El te-a răpit, îmi răspunde.

Răpit?

— *Eu* am plecat cu el!

— Fuga de-acasă e o faptă la fel de rea. Ai provocat un haos și ne-ai făcut, pe mine și pe mama ta, să ne întrebăm dac-o să te mai vedem vreodată. Cum de-ai putut să-i faci una ca asta?

Tata întoarce capul spre polițist.

— Ea are șaptesprezece ani, îi spune. Fie că el mi-a răpit fata, fie că avem un caz de fugă din casa părintească. Un întreg salon de bal poate depune mărturie în privința aceasta.

— Dar n-am fugit!

Tata sucește totul în favoarea lui și, indiferent ce-aș zice, tot nu ne-ar crede nimeni.

— Arestați-l! se răstește tata. Să mergem, Rachel. Să ajungem acasă înainte ca mama ta să se prăbușească și mai mult, închipuindu-și că a mai pierdut o fiică.

Ceea ce mă temusem c-o să pățesc din partea fraților mei mi se-ntâmplă acum cu tata. El mă desparte de Isaiah.

— Te rog. N-am făcut nimic rău!

Nu e adevărat. Am făcut multe lucruri rele, numai că, pentru prima dată în câteva săptămâni, avem ocazia de a face și un lucru bun.

— Domnule, rostește polițistul, ceva mai energic, în timp ce-și duce mâna spre centură, iar mie mi se poticnește inima în piept. Îndepărtați-vă de fată!

— Nu, răspunde Isaiah, pe un ton atât de rece, încât îmi provoacă fiori.

— E minoră, îi atrage atenția tata lui Isaiah. Și n-are ce să caute aici și nici împreună cu tine.

Noah se apropie dintr-o parte, ridicând mâinile ca să-și demonstreze intențiile pașnice.

— Domnule, Isaiah are numai șaptesprezece ani. Domnule polițist, dacă e să-l arestați, aș vrea să aflu care e acuzația.

Polițistul aruncă o privire spre tata.

— E adevărat? îl întreabă.

— Nu știu ce vârstă are, îi răspunde tata, dar simt cum în ton i s-a strecurat o stare de nervozitate și-i văd mușchii maxilarului zvâcnind. Știu că și-a făcut apariția la o petrecere și mi-a luat fata cu el.

— Eu am plecat cu el, îi șuier printre dinți. Nu m-a răpit el și nici n-am fugit undeva. Urma să vin acasă.

— Hai să vedem și ceva acte, zice polițistul. După care vom începe să rezolvăm problema, însă va trebui să mergi acasă cu tatăl dumitale.

— Isaiah, intervine Noah, pe un ton exagerat de calm. Arată-i domnului actele. Imediat.

— Mai întâi, îndepărtează-te de fată, repetă polițistul, cu mâna zvâcnindu-i pe centură. Și scoate-ți actele, dar încet. Dacă ne comportăm cum trebuie, toată lumea o să poată merge acasă.

Fără să-mi dea drumul, Isaiah își scoate portofelul, cu mișcări lente, și-l aruncă spre polițist.

— Și, nu. N-am cazier, îi mai zice.

După felul în care se holbează amândoi la el, îmi dau seama ce anume văd: tatuajele, cerceii, toate coșmarurile cele mai rele cu putință. Însă Isaiah nu e nicidecum așa. E blând și bun și puternic...

Încep să tremur din tot corpul, dar nu e un atac de panică. E inima... frângându-se și sfâșiindu-se în bucățele.

— Isaiah...

Ochii argintii ai lui Isaiah sunt acum ca gheața.

— O să fie bine, Rachel. Nu-i așa? întreabă, smucindu-și bărbia spre tatăl meu.

Dar tata numai că nu rânjește batjocoritor. Dacă aș fi făcut prezentările așa cum se cuvine, oare tata i-ar fi acordat vreo șansă?

— Ori vii cu mine fără discuții, ori îi cer domnului polițist să te suie în mașină cu forța. Tu alegi, dar toată harababura pe care ai creat-o s-a terminat.

— Mă doare-n cot de cine ești, ripostează Isaiah, cu o voce joasă care dă de înțeles că amenințarea e cât se poate de veridică. Nu se atinge nimeni de ea!

Ceva mai încolo, Noah dezlănțuie un șir de obscenități.

— Du-te cu ei, Rachel, mă îndeamnă el. Altminteri, Isaiah o să le ofere *singur* motiv ca să-l aresteze. O să descurcăm noi ițele.

— Nu și dacă ți-e teamă de ei, îmi șoptește Isaiah. Dacă ți-e teamă de ei, nu te las să pleci.

Arunc o privire spre tatăl meu: arată mai bătrân cu câțiva ani decât în după-amiaza asta. Iar după cum se freacă la ochi înțeleg că îngrijorarea lui e amestecată cu furia.

— Nu mi-e teamă de el, îi răspund, strecurându-mă ușor în fața lui. Mie teamă să nu te pierd pe tine.

— Ia-ți adio de la el, ripostează tata, abia stăpânindu-se să nu ridice tonul și privindu-l fioros pe Isaiah. Să nu mai vii vreodată după fata mea. Orice încercare de a lua legătura cu ea iese din discuție.

Brațele mi se încolăcesc de mijlocul lui Isaiah și privirea îmi zboară imediat spre ochii lui, căutând o soluție. Isaiah mereu găsește cum să dreagă totul, iar acum, fiind prea panicată ca să pot gândi, simt nevoia disperată ca el să mă ajute.

— Isaiah?

Isaiah mă mângâie pe față. E aceeași dezmierdare caldă, iubitoare, pe care mi-o tot oferă, cu tandrețe, de când l-am cunoscut.

— O să fie bine, îmi zice.

— Promite-mi, îi cer, strângându-i mâna într-a mea.

Pentru că Isaiah se ține totdeauna de cuvânt. E în stare să răscolească și iadul, dacă e nevoie. Isaiah nu-și încalcă niciodată o promisiune.

— Îți jur.

Tremuratul mi se întețește. Nu se poate să-l pierd pe Isaiah! Abia am reușit să găsim locul în care lumea ar putea fi bună.

— Te iubesc, îi zic.

— N-o spune așa, replică Isaiah, lăsându-și capul în jos, astfel încât să ajungă cu gura aproape de a mea. N-o spune ca pe un adio.

— Rachel! se răstește tatăl meu.

Buzele ni se ating și mă străduiesc din răsputeri să memorez felul în care le simt: calde și un picuț dulci. Nu vreau să uit asta, niciodată. Iar după ce mă forțez să fac pasul înapoi, vederea mi-e într-atât de încețoșată, încât abia dacă mai zăresc ceva în fața mea. Isaiah își îndeasă mâinile în buzunare și se îndepărtează puțin. Știind că e obligat să mă lase să plec, îi poruncește propriului trup să se supună.

— E bine. Îți promit. O să fie bine.

O să fie bine. Îmi repet cuvintele în minte, iar și iar. *El mi-a promis. Isaiah nu-și încalcă niciodată promisiunile.*

Când ajung aproape de tatăl meu, el își întinde mâinile.

— Dă-mi cheile tale.

— Tu nu știi să conduci o mașină cu transmisie manuală, îi zic, cu vocea sugrumată.

— O să văd eu cum fac, se răstește el. Nu mai am încredere în tine.

Privindu-l pe Isaiah, îmi doresc dintr-odată să fi făcut mai multe poze împreună. N-am decât două. Pe una am făcut-o ca să mi-o pun pe telefon. Cealaltă era când ne prosteam amândoi, lângă mașina mea. Două fotografii. Nu mi se par nici pe departe destule.

Simțind asta, îl fotografiez mental pe Isaiah. Părul lui brun, ras până aproape de piele. Mirișteа de barbă, mușchii brațelor, înclinarea blândă a buzelor, chiar dacă ochii lui superbi îmi dau de înțeles că suferă.

Vâr mâna în buzunar și-i dau tatălui meu cheile. Polițistul îi restituie portofelul lui Isaiah și-i bălmăjește ceva. Numai că Isaiah mă țintuiește cu privirea, fără să reacționeze deloc la vorbele lui.

— Urcă-te în mașină, îmi ordonă tata, deschizând portiera din dreapta a Mustangului meu.

Mă supun, întrebându-mă dac-o să-l mai văd vreodată pe Isaiah. Nu demult, l-am întrebat dacă s-a gândit vreodată că dragostea ar putea durea atât de rău. Prea puțin știam, la vremea aia, habar n-aveam ce anume întrebam, sau cât de rău ar putea să doară, în realitate, când îți iei adio.

Mă strecor înăuntru și scaunul din dreapta mi se pare nepotrivit, nefiresc. Tata se urcă, trântește portiera și înfige cheia în contact.

— În viața mea nu m-a mai dezamăgit cineva atât, îmi zice.

Telefonul mobil începe să-i sune și tata îl scoate din buzunar. După ce aruncă o privire spre ecran, îl lasă să cadă în

suportul pentru pahare. E un număr cunoscut: un număr de la muncă. Unul la care, de regulă, răspunde imediat. N-aș fi crezut niciodată c-o să apuc ziua în care furia să-i depășească în intensitate dragostea pentru munca lui.

— Îmi pare rău, șoptesc, ștergându-mi ochii. Dar nu e ceea ce-ți închipui.

— Și-atunci, ce e? mă repede el, cu o asemenea forță, încât încep să tremur.

Îmi trântesc palma peste gură ca să-mi opresc hohotul de plâns, îmi simt gâtul strângându-se în timp ce caut, cu disperare, o cale de a-i explica.

— Tu nu înțelegi. Îl iubesc.

Telefonul încetează să-i sune, dar după câteva secunde reîncepe. E același număr, dar de data asta pare să provoace mai mult zgomol în micul spațiu din urechile mele.

— Ești prea tânără ca să înțelegi ce înseamnă iubirea! E un derbedeu. Un consumator de droguri. Uită-te la tine, unde ești! Uită-te la ce i-ai făcut mamei tale! Apropo, ce naiba cauți aici, de fapt?

Tata apasă ambreiajul și accelerația în timp ce încearcă să intre în viteză, iar motorul se oprește complet.

— Tată... trebuie să...

— Mă descurc! urlă el, iar furia absolută care fulgeră din ochii lui mă reduce la tăcere. Încă o dată, telefonul se oprește din sunat, dar o ia îndată de la capăt.

În oglinda retrovizoare, o văd pe Abby apropiindu-se de Isaiah. Îi pierd pe cei doi oameni pe care-i iubesc cel mai mult. Tata mai încearcă o dată și motorul prinde viață. Reușește să treacă în viteza întâi, iar eu închid ochii auzind cum scrâșnesc angrenajele.

— Te rog, lasă-mă să conduc eu. O să ajungem acasă, îți jur!

Oricât m-aș strădui să le opresc, lacrimile fierbinți din ochi mi se revarsă pe obraji.

— Tu nu știi să conduci o mașină cu transmisie manuală!

— Mi-ai distrus ziua, îmi replică tata, ignorându-mă complet. Ai făcut-o pe mama ta să se simtă rău. Nu e ceea ce așteptam de la tine.

Soneria se oprește, dar când reîncepe, tata întinde mâna spre telefon.

— Fir-ar al naibii!

Lumina de la intrarea pe pistă începe să se schimbe, iar privirea îmi săgetează între ea și telefonul de la urechea lui, apoi spre mișcările neexperimentate ale mâinii lui pe schimbătorul de viteze.

— Tată, nu cred că e bine să...

Icnesc scurt auzind claxonul și tot ce mai apuc să văd e grilajul unei semiremorci.

— Tată!

Isaiah

Îmi strecor portofelul în buzunarul de la spate și urmăresc cu privirea cum tatăl ei asasinează ambreiajul. Junghiul din piept ar fi de-ajuns ca să mă ucidă, dar mă agăț de vorbele pe care i le-am spus ei: jur c-o să fim împreună. Rachel știe că eu nu-mi calc niciodată cuvântul. Dragostea asta dintre noi... n-o să se sfârșească niciodată.

Noah îmi pune o mână pe umăr.

— Îmi pare rău...

— O iubesc, îi zic. Și ea mă iubește. O să împlinească optsprezece, în mai puțin de-un an. O să termine liceul în mai puțin de-un an și jumătate.

Și atunci, nimeni n-o să ne mai poată despărți.

— Și mă ai pe mine, intervine Abby, apărând de cealaltă parte a mea. Poate că acoperirea mea o să țină și-atunci o să vă pot ține în legătură. Nu se știe niciodată.

Totuși, n-o spune ca și cum ar crede-o.

Privirea lui Abby e de parcă și-ar fi pierdut cea mai bună prietenă. O cuprind cu un braț. Pentru că așa și e.

— O s-o avem înapoi, îi zic și nu-mi dau seama dacă încerc s-o conving pe ea, sau pe mine însumi.

— Uite, de-asta nu mă implic eu în relații, îmi zice Abby, ștergându-și ochii.

În intersecția de la ieșirea de pe pistă, polițistul virează la dreapta. Luminile de semnalizare se schimbă în timp ce Mustangul înaintează, trecând pe galben, și o senzație de gâtuire mă copleșește. Senzația aia care mă îngrozește, furnicătura aia dintre piele și mușchi, mă invadează. Îi dau

drumul lui Abby și fac câțiva pași, îngrozit de gândul că, dac-o pierd din vedere pe Rachel, o s-o pierd pentru totdeauna.

Se aprinde becul roșu, iar Mustangul lâncezește în mijlocul intersecției. Aud tentativa de a reporni motorul și picioarele mele își accelerează mișcarea când văd semiremorca pătrunzând în intersecție... accelerând. Lumea parcă-și încetinește mișcarea, în timp ce picioarele mi se străduiesc din răsputeri să mă ducă spre automobil, ca s-o protejez pe Rachel.

Se aude un scrâșnet oribil și căluțul alb se răstoarnă într-o rână, apoi se rostogolește, încă o dată, și încă o dată. Ca o minge rostogolindu-se la vale. Din sensul celălalt, un alt automobil intră în coliziune, iar eu urlu din adâncul plămânilor numele lui Rachel. Frânele scrâșnesc, parbrizele se prefac în cioburi, alte și alte automobile se ciocnesc. În fața ochilor am un veritabil măcel. Mașina ei se oprește din rostogolit. Întreg trupul lui Rachel... zdrobit, de nerecunoscut.

Un zumzet îmi umple craniul, în timp ce continui să-i urlu numele. Îmi avânt trupul înainte, mai îndârjit, mai iute, dar nu reușesc să ajung la ea. Câteva trâmbe de fum se ridică de sub capotă.

Iar apoi, focul.

Sar pe capota unei Honda Civic făcută sandviș.

— Rachel!

Lumea țipă. Unii urlă. Cioburi cad pe asfalt.

— Rachel! Răspunde-mi!

Parbrizul mașinii ei e ca o pânză de păianjen, anulându-mi orice acces vizual. Noah mi se alătură pe capota Hondei și amândoi ne folosim brațele ca pavăză când un val de flăcări se repede în direcția noastră. Dogoarea îmi încinge brațele. Săgetez cu privirea în căutarea unei ieșiri pentru ea. E țintuită

înăuntru. Portierele din ambele părți sunt blocate de alte vehicule.

— Rachel!

— Trebuie să mutăm mașina aia! strigă Noah.

Mașina ei e în flăcări. Gândul acesta îmi gonește prin minte. Ne lăsăm să alunecăm de pe capotă, spre spatele Hondei Civic.

— Apucă de ea!

Șoferul Hondei ni se alătură. Are pete de sânge pe obraz.

— S-a întâmplat prea repede, zice el.

Eu și Noah nu-i răspundem. Ridicăm spatele mașinii, cu mâinile goale. Urlăm amândoi când o desprindem de sol. Degetele îmi țipă de durere, dar nu ne oprim până când nu reușim să creăm puțin spațiu. Honda se trântește la loc de asfalt. N-am depărtat-o cine știe cât, dar îndeajuns cât să te poți strecura. Înghit fum, tușesc și deschid portiera din dreptul șoferului. Cămașa albă a tatălui ei e leoarcă de sânge, însă el are ochii deschiși, clipește. Alături, Rachel zace, complet zdrobită.

— Scoate-o afară, îmi cere tatăl ei, tușind. Nu reacționează!

Un val de adrenalină provocat de panică îmi țâșnește prin corp. Nu se poate ca ea să fi murit. Nu se poate.

— Noah!

— Scoate-l afară! strigă Noah, suit din nou pe Honda. Dă-mi-l mie.

Mă las pe vine, ca să-l pot apuca mai ca lumea.

— Puteți să stați pe picioare? îl întreb.

El încearcă să se miște, dar se oprește, gemând.

— Scoate-o pe ea!

Din panoul de bord începe să iasă fum și pulsul mi se accelerează. Folosindu-mi umărul, mă proptesc de tatăl ei și-l smulg afară din mașină. Urlă de durere și țipă iar în clipa în care

Noah îl trage în poziție verticală. Imediat cum scap de el, mă năpustesc în interiorul mașinii.

— Rachel, îi zic, rostindu-i numele cu calm, sperând c-o să răspundă. Îngeraș, vreau să deschizi ochii. Haide. Vorbește cu mine.

Îmi strecor un braț pe după spinarea ei, iar pe celălalt, între picioare. Se lasă moale, ca o păpușă din cârpe.

— Nu se poate să-mi faci, naibii, una ca asta, Rachel! Eu ți-am promis ceva, iar asta înseamnă că și tu mi-ai promis mie. Noi doi o să fim împreună. Ai auzit ce-am zis?

Smucesc, iar trupul lui Rachel zvâcnește înapoi, reacționând. Refăcându-mi priza, smucesc mai tare, dar trupul nu se clintește. Plămânii mă ustură de la fum și bat aerul cu mâinile, străduindu-mă să descopăr problema.

Întind mâna spre podea, explorând, și deodată lumea încremenește. Jur că da. Nu, nu, nu, nu... Podeaua se prăbușise, iar tabla din lateral năvălise înăuntru, înfășurându-i picioarele. Îi cuprind chipul drăgălaș între palme și-i vorbesc, ca și cum m-ar putea auzi. Vocea mi se frânge.

— Ți-ai prins picioarele acolo, îngeraș. Ți-ai prins picioarele.

O s-o pierd... Doamne, nu! O s-o pierd...

— Isaiah! îl aud urlând pe Noah. Trebuie să ieși de-acolo! Ieși de-acolo, ieși, ieși!

Isaiah

Mai

Mi-am petrecut o bună parte din viață încercând să-mi dau seama de unde-mi pot face rost de următoarea masă, sau cum să evit suferințele fizice. Cu alte cuvinte: cum pot să supraviețuiesc. Niciodată n-am avut motiv să mă gândesc la moarte: am fost prea ocupat cu grijile pentru a rămâne în viață.

Dar aici, în cimitirul ăsta, mi-ar fi greu să nu mă gândesc la sfârșitul vieții. Noah mi-a spus că părinții lui sunt îngropați în parcela de vizavi. Locul de odihnă veșnică al fratelui lui Echo e de cealaltă parte a întinsului cimitir. Nimeni nu e imun față de moarte.

O burniță ușoară face ca ziua caldă de primăvară să fie umedă și cămașa mi se lipește de piele. Stau nemișcat, privind fix bucata de pământ. În mine e o greutate care ar putea să producă lacrimi, numai că o alung. Și-așa am prea multe sentimente care au luat-o razna.

— Ești sigură? întreb.

Mama se lasă pe vine și atinge piatra de mormânt.

— Da. Am știut că e tatăl tău din clipa în care ai intrat în sala aia pentru vizite. Arăți întocmai ca el, Isaiah.

Mă privește, cu un zâmbet palid și cu ochii sticloși.

— Și el a fost un bărbat chipeș, să știi!

Tatăl meu. Nemaifiind capabil să mă țin pe picioare, mă așez pe iarba umedă. James McKinley.

— Sunt irlandez?

— Așa cred, îmi răspunde ea, râzând. N-am discutat niciodată despre arborele genealogic. A fost un om bun. Cumsecade. A murit înainte să aflu că sunt însărcinată, așa că l-

am tăiat de pe lista posibililor taţi. Încă o greşeală prostească din partea mea.

Nu suntem prea apropiaţi, eu şi mama. Ea vrea să creeze o legătură între noi. Mie-mi ajunge faptul c-o ştiu în viaţă. Ea mă presează, vrând mai mult de-atât, dar eu îi spun că ar trebui să fie bucuroasă că furia pe care o simt faţă de ea e în scădere. Prea mult timp a trecut între vârstele de şase şi şaptesprezece ani. Prea multe suferinţe. Uneori, e mai bine să ierţi o persoană, dar s-o ţii la o distanţă prudentă.

— James avea o familie numeroasă. Oameni puţin mai neobişnuiţi, dar foarte cumsecade. Mi-ar fi plăcut să fi ştiut că eşti al lui. Ei ne-ar fi primit pe amândoi în familia lor.

Se întrerupe, apoi continuă.

— Sau, cel puţin, pe tine. Ar trebui să-i cauţi.

Mă scarpin la ceafă. Undeva, prin Kentucky, eu am o familie numeroasă.

— Nu sunt convins că aş avea chef să trec printr-un test de paternitate, îi răspund.

Şi să se dovedească faptul că m-am înşelat.

— Nu sunt convinsă că n-ar cere aşa ceva, însă le-ar ajunge să te privească o singură dată, ca să-şi dea seama. Eşti leit el. Cu tot cu cercei şi tatuaje.

Imaginea asta mă face să zâmbesc.

— Fără caterincă?

Ea izbucneşte din nou în râs.

— Şi el ar fi zis tot aşa. James a fost bun cu mine. Eram prieteni, dar eu m-am prostit şi am profitat de el. Nu mi-am iertat niciodată faptul că l-am rănit şi mă simt îngrozitor din cauză că el n-a ştiut niciodată de existenţa ta.

— Cum a murit?

— Accident de mașină, îmi răspunde, fixând cu privirea piatra de mormânt, ca și cum și-ar închipui că el ar putea să apară dacă s-ar concentra suficient.

— Vrei să-mi povestești despre el?

Mama se destinde și se așază în fund. Ploaia i-a lipit de față șuvițele de păr negru.

— Nu știu prea multe, dar o să-ți spun ce știu. James adora motocicletele…

Sunt într-un McDonald's, peste drum de cimitir, și aștept la o masă dintr-un colț. Courtney îmi pune în față un recipient cu înghețată de vanilie, după care își ocupă locul vizavi de mine, cu înghețata ei. Își deschide geanta și scoate un flacon de Sprinkles multicolore. Își presară câteva pe înghețată, iar mie îmi toarnă ditamai mormanul.

— Ce tot faci? o întreb.

— Îți fac cinste c-o înghețată, îmi răspunde Courtney, vârând la loc flaconul în geantă și începând să sape cu lingurița în porția ei de înghețată. Nu-mi spune că pe când aveai opt ani nu ți-ai dorit să-ți cumpere cineva o înghețată cu Sprinkles.

Courtney e capabilă acum de așa ceva. Să extragă o amintire îngropată în adâncul meu cu o înspăimântătoare ușurință. Uneori am impresia că știe să citească gândurile, dar apoi îmi aduc aminte că nu e cazul. A fost crescută sub tutelă, de sistem, exact ca mine. Junghiul din piept mă determină să-mi imaginez că am opt ani și privesc cum alte familii cumpără înghețată. Courtney zâmbește când mă vede că iau o linguriță.

— Ai cumva sentimentul că ai trădat, făcându-te asistentă socială? o întreb.

Ea nu răspunde imediat. își încrețește fruntea.

— Prefer să mă gândesc că așa pot să-i ajut pe alți copii așa cum nu m-a ajutat nimeni pe mine.

Mi se pare corect.

— Ai stat mult de vorbă cu mama ta, azi, comentează Courtney, care ne urmărise de la adăpostul mașinii ei.

— Mi-am cunoscut tatăl.

Vorba vine.

— Mi-am cam dat seama. Cum merge treaba cu ea?

Îmi umplu gura cu înghețată, ca să nu fiu nevoit să răspund. Mijesc ochii când simt pe limbă cum se rostogolesc micile bomboane dulci. Courtney chicotește.

— Apropo, zice ea, jeleurile cu înghețată sunt mult supraestimate.

— Am remarcat, răspund, amestecându-mi înghețata. Nu pot să-i ofer ceea ce vrea.

— Nu ești obligat, zice Courtney. N-am afirmat niciodată că o relație cu ea ar fi sănătoasă, ci doar că ar fi bine să vorbești cu ea. Îți spun din experiență că, până la urmă, tot ai fi tânjit să-ți vezi mama. M-am gândit că ar fi mai bine să te ocupi de ea știind c-o să-ți fac cinste cu o înghețată, după.

— Trebuia să-mi fi spus de prima dată când ne-am văzut că ești produsul sistemului.

Courtney strânge din buze.

— Am fost și eu odată o adolescentă de șaptesprezece ani supărată pe viață. Tu nu erai pregătit să mă asculți.

Corect.

— Felicitări, apropo. Am auzit c-ai luat examenul cu brio.

— Mersi.

Am obținut certificatul ASE... din nou. Mi-am asigurat stagiul și serviciul. Împing deoparte înghețata și mă relaxez pe

spătarul scaunului. În ultima vreme, m-am simțit de parcă aș fi plutit în derivă. Sunt din nou sub tutelă, acasă la Shirley și Dale. Noah stă la cămin. Încă ținem legătura, dar nici pe departe la fel de frecvent ca înainte. Uneori, mă simt... singur.

— Cunosc oameni care au familii, îi zic. Termină liceul și își iau un serviciu, sau se duc la facultate, și dacă o dau în bară, se întorc frumușel acasă.

Mă opresc, bătând cu degetele în masă.

— Dar eu, dacă...

Dacă o dau în bară? Îmi dreg glasul, iar sprâncenele mi se apropie între ele.

— Eu unde mă duc?

Courtney își împinge și ea înghețata deoparte.

— Sistemul de tutelă e naspa, dar la fel e și ieșirea de sub el. E ciudat. Îți petreci întreaga primă parte a vieții luptându-te să ieși, după care, într-o zi... ai ieșit. Și-atunci, îți vine să urli spre ușa închisă că ești încă un copil, dar toată lumea insistă al naibii de îndârjit că ești adult. Eu am plâns foarte mult când am ieșit de sub tutelă.

Îmi răsfrâng buzele cu dispreț.

— Eu nu cred c-o să plâng.

Courtney pufnește.

— Mda, mă rog, ce-or obișnui să facă băieții.

Înghit în sec și-mi găsesc curajul de a rosti cuvintele.

— Nu vreau să fiu homeless.

— N-o să fii!

Courtney bâțâie din sprâncene și scoate un dosar din geantă.

— Am un plan. Tu împlinești optsprezece ani abia în vara asta, așa că mai avem vreo două luni până când o să ieși de sub

tutelă. Pot să te învăț cum să-ți calculezi bugetul și să te ajut să-ți găsești o locuință, și tot felul de distracții din astea, de-ale adulților. Și iată care e partea cea mai frumoasă. Eu o să-ți fiu prin preajmă și după ce-o să împlinești optsprezece ani. Poate că n-o să mai am o calitate oficială, dar n-o să dispar.

Deodată, soneria telefonului începe să-mi sune, iar Courtney zâmbește, știind de ce sunt gata s-o iau la goană.

— Începem de săptămâna viitoare, îmi zice.

— Mersi, îi răspund, ridicându-mă. Pentru tot.

— N-ai pentru ce. Și săptămâna viitoare o să luăm înghețată cu sos de ciocolată caldă.

Rachel

Visez foarte mult. În ultimele trei luni, mai mult am dormit, decât am stat trează. Cu atâtea operații, internări, calmante și recuperare, par mereu obosită.

Îl văd pe Isaiah în visele mele. Dăruindu-mi zâmbetul acela rarisim. Hohotind cu râsul lui profund. Din când în când îi visez sărutul. Astea sunt preferatele mele.

Cineva șușotește și deschid ochii. Întâlnirea cu specialistul m-a epuizat fizic. Întâlnirea cu terapeuta m-a dărâmat mental. Îmi întind brațele pe pat și aud un foșnet într-o parte. Întorc capul și văd un catalog Mustang, însoțit de un bilețel:

Spune-mi pe care o vrei. Te iubesc. Tata

Mângâi biletul cu degetele, după care arunc catalogul pe noptieră. Nu vreau să mă gândesc la mașini, nu încă.

— Ți-am spus că nu e pregătită, șoptește o voce adâncă din cealaltă parte a camerei.

Proptindu-mă în coate, îmi ridic partea superioară a corpului. West și Ethan stau pe podea, amândoi cu câte o telecomandă în mâini. Sunt concentrați la jocul video pe care-l joacă, fără sunet, pe televizorul meu. Ei doi practic s-au mutat aici încă de când m-am întors acasă din spital. În cea mai mare parte a timpului, prezența lor nu mă deranjează.

Ethan privește peste umăr spre mine.

— În sfârșit, exclamă.

Își aruncă telecomanda pe podea, iar West îi urmează exemplul.

— Plimbare, surioară, anunță West, întorcându-și cozorocul șepcii la ceafă.

Mă trântesc la loc pe pat.

— Am recuperare peste două ore.

— Tocmai de-aia mergem acum, argumentează Ethan. Pe urmă o să fii prea obosită. Cum vrei s-o facem?

E o întrebare cu care sunt obișnuită și una pe care ei au învățat s-o adreseze. E o relație ciudată între mine și familia mea. Toată viața mi-am dorit să nu fiu veriga slabă a familiei, iar acum nu exista absolut nicio îndoială în privința faptului că sunt cea mai slabă, din punct de vedere fizic, de sub acoperișul casei noastre. Am scăpat de ghips, dar ambele picioare îmi sunt imobilizate total cu aței.

Deși e evident pentru toată lumea că nu pot să fug la fel de tare ca frații mei, sau să dansez ca mama, ceea ce nu se poate vedea cu ochiul liber e adevăratul miracol. La început, mi-a fost greu să cer ajutor. Totul era de un milion de ori mai greu de făcut, din dorința mea de a mă descurca singură, iar familiei mele i-a fost de un catralion de ori mai greu să nu facă treburile în locul meu. Dar am învățat să cer. Și ei au învățat să nu sară neinvitați. Și așa, slăbiciunea mea m-a făcut să devin mai puternică.

— Lăsați-mă să-mi dau jos picioarele din pat.

Ambii frați ai mei fac doi pași înapoi și privesc cum, întrebuințându-mi forța părții superioare a corpului, îmi modific poziția, astfel încât să-mi ajungă picioarele aproape de marginea patului. Mă înroșesc la față și-mi încleștez dinții, dar după o luptă dusă centimetru cu centimetru, ambele picioare îmi atârnă dincolo de margine.

Expir aer suficient cât să-mi suflu părul căzut peste față. Un mic zâmbet îmi apare pe buze. Am reușit.

— E rândul vostru.

— Ia căruciorul, ordonă Ethan, în timp ce-și strecoară brațele în jurul meu și mă ridică de pe pat.

West iese primul pe ușa camerei mele, iar Ethan îl urmează. Lucrătorii din ceea ce fusese camera lui Colleen se holbează la mine, la picioarele mele, după care se întorc la montarea biroului și a rafturilor confecționate la comandă. Mama e acum plătită pentru strângerea de fonduri și a declarat că merită să aibă un birou al ei.

La poalele scării, West îmi aranjează căruciorul, iar Ethan mă instalează în el. Îmi fac semn să-i urmez, ceea ce și fac. Pe hol, prin bucătărie, în jos pe rampă... dar mă opresc când îi văd îndreptându-se spre garajul care nu e legat de casă.

— N-am timp să merg nicăieri.

West se întoarce spre mine și-și continuă drumul, mergând cu spatele.

— Hai odată, momâie. Ai roți, folosește-le.

— Mare măgar ești!

West îl plesnește peste braț pe Ethan.

— M-a făcut măgar!

— Păi, ești măgar, zice Ethan, deschizând ușa garajului.

— Mda, dar ea m-a făcut măgar.

Clipesc mirată când pătrund în garaj. E acolo un dispozitiv cu o scândură acoperită de un înveliș ca de saltea.

— Ce-i asta?

— E pentru tine, îmi răspunde West, oprindu-se lângă dispozitiv și înfundându-și mâinile în buzunare. O să te ajute să-ți manevrezi mașina.

Ridic o sprânceană întrebătoare, iar West își desface brațele.

— Îmi dai voie?

Încuviințez, iar West mă ridică din cărucior și mă plasează pe saltea. Arată spre două manivele, după care începe să învârtească una dintre ele.

— Asta te ridică.

Surprinsă de inerție, tresar și mă apuc cu mâinile de margini. El continuă să învârtească manivela, până când ajung la același nivel cu capota deschisă a SUV-ului lui.

— Iar asta te aduce mai aproape.

Scândura se întinde în față și, pentru prima oară după trei luni, pot să ating interiorul unei mașini. Parcă temându-mă să nu fie un vis, îmi plimb degetele peste motor. Chiar și din poziția asta, tot n-o să fiu capabilă să fac mare lucru, dar tot e mai bine decât să nu fac nimic.

Simțindu-mă cam rămasă fără cuvinte, deschid gura și rostesc unul prozaic.

— Mersi.

— West ți-a construit-o, mă informează Ethan.

West, stânjenit, ridică dintr-un umăr.

— Ethan m-a ajutat. Pe lângă asta, cine altcineva ar putea să-mi mai schimbe uleiul?

Lacrimile îmi invadează ochii. Mă simt mișcată de faptul că ei au investit timp și energie în ceva pentru mine… și nu în orice… au creat ceva care să-mi faciliteze întoarcerea la ceea ce iubesc.

— Tata vrea să-ți cumpere o mașină nouă, îmi zice Ethan.

— Știu, îi răspund.

Numai că partea asta e mai complicată. N-o să mint. Mă doare gândul că n-o să pot conduce… pentru un timp foarte îndelungat.

— Foarte bine, zice West. Să știi că n-am glumit cu schimbatul uleiului. Spune-mi ce să fac și eu și idiotul o să executăm tot ce trebuie.

Un flux de adrenalină îmi gâdilă venele.

— Aduceți-mi platforma aia rulantă și ajutați-mă să cobor. O să mă vâr sub mașină.

Plină de glorie, de unsoare și de benzină, stau pe dispozitivul născocit de West și plutesc deasupra sus-numitului meu frate, care se străduiește să-și dea seama cum e cu filtrul pentru ulei.

— Hai, că nu e nicio inginerie spațială, îi zic.

— Vorbește geniul auto, bombăne el.

Cineva își drege glasul și tresărim cu toții când o vedem pe mama în ușa garajului.

West și Ethan schimbă între ei priviri vinovate.

— Mamă, zice Ethan, tocmai ne pregăteam s-o aducem înapoi în casă.

— Băieți, vreți să mă lăsați puțin cu Rachel?

West îmi flutură mâinile murdare prin fața ochilor și-și șterge un deget mai unsuros decât celelalte pe obrazul meu. Ethan mă strânge de încheietura mâinii înainte să iasă. Îmi rectific poziția și mă aplec să examinez rezultatele muncii lui West. Nu-s prea rele.

— La ce lucrezi? se interesează mama.

— La nimic, îi răspund, ridicând din umeri.

Mama e îmbrăcată cu o pereche de pantaloni gri din stofa și un pulover albastru. Tata m-a dus azi-dimineață unde aveam programări, în timp ce mama l-a vizitat pe Gavin în clinica de reabilitare. Din cauza accidentului, planul inițial al tatălui meu,

privitor la Gavin și la reabilitarea lui, a căzut. Acum câteva săptămâni, însă, Gavin a început, în sfârșit, tratamentul.

— Ce mai face Gavin? o întreb.

— Bine. E îngrijorat pentru tine, îmi răspunde mama, uitându-se sub capotă. Tatăl tău mi-a zis că întâlnirile de azi au decurs favorabil.

— Mhî.

Mă simt ciudat să fiu aici împreună cu mama, după cât am mințit-o în legătură cu dragostea mea pentru mașini.

Mama mă privește. Ea chiar mă privește acum, cu ochii ei albaștri, și mă vede. Nefiind obișnuită, mereu întorc capul. Îmi aruncă peste umăr o șuviță răzleață de păr.

— Gavin și cu mine am avut programată o ședință de terapie în grup. El mi-a promis să nu mai ascundă de mine secrete ca dependența lui. M-am gândit la asta în drum spre casă. Cred că mi-aș dori câte o astfel de promisiune de la fiecare dintre voi. Secretele au fost mult prea aproape să ne distrugă familia.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus despre Gavin, îi zic, jumulindu-mi cojile de pe degetul mare.

Mama își mută greutatea pe celălalt picior.

— Mă interesează mai mult că nu mi-ai spus despre tine.

Confruntarea n-a fost niciodată un teren prielnic pentru niciuna dintre noi și mă întreb dacă tăcerea o afectează la fel de mult ca pe mine.

— Tu n-ai vrut să auzi. Tu ai vrut ca eu să fiu Colleen.

— Rachel…

Preferând să n-o aud că tăgăduiește, o privesc drept în ochi.

— Mi-am petrecut o bună parte din viață auzindu-te cum le spui oamenilor că visezi ca eu să devin noua Colleen. E adevărat, așa că, te rog, nu te preface că n-ar fi așa.

Mama își pipăie verigheta și-o răsucește pe deget.

— Ce bine-ar fi fost dacă ți-aș fi spus că tu nu erai o înlocuitoare... dar am fi știut amândouă că ar fi fost o minciună. Dar, indiferent de ceea ce crezi, eu te-am iubit totdeauna.

Îmi fac de lucru cu uneltele lăsate de frații mei pe scândură. În ultimele trei luni, eu și mama am ocolit în permanență problema asta.

— Pe ea ai iubit-o mai mult.

— Nu e adevărat. Dar îi duc dorul. Prea mult. M-am tot gândit și cred că a existat ceva adevăr în ceea ce ai spus în seara aia. Te-am iubit, dar nu cred că te-am văzut vreodată cu adevărat. Pentru asta te rog să mă ierți.

— Nu-i nimic.

— Dar, în apărarea mea, trebuie să-ți spun că nu mi-ai dat niciodată șansa să te cunosc.

Deschid gura ca să protestez, dar ea îmi face semn că nu e cazul.

— Rachel, problema în familia asta e că nimeni nu mi-a acordat încredere. În loc să te schimbi ca să mă faci fericită, nu te-ai gândit niciodată ce s-ar fi întâmplat dacă mi-ai fi spus cu ce greșesc?

Cu asta îmi închide gura. O parte din mine e convinsă că aș fi putut să urlu până m-aș fi învinețit la față, însă mai există și cealaltă parte care se întreabă ce-ar fi fost dacă aș fi încercat cu adevărat.

— Și, ce se petrece aici? întreabă din nou mama, aplecându-se deasupra motorului de parcă i-ar fi frică să n-o muște, iar eu îmi dau seama că ea încearcă.

— Îl învățam pe West cum să-și schimbe filtrul pentru ulei.

— E greu?

— Aș putea să te învăț și pe tine.
Din reflex, își strâmbă gura.
— Ce-ar fi ca tu să-mi explici, iar eu să ascult?
E un început.
— Ne-am înțeles!

Isaiah

Uşa de la intrarea principală se deschide şi mă pomenesc faţă în faţă cu tatăl lui Rachel. Şuviţe cărunte îi marchează partea din apropierea urechilor. Pare mai bătrân decât în noaptea aia, pe pista de curse, dar, dacă e s-o luăm pe cea dreaptă, probabil că şi eu par mai bătrân. Aşa se-ntâmplă când dormi pe scaun în sala de aşteptare a spitalului. Noi doi am ajuns să ne cunoaştem destul de bine în acele perioade în care Rachel era operată sau dormea.

Tatăl ei refuza să plece de acolo când nu avea serviciu. La fel şi eu, când nu eram la muncă, sau la şcoală. Se pare că aveam acelaşi orar.

— Intră, Isaiah.

Pătrund în masivul hol şi, ca de fiecare dată, mă minunez că există oameni care să trăiască astfel.

— Cum mai e?

— Agitată, îmi răspunde; şi, după cum se scarpină în cap, îmi dau seama că şi el e. Astăzi, Rachel învaţă din nou să meargă.

Privirea domnului Young se abate spre locul aflat cu câţiva centimetri mai jos de tigrul tatuat pe bicepsul meu. Acolo am un semn de arsură de acum trei luni, când i-am salvat, pe el şi pe fata lui. Dacă organizatorii curselor de dragstere nu mi-ar fi cerut să am la mine un extinctor pe timpul curselor, poate că Rachel ar fi murit. Şi eu, împreună cu ea... fiindcă n-aş fi părăsit niciodată maşina aia fără s-o scot pe ea.

— Am discutat propunerea ta cu mama lui Rachel şi am fost amândoi de acord că i-ar face bine lui Rachel să iasă. Dar o să începem mai uşor. O oră şi jumătate.

O oră și jumătate — singur — cu Rachel. Mă simt ca un condamnat ieșit la lumina zilei după ani de carceră.

— Vă jur că n-o să întârzii un minut.

Tatăl ei zâmbește cu înțeles.

— Nu, n-o să întârzii, fiindcă altfel vor mai trece câteva luni până când o să mai poți ieși cu ea din casa asta.

Domnul Young m-a acceptat, cu condiția să mă conformez regulilor stabilite de ei. Or, pentru Rachel, aș fi dispus și să arunc cărbuni cu lopata în furnalele iadului.

— Isaiah, mă strigă mama ei, din living. Ea nu vrea să înceapă fără tine.

Doamna Young a transformat masivul lor living, odinioară protocolar, în clinica lor personală de recuperare. Inima îmi palpită când o văd pe Rachel cocoțată în căruciorul ei. Părul auriu îi e prins la spate într-o coadă și e îmbrăcată cu un tricou și o pereche de pantaloni scurți. S-a dus ghipsul de la picioare, în loc fiind acum ațele negre, mari, pe toată lungimea.

Se luminează la față când mă vede.

— Isaiah!

De fiecare dată când intru în casa asta, are aceeași reacție. Nu știu de ce. Am ținut-o de mână în spital, am stat cu ea după multiplele operații și am sprijinit-o pe perioada fiecărei ședințe de recuperare. I-am făcut o promisiune lui Rachel și eu nu-mi încalc niciodată promisiunile.

Când mă îndrept spre ea, fizioterapeutul, un fost jucător de fotbal american, o namilă afurisită, se postează în fața mea.

— Nu, azi nu stai lângă ea.

Cât o fi el de mare, o să-l învăț pe nemernicul ăsta că nu poate să mă țină departe de ea.

— N-ai vrea să te mai gândești o dată?

— Isaiah, intervine Rachel. Asta e hotărârea mea.

— Dar tu azi înveți să mergi, îi zic, ca și cum ea n-ar înțelege.

— Știu.

Tonul nepăsător cu care-mi răspunde îmi face mâinile să zvâcnească.

— Dar ai putea să cazi!

Rachel mijește ochii spre mine.

— Știu, iar *tu* trebuie să fii de acord cu asta.

Oftez prelung. Bun. Ne întoarcem mereu la aceeași discuție: trebuie s-o las pe Rachel să facă așa cum vrea ea, chiar dacă asta înseamnă s-o privesc cum se împiedică.

— Am nevoie de tine aici, băiete, îmi zice fizioterapeutul, indicându-mi să stau la capătul a două bare paralele din lemn. Rachel, dacă vrei să-ți vezi băiatul, o să trebuiască să trudești pentru asta.

Zgomote de pași și foșnete se aud dinspre ușă, captându-mi atenția. Unul câte unul, frații ei, cu excepția lui Gavin, intră în încăpere, urmați de părinții ei. Rachel nu-i privește. Superbii ei ochi violeți rămân îndreptați spre mine. Fără vreun ajutor, ea se prinde de bare ca să se ridice din cărucior.

La capătul meu, apuc și eu barele, într-o poziție în oglindă, ca și cum aș putea să-i transmit din forța mea. A avut nevoie de săptămâni ca să acumuleze suficientă forță cât să se ridice în picioare. Va mai avea nevoie de alte săptămâni, dacă nu de mai mult, ca să meargă iar. Fizioterapeutul stă în spatele ei, pentru eventualitatea că și-ar pierde echilibrul.

— Bine, Rachel. Acum vezi ceea ce-ți dorești. Du-te și ia-l.

Colțul drept al gurii lui Rachel se înalță ușor și o îmbujorare îi invadează obrajii. Inima îmi bate cu putere și mă rog în gând să nu cadă de la prima ei încercare. Mă forțez să zâmbesc.

— Te aștept, îngeraș.

Și, pentru că totdeauna ea a fost o minune, Rachel ridică un picior și face primul ei pas.

Rachel

Rezemată într-un șold de cadrul ușii de la baia mea, Abby urmărește cu privirea cum îmi înfășor o ultimă șuviță pe ondulator. Și-a făcut apariția pe la jumătatea ședinței mele de terapie. Ca de fiecare dată, a intrat pur și simplu, fără să-și anunțe nimănui prezența, și a rămas în umbră până când am zărit-o eu că pândește.

E bizar, dar așa e Abby.

— Nu știu de ce faci toate astea. Ai putea să apari și într-un sac de gunoi, că Isaiah tot ar fi de părere că ești frumoasă.

Îmi eliberez șuvița de pe ondulator și un cârlionț fierbinte îmi țopăie pe gât.

— E prima noastră ieșire oficială împreună. Adică, știe și tata, știe și mama, și toată lumea e de acord cu asta.

De acord, în destul de mare măsură. Mama și tata încă ezită un pic în privința lui Isaiah, dar acum îl înțeleg mai bine. El a fost șocant de sincer cu ei în privința trecutului, a prezentului și a intențiilor referitoare la mine. Cât timp am fost în spital, le-a povestit totul despre Eric și despre datorie.

Dar ceea ce i-a făcut să-și schimbe poziția nu cred să fi fost sinceritatea lui, cât devotamentul față de mine. Când nu avea școală sau serviciu — deși a mai lipsit chiar și de acolo uneori — Isaiah nu s-a dezlipit de lângă mine.

— Și mama ta o să facă fotografii, dacă tot e prima voastră ieșire oficială împreună? Chiar dacă ei știu că ți-ai petrecut și noaptea cu el?

Tresar. Isaiah a fost un pic cam prea sincer cu ei.

— De ce?

— Pot să fiu și eu în poze?

— Sigur.

Îmi mut căruciorul mai la stânga, ca să mă pot vedea mai bine în oglinda în mărime naturală din spatele meu. *Rimel. Am nevoie de rimel*. Ca și cum mi-ar fi auzit gândurile, Abby îmi întinde rimelul din geanta mea cu cosmetice.

— Am putea să facem una numai cu noi două?

Îi caut privirea lui Abby, dar ea mă evită. Total atipic pentru ea.

— Mda. Cred că mi-ar plăcea.

Abby aruncă o privire peste umăr spre camera mea.

— Alarmă, Ethan!

— Te-am auzit, ciudato!

Ethan se întinde pe lângă Abby și-și vâră capul ca să mă vadă.

— Eu și Tatuatul ne-am epuizat subiectele banale, așa că, hai să ne mișcăm.

Oftez, în timp ce termin de aplicat rimelul. Deși West și Isaiah au ajuns la un surprinzător compromis, Ethan nu e cu totul încântat de relația mea cu Isaiah. Dar am încredere în faptul că asta se va schimba, cu timpul.

Abby îmi examinează fratele într-un mod deloc neprietenos.

— Salut, îi zice.

— Ăăă... bună, răspunde Ethan, clipind ca un pește care tocmai și-a dat seama că e prins în cârligul unei undițe. Ce mai faci?

— Mai bine acum, că ești aici.

Îmi înăbuș hohotul de râs când văd că obrajii lui Ethan se fac roșii.

— Ăăă... mama a întrebat dacă rămâi la cină.

— Ce aveți?

— Cotlete la grătar.

— Trece-mă pe listă.

Ciudat lucru, dar mama a adoptat-o pe Abby. Nimeni n-a întrebat-o deschis, dar toți par să-și fi dat seama că ea nu e Abby de la școala particulară și, cu toate că o examinează de parcă ar fi un experiment științific gata de explozie, în general par s-o agreeze.

— Eu n-o să fiu aici, țin să-i amintesc.

Ea schițează un zâmbet care prevestește tot felul de necazuri pentru fratele meu.

— Dar Ethan o să fie!

Ethan își drege glasul.

— Acum, serios, ești gata?

— Mhî, îi răspund repede, ca să-l salvez de Abby.

Cea mai bună prietenă a mea adoră să-i pună pe băieți pe jar. Dumnezeu să aibă milă de oricare bărbat s-ar îndrăgosti de Abby, pentru că va avea nevoie de tot ajutorul posibil ca să țină pasul cu ea.

— Atunci, hai să mergem, zice Ethan, luându-mă în brațe ca să mă ducă jos, la Isaiah.

Isaiah

Pe bancheta din spate a unui Mustang roșu model ’89, pe care l-am cumpărat cu două sute de dolari de pe Craigslist, Rachel gâfâie după aer, iar buzele mele îi înșiră sărutări pe gât. Amândoi răsuflăm greu și mâinile sunt peste tot unde ne putem atinge. Ea stă pe genunchii mei și cu picioarele întinse pe banchetă. Ni s-au acordat nouăzeci de minute și am consumat patruzeci din ele sărutându-ne.

— Trebuia să mă duc după mâncare, îi șoptesc la ureche.

Mâna ei mă strânge de ceafă, apropiindu-mi buzele de ale ei.

— Pot să mănânc oricând, îmi răspunde.

De trei luni tot visez s-o am din nou în brațele mele. Rachel e genul de fată care necesită așteptare și fără discuție merită să fie așteptată. Alarma telefonului meu sună, iar Rachel scoate un geamăt și-și cuibărește capul în adâncitura gâtului meu.

— Nu se poate să se fi făcut timpul pentru întoarcerea acasă.

— Nu, dar se apropie.

Țineri de mâini și, din când în când, sărutări rapide, caste, înseamnă tot ceea ce mi se permite sub omniprezenta supraveghere a familiei lui Rachel. De curând, am promovat la stadiul de îmbrățișare.

O strâng mai tare, lăsându-mi mâinile să i se plimbe în sus și-n jos pe spate.

— Mă gândeam că am putea să cumpărăm un teren și să ne construim acolo atelierul și casa. Așa, nu ne-am mai despărți niciodată.

— Îmi place ideea, răspunde ea. Dar nu crezi că afacerile merg mai bine în oraș?

Zâmbesc.

— Vom fi atât de buni, încât lumea va da buzna la noi, doar datorită reputației noastre.

Rachel îmi sărută maxilarul, trimițându-mi fiori pe șira spinării.

— Te iubesc, îmi spune, cuibărindu-se în mine.

Bătăile inimii îmi devin mai ușoare și mai vesele. Ea trăiește și mă iubește.

— Te iubesc, îi spun, la rândul meu.

Ea oftează, arătând o oarecare apăsare.

— Îmi lipsește condusul.

— Știu.

Mi-ar plăcea să-i pot spune că va putea să conducă din nou. Îmi vine o idee și, imediat, îmi îndrept spinarea.

— Vino!

O ajut, cu toată blândețea, să se urce la loc pe scaunul din dreapta, iar eu sar pe cel de la volan. Pornesc mașina și amândoi ne crispăm simțind starea jalnică în care se află motorul. Apăs pe ambreiaj, apoi îi iau mâna și i-o plasez pe schimbătorul de viteze.

— Nu pot să-ți ofer senzația deplină de a fi la volan, dar pot să-ți cedez controlul. Mașina asta nu se mișcă fără tine.

Zâmbetul acela strălucitor îi luminează fața.

— Cât de repede vrei să mergi?

Ridic din umeri.

— Tu alegi, doar știi că nu am probleme cu viteza.

Privindu-ne mai departe în ochi, Rachel împinge schimbătorul în viteza întâi, iar eu îmi ridic piciorul de pe ambreiaj și apăs pe accelerație.

MULȚUMIRI

Lui Dumnezeu: Corinteni 1, 13: 11-13[29]
Lui Dave: Pentru toate acele nopți în care m-ai dus
pe culmea dealului și am privit luminile de dedesubt,
și pentru că m-ai făcut totdeauna să știu exact care mi-e locul.
În mod special, lui A, N și P: sper că voi trei o să vă iubiți
între voi mereu, la fel ca West, Ethan și Rachel.

Mulțumiri pentru:

Kevan Lyon: Tu-mi aduci mereu o senzație de calm și un zâmbet pe față. Călătoria asta ar fi imposibilă fără tine.

Margo Lipschultz: Un "mulțumesc" mi se pare prea puțin pentru tot sprijinul, grija și iubirea pe care le-ai arătat față de mine și de personajele mele. Tu, în permanență, treci peste și dincolo de ceea ce se cere, iar eu vreau să știi că apreciez tot ceea ce faci. Ești, cu adevărat, uluitoare, Margo.

Toți cei de la Harlequin Teen care s-au atins de cărțile mele, în mod special pentru Natashya Wilson. Sunt nespus de onorată să lucrez cu oameni atât de extraordinari, care au talentul de a mă face să zâmbesc!

Drew Tarr (Street & Strip Performance), Terry Huff (Ohio Valley Dragway), Tommy Blincoe, Jason "Jayrod" Clark, Frank "Frankie" Morris și Anthony "Red" Morris: Apreciez faptul că ați avut răbdare să-mi răspundeți la întrebări cât timp ticluiam această carte și pentru că ați ajutat o persoană nepricepută la

[29] 11. Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, gândea ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc. 12. Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe depplin. 13. Acum, dar, rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea.

mașini să înțeleagă nu numai mașinile, ci și cursele ilegale de mașini.

Mulțumiri speciale pentru persoanele întâlnite în Ohio Valley: Dragostea voastră pentru sport, pentru pista din Ohio Valley și pentru cei care se întrec în curse acolo, mi-a fost evidentă de fiecare dată când am stat de vorbă. Vă puteți aștepta să mă vedeți în public.

O mulțumire specială pentru Jennifer L. Brown, care a avut suficient curaj ca să mă învețe cum se conduce un automobil cu tracțiune manuală și să-mi permită să exersez în mașina ei!

Mike Ballard: Îți mulțumesc pentru că ți-ai împărțit cu mine timpul formidabilei tale soții o dată la două miercuri și pentru că ai avut răbdare să mi-i prezinți pe prietenii tăi din Ohio Valley.

Colette Ballard: Pentru că-i iubești pe Noah, Ryan și Isaiah, și pentru că ai fost acea ureche atunci când aveam nevoie să fiu ascultată de cineva, și pentru că ai vorbit atunci când mie îmi venea să tac.

Angela Annalaro-Murphy: Habar n-ai cât îți sunt de recunoscătoare pentru prietenia ta. Îți mulțumesc pentru anii de râsete, lacrimi, rugăciuni și alte râsete.

Kristen Simmons: Pentru că i-ai iubit pe Isaiah și pe Rachel la fel de mult pe cât i-am iubit eu. Faptul că te-am cunoscut a însemnat unul dintre cele mai bune lucruri din toată această experiență!

Statornicului grup de sprijin al criticilor mei/familia mea de miercuri seara: Kelly Creagh, Bethany Griffin, Kurt Hampe și Bill Wolfe... și pentru Louisville Romance Writers. De asemenea, lui Shannon Michael, pentru prietenia și sprijinul permanente. Vă iubesc pe toți!

Încă o dată, părinților mei, surorii mele, familiei mele din Mt. Washington și rudelor mele prin alianță... vă iubesc.

PLAYLIST

Cântece care se potrivesc temei romanului:
If I die young — The Band Perry
Lighters — Bad Meets Evil featuring Bruno Mars
Barefoot blue jean night — Jake Owen
Kryptonite — 3 Doors Down

Isaiah:
Beverly Hills — Weezer
Speed — Montgomery Gentry
Shimmer — Fuel
Santa Monica — Everclear

Rachel:
Mean — Taylor Swift
Little miss — Sugarland
Fallen angel— Poison

Cântece pentru anumite scene:

Prima dată când îl vede Rachel pe Isaiah: *Animal*— Def Leppard

Când Isaiah ajunge la concluzia că-i place Rachel, în bar/ apartament: *Possum kingdom* — Toadies

Primul sărut al lui Isaiah și Rachel: *Just a kiss* — Lady Antebellum

Anul Nou pentru Isaiah: *You and tequila* — Kenny Chesney featuring Grace Potter

Cântece care reprezintă viitorul pentru Isaiah și Rachel:
Ours — Taylor Swift
Fast cars and freedom — Rascal Flatts

Întrebări și răspunsuri cu Katie McGarry

Î: Ce gen de cercetări a trebuit să efectuați ca să scrieți *Cu el pentru totdeauna*?

R: Când mi-a devenit clar că Isaiah o să aibă propriul lui roman, am intrat într-o ușoară panică. Nu cunoșteam nimic despre automobile, iar Isaiah era îndrăgostit de ele. Apoi, când mi-am dat seama că Isaiah avea să fie implicat în cursele ilegale de mașini, practic, am făcut o criză de hiperventilație.

Din fericire, am nimerit peste mai multe persoane care au avut suficientă amabilitate încât să discute cu mine despre automobile și despre cursele ilegale de mașini. Când am descoperit pista din Ohio Valley, un circuit legal pentru astfel de curse, din sud-estul regiunii în care locuiesc, mi s-a părut ceva formidabil. Acolo am cunoscut oameni extraordinari care mi-au demonstrat pasiunea lor pentru mașini și pentru curse.

Dar știți care a fost cea mai bună parte? După ce mi-am încredințat viața pe semnătură, am ajuns să fiu navigator într-o cursă derulată cu 155 km/h și am parcurs 200 de metri în 6,94 secunde. Evident, am făcut asta cu cască pe cap și costum ignifug, prinsă cu o centură de siguranță în cinci puncte. A fost o experiență unică, specială, alături de profesioniști. Cu alte cuvinte, nu încercați așa ceva acasă.

Î: Una dintre grijile cele mai apăsătoare ale lui Isaiah, din această poveste, s-a referit la modalitățile de a se întreține, deoarece la împlinirea vârstei de optsprezece ani nu mai putea locui în continuare cu tutorii săi. Ieșirea de sub sistemul de tutelă este un fenomen pe care adolescenții din prezent îl pot parcurge cu bine?

R: Absolut. Unul dintre scopurile pentru care am scris *Cu el pentru totdeauna* a fost să aduc în atenție această problemă cu

adevărat importantă. Într-o seară, când scriam despre Isaiah și Rachel, la postul de televiziune local s-a difuzat o știre. Dacă vreți informații suplimentare, vă rog să vizitați acest link: www.wave3.com/story/16975220/18-and-out-of-foster-care.

Î: O parte din traiectul narativ al lui Rachel ține de învățarea a cum să-și înfrunte și să nu-și mai ascundă atacurile de panică, precum și urmările lor, care-i provoacă slăbiciune. Ați scris despre simptomele și despre sentimentele ei cu lux de amănunte. Ați avut vreodată un atac de panică?

R: Da. Am avut vreo câteva de-a lungul vieții mele și au fost cumplite. Oricine a citit o carte de-a mea poate să-și dea seama că sunt o mare susținătoare a terapiei psihologice. Rachel suferă de atacuri de panică severe și mă bucur că, la finalul povestirii, ea încetează să se preocupe de ceea ce crede toată lumea din jurul ei și începe să-și poarte de grijă singură.

Î: *Cu el pentru totdeauna* e posibil să cuprindă mai multe personaje masculine adolescente decât oricare carte din câte ați publicat până în prezent! Cum ați reușit să păstrați personalitățile distincte ale băieților despre care ați scris?

R: Noah, Isaiah, Ryan, Chris, Logan, West, Ethan… o, Doamne, ar fi destui ca să-i provoace leşinul unei fete, nu? Gavin şi Jack, practic, nu sunt adolescenţi, numai că se situează îndeajuns de aproape de această vârstă, încât s-o facă pe oricare dintre prietenele lui Rachel să dea ochii peste cap. Dumnezeu mi-e martor cât de mult îmi fac eu însămi vânt…

Mi-a fost uşor să păstrez particularităţile acestor personaje distincte, deoarece le-am gândit ca fiind persoane extrem de

diferite. Mă bucur să-mi dezvălui lista trucurilor pe care, până acum, am ținut-o ferecată în mintea mea:

Noah — băiatul cel rău, în geacă de piele neagră, cu o inimă mare dedicată fraților lui mai mici și lui Echo, fata pe care o iubește.

Isaiah — tipul tatuat, cu piercing-uri, unul de care se îngrozește lumea, dar loial până la moarte ca să-i protejeze pe cei pe care-i iubește.

Ryan — un sportiv-vedetă cu inimă de poet și cu capacitatea de a-i iubi pe oameni pentru ceea ce sunt, nu pentru ceea ce văd ceilalți.

Chris — un băiat de la țară get-beget, cu talent la baseball, îndrăgostit la o vârstă fragedă de cea mai bună prietenă a lui.

După care vin "holteii" mei:

Logan — băiatul genial care adoră să trăiască pe muchie de cuțit.

Ethan — frate și prieten devotat. Are mania de a pune pe toată lumea în primul rând, iar pe el, în ultimul.

West — cu tipica lui șapcă de baseball purtată invers, West e fratele mai mare ideal, ca și jucătorul de câmp ideal.